

CĂRȚI ROMANTICE

ADINA MOCAN

anidaadina

A young man with dark hair and a serious expression, wearing a dark, textured jacket over a black t-shirt. He is standing in a dramatic, cloudy sky over a town. The background shows a town with buildings and a road, with a bright light source behind the clouds.

DARUL
FOCULUI

AMANDA
QUICK

Jonas Quarrel, un bărbat fermecător, capabil în egală măsură să citeze din poezii Renașterii și să manevreze cu abilitate un pumnal, preferă să continue să spele vase în restaurantul lui Verity Ames și să-și trăiască alături de ea pasionanta poveste de dragoste. Verity este convinsă că și-a găsit partenerul perfect din toate punctele de vedere – dar că acesta nu este genul care să-și dorească o căsnicie. Drept dovadă, Jonas este nerăbdător să-l însoțească pe tatăl lui Verity într-o periculoasă misiune de salvare în Mexic. Simțind că un asemenea bărbat își irosește talentele în restaurantul ei, ea încheie în numele lui un contract privind autentificarea unei vile italienești din secolul al XVI-lea, aflată pe o insulă din Pacificul de Nord-Vest. În felul acesta, consideră că a făcut o dublă afacere – îi oferă lui Jonas o aventură interesantă și lor doi o evadare romantică.

Însă, evident, lucrurile se complică la fața locului, căci se pare că secretele sunt mai numeroase decât s-ar bănui la prima vedere – și cineva ține cu tot dinadinsul ca ei doi să nu descopere adevărul. Iar Verity trebuie să-l ajute pe Jonas să descopere nu doar un cufăr plin cu bani și bijuterii, ci și cea mai prețioasă comoară pe care un bărbat și o femeie o pot găsi – dragostea adevărată.

Amanda Quick are în palmares numeroase premii literare, cărțile sale vânzându-se până în prezent în peste 35 de milioane de exemplare!

AMANDA QUICK
Darul focului

Gift of Fire
Amanda Quick
Copyright © 1989 Jayne Ann Krentz
Ediție publicată prin înțelegere cu
Grand Central Publishing, New York, New York, SUA.
Toate drepturile rezervate

Lira și *Cărți romantice* sunt mărci înregistrate ale
Grupului Editorial Litera
O.P. 53; C.P. 212, sector 4, București, România
tel.: 031 425 16 19; 0752 101 777
e-mail: comenzi@litera.ro

Ne puteți vizita pe
www.litera.ro/lirabooks.ro

Darul focului
Amanda Quick

Copyright © 2018 Grup Media Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii
Redactor: Adriana Marcu
Corector: Maria Popa
Copertă: Flori Zahiu
Tehnoredactare și prepress: Ioana Cristea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
QUICK, AMANDA
Darul focului / Amanda Quick;
trad.: Graal Soft – București: Litera, 2017

ISBN 978-606-33-2429-1

I. Soft, Graal (trad.)

821.111(73)-31-135. 1

ADINA MOCAN
amelaadine
02.02.2018.

capitolul 1

- Tot planul ăsta, anunță Verity Ames, este o idee foarte proastă. Când a împărțit rațiunea, este evident că bunul Dumnezeu v-a omis. Sau poate că i-a omis pe bărbați în general.

Privi peste masă, la cei doi bărbați care stăteau în fața ei. Unul era iubitul, celălalt era tatăl ei. Îi iubea pe amândoi, dar, în clipa aceea, i-ar fi sugrumat bucuroasă. Faptul că ținea atât de mult la doi ticăloși șovini și tembeli probabil indica un defect serios al caracterului ei.

- Haide, Roșcato, calmează-te! Ți-am spus că n-ai absolut nici un motiv să-ți faci griji. O să fie floare la ureche. Simplu ca bună ziua.

Dinții tatălui ei sclipiră în stufoasa barbă roșcată care încărunțea, iar ochii lui de culoarea acvamarinului scânteară entuziasmați. Emerson Ames, scriitor cu jumătate de normă și aventurier cu normă întreagă, era un bărbat masiv, cu un uriaș apetit pentru viața primejdioasă.

De la el moștenise Verity părul roșu ca focul și franșii ochi albaștri. Emerson o crescuse singur după ce mama ei murise și avusese grijă ca singurul lui copil să primească o educație solidă, chiar dacă eclectică, și să fie capabil a-și purta singur de grijă. Unul dintre lucrurile pe care Emerson nu reușise să i le insufle era dorința lui nepotolită de a călători prin cele mai îndepărtate locuri ale pământului. Verity se simțea mai bine în tihna căminului.

- Nu încerca să mă liniștești, tată. Am ascultat planul de la cap la coadă și tot cred că este prostesc și riscant. Samuel Lehigh a intrat singur în mizeria asta. N-are decât să iasă tot singur. Nu e nevoie ca tu și Jonas să vă implicați.

- De data asta, Lehigh are necazuri serioase, Verity. Așa că are nevoie de ajutor. Are nevoie de cineva în care să se poată încrede, zise Jonas.

Cu o grație de care nu era conștient, întinse o mână și luă paharul cu votcă aflat în fața lui. Acea grație calmă, masculină făcea parte intrinsecă din Jonas Quarrel, fiind o manifestare a forței tăcute din el. Verity își imagina că era genul de putere pe care probabil că o avuseseră nobilii din renașcentistul secol al XVI-lea - o sălbăticie civilizată. Dar cu toate că avea grația și forța unui Medici, Quarrel în mod cert nu se îmbrăca precum un membru al respectivei familii. În seara aceea, purta ținuta obișnuită - cămașă din denim albastru, blugi și ghete ponosite. Cureaua de piele din talie se subțiasse după atâția ani de purtare. Însă chiar dacă nu se îmbrăca precum un aristocrat renașcentist, Quarrel avea talentele unice ale unui Medici sau ale unui Borgia. Cu alte cuvinte, era la fel de capabil să recite o poezie și să mânuiască un pumnal.

„În mod cert, este supracalificat pentru meseria pe care o practică acum“, gândi Verity iritată. Jonas Quarrel era unul dintre puținii spălători de vase care aveau dreptul să-și pună particula „dr.“ înaintea numelui. Specializarea lui era istoria renașcentistă, mai precis armele și strategiile acelei epoci.

Nu era un bărbat chipeș, dar bărbații care emană forță și grație nu depind niciodată de ceva atât de superficial cum este frumusețea masculină. Ori de câte ori se uita în adâncul ochilor lui - ochi de culoarea monedelor florentine de aur, plini de inteligență și de umbre fantomatice -, ultimul lucru la care se gândea Verity era unde se clasa Quarrel pe o scară de la unu la zece. O putea seduce cu o atingere sau cu o privire. Era profund și cu pasiune îndrăgostită de el.

Iar acum, el se pregătea să o părăsească.

- Lehigh nu ar fi cerut ajutor dacă nu ar fi avut nevoie, continuă Jonas rezonabil, cu vocea lui puternică

și enigmatică. A spus clar la telefon că Emerson este singurul în care poate avea încredere pentru a-i cere să se ocupe de plata răscumpărării. Emerson nu are de ales. Trebuie să se ducă în Mexic pentru a se întâlni cu răpitorii. Chiar vrei ca tatăl tău să se ducă singur?

Verity își dăduse seama cu câteva ore în urmă că pierduse bătălia, dar totuși insista, deși nu mai avea nici o speranță.

- Poliția mexicană se poate ocupa de asta.

Emerson cătină din cap.

- Haide, Roșcato, te-am educat să fii mai deșteaptă de-atât. Ultimul lucru de care are Lehigh nevoie este implicarea polițiștilor, chiar dacă ar fi avut încredere că nu vor fugi cu recompensa. Fiindcă, să recunoaștem, când ai de-a face cu cei care se ocupă de respectarea legii și ordinii în Mexic, practic joci cu niște cărți măsluite. Nu, bătrânul Sam știe că treaba asta trebuie rezolvată în particular.

- Și nu există absolut nimeni altcineva căruia bătrânul Sam să-i ceară să se ocupe de plata recompensei? întrebă Verity suspicioasă.

Emerson ridică din umeri cu convingere.

- Nimeni în care să aibă încredere.

- Cu siguranță, asta spune multe despre stilul de viață al bătrânului Sam și despre prietenii pe care și-i alege, nu-i așa? murmură Verity. Cum este posibil să trăiești până la înaintata vârstă de 80 de ani și să nu existe nimeni altcineva pe fața pământului pe care să-l suni în caz de urgență?

- Cum altfel crezi că a ajuns până la înaintata vârstă de 80 de ani? rosti cu voce tărăgănată Emerson. În nici un caz, încrezându-se în oamenii nepotriviți, asta-i al naibii de sigur.

Verity se uită la Jonas câteva clipe îndelungate. El sorbi tăcut din votcă și o privi la rândul lui, cu ochi calmi și hotărâți. Ea își dădu seama că nu mai avea rost să insiste. Din dimineața precedentă, când Lehigh sunase

la restaurant, se străduise să-i convingă să renunțe la acea aventură.

Nu-i era foarte greu să accepte decizia tatălui ei. Verity era obișnuită cu firea neobosită, aventuroasă a lui Emerson. Dar când se gândea că și Jonas avea să plece, simțea un cuțit răsucindu-i-se în măruntaie.

- Și cum rămâne cu scrisul tău, tată? încercă ea știind că era o tentativă inutilă. Ai zis că ai un termen-limită pentru westernul futurist. N-o să reușești să-l predai la timp dacă te duci în Mexic.

- Probabil că voi putea obține o amânare, replică Emerson nepăsător. Iar dacă editorul nu va accepta să mi-o acorde, n-are decât să și-o bage undeva.

Verity se crispă și se uită la Jonas.

- Iar tu tocmai începeai să faci progrese învățând să gătești. Aveam mari speranțe în privința mâncării tale de linte. Clienții o adoră.

Un colț al gurii lui Jonas se ridică puțin.

- După ce mă întorc, îmi poți da în continuare lecții de gătit.

Verity își puse ambele palme pe masă.

- Bine, rosti ea acceptând inevitabilul fără grație. Când plecați?

Jonas o studie câteva clipe.

- Mâine-dimineață. Devreme.

Verity dădu din cap.

- Ei bine, noroc! Salutați-l pe Sam Lehigh din partea mea.

Se ridică brusc în picioare. Era năucită de implicațiile pe care le avea pierderea acelei bătălii. Dacă nu era sfârșitul, cu siguranță era începutul sfârșitului.

Poate că ar fi fost mai bine dacă Jonas opta pentru o despărțire tranșantă. Sau poate că ar fi fost infinit mai greu. Gândul că nu avea să-l mai vadă niciodată o umplu pe Verity de disperare, însă alternativa că el avea să tot intre și să iasă din viața ei în următorii 50 sau 60 de ani

era la fel de greu de acceptat. Viziunea unei vieți pline de despărțiri și revederi incerte aproape că o copleși.

„La naiba, devin sentimentală“, gândi Verity în timp ce luă două pahare de pe o masă din apropiere. Străbătu restaurantul gol și intră în bucătăria de la No Bull Cafe clipind furioasă pentru a-și stăpâni lacrimile care amenințau să i se reverse pe obraji.

Ea nu era așa, nu plângea niciodată. Se simțea iritată din pricina neobișnuitei reacții sentimentale. Ce era cu ea? Știusese că, mai devreme sau mai târziu, urma să se ajungă la asta, că, într-o zi, Jonas avea să cedeze firii sale aventuroase, căreia îi dăduse ascultare ani de zile înainte de a o cunoaște pe ea.

Verity încercase să se pregătească pentru această zi, dar acum, că sosise, își dădea seama că nu reușise să facă mare lucru pentru a se proteja. Era șocant de vulnerabilă. În ultimele câteva luni, cedase prea complet, îi dăruise prea mult din ea lui Jonas. El luase tot ce îi oferise ea, iar acum, pleca nepăsător.

Desigur, probabil că avea să se întoarcă. Însă ea nu putea fi sigură că urma s-o facă pentru că o iubea. Verity nu putea avea această satisfacție. Dacă și când Jonas se va întoarce, motivul va fi legătura paranormală dintre ei. El avea nevoie de ea dintr-un singur motiv. Iar în ultima vreme, Verity începuse să se întrebe cât timp va mai avea nevoie de ea chiar și pentru asta.

Jonas Quarrel învăța rapid să-și strunească ciudatul talent pentru psihometrie, care cândva amenințase să-l transforme într-un ucigaș sau măcar să-l înnebunească. În Verity, descoperise o modalitate de a-și controla incursiunile într-o dimensiune unde momentele violente ale trecutului erau încremenite pentru totdeauna într-un misterios coridor al timpului.

Punând paharele în chiuvetă, se gândi că Jonas urma să se întoarcă la ea atâta vreme cât avea nevoie de ajutorul ei pentru a-și înțelege sumbrul și puternicul talent.

Dar după ce va ajunge să și-l poată controla singur, era posibil să plece și să nu se mai întoarcă niciodată.

„Sau finalul ar putea fi mult mai dramatic“, reflectă Verity stingând luminile din bucătărie.

„Într-o zi, Jonas ar putea să plece pur și simplu într-o aventură în care să fie ucis.“

În orice caz, se putea aștepta să-și petreacă mult timp de una singură.

„Ei bine, poate că nu chiar singură“, gândi ea neliniștită. Își atinse ușor pântecul. Nu avea de ce să se panicheze. Multor femei le întârzia ciclul câteodată. Stresul și anxietatea puteau juca feste ciudate trupului unei femei.

Verity își luă geaca din piele favorită, cea scurtă, ca de aviator, și deschise ușa din spate a restaurantului. Seara de februarie era cumplit de friguroasă. Erau petice de gheață pe aleea care ducea de la local spre cele două case cuibărite între copaci, la scurtă distanță. Păși cu grijă către plăcuta căsuță în care stătea cu Jonas de la scurt timp după sosirea lui, toamna trecută.

Avea să fie o iarnă lungă și rece.

O tăcere grea se lăsă între cei doi bărbați rămași singuri la masă, în restaurantul gol. Jonas ascultă ușa închizându-se în spatele lui Verity și se întrebă cât timp avea să-l bântuie acel sunet sec. Apoi, întinse mâna spre sticla de votcă, ce era aproape goală.

- Va fi aici când te vei întoarce, spuse Emerson. Verity n-o să plece nicăieri. Te va aștepta aici.

- Dumnezeu! N-am crezut că se va supăra atât de tare, murmură Jonas. M-am așteptat la câteva artificii inițiale, dar m-am gândit că se va domoli până la urmă și va deveni rezonabilă. La naiba, ai zice că plecăm pentru nu an, nu doar pentru câteva zile.

Emerson îl privi gânditor.

- Dacă vrei poți să renunți, spune. Ar trebui să mă pot descurca și singur.

- Nu fi tâmpit. Ar fi o mare prostie să te duci singur împotriva a trei oameni când are cine să te însoțească. Știi al naibii de bine că nu e vorba să te duci pur și simplu acolo și să plătești răscumpărarea, nu va fi atât de ușor cum i-am spus lui Verity. Îl vor ucide pe Lehigh dacă cred că pot scăpa neprinși. Pentru ei, ar fi mai simplu și mai curat așa.

- Mda. Sunt sigur că Lehigh s-a gândit la asta când m-a ales pe mine să iau banii și să-i duc.

- Cel puțin, a reușit să-i convingă pe răpitori că ești singurul tip de pe planetă în care are încredere să aducă banii.

- Bătrânul Sam e un ticălos deștept. Și are dreptate. Dacă ruga pe altcineva să se ocupe de asta, probabil că juca tabinet cu răpitorii până la Paștele cailor așteptând plata. Regret să spun asta, dar majoritatea așa-zișilor lui prieteni ar uita cu totul de prietenie după ce ar pune mâna pe bani.

- E bine să ai unul sau doi prieteni apropiați pe lumea asta, comentă Jonas.

- Adevărat. Apropo de asta, apreciez oferta ta de a veni cu mine, Jonas. Dar nu vreau să fiu motivul pentru care te vei despărți de fiica mea.

- Eu și Verity nu ne vom despărți din pricina unui asemenea fleac, îl asigură repede Jonas, cu o voce dură. O să înțeleagă. E supărată doar pentru că este obișnuită ca lucrurile să fie așa cum vrea ea. Asta-i vina ta, să știi. Tu ești cel din cauza căruia a ajuns o răsfățată de talie mondială.

Emerson suspină.

- Nu știu, Jonas. N-am văzut-o niciodată purtându-se ca în seara asta. A părut că cedează. Și nu este genul lui Verity să cedeze, indiferent despre ce-i vorba. Am învățat-o să lupte pentru ce își dorește.

Jonas avu impresia că un pumn rece îi strânge măruntaiele. Gândul că Verity renunța la relația lor îl lovi cu o forță șocantă. Nu luase în calcul această posibilitate.

Se obișnuise cu felul în care ea îi ceda complet în pat, cu modul în care se agita în privința carierei lui sau, mai bine zis, a lipsei acesteia, cu felul în care îl bătea la cap pentru a-și schimba atitudinea nepăsătoare față de muncă. Își dădu seama că se bucurase de atenția pe care ea i-o acordase în ultimele câteva luni și luase drept sigur faptul că era îndrăgostită de el.

Mai rău, se complăcuse în a presupune că legătura paranormală dintre ei era inviolabilă și indestructibilă. Se afla la baza a orice altceva din relația lor și avea să existe întotdeauna între ei.

Jonas făcu un efort să se relaxeze. Acea legătură era atuul lui. Verity nu putea nega asta. Era ceva ce îi lega mai sigur decât dragostea sau sexul, sau afacerile. Ea nu putea nega asta.

Însă de-a lungul ultimelor luni, el constatase că Verity avea forța și hotărârea de a face tot ce își punea în minte.

Jonas știa că, dacă ea se decidea să-l catalogheze drept o cauză pierdută, el o încurca rău de tot. Își termină votca. Paharul scoase un sunet strident când îl puse pe masă.

- Ar fi cazul să mă întorc acasă și să-mi fac bagajul.

- Așa să faci, spuse Emerson, sprâncenele lui stufoase arcuindu-se. Eu o să încui restaurantul. Nu uita să-ți pui ceasul să sune. Trebuie să plecăm de-aici la ora cinci ca să prindem avionul spre Mexico City. Facem 90 de minute cu mașina până la aeroportul din San Francisco.

- Ne vedem la cinci.

Jonas nu se uită în urmă când ieși din local. Trezitul la timp nu era principala lui preocupare. Să se liniștească în privința faptului că Verity nu era pe cale să-l părăsească era mult mai important.

Lista priorităților în viața lui Jonas era scurtă și simplă. Relația cu Verity era pe primul loc. De la bun

început, fusese în fruntea listei datorită talentului de a-l ajuta să-și controleze puterea existentă în el. Însă acum existau și alte lucruri care îl legau de ea. Pasiunea, prietenia și iubirea se împleteau cu legătura paranormală. Jonas nu își făcuse griji în privința despărțirii și nu analizase ceea ce îl lega de Verity, dar uneori simțise că mintea ei feminină zăbovise asupra acestor subiecte.

Femeile aveau un talent special de a crea probleme acolo unde, din punctul de vedere al unui bărbat, nu exista nici una.

Afară, Jonas trase adânc în piept aerul nopții. În micul oraș Sequence Springs, iarna se manifesta cu toată forța. Nordul Californiei avea parte de o iarnă neobișnuit de friguroasă. Ninsese puțin în ianuarie, și Jonas bănuia că urma să mai ningă până la sfârșitul lunii februarie.

În Mexic avea să fie cald, însă nu la fel de cald ca în patul lui Verity.

Gemu gândindu-se că, în următoarele câteva nopți, avea să doarmă fără frumusețea lui roșcată. Apoi, își ridică gulerul noii lui geaci din piele de căprioară căptușită cu lână. Îi plăcea geaca mai ales pentru că Verity i-o dăruise de Crăciun. Când venise în Sequence Springs nu avusese nici o geacă groasă, nu-i trebuise.

Majoritatea locurilor pe unde se perindase în ultimii câțiva ani fuseseră în Pacificul de Sud și Mexic. Locuri cu climat cald și umed, cu adieri domoale și atitudini relaxate. Locuri unde oamenii beau prea mult rom și tequila și nu își făceau prea multe griji în privința trecutului. Locuri care cumva te secătuiau de orice dorință de a te concentra prea intens asupra viitorului. Locuri unde un om se putea ascunde chiar și de sine.

Jonas își îndesă mâinile adânc în buzunare și porni pe aleea care ducea spre casa lui Verity. Luminile se vedeau strălucind calde la ferestre. La câteva sute de metri distanță, pe malul lacului, impresionanta fațadă în stil

neoclasic a Complexului Sequence Springs Spa era luminată de reflectoare puternice. Clădirea strălucea în depărtare, aproape părând ca din altă lume. În unele seri, Verity se ducea la spa pentru a se scălda în bazinele cu apă fierbinte. Jonas speră că nu se decisese să o facă și în seara aceea.

O umbră se mișcă dincolo de geam în timp ce el urcă treptele din față și străbătu veranda. Jonas se relaxă puțin. Verity era acasă și îl aștepta. Deschise ușa și intră nesigur în privința modului în care avea să fie întâmpinat.

Verity se răsuci brusc când el intră în camera rustică și închise ușa în urma lui. Se pregătise de culcare și purta un halat matlasat peste o cămașă de noapte lungă din flanelă, iar rebelele bucle roșcate îi erau prinse pe creștet, ceea ce îi scotea în evidență chipul cu osatură delicată și uriașii ochi expresivi.

Ca de obicei, Jonas se simți cuprins de o pasiune sălbatică și de o dorință copleșitoare de a o proteja pe micuța lui flacăra vie. Pentru a nu știu câta oară, își spusese că ea avea nevoie de el. Putea fi fantastic de încăpățânată, dar, în ciuda exteriorului plin de țepi, era foarte dulce și vulnerabilă. Avea nevoie de un bărbat care să aibă grijă de ea.

Examinând-o critic, Jonas decisese că totuși era prea slabă. Încercase s-o îngrașe în acea iarnă, dar fusese dificil. Verity muncea foarte mult. No Bull Cafe era restaurantul ei, iar ea suferea de toate anxietățile și presiunile unui mic antreprenor. Din toamna trecută, când răspunsese la anunțul ei, Jonas fusese spălător de vase, chelner și om bun la toate în localul ei. În ultima vreme, ea începuse să-l învețe să gătească mâncare vegetariană rafinată, care era specialitatea restaurantului.

În ansamblu, îi plăcea treaba pe care o făcea, iar beneficiile adiacente erau fantastice – făcea dragoste cu șefa. Și știa cu certitudine că nimeni altcineva nu se mai

culcase cu acea șefă. Verity fusese virgină până să intre el în viața ei.

- Ce bei? întrebă Jonas în timp ce își dădea jos geaca.

Intenționa să încerce mai întâi abordarea rațională, calmă.

- Ceai de mușețel. Își cuprinse cana cu ambele mâini. Vrei și tu?

- Nu, mulțumesc.

- Este foarte liniștitor. Te ajută să dormi.

Cel puțin, nu țipa la el. Jonas riscă un mic zâmbet și o măsură cu privirea.

- Am un remediu mai bun. Vino în pat și o să-ți arăt.

Începu să-și descheie nasturii cămășii. Ea nu spuse nimic, ci rămase locului sorbind din ceai. Lui nu-i plăcu vaga nesiguranță pe care avu impresia că o zărește în ochii ei. Degetele pumnului rece care îl atacase mai de vreme îi strânseseră dureros măruntaiele.

- La ce oră plecați tu și tata mâine-dimineață?

- La cinci. O să mă trezesc pe la patru și un sfert. Nu trebuie decât să-mi bag câteva lucruri în geantă. Nu o să am nevoie de prea multe. Nu vom lipsi mai mult de câteva zile.

Încercă să accentueze subtil ultimele cuvinte.

- Presupun că unul dintre lucrurile pe care le vei băga în geantă va fi afurisitul tău de pumnal, nu? întrebă ea cu o urmă de agresivitate.

- Scumpo, am cuțitul ăla la mine de atâta vreme, încât m-aș simți gol fără el. Nu-ți face griji. Este doar o măsură de precauție. Nu intenționez să-l folosesc.

- Nu te cred, rosti ea încet. Tu și tata nu aveți de gând să duceți pur și simplu banii de răscumpărare, nu-i așa? Vreți să încercați să-l salvați pe Samuel Lehigh.

Buzele lui Jonas se strânseseră. Își puse cămașa pe un umăr și o studie preț de câteva clipe.

- Doar vom duce răscumpărarea, Verity. Nu avem motive să credem că tipii care îl țin prizonier pe Lehigh vor altceva decât banii. Este doar o tranzacție.

- Sigur că da.

Jonas ridică iritat din umeri.

- Lehigh este un bun prieten al tatălui tău. Chiar te aștepti ca Emerson să nu facă nimic?

- Nu.

Verity sorbi din ceai.

- Și te aștepti ca eu să stau aici în vreme ce Emerson se duce singur în Mexic pentru a plăti răscumpărarea?

- Nu.

Verity își puse cana de ceai pe blat. Cât făcu asta, se întoarse pentru o clipă cu spatele la el. Când se răsuci spre el, zâmbea.

Jonas se gândi că nu era strălucitorul ei zâmbet care îi făcea pe toți să se topească, dar măcar era un zâmbet. Erau un zâmbet mic, ciudat de blând și mult prea plin de înțelepciune și înțelegere feminină superioară pentru a fi pe gustul lui.

În ultima săptămână, zărise de două ori acel zâmbet pe buzele ei moi și începea să-l neliniștească. Era ca și cum Verity știa ceva ce el nu știa.

Își puse cămașa pe spătarul unui scaun din apropiere și se îndreptă spre ea. Când întinse brațele, ea acceptă îmbrățișarea și își petrecu brațele pe după talia lui. Își sprijini capul de pieptul lui gol, iar el își cufundă buzele în părul ei.

- O să mă întorc cât de curând pot, micuța mea tirană, îi promise el.

Parfumul ei dulce descleștă ceva pe care îl simțise prea strâns în el, în ultimele câteva ore. Își spuse că totul avea să fie bine. Verity avea să-l aștepte la întoarcere. Era o femeie de casă. Avea să fie acolo.

- Ar fi bine să te duci la culcare devreme, rosti ea încet, ignorând ultimul lui comentariu. Vei avea nevoie de somn.

- Asta-i cea mai bună idee a ta pe ziua de azi.

O ridică în brațe și porni pe scurtul coridor care ducea spre dormitor. Prin cămașa de noapte și halat, îi simțea mușchii prelungi ai coapselor. Trupul lui fremătă nerăbdător, iar foamea puternică și familiară începu să-l cuprindă.

Până să o ducă în dormitor și să-i dea jos halatul, ciudatul surâs al lui Verity ajunsese în ochii ei. Ea se băgă în pat, se sprijini de perne și îl privi cum își trăgea fermoarul blugilor.

- Știi ceva? Asta începe să fie ceva familiar, rosti Jonas brusc, după ce se dezbracă și se urcă în pat alături de ea.

Era excitat și pregătit pentru ea.

- Ce anume?

- Culcatul cu tine în fiecare seară. Începe să fie cumva confortabil și firesc.

Întinse mâna spre ea și îi simți ușoara încordare a trupului.

- Poate că a devenit puțin prea familiar, sugeră ea fără a se uita în ochii lui.

Vârfurile degetelor ei începură să se joace cu părul buclat de pe pieptul lui.

Jonas deveni rigid.

- Ce dracu' vrei să zici cu asta?

Verity ridică din umeri.

- Nimic. Doar m-am gândit că poate începi să te plictisești puțin de viața din Sequence Springs. Nu este un loc tocmai interesant.

El se relaxă și începu să-și frece nasul de gâtul ei.

- Pentru mine, este suficient de interesant.

Când ea se lipi de el, Jonas îi prinse un picior între ale lui, strângând-o delicat pentru ca să-i ridice cămașa de noapte din flanelă. După ce ea rămase goală, el își trecu o mână peste corpul ei, bucurându-se de senzația pe care i-o oferea atingerea formelor ei arcuite delicat. Era atât de fină, de dulce și de caldă! Îi cuprinse un sân

în palmă și îi simți sfârcul întărindu-se instantaneu. Când o auzi suspinând încetișor, gemu și își înclină capul pentru a pune stăpânire pe buzele ei.

Mâna ei coborî pe șoldul lui pentru a-i mângâia interiorul coapsei, apoi îi cuprinse în palmă bărbăția dură. Era capabilă să-l înnebunească doar atingându-l. Știa exact cum să-l mângâie, simțea precis cum să-i strângă mădularul pe deplin mărit și care pulsa, până când simțea că ia foc dorind-o. Când îl apăsă cu delicatețe, fu rândul lui să suspine.

- Doamne, scumpo, e atât de bine! rosti el cu glas răgușit. Ai o atingere magică.

- Mersi, murmură ea cu falsă modestie. Tot ce știu, am învățat de la tine.

- Să nu uiți asta, replică el simțindu-se năpădit de un val de posesivitate. Chestia asta nu va funcționa cu nimeni altcineva.

- Chiar așa? Credeam că toți bărbații sunt cam la fel pe întuneric.

- Este un mit greșit. Total neadevărat! Îi îndepărtă deliberat picioarele cu mâinile, căutând miezul fierbinte și umed al trupului ei. Verity, nu glumesc. Ceea ce avem noi doi este special, iar tu știi asta. Din ce alt motiv ai fi evitat să ai o relație cu un bărbat până am apărut eu?

O simți zâmbind în întuneric.

- Ai spus clar, de mai multe ori, că singurul motiv pentru care am fost singură până să apari tu a fost faptul că nici un bărbat nu a fost dispus să suporte limba mea ascuțită și temperamentul vulcanic.

Jonas rânji.

- Ei bine, recunosc că aceștia au fost factori care au contribuit la asta. Dar motivul principal pentru care ai fost singură era că mă așteptai pe mine. Din fericire pentru tine, eu n-am lăsat spinii să-mi stea în cale după ce m-am decis că vreau trandafirul.

- Jonas, aroganța ta nu are limite.

- Este normal ca un bărbat să fie mândru de realizările lui. Iar să împlânzești o scorpie e o mare realizare. În vremurile noastre, foarte puțini bărbați sunt capabili de asta. Este o artă pierdută.

- Chiar așa?

- Îhm.

Coborî încet pe trupul ei, inhalându-i parfumul amețitor pe măsură ce se apropia tot mai mult de scopul său. Se opri între coapsele ei și îi ridică picioarele pe umerii lui. O despărți delicat cu degetele și își înclină capul.

- Jonas!

Unghiile ei scurte și îngrijite se înfipseră în umerii lui în timp ce el îi savură gustul bogat și fierbinte. Îi auzi micile icnete de plăcere și fu încântat de felul în care ea îi răspunse.

Simțea un entuziasm primitiv de fiecare dată când constata că o putea transforma pe Verity dintr-o mică tirană independentă, agresivă, dezaprobatoare și pretențioasă într-o vrăjitoare seducătoare și pasională care tânjea numai și numai după el. În timp ce tremura în brațele lui, Jonas se gândi că nu s-ar sătura niciodată de o asemenea reacție. Verity avea un stil propriu de a face extraordinar de conștient de bărbăția lui. Iar el era dependent de această senzație.

Deliberat, își intensifică intima sărutare, savurând gustul și parfumul ei feminine, pământești. Unghiile lui Verity îi zgâriară pielea. În seara aceea, ea își lăsa amprenta pe trupul lui, iar el era hotărât să și-o lase pe al ei.

Era tot ce putea face pentru a se abține în vreme ce asculta țipetele ei de încântare răgușite. Limba lui o pătrunse cu pasiune până când ea deveni un ghem de feminitate care tremura și se zvârcolea.

Atunci, el nu mai putu aștepta. Când simți că trupul ei începu să devină rigid, se ridică repede pe ea. Ea îl cuprinse strâns în brațe și își petrecu picioarele pe după

talia lui. El îi găsi gura și o lăsă să se guste pe sine de pe buzele lui. Eroticul sărut îl înnebuni.

- Ține-mă! Vocea îi era răgușită de pasiune. Ține-mă strâns, Verity!

Îi cerea cam același lucru când își dezlănțuia puterea paranormală care îi permitea să arunce priviri primejdioase în trecut. Avea nevoie de ea când trecutul îl învăluia și avea nevoie de ea și când îl cuprindea propria dorință clocotitoare.

- Da, Jonas, o, da!

Se împinse încet și cu putere în ea, dorind să simtă pereții mătăsoși ai tunelului ei delicat închizându-se în jurul lui. Ca întotdeauna, sesiză de ușoara rezistență cu care trupul ei îl întâmpină. Era atât de mică și strâmtă, atât de caldă. Apoi, sub presiunea lui insistentă, teaca fierbinte și umedă începu să-l primească. Se îngropă adânc în ea, până se pierdu în căldura învăluitoare.

Împreună, se lăsară purtați de curenții unduitori ai dorinței. Când Jonas o simți pe Verity zguduindu-se în jurul lui și auzi micuțele țipete inconfundabile care indicau că termina, se lăsă complet în voia valului care îl potopi.

Orgasmul lui urmă curând după aceea. Un strigăt aspru triumfător și satisfacția îl zgudui. Apoi, se prăbuși cu capul pe sânii ei. Pieptul lui era jilav, iar transpirația lui se amestecă cu a ei. Savură ultimele zvâcniri tot mai slabe ale trupului ei. Încă era în ea, iar senzația semăna cu un masaj extraordinar de blând al celei mai sensibile părți a corpului său.

Din experiențele precedente, știa că, dacă rămânea acolo, avea să i se întărească din nou. Dar dacă dorea să doarmă în noaptea aceea, era mai bine să iasă din ea.

- Te iubesc, Verity, rosti el cu sinceritate

- Și eu te iubesc, șopti ea.

El așteptă câteva clipe îndelungate, savurând plăcuta senzație care apărea după ce făceau dragoste. Apoi, se retrase fără nici un chef și se răsuci pe o parte.

O cuprinse cu un braț și își spuse că totul avea să fie bine de-acum.

Cu mintea relaxată și cu sufletul împăcat, Jonas tocmai era pe cale să adoarmă când Verity vorbi din nou.

- Cred că am nevoie de o vacanță, spuse ea cu voce clară în întuneric. Poate că o să-mi iau una cât tu și tata veți fi în Mexic.

Pacea care îl cuprinsese pe Jonas se evaporă instantaneu. Furia urlă în el. Era genul de furie care își are rădăcinile într-o teamă foarte primitivă, o teamă care îi dăduse târcoale în ultimele două săptămâni, o teamă pe care refuzase s-o admită.

Era teama că Verity ar fi putut să se simtă tot mai puțin satisfăcută de iubitul care locuia cu ea.

capitolul 2

- O vacanță! Jonas se ridică brusc în șezut. Ce dracu' vrei să spui?

Verity se retrase și sprijini de perne. Reacția violentă a lui Jonas o luase prin surprindere.

- Cred că am nevoie de o vacanță. Chiar și tu mi-ai zis că muncesc prea mult, îi atrase ea atenția. Ei bine, este un moment perfect ca s-o las mai domol o vreme. E toiuul iernii. Restaurantul nu este aglomerat. Seara nu vin la local decât o mână de turiști și câțiva oameni de la spa. Nimeni nu se va supăra dacă îl închid pentru o săptămână. Hawaiiul ar fi perfect în această perioadă a anului.

- Crezi că nimeni nu se va supăra dacă te duci de una singură să te distrezi o săptămână la soare, pe insule? Jonas era revoltat. Se aplecă spre Verity și îi cuprinse fața în palme. Află că eu o să mă supăr. Mult. Și dacă tu crezi că o să te las să te duci de capul tău și să te fâțâi în bikini prin fața salvamarilor, timp de o săptămână, să știi că te înșeli.

Verity începu să se enerveze.

- E în regulă dacă tu te duci în Mexic, ca să te distrezi o săptămână la soare, dar eu nu am același drept, nu?

- Dumnezeu atotputernic! Vocea lui Jonas mustea de exasperare. Știi al naibii de bine că nu mă duc în Mexic ca să mă distrez. Nu îndrăzni să susții că este o vacanță.

- Aș putea merge cu voi. Eventual să vă aștept pe tine și pe tata în Acapulco, sugerează ea analizând posibilitățile.

- Nici vorbă. Nu vreau să te apropii de Mexic. Cum te aștepti să mă pot concentra asupra a ceea ce o să am de făcut acolo când o să mă tot întreb ce faci în Acapulco? Las-o baltă, Verity! O să rămâi aici, ca să nu am de ce să-mi fac griji din pricina ta. Dacă chiar vrei o vacanță, o să ne luăm una după ce mă întorc. Poți să-ți petreci săptămâna asta gândindu-te unde vrei să mergem. Fă niște planuri.

- Cum aș putea face planuri de concediu în condițiile în care nu știu dacă tu și tata vă veți întoarce?

- Probabil că ne vom întoarce într-o săptămână. Cât poate dura să aranjezi plata unei răscumpărări? Zece zile cel mult. Fă planuri pentru de azi în două săptămâni. Ar trebui să fie suficient de acoperitor. Sau fă-le pentru luna viitoare. La naiba, judecă și tu puțin!

Jonas vorbise printre dinții încleștați, evident stăpânindu-se din răsuputeri să-și stăpânească furia. Verity își petrecu brațele pe după gâtul lui și simți tensiunea de-acolo și din mușchii umerilor lui largi.

- Vei fi foarte prudent în Mexic, da?

- Eu sunt întotdeauna prudent. Verity, în legătură cu ideea asta stupidă de a-ți lua o vacanță... Nu vreau să pleci nicăieri până nu mă întorc. Pricepi?

- Pricep. Îl trase ușurel de gât, conștientă de rezistența lui. Încercă un zâmbet seducător. O să-mi fie dor de tine, Jonas.

El ezită un moment, apoi se relaxă lent și se întinse alături de ea. O cuprinse în brațe.

- Și mie o să-mi fie dor de tine, micuță tirană. Ai grijă să fii cuminte cât voi lipsi.

- Ai grijă de tine, Jonas. Ai grijă și de tata. Nu mai este atât de tânăr cum a fost cândva.

- Bătrânul tău încă e în stare să-i doboare pe majoritatea tipilor care au pe jumătate vârsta lui. Indiferent ce-o pierde Emerson odată cu trecerea anilor, compensează din plin prin intensificarea istețimii. Se aplecă spre ea și îi mângâie buzele cu ale lui. Dar nu-ți face griji din pricina lui, scumpo. O să am grijă de el, dacă asta vrei.

- Ai grijă și de tine. Spălătorii de vase bune sunt greu de găsit.

- Întotdeauna este plăcut să fii apreciat. Doar nu te apuca să intervievezi eventuali înlocuitori cât timp sunt plecat.

- Da, Jonas.

Își puse mâinile pe fesele lui ferme și musculoase și le strânse.

- Ești nesătulă.

Îi sărută un sân, iar ea îi simți limba caldă și umedă.

- Norocul meu că profiți mereu de ocazie.

- Norocul n-are nici o legătură cu asta. Își strecură un genunchi între picioarele ei. La naiba! murmură el cu buzele lipite de gâtul ei. O să dorm în avion.

Emerson privi pe geamul jeepului și își flutură mâna spre fiica lui, care stătea în pragul localului No Bull Cafe. Verity îi făcu și ea cu mâna și îi trimise un sărut.

- Se pare că ai reușit să liniștești aseară, remarcă Emerson. Verity părea de-a dreptul veselă în dimineața asta. M-am așteptat la o predică de ultimă clipă pe tema machismului tâmpit al bărbaților.

Jonas viră jeepul spre o șosea care ducea către ieșirea din Sequence Springs. Încă era întuneric, iar micul oraș somnoros dormea pașnic lângă lac.

- O vreme, lucrurile n-au fost foarte vesele aseară. Ar fi trebuit să auzi, Emerson. S-a apucat să spună că își

ia o vacanță. O vacanță de una singură! Pricepi? Că s-ar duce în Hawaii cât noi suntem în Mexic. Dacă nu mi-ar fi lăsat urme de gheare pe picior data trecută când am încercat asta, aș fi pus-o pe genunchi și i-aș fi băgat mințile în cap. Plănuia să plece acolo în clipa în care îmi întorceam spatele.

Buzele lui Emerson se arcuiră vag. Studia cu o expresie gânditoare drumul care se așternea în fața lor.

- Ai convins-o să renunțe?

- Sigur că da. I-am zis că, dacă chiar vrea să plece în vacanță, o să ne ducem după ce mă întorc din Mexic. Își poate petrece următoarea săptămână plănuiind concediul. Ceea ce înseamnă că va avea ceva constructiv de făcut.

- Cred că chiar are nevoie de o vacanță, spuse lent Emerson. În ultima vreme, ceva e schimbat la Verity. N-ai remarcat?

Jonas rămase tăcut câteva clipe îndelungate.

- Am remarcat, rosti el în cele din urmă.

Ar fi dat orice să știe ce anume se petrecea în creierul ei feminin. Nu doar o dată, o surprinsese cufundată în gânduri, de parcă ar fi privit în sinea ei și s-ar fi gândit să facă niște schimbări în viață. Gândul îi stârni o puternică neliniște și un și mai puternic sentiment de posesivitate. Măinile lui strânseseră cu putere volanul. Dacă se gândea să-și ia un alt iubit, Verity n-avea decât să-și scoată asta din minte. Îl așteptase 28 de ani - 28 de ani până avusese prima experiență sexuală. Și când făcuseră dragoste prima dată, se purtase ca un delfin în apă. Lui Jonas nu-i plăcea gândul că era posibil ca ea să se întrebe dacă nu cumva așteptase pe cine nu trebuia.

- Ești sigur că ai convins-o să nu se ducă singură în Hawaii? întrebă Emerson.

Jonas își încleștă maxilarele amintindu-și cu întârziere că Verity schimbase subiectul cu o seară în urmă, nefăcându-i nici o promisiune.

- N-ar îndrăzni. Știe că ar da de dracu'.

- Ah, liniștea oferită de „machismul tâmpit al bărbaților“! Nu-i de mirare că bărbații îl cultivă cu atâta grijă. Ne dă un sentiment de siguranță plăcut, dar total fals, atunci când avem mai multă nevoie de el.

Emerson râse strâmb.

Jonas luă o mână de pe volan pentru a atinge cerceul de aur pe care îl avea în buzunar. Cerceul era al lui Verity. Îl purta mereu la el din noaptea în care îl găsisese pe o alee mexicană murdară.

- Unii dintre noi își obțin din altceva sentimentul de siguranță.

Delicata vibrație a aurului îi alungă puțin din neliniște.

- Ei bine, din moment ce nu mai putem face mare lucru în privința fiicei mele, cred că poate ar trebui să discutăm despre planurile de a-l elibera pe Lehigh.

- Ce planuri? Jonas îi aruncă însoțitorului său o privire rapidă și amuzată. Vrei să spui că tu chiar ai niște planuri?

- Hei, trăiesc din scris ficțiune, nu-i așa? Firește că am niște planuri. În plus, știi foarte bine că nu putem pur și simplu să le dăm banii și să ne așteptăm să-l revedem pe Lehigh întreg.

- Hai să le auzim, Emerson! Despre ce-i vorba?

- Printre altele, e vorba despre tine și cuțitul tău de nădejde. Din fericire pentru noi, băiete, ești un om cu multe talente.

Patru zile mai târziu, Verity își petrecu dimineața în biroului unicei agenții de turism din Sequence Springs. În acea seară, la No Bull Cafe veniseră atât de puțini clienți, încât închisese mai devreme decât de obicei și pornise pe aleea care ducea spre piscinele de la Complexul Sequence Springs Spa. Avea sub braț un teanc de broșuri turistice.

Sala în stil european a spaului era aproape goală. Gresia albă și albastră strălucea sub luminile puternice,

iar apa din bazine bolborosea ademenitoare. Verity se dezbracă și intră goală în bazinul ei favorit, o cadă cu apă fierbinte, care mirosea puternic a minerale terapeutice. Puse broșurile pe marginea bazinului, se sprijini de perete în apa liniștitoare și începu studieze fotografiile țărnelor sărutate de soare și ale mărilor tropicale.

Mai devreme în acea seară, își promisese că nu avea să mai stea în casă, așteptând telefonul să sune. Era puțin probabil ca Jonas să sune în seara aceea. Nu se deranjase să-i telefoneze în ultimele patru zile, care fuseseră cele mai lungi patru zile din viața lui Verity.

În plus, se săturase să citească și să recitească poemul pe care îl găsisese prins de pernă în dimineața plecării lui Jonas.

*Așteaptă-mă, doamna mea, chiar dacă vântul bate tăios
și rece, așteaptă-mă în timp ce totul este încleștat în pumnul
de gheață al iernii.*

*Te voi visa, doamna mea, fierbinți vise de foc și de aur,
vise pline de pasiune ca niște pietre prețioase, prea minunate
ca să le rezști.*

*Iar dacă vei fi în vacanță când mă voi întoarce, jur că voi
fi extrem de enervat, doamna mea.*

Extrem de enervat. Verity strâmbă din nas. Dacă Jonas se aștepta ca ea să creadă că prostioara aia era un alt poem de dragoste renașcentist pe care el pretindea că le traducea aproximativ, se înșela amarnic. Și cu siguranță, nu compensa faptul că nu o sunase.

- Verity! Exact persoana pe care o căutam! Te-am sunat la restaurant și acasă, dar nimeni n-a răspuns. Mi-am imaginat că ești aici.

Verity își ridică privirea de la seducătoarea fotografie a unui hotel strălucitor de alb aflat într-un golf.

- Bună, Laura. Ce este?

Laura Griswald zâmbi veselă.

- Nu sunt sigură, dar am impresia că lui Jonas s-ar putea să i se ofere o slujbă.

Verity puse broșura pe marginea bazinului.

- O slujbă?

- Știam eu că te va interesa. Laura clătină din cap, iar părul ei castaniu și lung până la umeri sclipi. Totul la Laura strălucea de sănătate radiantă. Ea și soțul ei, Rick, erau proprietarii Complexului Sequence Springs Spa și erau adevărate reclame vii ale spaului. Laura se lăsă pe vine. Doi tineri - frate și soră, din câte am înțeles - s-au cazat mai devreme în această seară. Au spus că îl caută pe Jonas Quarrel. Au venit la Sequence Springs pentru a-l găsi.

Verity își îndreptă rapid trupul. Ultima dată când cineva venise să-l caute, Jonas aproape că fusese ucis.

- Au întrebat de Jonas folosind numele lui?

- Da. Au spus că vor să-l vadă într-o chestiune profesională. Dar probabil că n-au bătut atâta cale pentru a angaja un spălător de vase, așa încât bănuiesc că s-au referit la o chestiune profesională academică. Am știut că pe tine te va interesa, chiar dacă nu și pe Jonas. Încerci să-l convingi să-și ia o slujbă respectabilă din ziua în care a început să spele vase pentru tine.

- Să știi că a scris un articol pentru o revistă de istorie, care a apărut cu două săptămâni în urmă, anunță Verity cu mândrie. Dacă vrei, pot să-ți dau un exemplar. Am comandat 20.

- Serios? Laura păru sincer impresionată. Îmi amintesc că ai pomenit ceva de asta. Un articol legat de domeniul lui? Ceva despre istoria renașcentistă?

- Da. O comparație între tehnicile de practicare a scrimei în zilele noastre și cele folosite în perioada renașcentistă târzie.

Nu avea rost să menționeze că Jonas aflase pe pielea lui care erau diferențele. Cicatricea urâtă de pe umărul lui o dovedea.

Verity îl cicălise, îl lingușise, una peste alta îl săcălise până când Jonas cedase în cele din urmă și scrisese articolul. Detesta să vadă o minte scripitoare înșelându-se în timp ce proprietarul ei spăla vase, cu toate că asta nu părea să-l deranjeze deloc pe Jonas.

Când scrisoarea de acceptare a articolului sosise prin poștă, probabil că fusese mult mai încântată decât Jonas. Apoi, își amintise că, în calitate de asistent la Vincent College, sigur publicase în reviste mult mai prestigioase. Totuși, ea intenționa să înrămeze unul dintre cele 20 de exemplare ale *Journal of Renaissance Studies*. Îl pusese pe Jonas să dea câte un autograf pe restul.

- Cine sunt acei oameni și ce vor de la Jonas? întrebă Verity.

- După cum am spus, sunt frate și soră. Numele lor este Warwick. Doug și Elyssa. Doug e agent de bursă și are vreo 29 sau 30 de ani. Arată bine. Probabil că are un BMW și poartă lenjerie de designer. Elyssa este cu câțiva ani mai tânără și efectiv radiază dulceață și lumină. Zâmbește mereu. Efectiv, te apucă amețeala. Am impresia că e implicată în chestia asta metafizică nouă.

- Adică, crede în spiritism și în cristale, și în genul ăsta de lucruri?

- Așa mi s-a părut. Însă Doug pare destul de normal și am impresia că el va plăti pentru treaba făcută.

- Mă întreb ce vor de la Jonas.

Laura ridică din umeri.

- Ai spus că, în urmă cu câțiva ani, înainte de a pleca să vadă lumea, Jonas avea o anumită reputație ca autenticator de antichități și artefacte pentru muzee. Poate că frații Warwick doresc opinia lui profesională în privința a ceva ce au cumpărat. Crezi că Jonas ar fi interesat?

- Nu știu, dar eu cu siguranță sunt interesată. Este vremea ca omul ăsta să-și pună educația și... experiența la treabă. Nu încercase niciodată să-i explice Laurei sau altcuiva că talentul adevărat al lui Jonas era de natură

paranormală. Mă tem că își va irosi viața la fel cum a făcut tata.

Verity clătină exasperată din cap.

- Știu. Să-l aduci pe Jonas pe calea cea bună a devenit principalul tău hobby. Norocul tău este că nu se supără. Laura chicoti știind prea bine ce părere avea prietena ei despre folosirea educației și talentelor pe care le avea cineva. Când se vor întoarce Jonas și tatăl tău din călătoria lor de afaceri?

- Zilele astea.

Verity bătut darabana cu degetele în marginea bazinei și ignoră întrebarea nerostită din ochii Laurei. Nu-i putea spune că Emerson și Jonas se duseseră în Mexic pentru a-l salva pe un vechi prieten de familie cu o reputație foarte proastă care fusese răpit. Asemenea prieteni nu-i puneau într-o lumină bună familia. Așa că îi zisese Laurei că Jonas pur și simplu îl ajută pe Emerson într-o chestiune de afaceri personală.

- Nu sunt sigură că frații Warwick îl vor aștepta prea mult, rosti Laura pe un ton ezitant.

- Dacă frații Warwick au o treabă serioasă pentru Jonas, nu vreau să-i pun pe fugă spunându-le că nu știu când se întoarce. Dacă treaba pare în regulă, o să găsesc o modalitate de a-i ține aici. Trimite-i la mine, mâine la prânz, Laura. Zi-le că eu mă ocup de aranjarea întâlnirilor de afaceri ale lui Jonas sau ceva de genul ăsta.

Laura își înclină capul într-o parte.

- Tu te ocupi de aranjarea întâlnirilor de afaceri ale lui Jonas?

Chipul lui Verity se luminează.

- De fapt, tocmai m-am numit business managerul lui. Nu mă privi așa, Laura. Nimeni altcineva nu e dispus să se ocupe de asta, Jonas cu atât mai puțin. Se pare că eu trebuie s-o fac. Se încruntă hotărâtă, gândind rapid. Să știi că, dacă îi fac puțină publicitate, astfel de treburi ar putea deveni foarte profitabile pentru Jonas. Știu că nu-l voi convinge niciodată să revină în lumea

academică, dar și-ar putea folosi cunoștințele pentru a le oferi consultații celor ca frații Warwick. Hei, asta este!

- Ce anume?

- Vom spune că Jonas este consultant. Consultant istoric. Cum îți sună?

- Efectiv văd cum ți se învârtesc roțițele în cap. Laura se ridică. În regulă, o să ți-i trimit mâine la prânz. Sper doar că Jonas nu va avea nici o obiecție când se va întoarce acasă și va constata că i-ai aranjat niște „consultanțe“.

- Mă descurc eu cu Jonas, zise Verity cu mai multă siguranță decât simțea. Va trebui să înțeleagă că o fac pentru binele lui. Are o minte mult prea strălucită pentru a fi spălător de vase toată viața. Într-o zi, îmi va mulțumi pentru asta.

- Dacă aș fi în locul tău, m-aș gândi de două ori înainte de a-l împinge în sus pe un perfect spălător de vase, chelner și om bun la toate. În vremurile noastre, este greu să găsești personal de încredere. Dar nici prin cap nu-mi trece să-ți stric distracția.

- Distracția?

Laura zâmbi.

- Nu face pe inocenta cu mine. Tu și Jonas păreți să vă înțelegeți perfect. Tu îi dai ordine, îi ții predici despre autoperfecționare și, în general, îl hărțuiești până se satură. Atunci, pune piciorul în prag, te ia pe sus și te duce în pat, așa cum a făcut săptămâna trecută. Clement, barmanul, și toți ceilalți au râs în hohote după ce voi doi ați plecat. Lui taică-tău practic i s-a făcut rău de atâta râs.

Obrajii lui Verity deveniră stacojii. Își amintea clar incidentul.

- A fost groaznic de jenant. Mi-a venit să-l omor pe Jonas.

Totul începuse când ea se apucase să-l sâcâie pe Jonas să scrie un alt articol. Fiindcă tocmai primise cele

20 de exemplare din *Journal of Renaissance Studies* comandate, Verity decisese că era pe val. Convinsă că uși importante se deschideau pentru Jonas, își forțase puțin prea mult norocul – și pe Jonas.

Jonas îi tolerase predicile entuziasmate toată după-amiaza și seara. Abia târziu, în timp beau un ultim pahar cu Laura și Rick în salonul de cocktailuri al spaului, își pierduse în cele din urmă răbdarea.

Mai ascultase o tiradă despre importanța scrierii unui alt articol cât încă succesul lui în domeniul literar era proaspăt. Apoi, îi luase lui Verity paharul cu suc din mână, o ridicase pe umăr și o purtase în acea poziție umilitoare tot drumul până acasă. Acolo, făcuse dragoste cu ea până când Verity uitase temporar totul despre articole de revistă și autoperfecționare.

– O fi fost jenant pentru tine, rosti Laura zâmbind, dar, cu siguranță, toți cei din salon au avut parte de o distracție memorabilă. A fost un adevărat spectacol.

– Dar în fond, tu de partea cui ești? întrebă Verity încruntându-se la ea.

Amuzamentul dispăru din ochii Laurei.

– Sunt de partea ta, spuse ea cu o seriozitate neașteptată. Știi asta, nu-i așa? Suntem prietene.

Verity zâmbi posomorâtă.

– Știu asta.

– Și în calitate de prietenă...

Verity își înclină capul într-o parte.

– Da, prieteno?

– Nu știu sigur cum să te întreb asta, așa că o s-o fac direct. E ceva în neregulă, Verity?

Verity deveni rigidă.

– Ce să fie în neregulă?

– Știi tu. Ceva care nu e așa cum ar trebui să fie. În ultima vreme e ceva puțin diferit la tine. Ca și cum ai fi preocupată de ceva. Mă întrebam dacă nu cumva ai probleme. Dacă da, știi că poți să-i spui totul surorii tale Laura.

Verity își plimbă mâinile înainte și înapoi pe sub suprafața apei limpezi precum cristalul. Mici valuri se unduiră spre marginile bazinului.

- Știu, Laura. Și îți mulțumesc. Dar nu-i nimic în neregulă. Doar că m-am gândit ceva mai serios în ultima vreme, asta-i tot.

- Te-ai gândit la Jonas și la viitor?

- Ceva de genul ăsta.

- Ei bine, era și timpul. Când o să te măriți cu el, Verity?

Verity își ridică brusc capul.

- N-am fost cerută în căsătorie, replică ea cu asprime.

- De când așteaptă Verity Ames ca altcineva - și cu atât mai puțin un bărbat - să ia o decizie majoră pentru viața ei? Buzele Laurei se arcuiră. Nu mă prostești absolut deloc. Dacă ai vrea să te măriți cu Jonas, ai găsi o cale de a-l convinge s-o facă.

- După cum singură ai subliniat, Jonas poate fi cicălit doar până la un anumit punct, ripostă Verity pe un ton sec.

- Poate. Dar totuși nu cred că s-ar opune prea tare dacă l-ai lega și l-ai târî la altar.

- Asta nu-i tocmai o imagine romantică.

- Nici o femeie deșteaptă nu lasă iluziile romantice să-i stea în cale odată ce a decis ce vrea. Iar tu ești o femeie deșteaptă, Verity. Prin urmare, presupun că nu te-ai decis în privința lui Jonas Quarrel. Așa că revenim la întrebarea inițială. Ce-i în neregulă?

Verity se gândi la testul de sarcină pe care îl studiase pe furiș și apoi îl pusese la loc pe raftul din farmacia locală, în acea după-amiază. Apoi, își aminti cu ce bagaj sumar plecase Jonas în Mexic, luându-și doar ceva lenjerie de schimb și fiorosul pumnal pe care știa să-l folosească foarte bine.

- Nu-i nimic în neregulă, Laura. Doar că m-am simțit puțin cam deprimată în ultima vreme. Cred că am nevoie de o vacanță. Își scoase o mână din apă și luă una

dintre broșurile lucioase. Apa picură pe fotografia unui hotel aflat pe o plajă. Hawaiiul mi se pare plăcut.

- O vacanță, hm? Știi ceva? Cred că s-ar putea să fie o idee bună.

Doug și Elyssa Warwick intrară în restaurantul No Bull Cafe a doua zi la ora două. Verity văzu imediat că scurta descriere a Laurei fusese la obiect. Doug Warwick era un tânăr afacerist atrăgător, cu părul nisipiu-castaniu tuns la un frizer scump și cu un bronz de salon. Cămașa era o versiune Ralph Lauren pentru export, iar pantalonii sport aveau pense.

Verity fu impresionată de pense. Ultima dată când se duseseră în San Francisco, încercase să-l convingă pe Jonas să cumpere o asemenea pereche de pantaloni. Devenise una dintre acele ocazii prea dese când Jonas, după cum atât de direct se exprimase Laura, pusese piciorul în prag. Se întorseseră acasă cu o nouă pereche de Levi's care nici măcar nu fuseseră prespălați pentru a căpăta aspectul care era la modă. Hainele nu erau una dintre pasiunile lui Jonas.

Elyssa Warwick fu o surpriză. Datorită descrierii făcute de Laura, Verity fusese pregătită pentru ochii mari și luminoși și zâmbetul senin. Nu se așteptase însă la chipul incontestabil frumos, la silueta amplu rotunjită și la părul blond-argintiu cu o tunsoare bob până la umeri.

Elyssa era îmbrăcată toată în alb - o cămașă din mătase albă, care avea descheiat un nasture în plus față de cum era la modă, o fustă-trompetă din lână albă și balerini albi.

Albul deplin reprezenta un fundal perfect pentru bijuteriile strălucitoare care îi împodobeau fiecare mână și picior, fiecare deget și ureche. Uriași cercei sculptați din metal îi atârnavă de urechi, câteva coliere colorate i se legănavă pe pieptul plin, brățările erau niște benzi late și îi ajungeau aproape până la coate, iar benzi de

aur împodobite cu mici clopoței îi cuprindeau gleznelor. Zornăia ori de câte ori se mișca.

- Tu trebuie să fii Verity, rosti Elyssa cu căldură în timp ce îi întindea o mână elegantă. Pe fiecare deget grațios purta un inel, iar unghiile lungi îi erau vopsite în diverse culori strălucitoare. Laura Griswald ne-a spus totul despre tine. A zis că nu trebuie să ratăm mâncarea gătită de tine, cât timp stăm în Sequence Springs.

Verity își conduse oaspeții la o masă.

- Vă rog, luați loc. Voi putea sta de vorbă cu voi peste câteva minute. Mai am de terminat câteva lucruri în bucătărie. Vreți să mâncați ceva?

Doug Warwick zări strălucitorul espressor din cupru aflat într-un colț și zâmbi.

- Poate, un espresso sau o *café au lait*. Am luat prânzul la spa.

Verity dădu din cap. Luase espressorul cu două luni în urmă. Jonas i-l instalase. La două ore după sosirea uriașei și complexei mașinării, funcționa deja. Era foarte util să-l aibă pe Jonas prin preajmă.

Verity făcu două ceșcuțe de espresso tare și le duse la masa fraților Warwick. Doug și Elyssa zâmbiră recunoscători. Câteva minute mai târziu, ultimul client care luase prânzul plecă, iar Verity își făcu o cană de ceai.

- Am înțeles că îl căutați pe Jonas, spuse ea după ce se așeză la masa fraților Warwick. Mă tem că, deocamdată, este plecat din oraș. Cu afaceri. Îi oferă consultanță unui client din Mexic.

Elyssa își amestecă espressoul și păru impresionată.

- Îmi imaginez că munca pe care o face îl duce prin toată lumea.

Verity tuși ușurel.

- Desigur, munca lui are un caracter internațional. Cu siguranță, călătorește mult. Totuși, mă aștept să se întoarcă zilele astea. În absența lui, eu mă ocup de afacerile sale. V-aș putea întreba cum ați aflat de el? În ultimii

ani, a lucrat mult în străinătate. Abia de curând, și-a stabilit sediul în Sequence Springs.

Se întrebă dacă nu cumva exagera prea tare. Dacă ar fi auzit-o, Jonas s-ar fi uitat în jur după ceva cu care să-și șteargă ghetele. Însă dacă Doug și Elyssa își făceau griji în legătură cu faptul că acel „consultant” pe care doreau să-l angajeze își stabilise sediul afacerilor sale internaționale în restaurantul vegetarian dintr-un orașel de provincie, erau prea politicoși pentru a lăsa să se vadă.

- Jonas ne-a fost recomandat de un prieten, spuse Elyssa. O cunoștință apropiată de-a mea care are o intuiție extraordinară. I-am explicat ce fel de expert ne trebuie, iar el s-a interesat pentru noi. Preston are relații foarte diverse.

- Preston Yarwood, interveni sec Doug Warwick. Câștigă al naibii de bine susținând seminarii, în Bay Area, despre autoperfecționarea paranormală. Elyssa i-a fost cursantă sânguincioasă în ultimele șase luni. Tipul se ocupă cu prostii gen spiritism și masaje metafizice. Dar conduce un Porsche și poartă costume făcute la comandă, așa încât presupun că totuși își face bine treaba.

- Haide, Doug, nu este momentul să râzi de Preston, îl dojeni Elyssa pe un ton blând, frățesc. Este un om foarte talentat și extrem de intuitiv. Un profesor minunat. Are chiar viziuni precognitive, dar e prea modest pentru a recunoaște.

- Aiurea, rosti Doug vesel. Nu pierde nici o ocazie pentru a le aminti oamenilor de așa-zisele lui viziuni.

- Nu poți nega că ni l-a găsit pe domnul Quarrel.

Verity îi privi cu atenție pe frații Warwick.

- Cum anume l-a găsit Preston pe Jonas?

Zâmbetul Elysei fu radios.

- A luat legătura cu editorul unei mici reviste specializate în studii renașcentiste. Fiindcă aveam nevoie de un expert în această perioadă istorică. Acesta i-a spus

că tocmai publicase un articol scris de un anume domn Quarrel, care era destul de bine cunoscut ca expert în această perioadă, și că probabil el era omul de care aveam nevoie. I-a zis lui Preston că Jonas Quarrel avuse-se cândva reputația de a fi capabil să autentifice aproape orice. Se pare că domnul Quarrel a scris un articol despre scrimă pentru revistă, nu?

Verity zâmbi satisfăcută.

- L-ai citit?

- Mă tem că nu, dar sigur mi-ar face plăcere să-l citesc, rosti Elyssa cu mult farmec.

- Întâmplător, am un exemplar în plus, spuse Verity cu naturalețe. Ți-l pot oferi. Sunt sigură că articolul ți se va părea foarte interesant. Este extraordinar.

- Sunt sigură că este.

- Ce anume doriți ca Jonas să autentifice? întrebă Verity uitându-se la Doug Warwick.

- O *villa* din secolul al XVI-lea, răspunse el prompt.

Verity se holbă la el.

- O vilă? Din Italia?

Viziuni ale unei vacanțe petrecute în Italia începură să-i danseze în minte. Treaba asta era posibil să fie chiar mai interesantă decât o călătorie în Hawaii.

Doug o privi neutru, pe deasupra ceșcuței de espresso.

- Mi-aș dori să fie atât de simplu. Dacă Hazelhurst's Horror era în Italia, n-ar fi fost o problemă să-i asiguri pe cumpărători că este autentic. Dar fiindcă se află pe o insulă din Pacific Northwest¹, lucrurile sunt mai complicate.

- Dumnezeu mare! exclamă Verity. Cum a ajuns o vilă renascentistă din secolul al XVI-lea pe o insulă din largul coastei de vest a Statelor Unite?

- Înainte de intrarea în noul secol, a fost dezmembrată în Italia, trimisă în State și reconstruită de o rudă

¹ Regiune geografică din vestul Americii de Nord cuprinsă între oceanul Pacific și Munții Stâncoși (n.tr.)

excentrică, Eustis Hazelhurst, a răposatului nostru unchi. Unchiul Digby, care era la fel de nebun ca ruda lui, a moștenit-o după ce Eustis a murit. Apoi, doi ani mai târziu, și unchiul nostru a murit, iar eu am moștenit monstruoșitatea aia.

- Doug a scos-o imediat la vânzare, explică Elyssa. Cine să-și permită taxele și întreținerea unei case cum este Hazelhurst's Horror? Costă o avere! Un grup de afaceriști dorește s-o transforme în hotel. Sunt foarte interesați de ea, dar, înainte de a plăti suma cerută de Doug, vor o dovadă că vila este autentică. Așa că Doug s-a decis să angajeze pe cineva cu o respectabilă reputație academică pentru a vedea casa și a scrie un raport pentru cumpărători. Doug puse pe masă ceșcuța goală. Ca să fiu pe deplin sincer, Verity, trebuie să-ți spun că sora mea mai are un alt motiv. Vrea ca domnul Quarrel să caute și o eventuală comoară în timp ce studiază vila.

- O comoară ascunsă? rosti Verity fascinată.

Doug ridică sugestiv din umeri.

- Probabil că sunt cai verzi pe pereți, dar unchiul nostru a lăsat destule dovezi pentru a-i stârni pofta. Se presupune că acea comoară ar fi ascunsă undeva în vilă.

- Iar eu cred categoric că ar trebui să o căutăm înainte de a vinde casa, declară Elyssa cu fermitate.

Verity se încruntă.

- Dacă ar fi existat vreo comoară, n-ar fi fost descoperită când vila a fost dezmembrată pentru a fi transportată?

Doug fu cel care răspunse.

- Inițial, și eu am gândit la fel. Dar se pare că vila nu a fost efectiv dezmembrată piatră cu piatră. Părți mari din ea au rămas intacte. Muncitorii pur și simplu au construit containere protectoare în jurul părților mari și le-au imbarcat pe vapor. O mare parte din mobilă și unele dintre operele de artă au fost și ele aduse cu vaporul, dar nu a mai rămas aproape nimic din ele. Săracul

unchi Digby a trebuit să le vândă pentru a putea plăti cheltuielile casei.

- Unchiul Digby era convins că există o comoară și că încă este ascunsă undeva în vilă. Ani de zile, a căutat-o, spuse Elyssa. Pur și simplu ar fi de bun-simț să încercăm și noi s-o găsim înainte de a vinde casa.

Doug zâmbi indulgent și se uită la sora lui.

- Dacă domnul Quarrel ar fi dispus să se apuce imediat de ambele treburi, aș vrea să-l angajez pentru o săptămână.

Venise vremea să treacă la afaceri. Verity zâmbi într-un mod profesionist. Speră că nu va părea prea nerăbdătoare.

- Înțelegeți, sper, că timpul lui Jonas este foarte prețios și că genul de proiect pe care îl descrieți - examinarea piatră cu piatră a unei vile - ar fi destul de costisitor.

- O, răspuse Elyssa, suntem dispuși să plătim tariful cerut de el, indiferent cât ar fi pentru o săptămână întregă. Sau poate mai mult de o săptămână, dacă va fi necesar. Credeți că domnul Quarrel ar fi interesat de această treabă?

- Cred că domnul Quarrel ar fi foarte interesat, spuse Verity gânditoare. Viziunile unei vacanțe pe o insulă unde se afla o vilă renașcentistă îi apărură în minte. Pudget Sound¹ nu era sudul Pacificului, dar uneori trebuie să accepți ce ți se oferă. De obicei, îl însoțesc în călătoriile de consultanță de pe teritoriul Statelor Unite, rosti ea cu delicatețe.

- Ne-ar face mare plăcere să veniți cu el, zise Elyssa repede. Desigur, noi vom plăti toate cheltuielile.

- Desigur, spuse Verity pe un ton firesc, simțindu-se foarte profesionistă. Vaș mai putea oferi un espresso, iar apoi, să stabilim toate detaliile?

În seara aceea, în timp ce stăteau în bazinul de la spa, până când Verity termină de povestit Laurei despre

---

¹ Regiune costieră din Pacific Northwest (n.tr.)

ce era vorba, se convinse că avusese dintotdeauna nedescoperite talente de business manager.

- Acesta ar putea fi începutul unei adevărate cariere pentru Jonas, îi spuse ea entuziasmată Laurei. Este perfect!

- Chestia cu vânătoria de comori sună a pierdere de timp, declară Laura.

- Și ce dacă? Cel puțin, Doug va căpăta un raport academic așa cum se cuvine, cu detalii despre vechime și arhitectură. Asta ar trebui să-i impresioneze pe potențialii cumpărători. Iar dacă în timpul ăsta, Jonas o să găsească o comoară, asta va fi cireașa de pe tort.

- Crezi că Jonas va fi încântat de ideea de a căuta o comoară?

- De ce nu? Este genul de lucru care s-ar putea să-i placă cu adevărat.

- Iar tu te vei alege cu o vacanță de o săptămână, concluzionează Laura dând din cap. La urma urmelor, nu este deloc o idee proastă. E puțin cam neobișnuită, dar are potențial. Poate că lui Jonas chiar îi va plăcea.

Verity își sprijini capul de gresie.

- Jonas nu prea mai are de ales, recunosc eu. Deja am acceptat slujba în numele lui. Frații Warwick mi-au lăsat un avans de 500 de dolari.

Ochii Laurei se încrețiră la colțuri.

- Va fi interesant de văzut ce părere are Jonas despre treaba asta cu consultanța.

Și Verity se întreba același lucru. Se gândise la această problemă de când plecaseră frații Warwick. În timp ce se grăbea pe aleea care ducea de la spa la casa ei, încă se străduia să găsească abordarea cea mai potrivită pentru a-i spune lui Jonas despre consultanța pe care trebuia s-o ofere.

Suprafața drumului era foarte înșelătoare. Deja se formau pojghițe de gheață. Verity își băgă adânc mâinile

în buzunarele canadienei și își încovoie umerii din cauza frigului.

Treptele care duceau spre verandă erau alunecoase, iar ea se ținu de balustradă pentru a nu-și pierde echilibrul. Lumina de pe verandă era stinsă. Se încruntă, fiind sigură că o lăsase aprinsă când plecase. Poate că se arsese becul. Înlocuirea becurilor arse era unul dintre micile lucruri la care Jonas se pricepea.

Verity tocmai pusese mâna pe clanță când, din casă, se auzi un scârțâit slab. Un val de bucurie o năpădi. Jonas era acasă!

- Jonas? Când ai venit? Deschise ușa și întinse mâna spre comutator. De ce n-ai aprins lumina?

Un trup întunecat se năpusti pe ușă, împingând-o violent pe Verity la o parte. Ea se împletici îndărăt, abia reușind să se țină pe picioare pentru că pantofii îi derapau pe peticele de gheață.

Silueta întunecată se repezi în jos pe trepte, fugind cât de repede putea. Furia o cuprinse pe Verity. Porni după intrus, dar piciorul îi alunecă de sub ea exact când începu să coboare.

Se dezechilibra și simți o durere puternică în glezna dreaptă. Brusc, nu se mai gândi decât la faptul că trebuia să-l protejeze pe copilul pe care era posibil să-l poarte în pântec.

Nu trebuia să cadă!

Întinse disperată mâna spre balustradă și o apucă exact când glezna rănită cedă. Abia apucă să se agațe de ea.

Respirația îi devenise superficială și sacadată, iar ea se așeză încet pe o treaptă înghețată și privi neajutorată cum intrusul dispăru printre copaci.

- La dracu', la dracu', la dracu'!

Tremura ca o frunză. După câteva clipe, se ridică, își dădu seama că nu se putea sprijini pe glezna vătămată și, șchiopătând dureros, intră în casă pentru a o suna pe Laura.

*

Prietena ei sosi la scurt timp după aceea, cu frații Warwick pe urmele ei.

- Sa întâmplat să fie la recepție când ai sunat, îi explică Laura în timp ce se agita pe lângă Verity. Rick era ocupat cu rezolvarea unei crize la bar.

- Ar fi bine să te ducem la un doctor, spuse Doug Warwick examinând glezna lui Verity, care se umfla rapid. Te voi duce la mașină.

Înainte ca Verity să apuce a găsi un răspuns, o ridică în brațe și porni spre ușă.

O oră mai târziu, nu fu deloc de bun augur pentru viitorul relației lor de afaceri când Doug o aduse în brațe acasă și se pomeni cu un cuțit la gât pentru osteoneala sa.

- Ce dracu' se petrece aici? întrebă Jonas.

Vocea lui răsunase ca un mârâit rece și primejdios din întuneric.

capitolul 3

- Jonas! Lasă cuțitul jos în clipa asta! Zău că niciodată în viața mea nu mi-a fost atât de rușine! Verity băjbâi în căutarea întrerupătorului de pe perete. Doug, îmi pare groaznic de rău pentru asta!

Doug nu se clinti nici măcar un centimetru. Rămase perfect nemișcat, ținând-o pe Verity în brațe. Clipi când lumina se aprinse, dându-l la iveală pe bărbatul care ține pumnalul.

- Cred că este o mică neînțelegere, rosti el cu glas răgușit.

- Cred că poate este, acceptă Jonas cu o amenințătoare voce joasă.

- Jonas, încetează! E ridicol. Mă umilești. Și uită-te la tine! Ești într-un hal fără de hal.

Verity se încruntă furioasă la Jonas. Desigur, faptul că ținea cuțitul la gâtul lui Doug era cel mai rău dintre

toate, dar blugii și cămașa în neorânduială și murdare, precum și barba de câteva zile nu îmbunătățeau cu nimic lucrurile. Ochii lui aurii licăreau ca ai unui prădător. „Măcar pare teafăr“, gândi ea simțind un val de ușurare.

- Ce se petrece aici, Verity?

Jonas îi aruncă o scurtă privire aspră înainte de a se uita din nou la victima lui.

- Încetează să te porți ca un om de Neanderthal și îți voi explica.

- Sper că ai o explicație bună. Evident fără nici o tragere de inimă, Jonas luă cuțitul de la gâtul lui Doug. Las-o jos pe femeie înainte de a mă răzgândi în privința a ceea ce să fac cu pumnalul ăsta! i se adresă el bărbatului care o ținea pe Verity în brațe.

- O doare glezna! izbuti să spună crispat Doug.

Jonas privi picioarele lui Verity și văzu bandajul elastic de la glezna dreaptă.

- Pentru numele lui Dumnezeu, ce s-a întâmplat, Verity?

- Mi-am scrântit glezna pe treptele verandei. Dacă ai fi pus câteva întrebări civilizate, în loc să-ți repezi cuțitul la gâtul lui Doug, n-ai mai fi în situația de a trebui să-ți ceri scuze.

- Cine își cere scuze?

- Tu, cât de curând! rosti Verity. Îi zâmbi cu căldură lui Doug, care rămăsese în continuare încremenit. Îmi pare cumplit de rău! Te rog, pune-mă pe canapea.

- Ești sigură că e în regulă să rămâi cu el? întrebă Doug în timp ce o puse cu grijă jos, apoi îl privi îngrijorat pe Jonas.

- Dumnezeule, da! O să fiu în regulă. Expresia de pe chipul lui Doug o alarmă. Văzu consistenta plată pentru consultanță dispărând rapid. Îți mulțumesc din suflet pentru tot ajutorul din seara aceasta. Nu știu ce m-aș fi făcut fără tine. Îmi pare groaznic de rău pentru această... Făcu un gest cu mâna care îi incluse cu nepăsare

și pe Jonas, și cuțitul. Uneori, Jonas are reacții disproporționate. Este puțin cam prea sensibil. Impetuos. Se grăbește să tragă concluzii. Știi și tu cum sunt tipii ăștia din lumea academică. Dar te asigur că este foarte bun în domeniul lui.

- Înțeleg. Ochii lui Doug erau ațintiți asupra cuțitului pe care Jonas încă nu se ostenise să-l lase deoparte. Credeam că domeniul lui este istoria renescentistă.

Verity încercă disperată să salveze situația înainte ca Doug să ajungă să creadă că domeniul în care Jonas era expert era tăierea gâturilor.

- Sunt sigură că va corespunde perfect nevoilor tale. Și pot garanta cu certitudine că nu vor mai exista astfel de scene neplăcute. Ca business manager al lui, mă voi asigura că se va comporta așa cum trebuie.

- Poate că ar fi mai bine să discutăm despre asta mâine-dimineață, spuse Doug retrăgându-se spre ușă. Laura și Elyssa sunt în mașină. N-aș vrea să le mai las să aștepte. E foarte frig în seara asta. Mă bucur că v-am cunoscut, domnule Quarrel. Sper că ați făcut o... ăăă... călătorie de afaceri fructuoasă. Am înțeles că ați fost în străinătate o vreme. Doug ajunsese lângă ușă. Ca oricare broker bun, vorbise până în ultima secundă. Noapte bună, Verity. Îngrijește-ți glezna.

Închise ușa în urma lui.

O tăcere încordată se lăsă în mica încăpere.

- Cam prea sensibil? îi repetă Jonas cuvintele în cele din urmă, pe un ton blând. Impetuos?

Își băgă cuțitul în geanta deschisă, care zăcea lângă canapea. Ochii lui licăriră în timp ce se apropie și de Verity.

- Ei bine, a trebuit să mă gândesc la ceva care să explice comportamentul tău cretin. Verity se retrase într-un colț al canapelei și, fără să clipească, îi întâlni privirea provocatoare. Apoi, își mușcă buza de jos. Jonas, te simți bine?

- Mă simțeam până să sosesc acasă și te văd purtată în brațe peste prag de personajul de pe coperta revistei *Gentlemen's Quarterly*. Exersai pentru rolul de mireasă?

- Nu fi ridicol, replică ea cu asprime. Unde-i tata?

- În Rio, cu Lehigh. Emerson a zis că are nevoie de o vacanță. A decis că priveliștea bikinilor sumari și a costumelor de baie topless făcându-se de colo-colo pe plajă este exact ce-i trebuie unui bărbat de vârsta lui pentru a se relaxa. Eu, adăugă Jonas cu castitate, m-am simțit obligat să mă grăbesc să mă întorc acasă, la micuța despre care știam că aștepta neliniștită întoarcerea mea.

Verity îi ignoră ultimele cuvinte.

- Este teafăr Sam Lehigh? Răpitorii l-au eliberat fără probleme?

- E teafăr. Tipii care l-au răpit nu erau din cale-afară de deștepți.

Jonas își trecu o mână prin părul ciufulit. În vreme ce tensiunea îi părăsea trupul, epuizarea devenea evidentă. Își înăbuși un căscat.

- Dar tata e-n regulă?

- Da, și el e teafăr. Nimeni dintre cei care contează nu a fost rănit.

- Nimeni dintre cei care contează! Dar răpitorii? întrebă Verity neliniștită.

Jonas o studie cu ochii îngustați.

- Am zis că nimeni dintre cei care contează nu a fost rănit. Iar tu, ca micuță cetățeană corectă, vei fi încântată să afli că cei trei indivizi care l-au răpit pe Lehigh se bucură acum de ospitalitatea unei închisori mexicane.

Verity se luminează la față.

- V-ați dus la poliție până la urmă? Mă bucur! Știam eu că e mai bine să faceți asta.

- De fapt, nu i-am predat poliției mexicane, rosti Jonas cu grijă. Doar i-am lăsat pe cei trei ticăloși la locul faptei. Știi și tu cum e acolo. Cine este găsit prin preajmă când apare poliția e, în general, considerat vinovat.

- Și unde anume i-ați lăsat pe cei trei tipi? întrebă Verity suspicioasă.

- Într-un depozit plin cu droguri. Am înțeles că aparține unor rude. Cei trei proști îl țineau pe Lehigh într-o cameră din spate. După ce l-am scos pe Lehigh, ne-am asigurat că răpitorii nu vor pleca nicăieri pentru o vreme. Apoi, Emerson a dat un telefon anonim la poliție. A fost o arestare reușită, prestigioasă pentru autorități. Cu titluri de prima pagină și medalii pentru toată lumea.

- Am o puternică impresie că simplifici enorm lucrurile.

- Încerc doar să fiu concis ca să putem reveni la subiectul principal, declară Jonas pe un ton amenințător. Și anume la când și de ce a apărut acest Sir Galahad¹ în ținută de filfizon.

- Numele lui este Warwick, spuse Verity pe un ton iritat. El și sora lui, Elyssa, stau la spa. În seara asta, după ce mi-am scrântit glezna pe scări, am sunat-o pe Laura. A sosit imediat, iar frații Warwick au venit cu ea. A fost foarte frumos din partea lor. Mai ales că eram puțin speriată.

Jonas se lăsă pe vine lângă canapea. Atinse cu mâini surprinzător de blânde glezna bandajată.

- Eras speriată din pricina căzăturii?

- Nu, din cauza motivului pentru care am căzut.

Jonas ridică brusc capul.

- Când m-am întors de la spa în seara asta, cineva era în casă, Jonas. S-a năpustit afară îmbrâncindu-mă. Abia am reușit să mă țin ca să nu cad pe scări.

Jonas o privi stupefiat.

- Sfinte Dumnezeule! Vorbești serios?

- Foarte serios.

- Cineva a intrat aici?

---

¹ Cavaler al Mesei Rotunde (n.tr.)

Mâna lui Jonas se strânse pe genunchiul lui Verity în timp ce el se uită prin camera mobilată confortabil. Verity îi urmări privirea.

- Nu pare să fi luat ceva, nu-i așa? Combina este aici, la fel și televizorul. Probabil că l-am întrerupt înainte de a apuca să ia ceva. Ceea ce îmi amintește că ar trebui să sun la biroul șerifului și să le comunic dacă lipsește ceva.

Întinse mâna spre telefonul aflat pe măsuta de la capătul canapelei. În vreme ce forma numărul, Jonas cercetă încăperea, uitându-se inclusiv în dulapuri. Apoi, dispăru pe coridorul care ducea spre dormitor. Când se întoarse, Verity tocmai își încheiase scurtul raport și închidea telefonul.

- La naiba, nu lipsesc nici cinci zile, și tu reușești să intri în bucluc, mormăi Jonas îndreptându-se spre bucătărie.

- Nu m-am băgat eu în bucluc. Am fost victima inocentă a unui intrus. Verity auzi clinchetul unei sticle atingând un pahar. Eu vreau doar suc.

Câteva clipe mai târziu, Jonas apăru cu două pahare. Unul era plin cu suc de coacăze.

- Ai încuiat ușa când ai plecat la spa?

Se așeză lângă ea și îi dădu paharul cu suc.

- Nu. Nu încui niciodată. Nu avem infracțiuni aici.

- Ei bine, acum avem, nu-i așa? Asta-i cea mai dementă și idioată scuză. De câte ori ți-am spus să încui ușa aia?

- Haide, Jonas...

- Și treaba asta cu dusul de una singură seara la spa trebuie să înceteze. De-acum încolo, fie merg cu tine, fie stai acasă și îți găsești altceva de făcut.

- Haide, Jonas...

- Și aș vrea să știu de unde i-a venit acestui Warwick ideea că te poate lua pe sus și plimba de colo-colo. În fond, ce l-a făcut să se ofere a face pe salvatorul tău? Laura și Rick se puteau ocupa de asta foarte bine.

- Jonas...

- Dumnezeu! Vine omul acasă după o săptămână grea pe drumuri și primul lucru pe care îl vede este cum femeia lui trece pragul în brațele unui tip. Aș zice că este suficient ca un om să înceapă a se gândi serios la reintroducerea centurilor de castitate.

Verity își pierdu răbdarea.

- Jonas, începi să vorbești ca un soț iritat. Cred că ai spus destule. În caz că ți-a scăpat acest detaliu, eu sunt persoana vătămată. Și nu vreau să mai aud nimic urât despre Doug Warwick. Este un om foarte drăguț și, mai important, e un client al tău.

- Ce este?

Verity își dresă cu delicatețe glasul.

- Cred că ar fi mai bine dacă ți-aș explica totul mâine-dimineață. Pari dărâmat, și Dumnezeu știe că și eu sunt epuizată după toată agitația din seara asta. Glezna mă doare și tot ce vreau este să mă bag în pat și să dorm.

- A, nu, nici vorbă. Ce-i chestia asta cum că Warwick mi-ar fi client?

- Este o poveste lungă, Jonas. Zău că aș prefera să-ți explic mâine-dimineață. Îi zâmbi nesigură. E doar o chestiune de afaceri. Jonas, mă bucur atât de mult că te-ai întors teafăr acasă. Mi-am făcut atâtea griji pentru tine!

- Verity...

- Glezna îmi zvâcnește. Inițial, am crezut că mi-am rupt-o. Veranda aia e foarte înșelătoare când se formează gheață.

- La naiba, Verity...

- Mă bucur tare mult că te-ai întors acasă, Jonas, rosti ea drăgăstoasă. Îi atinse umărul și își lăsă mâna să coboare pe brațul lui. Arăți de parcă ai trecut printr-un storcător de rufe.

- Trebuie să fac un duș, recunosc el înghițind restul de brandy.

- Du-te și fă!

Jonas își frecă obrazul.

- Și trebuie să mă bărbieresc.

- În privința asta, nu sunt sigură. Barba este destul de sexy.

Verity îi atinse chipul. El se uită la ea cu o dorință bruscă, sălbatică.

- Și am nevoie de tine.

Zâmbetul lui Verity fu foarte blând și ademenitor.

- Nu văd nici un motiv pentru care n-ai face toate astea în această seară. Ce-ar fi să începi cu dușul?

El îi privi gura.

- De ce te las să scapi nepedepsită pentru crimă? Probabil că mâncarea vegetariană de care am avut parte de atâtea luni mi-a afectat creierul.

Se aplecă și o sărută apăsat pe buze. Apoi, se îndreptă spre baie.

Verity așteptă până când auzi apa dușului, după care se ridică precaută de pe canapea. Constată că putea merge destul de bine folosind vâtraiul pe post de baston. Fredonând încetisor, încuie ușa și stinse luminile din sufragerie, apoi porni șontăcând pe coridorul care ducea spre dormitor.

Când ușa băii se deschise, 15 minute mai târziu, Verity era în pat, sprijinită de perne. Părul ei roșcat arăta ca un halou de flăcări în jurul capului, iar cămașa de noapte pe care o purta era cea pe care o cumpăraseră la scurt timp după ce Jonas îi devenise iubit. Nu fusese gândită pentru nopți reci de iarnă. Era o spumă din dantelă și satin negre și îi reliefa interesant curbele delicate ale sânilor.

Jonas intră în dormitor purtând un prosop în jurul taliei și folosind altul pentru a-și șterge părul des și negru. Se opri brusc când o zări.

- Având în vedere că ai fost cândva, nu demult, o mi-ronosiță afectată, aș zice că ai ajuns foarte departe. Jonas atârnă ambele prosoape pe un scaun și se îndreptă spre

pat. Se opri și o se uită la ea, tot trupul fiindu-i excitat. Mi-a fost dor de tine, iubito.

- Mă bucur. Verity dădu la o parte plapuma, făcându-i loc lângă ea. Și mie mi-a fost dor de tine, Jonas. Mi-a fost tare frică să nu pățești ceva.

El se băgă în pat și o luă în brațe.

- Și până la urmă, tu ai fost cea rănită. Așa ești tu.

O sărută pe gât și își strecură o mână în corsajul de dantelă neagră al cămășii de noapte. Când palma lui caldă și înnebunitor de aspră coborî spre pântecul ei, Verity se gândi din nou la ce încercase să protejeze mai devreme în acea seară, când făcuse eforturi să nu cadă. Poate că era vremea să-i împărtășească bănuiala lui Jonas.

- Jonas?

El o sărută pentru a o liniști.

- Nu-ți face griji, voi fi foarte atent.

Preț de o clipă, ea se întrebă dacă nu cumva el nu ghicise adevărul.

- La ce vei fi atent?

- La glezna ta.

- Oh!

- Dumnezeule, te vreau atât de mult! O mângâia cu o nerăbdare tot mai mare, căutându-i locurile magice, pe care le învățase atât de bine. Fă-mă să mă simt bine-venit acasă, iubito. Vreau să știu cât de tare ți-a fost dor de mine.

Poate că nu era momentul să-i spună. În mod clar, în mintea lui nu era loc decât pentru un singur lucru. Iar după ce avea să-și satisfacă copleșitoarea dorință care îl stăpânea, avea să fie epuizat. Era clar că el trebuia să se odihnească, Verity își dădea seama de asta. În plus, încă nu era sigură în privința copilului. Își petrecu brațele pe după gâtul lui și îl trase spre ea.

- Bun venit acasă, iubito, șopti ea în timp ce el se lăsă pe trupul ei zvelt.

Apoi, o strânse în îmbrățișarea lui aprigă, iar Verity uită cu totul de viitor, pierzându-se în pasiunea lor comună.

Mult mai târziu, deja în pragul somnului, Verity îl auzi pe Jonas murmurând ceva în scobitura de la baza gâtului ei.

- Poftim? întrebă ea somnoroasă.

- Am întrebat dacă, mai devreme, chiar am vorbit ca un soț furios.

- Iritat, nu furios. A fost doar o figură de stil.

Brusc, se simți foarte trează.

- O figură de stil, ai? Jonas căscă. Știi, cred că exact așa m-am simțit când te-am văzut intrând pe ușă în brațele lui Warwick. Doar că „iritat“ nu e un cuvânt potrivit. „Furios“ e puțin mai aproape de realitate. Chiar am vrut să-i înfig cuțitul în gât. Verity, să nu mă mai superi niciodată așa.

Ea desluși avertismentul clar din cuvintele lui și se cutremură. Își aminti de răceala pe care o văzuse în ochii lui strălucitori când ținuse pumnalul la gâtul lui Warwick. Era bine să-și amintească uneori că bărbatul întins în pat lângă ea nu era doar un spălător de vase care avea un doctorat. Putea fi foarte primejdios, la fel de nemilos ca oricare lord renescentist care luptase vreodată pentru a proteja ce considera că îi aparținea.

Iar acesta era bărbatul pe care îl iubea, bărbatul care era tatăl copilului ei. Dacă era însărcinată. Verity își atinse pântecul din nou. Trecu mult timp până reuși să adoarmă.

- Deci, după cum vezi, concluzionă Verity la micul dejun din dimineața următoare, este o oportunitate minunată pentru tine, Jonas. Desigur, presupunând că n-ai stricat totul aseară. Deja, am depus avansul de la frații Warwick într-un cont special și am aranjat ca restul banilor să fie plătiți la sfârșit. În plus, ei ne vor plăti

toate cheltuielile. Gândește-te ce slujbă perfectă este! Ne alegem cu o vacanță plătită, iar tu îți vei putea începe o afacere de consultanță.

Jonas luă cu lingura ultimele cereale din castronul său. Le mestecă și le înghiți încet, gândindu-se la variantele pe care le avea. Verity părea foarte hotărâtă în dimineața aceea. În ochii ei turcoaz se zărea strălucirea însuflețită a speranței, ceea ce îl avertiză că era bine să aibă grijă ce spune. Era evident că dorea ca el să accepte propunerea fraților Warwick și să le ofere consultanță. Totuși, Jonas nu era încântat de idee. Prefera să stea în Sequence Springs și să-și petreacă restul iernii făcând dragoste cu Verity și învățând să gătească mâncare vegetariană rafinată.

- O vacanță pe insulele San Juan în toiu iernii nu este chiar totuna cu o săptămână în Hawaii, îi atrase el atenția.

- Știu, dar cred că este o oportunitate prea bună pentru a fi ratată.

- Să fac o analiză a vilei va fi destul de simplu, dar sper că-ți dai seama că o legendă veche de 400 de ani nu se va concretiza într-o comoară reală, nu? Asta apropo de cai verzi pe pereți...

- Asta a spus și Laura. Dar dacă frații Warwick sunt dispuși să te plătească pentru a umbla după cai verzi, care-i problema? Oricum, vânătoarea de comori este o chestiune adiacentă. Treaba principală este să faci raportul legat de vilă.

Jonas încercă să găsească alt argument. Totuși, avea bănuiala că, orice argument ar fi găsit, acesta avea să fie desființat. Toată treaba părea o totală pierdere de timp, dar, ca de obicei, se simțea indulgent după o noapte de dragoste cu Verity. Încet, dar sigur, ajungea să facă ce voia din el. Se decise că nu era un sentiment neplăcut.

- Să-ți spun cum facem, rosti el în cele din urmă, hotărându-se să fie generos. O să stau eu însumi de vorbă cu Warwick în dimineața asta.

- Ai grijă ca, mai întâi, să-ți ceri scuze pentru treaba cu pumnalul.

- Nu-ți forța norocul, Verity.

- Nu-mi forțez norocul. Te forțez pe tine, te împing de la spate. Zău, dacă nu te-aș cunoaște, aș crede că te-ai mulțumi să rămâi spălător de vase toată viața.

- Nu văd care-i problema. Doar ai nevoie de un spălător de vase. Și ai nevoie și de cineva care să aibă grijă de tine. În mine, îi ai pe amândoi la preț de unul.

Ea îl privi cu acel zâmbet amețitor, plin de promisiuni, care mereu îi tăia respirația lui Jonas.

- Ce mai afacere am făcut! murmură ea.

Adună farfuriile și bolurile și întinse mâna după vătrai pentru a se sprijini de el.

- Mă ocup eu de vase. Sunt un profesionist, îți amintești? Se încruntă îngrijorat când ea porni șchiopătând spre bucătărie, cu vesela legănându-i-se într-o mână. Stai jos, scumpo.

- Nu-ți face griji în privința mea. Am transformat șontăcăitul într-o artă. Cred că, mai târziu, o să mă duc să-mi bag piciorul într-unul dintre bazinele de la spa.

- Verity...

Ea se opri pentru a-l săruta pe frunte.

- Mulțumesc că accepti slujba, Jonas. Pur și simplu, știu că va fi începutul unui viitor grozav.

- N-am spus că o să accept slujba. Am zis doar că o să stau de vorbă cu frații Warwick, îi aminti el știind că purta o bătălie inutilă.

- O să-ți placă de ei, îl asigură ea cu însuflețire, reluându-și mersul anevoios spre bucătărie. Elyssa e puțin ciudată, dar Doug este drăguț și normal. E... O!

Jonas văzu bolurile clătinându-se ca o clădire înaltă la un cutremur. Privi fascinat cum alunecară de pe farfuria pe care fusese pâinea prăjită și începură scurta cădere spre parchet. Întinse cu nonșalanță o mână și le prinse, apoi le puse cu grijă pe masă. Verity suspină.

- Cum faci asta, Jonas?

- Ce anume?

- Ai o coordonare atât de bună. Cred că nici măcar nu-ți dai seama cât de line și de controlate sunt mișcărilor tale. E fantastic.

El îi zâmbi senzual.

- Este o modalitate ocolită de a-mi spune cât de bun sunt în pat?

Ea pufni dezaprobată.

- Aroganța ta masculină nu se putea să nu iasă la iveală.

- Ți-aș putea arăta ceva și mai masculin dacă ai pune jos farfuria aia.

- Unii dintre noi au treabă de făcut. Iar asta-i ziua ta norocoasă. Ești printre cei aleși. Tocmai ți s-a oferit o slujbă plătită în domeniul tău. După ce îți termini cafeaua, o să sun la hotel și o să stabilesc o întâlnire cu frații Warwick, rosti ea și dispăru în bucătărie.

Jonas rămase să-și savureze cafeaua. Privi pe fereastră pădurea înghețată și ascultă zornăitul plăcut al veselei spălate în bucătăria caldă. Se gândi că era plăcut să se afle acasă. Era plăcut să știe că acasă îl aștepta o micuță roșcată pasională. Era plăcut să împartă cu ea patul și micul dejun. Era plăcut să aibă cărțile îngheșuite în biblioteca ei. Era plăcut să aibă un loc căruia să simtă că îi aparținea. Îi plăcea gândul de a-și petrece restul vieții așa. Se întrebă cum ar răspunde Verity la această idee.

Ea nu vorbea niciodată prea mult despre viitorul lor împreună, iar asta începuse să-l deranjeze în ultima vreme. Se presupunea că femeile caută instinctiv permanența într-o relație. Se presupunea că își doresc verighete și jurăminte, și toate celelalte legături simbolice care însemnau căsătorie și angajament.

Însă Verity nu pomenise niciodată de căsătorie. Acum, că se gândea la asta, i se părea ciudat. Jonas se încruntă.

Cu o seară în urmă, îl acuzase că se purta ca un soț furios – ba nu, iritat. Jonas repetă în minte cuvântul „soț”. Se întrebă dacă Verity se imaginase vreodată soție.

„Probabil că nu”, își spuse el cu realism. Emerson își crescuse fiica într-un mod foarte neortodox. După cum îi explicase el, țelul său principal ca tată fusese s-o învețe pe Verity cum să-și poarte de grijă într-o lume dură. Rezultatul fusese o tânără inteligentă, aprigă și independentă, care se simțise foarte bine fără un bărbat în viața ei – asta până când Jonas apăruse în scenă.

Lui Jonas îi era foarte clar cum izbutise să rămână singură atât de mult timp. Cu limba ei din cale-afară de ascuțită, îi pusese pe fugă pe toți bărbații eligibili. Reflectă ironic că era la fel de pricepută cu limba cum era el cu pumnalul. Doamna nu ezita niciodată să-și folosească gura. Jonas rânji gândindu-se la asta, își termină cafeaua și se ridică.

Verity își iți capul de după ușa bucătăriei.

- N-ar fi rău să-ți pui o cravată, sugeră ea veselă.

- N-am vrea ca frații Warwick să creadă că încerc să-i impresionez, nu-i așa?

- Jonas, rosti ea cu fermitate, o cravată ar fi foarte potrivită. Se presupune că ești un profesionist.

El se apropie de ea, își înclină capul și o sărută apăsător pe gură.

- După cum am spus, doamnă, nu-ți forța norocul.

Verity își ținu răsufarea în timpul prezentărilor formale, dar, după câteva minute, se relaxă. Era evident că Jonas avea să se comporte așa cum trebuia. După ce Doug Warwick își dădu seama că Jonas părea să fie mult mai civilizată la lumina zilei, întinse prietenos o mână, iar Jonas o acceptă cu un ușurință relaxată. Toți patru, Jonas, Verity, Doug și Elyssa, ședeau în solariul de la spa. Pereții de sticlă ofereau o vastă priveliște a lacului Sequence, care licărea în lumina rece a zilei. Verity remarcă faptul că Elyssa era din nou îmbrăcată

în alb – pantaloni albi, pulover alb, pantofi albi. Bijuteriile ei scânteiau în lumina soarelui.

- Îmi pare rău pentru neînțelegerea de aseară, spuse Doug.

Verity se gândi că era foarte generos din partea lui. Îi zâmbi cu căldură.

- Vă mulțumesc că ați ajutat-o aseară pe Verity, rosti Jonas oarecum morocănos, apoi se tolăni într-un fotoliu și își privi potențialii clienți.

- Cum te simți astăzi, Verity? Elyssa se uită cu atenție la glezna faimoasă deja. Poți să te sprijini pe picior?

- Puțin. Încă mă doare, dar ar trebui să revină la normal în câteva zile. Laura mi-a găsit un baston și îmi este de mare ajutor. Ridică bastonul din lemn de esență tare. Le-a rămas de acum doi ani, când Rick a avut o problemă cu spatele.

- Am un prieten, spuse Elyssa îndatoritoare, cineva pe care l-am cunoscut la unul dintre seminarele lui Preston. Lucrează cu cristale. Probabil că ar putea să te ajute.

- Ar trebui să vă avertizez că sora mea crede cu tărie în prostiile astea, îi zise discret Doug Warwick lui Jonas.

- Nu-i dați atenție lui Doug, replică Elyssa cu blândețe. Încă are o gândire foarte unidimensională. Nu înțelege că iluminarea nu urmează întotdeauna o cale liniară, așa cum cred majoritatea occidentalilor. Încă n-a acceptat abordarea holistică a adevărului, dar sunt sigură că o va face în curând.

- Nu conta pe asta, murmură Doug.

- Cred că unele dintre ideile mișcării New Age sunt foarte interesante, declară Verity. Totuși, nu sunt cu adevărat noi. Unele dintre acele concepte există de mii de ani, așa încât probabil conțin ceva adevăr.

- Și escrocii au o istorie lungă, rosti Jonas pe un ton neutru. Asta nu înseamnă că un escroc al zilelor noastre are mai multă legătură cu adevărul decât unul de acum

cinci mii de ani. Asta-i în mare parte mișcarea New Age, o escrocherie reușită.

- Jonas! Verity se încruntă la el dorind să-l facă să închidă gura înainte de a-i ofensa de moarte pe unul dintre potențialii clienți. Nu-i da atenție, Elyssa. Este doar negativismul academic față de metodele netradiționale de învățare.

„Al naibii de mult negativism pentru cineva care are capacități paranormale“, gândi Verity supărată.

- Înțeleg perfect, o asigură Elyssa uitându-se la Jonas. Părea a fi infinit de indulgentă față de mica lui critică. O privi din nou pe Verity. Vei putea veni cu Jonas la vila noastră dacă ai glezna vătămată?

- O, categoric! Abia aștept.

Verity încuviință repede din cap, dorind să-i transmită ceva entuziasm lui Jonas. El o ignoră.

- Vă pot face relativ ușor un raport despre vilă, spuse Jonas. Dar am înțeles că vreți să verificați și o afurisită de legendă. Ar trebui să vă avertizez că, din ce mi-a zis Verity, pare o totală pierdere de timp. Sunteți singuri că doriți să-mi plătiți... ăăă... onorariul pentru consultanță ca să vă ajut să găsiți o comoară care probabil nu există?

Doug chicoti.

- Poate că pare cam prostesc, dar vă asigur că unchiul Digby era pe cale să descopere ceva în vila aia. Elyssa vrea să vadă dacă nu putem găsi noi ceva înainte de a scăpa de casa aia. Iar din moment ce veți merge oricum la vilă, ați putea să vă uitați și după comoară.

- Ce vă face să credeți că unchiul Digby nu o luase razna?

- Jonas! șuieră Verity.

Fusese de-a dreptul nepoliticos.

Elyssa zâmbi senină.

- E în regulă, Verity. Și eu, și Doug ne-am întrebat dacă unchiul Digby era în toate mințile. Era foarte posibil să fi înnebunit complet. Categoric, a fost un personaj

bizar. Dar el credea cu tărie că în vila aia veche era îngropată o comoară. A lăsat un jurnal în care a detaliat căutările. Din păcate, a scris în latină. De asemenea, a găsit un cristal la un moment dat.

- Un cristal? întrebă Verity înclinându-și întrebătoare capul.

Doug încuviință.

- L-am văzut eu însumi, cu vreo cinci ani în urmă. Digby mi l-a arătat la scurt timp după ce l-a găsit. Era sigur că reprezenta un fel de cheie. Este verde și are cam 5 centimetri lungime. Are o formă de ou și e foarte neted și cu mici fațete ciudate în partea de jos. A dispărut cu doi ani în urmă, odată cu unchiul Digby. Fie l-a ascuns undeva, fie îl avea la el când a dispărut.

Jonas se aplecă în față, vădind în sfârșit un interes real.

- Credea că acel cristal era cu adevărat din perioada renescentistă?

- O, da! rosti Elyssa. Brățările îi zornăiră când se răsuși spre Jonas. O fi fost el senil la sfârșit, dar, la vremea lui, Digby Hazelhurst avea o reputație deosebită în cercurile academice. Cu 30 de ani în urmă, era considerat expert în istoria renescentistă.

- Hazelhurst? repetă Jonas. Unchiul vostru a fost Digby Hazelhurst?

- Ați auzit de el?

- Îmi amintesc că am dat peste niște materiale scrise de el despre descoperirile științifice din perioada renescentistă, rosti Jonas încet. Se aduna praful pe ele într-un vechi dosar de la biblioteca din Vincent College. Le-am găsit întâmplător.

- Mă tem că, la moartea lui, reputația academică a unchiului Digby fusese de mult distrusă, spuse Doug. Mi s-a zis că, în ultimii 20 de ani, lucrările lui au devenit din ce în ce mai bizare. Colegii au început să-l ignore, nu a mai putut să predea, iar revistele academice au încetat cu totul să-i publice articolele. În cele din urmă,

s-a retras pe insulă pentru a-și petrece ultimii ani ai vieții căutând comoara.

- Ați spus că unchiul vostru a murit cu doi ani în urmă?

Doug dădu din cap.

- A pierit pe mare. La vârsta lui, bătrânul n-ar fi trebuit să navigheze de unul singur. Dar Digby era independent. Avusese probleme cu inima de ani de zile. Autoritățile au concluzionat că probabil a făcut infarct și a căzut peste bord. Trupul nu i-a fost găsit, dar barca a ajuns în cele din urmă pe țărmul unei insule învecinate.

- Iar voi ați rămas cu jurnalul, cu vila reconstruită și cu un cristal care a dispărut, concluzionă Jonas.

Elyssa râse, iar cerceii îi zornăiră.

- Doug are dreptate. Chiar trebuie să vindem vila, efectiv nu ne permitem s-o păstrăm. Dar n-aș suporta să nu încercăm să găsim comoara înainte de a vinde casa. Iar dacă nu o găsim, măcar o să fie distractiv s-o căutăm. O să invit câțiva prieteni care să ne ajute la vânătătoare.

Jonas își îngustă ochii.

- Ce fel de prieteni?

- Nu vă faceți griji, nu o să vă stea în cale, îl asigură ea repede. Casa e suficient de mare. Menajera lui Digby, domnișoara Frampton, încă se află la vilă. Ea se va ocupa de gătit și de curățenie.

- Jonas, se pare că va fi distractiv, spuse Verity veselă.

El își arcui sprâncenele și o privi pieziș.

- Când vine vorba de afaceri, le zise el fraților Warwick, las totul în seama business managerului meu. Se pare că ne vom vedea în Seattle, peste o zi sau două.

- Minunat. Doug scoase din buzunar o cărticică îmbrăcată în piele. Aș vrea să vă dau jurnalul, să aruncați o privire. Făcu o pauză. Știți cumva latină?

- A trecut ceva vreme de când n-am mai avut de-a face cu ea, dar mă descurc, rosti Jonas cu un aer de modestie demnă. Erudiții umaniști italieni făceau mare caz din

învățarea latinei. Era considerată singura limbă potrivită pentru scrierea lucrărilor cu adevărat importante. Se pare că și Digby era de aceeași părere.

- În vremurile noastre, este un excelent cod secret, comentă Doug. Nimeni nu mai știe latină. Lipsesc câteva pagini de la sfârșitul jurnalului. Se vede unde au fost rupte. Nu știu ce s-a întâmplat cu ele.

Elyssa se aplecă spre Jonas și atinse jurnalul. Inelele de pe degetele ei scânteiară în lumină.

- Domnule Quarrel, am o întrebare personală...

- Jonas, o corectă el absent, examinând micul volum.

- Jonas. Zâmbi cu o încântare evidentă. Iartă-mă pentru indiscreție, dar mor de curiozitate. Este adevărat că te pricepi la psihometrie?

Verity văzu furia licărind în ochii lui Jonas și o apucă brusc teama că toată povestea se va sfârși în clipa aceea. Îi veni s-o pocnească pe Elyssa.

- Editorul revistei în care ți-a fost publicat articolul a spus că ai avut cândva o foarte bună reputație în privința autentificării de obiecte pentru muzee și colecționari, explică Elyssa aparent nebănuind că pășea pe o gheață foarte subțire. Din felul cum a descris ce făceai, prietenul meu Preston Yarwood a tras concluzia că este posibil să ai o aptitudine paranormală, și anume să te pricepi la psihometrie. Este adevărat?

- E o prostie pură, rosti Jonas printre dinții încleștați.

- Preston a zis că s-ar putea ca nici măcar să nu fii conștient de modul în care poți identifica obiecte din trecut, continuă Elyssa cu inocență. A spus că acest talent ar putea fi foarte subtil, ceva ce ți se pare firesc și nici tu nu înțelegi.

- Cine-i Preston Yarwood? întrebă Jonas cu asprime.

- Domnul Yarwood este un prieten de-al ei, interveni Verity. El este cel care a luat legătura cu editorul revistei în care ți-a fost publicat articolul despre tehnicile folosite în scrimă în perioada renașcentistă. Editorul

te-a recomandat pentru această treabă. Îi adresează lui Jonas cel mai strălucitor zâmbet al ei. E nostim cum se întâmplă lucrurile, nu-i așa? Dacă n-ai fi publicat acel articol, frații Warwick n-ar fi aflat de tine, iar noi nu ne-am pregăti să plecăm spre Washington.

Jonas mângâie gânditor jurnalul lui Hazelhurst.

- „Nostim“ nu este cuvântul potrivit pentru asta.

capitolul 4

- Ce maldăr de pietre oribil! Nu-i de mirare că Doug zicea că a fost numit Hazelhurst's Horror.

Dezamăgirea lui Verity era evidentă. Stătea la pupa micii șalupe pilotate de Doug Warwick și studia fortăreața sumbră de pe insula din față. Jonas rânji.

- Ei bine, e al naibii de sigur că nu reflectă nici pe departe geniul arhitectural al lui Bramante sau Brunelleschi.

- Atunci, ce stil are?

Jonas ridică din umeri și privi construcția masivă care domina stânca înălțată din apele reci ale Puget Sound-ului. Era o clădire din piatră simplă, solidă, cu două niveluri. Fațada aspră și neatrăgătoare era împânzită cu ferestre mici și încununată cu o cornișă groasă și butucănoasă, pe care se sprijinea acoperișul.

- Aș spune că datează de la sfârșitul secolului al XV-lea și, judecând după stilul general, probabil e milaneză. Cel mai probabil, arhitectul va rămâne anonim pentru totdeauna.

- Și chiar merită asta, replică Verity. Când frații Warwick mi-au zis de o vilă italiană, mi-am imaginat ceva mai grandios.

Zgomotul motorului o împiedica pe gazda lor să-i audă nemulțumirile, și oricum era ocupată cu manevrarea șalupei într-un mic golf.

Jonas chicoti amuzat de dezamăgirea ei.

- Nu tot ce s-a construit în timpul Renașterii a fost o minunăție arhitectonică. Întreabă pe oricine s-a născut și a crescut la Roma, Milano sau Florența. Cea mai importantă calitate a unei case renascentiste era să reziste unui atac armat. Iar vila asta pare să fi fost construită exact pentru această treabă.

- Cu siguranță. Verity se cutremură. Probabil că înăuntru e întuneric și sinistru.

- Ei bine, sigur nu este o atmosferă veselă, dar s-ar putea să nu fie prea întuneric. Este construită în jurul unei curți, iar ferestrele din zidurile interioare sunt mult mai mari.

- O să fie în regulă atâta vreme cât există canalizare.

- Nu-ți face griji. Doug m-a asigurat că unchiul lui a instalat un sistem de canalizare modern și electricitate în aripa sudică. Asta-i cea din fața noastră. Hazelhurst a dorit să aibă oarece condiții pe insula asta izolată.

Verity desluși nota veselă din vocea lui și zâmbi.

- Începe să-ți placă treaba asta, nu-i așa? Nu pot să cred! Practic, a trebuit să te ameninț ca să accepți slujba asta, iar tu deja ai început să te distrezi. Recunoaște!

Jonas își privi geanta, în care se afla, printre altele, jurnalul lui Digby Hazelhurst.

- La urma urmelor, s-ar putea dovedi interesant.

- Știam eu! rosti Verity cu satisfacție. Jonas, am impresia că ăsta va fi începutul unei minunate cariere în consultanță.

- Vom vedea.

Însă Verity refuză să se lase deranjată de atitudinea lui precaută. În ultimele două zile, îl văzuse studiind jurnalul lui Hazelhurst. Înainte de a pleca din Sequence Springs, îi petrecuse fiecare clipă liberă citindu-l, iar în timpul zborului de la San Francisco la Seattle, stătuse cu nasul în el. De asemenea, citise câteva materiale despre arhitectura renascentistă. Verity se gândi că, deși Jonas nu recunoștea încă, era fascinat de proiectul care îl aștepta.

Doug Warwick îi aşteptase la aeroportul din Seattle. Laura avusese dreptate în privința lui – conducea un BMW. Merseseră cu mașina la nord de oraș, până la terminalul feribotului care deservea insulele San Juan. Feribotul îi dusesese la una dintre cele mari și mai populate, iar acolo, Doug îi condusesese în portul cu vase de agrement unde își ținea șalupa.

- Insula pe care se află vila unchiului Digby este prea mică și prea izolată pentru a fi inclusă în traseul feribotului, le explicase Warwick în timp ce își ajutase oaspeții să urce în șalupă. Venea pe insula asta ca să cumpere ce-i trebuia.

- Mai locuiește cineva pe insula lui Hazelhurst? întrebă Verity sprijinindu-se de brațul lui Jonas și pășind în barcă cu grijă deoarece glezna încă o durea.

- Doar Maggie Frampton, menajera unchiului Digby. Am fost sigur că o să plece după moartea unchiului meu. Moartea lui a afectat-o serios. Am impresia că a fost ceva între ei. Nu-mi imaginez de ce ar vrea să stea singură între pietrele alea, dar ea pare mulțumită. Este liberă să folosească șalupa ori de câte ori vrea să se ducă la cumpărături sau să-și viziteze sora, care stă în Portland.

Insula era foarte mică, doar o stâncă supradimensionată acoperită cu o pădurice deasă de pini și brazi. Atmosfera dezolantă și sumbră era accentuată de cerul cenușiu, de frig și de briza umedă. Posomorâtă, Verity se gândi că Jonas avusese dreptate când o avertizase că nu avea să fie ca în Hawaii.

În micul golf de lângă vilă se afla un doc plutitor. Verity se ținu de bordul șalupei când Doug opri motorul. Jonas sări cu ușurință pe doc și apucă parâma pe care Doug i-o azvârli. Apoi, se aplecă pentru a o ajuta pe Verity să iasă din barcă.

- Cu puțin noroc, camera voastră este gata. Maggie e foarte cumsecade, dar uneori e puțin cam dezorganizată. Nu este obișnuită să aibă casa plină de străini, le explică Doug în vreme ce luă bagajele din spatele șalupei.

Unchiul Digby rar avea oaspeți, în general pentru că nu dorea decât compania altor savanți, iar spre sfârșit, toți îl evitau.

Intrarea în vilă era plasată adânc într-o arcadă masivă. Uriașa ușă din lemn se deschise cu un scârțâit de protest exact când Doug întinse mâna spre ea. Elyssa Warwick se afla dincolo de ea, acoperită de la gât până la glezne de o vaporosă rochie albă care îi sublinia curbele voluptuoase. Zâmbetul cu care îi întâmpină era senin și luminos, ca de obicei. Verity se întrebă cum de cineva putea radia asemenea bunătate și lumină fără a folosi o priză electrică.

- Ați venit! exclamă Elyssa de parcă ar fi existat vreo îndoială că avea s-o facă. Privirea ei se opri asupra lui Jonas. Începusem să-mi fac griji. Preston a avut viziunea unui avion care a întârziat. Așa a fost?

- Câteva minute, recunosc Verity. A fost o mică întârziere pe pistă.

- Știam eu! rosti Elyssa triumfătoare. Preston nu greșește aproape niciodată. Viziunile lui sunt foarte clare.

- Detest să te dezamănesc, Elyssa, interveni Jonas, dar majoritatea avioanelor întârzie. Nu e nevoie să ai vreun talent paranormal pentru a prezice că un avion s-ar putea să întârzie.

- Încă nu l-ai cunoscut pe Preston. Când o vei face, vei vedea că are dreptate aproape tot timpul. Elyssa nu păru deranjată deloc de neîncrederea lui Jonas. Intrați! Toți ceilalți au sosit deja. Maggie v-a pregătit camera.

Verity își dădu seama că era posibil să aibă câteva probleme cu Elyssa Warwick. Modul în care acea femeie îl privea pe Jonas avea ceva care începea s-o deranjeze. Verity avea impresia clară că Elyssa nu-l crezuse pe Jonas când el îi spusese că nu avea nici un talent paranormal. În orice caz, nu exista nici o îndoială că femeia îl considera pe Jonas fascinant.

- Ea este Maggie Frampton. Elyssa se răsuci pentru a le prezenta o femeie robustă, cu bucle cărunte, aflată

În spatele ei în hol. Cu toți depindem pe de-a-ntregul de ea. Este singura care știe cum să mențină în stare de funcționare electricitatea și instalațiile sanitare din aripa asta. Cumpărătorii găsiți de Doug vor trebui să cheltuiască o avere cu modernizarea vilei. Maggie, te rog, îi conduci pe Verity și pe Jonas la etaj, în camera lor? Elyssa se uită din nou la Jonas. După ce vă instalați, vă rog să coborâți la parter. Vreau să vă prezint prietenilor mei înainte de cină.

Jonas încuviință din cap și privi scara de piatră din fața lui. Își luă geanta și mica valiză a lui Verity, apoi îi zâmbi cu lejeritate lui Maggie Frampton.

- Condu-ne, domnișoară Frampton.

Femeia în vârstă dădu din cap și se îndreptă spre scară. Verity se gândi că Maggie arăta ca o bunică având o siluetă pe care oamenii ar fi descris-o ca „durdulie“. În ochii de un albastru-deschis, avea o expresie perspicace, atotcunoscătoare. Purta o rochie de casă înflorată, care părea să dateze din anii '50, iar la gât, avea un lăntșor metalic care dispărea sub guler.

- Pe-aici! Maggie începu să urce anevoie treptele late. V-am pregătit o cameră frumoasă, care dă spre grădină. Desigur, asta nu înseamnă mare lucru. Toate camerele din casa asta afurisită dau spre grădină. Digby spunea mereu că tipii ăia de pe vremea Renașterii nu aveau încredere decât în cei din familie și de aceea construiau casele așa cum o făceau. La exterior, cu ziduri de piatră groase, ca să nu poată intra vecinii, și cu o grămadă de spațiu la interior, ca să se bucure de o grădină și de intimitate. Dar bănuiesc că unii dintre ei au constatat că nici în familie nu poți avea încredere întotdeauna.

Jonas zâmbi.

- Sunt al naibii de sigur că unii dintre ei au constatat asta, Maggie. Familiile pot fi trădătoare.

Maggie se opri cu o mână pe balustrada din piatră. Ridică o sprânceană în timp ce se uită peste umărul ei dolofan.

- Este adevărat ce zice mica donșoară Rază-de-Soare? Că sunteți un fel de ciudat paranormal.

- Nu, doamnă, rosti sec Jonas. Categorical, nu sunt un ciudat paranormal.

- Bine. Că și-așa erau destui nebuni pe-aici, nu-mi trebuia altul. Iar faptul că trebuie să primesc ordine de la mica donșoară Rază-de-Soare e suficient de rău. Nu știu ce-ar fi gândit Digby despre toate astea, zău că nu știu.

- Mica donșoară Rază-de-Soare? repetă Verity curioasă.

- Fata Warwick. Îi zic mica donșoară Rază-de-Soare fiindcă veșnic zâmbește și spune că tot universul lucrează pentru a-i face viața perfectă. Dacă mă întrebați pe mine, o astfel de veselie nu e normală. Firește, eu nu sunt de acord cu prostiile astea de hocus-pocusuri și nici cu genul de oameni implicați în așa ceva. Totuși, nu sunt ceva nou. Când eram copil, aveam și noi scrântiți din ăștia pe-aici, dar măcar cei mai mulți dintre ei aveau bunul-simț să lucreze la circ sau la bâlci.

- Sunt de acord cu dumneata, Maggie, rosti Jonas. Ce părere avea Digby Hazelhurst despre treaba asta cu paranormalul?

Maggie începu din nou să urce scările.

- Bătrânul Digby a fost bine-mersi până cu vreo doi ani înainte de a muri. Apoi, a început să devină ciudat, recunosc asta. Dar omul era trecut de 80 de ani. Avea tot dreptul să fie puțin dus. În plus, asta nu ne afecta în nici un fel.

- Nu *vă* afecta? întrebă Verity repede.

- Pe mine și pe el, o lămuri Maggie chicotind melancolică. Eu și Digby ne simțeam bine împreună. Am petrecut pe insula asta mai mulți ani decât vreau să-mi aduc aminte, doar noi doi, și nici unul dintre noi nu s-a plictisit. Când venea vorba de un anumit tip de activitate, bătrânul avea energia unui licean pe bancheta din spate a unei mașini. Ne-am distrat de minune în camera de tortură. O, da!

Maggie ajunse în capul scărilor și porni printr-un coridor întunecat.

Verity îi aruncă o privire extrem de amuzată lui Jonas, care se uită la ea cu o lăcomie comică.

Maggie deschise greaua ușă de lemn a unei camere aflate la jumătatea coridorului, dând la iveală o încăpere mare, cu ferestre boltite uriașe. Un pat cu baldachin se afla în mijlocul camerei. Pereții de piatră reci îi erau acoperiți cu o tapiserie decolorată și cu două tablouri înnegrite de funingine. Podeaua de piatră era goală.

- Vă convine? întrebă Maggie cu îndoială în glas. Mă tem că este cea mai bună pe care v-o pot oferi. Era multă mobilă frumoasă în majoritatea camerelor, dar Digby a trebuit s-o vândă pentru a putea întreține casa. Baia este în dreapta. Bătrânul Doug a avut măcar suficientă minte pentru instala canalizare după ce a moștenit vila. Naș fi rămas cu el atâția ani dacă ar fi trebuit să folosesc o oală de noapte, de asta puteți fi siguri.

- Camera asta e-n regulă, spuse Verity.

Bastonul ei răsună zgomotos pe podeaua din piatră în timp ce se îndreptă spre una dintre ferestre. Se aplecă pe pervaz așteptându-se să vadă o grădină luxuriantă. Dar nu zări decât o curte mare, plină de buruieni. În mijloc era o fântână, însă nu curgea apă din amfora ținută de o nimfă goală sculptată pe monstruoșitatea circulară. Ace de brad uscate și țărână se aflau pe fundul bazinului.

- Ne vedem mai târziu, oameni buni. Strigați dacă aveți nevoie de ceva, zise Maggie și închise ușa în urma ei.

Verity se răsuci la fereastră și îl privi pe Jonas, care se plimba prin cameră.

- Este totul în regulă? întrebă ea cu blândețe, deși era aproape sigură că așa era.

Ar fi simțit dacă vreo forță puternică aflată în cameră l-ar fi afectat.

- Da. Jonas se opri lângă tapiseria învechită și o studie fără a o atinge. Fecioarele renaștentiste care dansau

sub un frunzar abia se mai distingeau. Totul e-n regulă. Apropo, patul e nou.

Verity se uită la patul mare.

- Cu atât mai bine. Nu tânjeam să dorm într-un pat vechi de 400 de ani.

- Dar tapiseria este din secolul al XVI-lea. Îți vine să crezi? Pur și simplu, a stat pe acești pereți sute de ani. Jonas clătină din cap și se apropie de unul dintre cele două tablouri cu rame bogat ornamentate. La fel și tablourile.

Lui Verity i se tăie răsufierea.

- Sunt originale?

El încuviință din cap.

- Acesta este. Ar fi interesat de văzut ce se află sub toată funinginea asta. Totuși, am bănuiala că, la fel ca arhitectul care a proiectat vila, și pictorul era de mâna a doua.

Verity se sprijini de pervazul lat al ferestrei și îl privi cu atenție pe Jonas.

- Nu îți va fi greu să dormi aici?

- Nu. Sunt în regulă, Verity. Totul e sub control. Simt niște vibrații slabe, dar, dacă nu îmi îndrept intenționat mintea spre ele, nu mă vor deranja. Ce ușurare!

- Asta este unul dintre motivele pentru care ai acceptat această slujbă, nu-i așa? întrebă Verity brusc. Ai vrut să vezi cât control ai dobândit cu adevărat în ultimele luni.

Jonas se uită la ea în vreme ce traversă încăperea pentru a-și deschide geanta.

- Sunt mult mai puternic acum, Verity. Pot controla asta. Habar n-ai ce bine mă simt. Și toate astea ți le dau ție. Simplul fapt de a mă fi aflat lângă tine se pare că mi-a întărit puterea de a nu mă lăsa atras în acel tunel al timpului. Înainte să te cunosc, n-aș fi putut să dorm într-o vilă renesantistă autentică. Chiar și numai vibrațiile ferecate în pereți m-ar fi copleșit. Dumnezeu, este grozav să-mi pot controla afurisitul ăsta de talent!

- Ești hotărât să nu le spui micii donșoare Rază-de-Soare și amicilor ei că ești un paranormal autentic, de prim rang?

- Nu sunt paranormal, declară Jonas cu fermitate. Mă pricep la psihometrie, dar nu sunt clarvăzător. Nu am viziuni. Nu văd viitorul și nu prezic dezastre. Singurul lucru pe care îl pot face este să văd anumite scene din trecut.

- Scene violente.

- Este un talent foarte limitat, sublinie sec Jonas. Categorie, nu sunt paranormal! Și așa aprecia dacă te-ai abține să le sugerezi altceva Elyse și prietenilor ei.

Verity rânji.

- Nu știu, Jonas. S-ar putea să primești mai mulți bani pentru consultanță dacă îi lași pe oameni să afle că ai un talent autentic.

- Nici nu mă gândesc. Oamenii normali, raționali n-ar crede în abilitățile mele și e al naibii de sigur că nu m-ar plăti pentru serviciile oferite. Numai ciudații excentrici ar fi dispuși să plătească un onorariu pentru consultanță cuiva care susține că are un talent paranormal. Doug Warwick m-a angajat pentru cunoștințele mele de istorie renașcentistă, nu ca nebun New Age.

- Însă le primește pe amândouă, murmură Verity veselă.

Jonas se încruntă.

- Nici eu, nici talentul meu nu avem nimic New Age.

- Știu, acceptă repede Verity. Amuzamentul ei pieri. Sunt multe lucruri la tine care nu sunt nici măcar din secolul al XX-lea. Uneori, cred că te-ai fi simțit foarte bine în perioada renașcentistă, Jonas.

El străbătu camera cu acea grație stranie, de parcă ar fi plutit, care era atât de firească la el, și îi ridică bărbia cu un deget.

- Crezi?

- Știu.

- Pe vremea aceea, existau metode de a le potoli pe femeile năbădăioase.

- Nu zău? Verity zâmbi. Va trebui să-mi arăți cândva. Până atunci însă, ar fi bine să ne îmbrăcăm pentru cină. Se îndepărtă de el. Sper că ți-ai luat puloverul acela frumos pe care ți l-am făcut cadou de Crăciun.

- Știi bine că l-am luat. Chiar tu l-ai băgat în geantă.

- Așa este.

- Să-ți amintești de puloverul meu este un lucru pe care l-ar face o soție, remarcă el încet.

Verity tresări și începu să despacheteze grăbită.

- Să-ți pun puloverul în geantă nu a fost un lucru pe care l-ar face o soție. A fost un lucru pe care l-ar face un business manager priceput, care vrea să fii bine îmbrăcat pentru client.

- Înțeleg.

O privi cu atenți câteva clipe, apoi începu să se dezbrace în tăcere.

Elyssa și Doug îi așteptau la parter, într-un mare salon care se întindea pe aproape toată lungimea aripii sudice a vechii vile. Cea mai mare parte a încăperii era întunecată, iar vechiul mobilier era acoperit cu cearceafuri. Doar o mică parte din celălalt capăt al salonului, de lângă șemineul adânc, fusese amenajată rezonabil de confortabil. Câțiva oameni ședeau pe fotolii ponoșite, sporovăind încetișor. Focul strălucea în bătrânul șemineu.

- Haideți, vă așteptam! Vreau să vă prezint tuturor.

Elyssa se apropie de ei, cu bijuteriile zornăindu-i și fusta lungă și albă învârtejindu-se. Îl luă de braț pe Jonas și îl trase spre micul grup.

Verity se strâmbă în spatele iubitului ei și șontăcăi către ceilalți cu vitejie, de una singură. Un tânăr slab și bărbos, cu ochelari rotunzi și cu rame subțiri, se ridică și veni spre ea. Avea ochi foarte negri și serioși.

- Bună, rosti el cu voce joasă și o luă de braț. Eu sunt Oliver Crump. Îngăduie-mi să-ți dau o mână de ajutor.

- Mulțumesc. Verity îi surâse conștientă că Jonas tocmai întorsese capul exact la timp pentru a-i vedea zâmbetul amețitor. Privirea lui dezaprobatoare o încurajă să mărească puterea zâmbetului cu câțiva wați. Merita asta pentru că se lăsase târât de Elyssa. Verity Ames. Sunt business managerul lui Jonas.

- Oliver este un tămăduitor, explică veselă Elyssa. Nu-i așa, Oliver?

- Lucrez puțin cu ierburi și cu cristale, asta-i tot, spuse Oliver Crump încet. Sprâncenele lui se împreunară într-o linie aspră când își coborî privirea spre piciorul vătămat al lui Verity. Ce-ai pățit la gleznă?

- Am alunecat pe o verandă înghețată.

- Cu câte zile în urmă?

- Acum două zile. Își privi glezna. Umflătura a început să scadă, dar încă mă doare.

Crump o ajută să se așeze pe un fotoliu masiv, a cărui tapiserie verde era uzată. Brațele și picioarele groase ale fotoliului erau frumos sculptate. Verity se sprijini cu grijă de spătar, întrebându-se cât de vechi era. Presupuse că de la sfârșitul secolului al XIX-lea - cu certitudine, nu era din perioada Renașterii.

- Dați-mi voie să vi-i prezint pe cei împreună cu care străbat căile spre iluminare, rosti Elyssa. Încă ținându-l de braț pe Jonas, își flutură mâna spre micul cerc de chipuri. După cum tocmai am menționat, Oliver Crump este un tămăduitor paranormal. Cel de lângă dulapul cu băuturi e Preston Yarwood. Preston este liderul micului nostru grup. E un profesor minunat, un adevărat inspirator. Este interesat de mulți ani de studierea paranormalului, cu mult înainte ca paranormalul să devină atât de popular. A studiat cu Ilhela Yonanda.

- Serios? spuse Verity întrebându-se cine era Ilhela Yonanda.

- Încântat de cunoștință, rosti Yarwood din colțul întunecat de lângă șemineu unde turna băuturi. Am înțeles că avionul vostru a întârziat puțin, adăugă el părând vag satisfăcut de asta.

Când Yarwood se apropie pentru a da din cap spre Verity și a-i strânge mâna lui Jonas, lumina focului i se reflectă din chelia care se întrezărea prin părul rar. Părea să aibă în jur de 45 de ani și să fie un om dinamic, cu o față destul de rumenă și un pântec ușor proeminent. Privirea lui era inteligentă și atentă. Avea zâmbetul senin și fericit despre care Verity începea să creadă că era o expresie New Age.

Yarwood purta un pulover de culoarea prunei de o eleganță costisitoare. Pantalonii de lână bine croiți aveau pense, iar Verity ar fi putut paria că mocasinii erau italienești. La mână avea un ceas de aur masiv, cu cadranul negru. Verity se simți impresionată. Era evident că susținerea de seminarii despre autoperfecționarea paranormală era profitabilă, după cum remarcase Doug.

- Ce dorești să bei, Verity? întrebă Yarwood politicoș.

- Un suc de fructe ar fi minunat.

- Am bănuț eu că o să bei suc, murmură Preston încet, ca și cum o altă predicție i se confirmase. Dar tu, Jonas?

- Scotch, dacă aveți.

Jonas se așeză lângă Elyssa.

- Iar el, continuă Elyssa arătând spre un tânăr tolnit într-un colț al canapelei, este Slade Spencer. Slade este un membru nou al cercului nostru, cu toate că, ani întregi, a studiat singur diversele căi, nu-i așa, Slade?

- Da, eu sunt ăla. Mereu, pe drumul spre iluminare.

Câteva clipe, Slade Spencer se concentrează asupra umplerii pipei cu tutun frumos mirositor. Măinile păreau să-i tremure puțin. Odată îndeplinită mica sarcină, își întinse picioarele lungi, îmbrăcate în blugi. Slade părea

să aibă în jur de 30 de ani, însă Verity nu fu foarte sigură de asta.

El îl ignoră pe Jonas și îi zâmbi lui Verity în timp ce întinse mâna spre paharul aflat pe măsuța de lângă el. Chipul lui Spencer avea un aspect ascetic, iar ochii îi sticleau febrili sub sprâncenele negre. Era atât de slab, încât părea aproape sfrijit. Omul emana un soi de energie nervoasă, ca și cum o parte din el era permanent în mișcare sau ca și cum – după cum își dădu Verity seama cu o intuiție bruscă – făcea un efort permanent pentru a-și menține controlul.

– Recunosc că, de ceva vreme, am fost atras de starea modificată a conștiinței, spuse Slade pronunțând cuvintele cu grijă, ca și cum nu era foarte sigur că limba nu avea să i se poticnească. Am o teorie cum că majoritatea oamenilor trăiesc cu o conștiință foarte nenaturală și că starea naturală a conștiinței este de fapt cea considerată alterată. Eu sunt de părere că starea naturală este profund senzuală. O stare în care ne folosim toate simțurile pentru a descoperi plăcerea și satisfacția personală adevărate. Tu ce crezi? Te ocupi și tu de asta, Verity?

Verity clipi. Își dădu seama că Slade Spencer dăduse din greu iama în băutură de vreo două ore.

– De fapt, eu mă ocup de gătit, rosti ea. Se uită prin cameră și văzu numai expresii neutre. De gătit vegetarian, adăugă ea repede, sperând să capete astfel ceva credibilitate.

Oliver Crump, care privise focul, se uită la ea cu un interes brusc.

– Va trebui să facem schimb de rețete, spuse el cu un zâmbet vag.

– Verity are un restaurant cu mâncare vegetariană *gourmet* în Sequence Springs, zise Elyssa îndatoritoare. O mâncare absolut minunată, extraordinar de sănătoasă. Am încercat să-i explic lui Maggie că am prefera mâncare vegetariană cât stăm la vilă, dar mă tem că este puțin

cam încăpățânată în convingerile ei. Nu sunt sigură ce vom căpăta la cină.

- Eu cred că gătitul, declară Slade Spencer privind-o semnificativ pe Verity, este cea mai senzuală dintre toate artele. Atracția sa e fundamentală, nu-i așa? Ne stimulează simțurile și ne satisface în moduri aproape sexuale. Nu ești de acord, Verity?

- Nu mă gândisem că gătitul ar fi sexy, începuse Verity încet.

Înainte a apuca să termine ce dorise să spună, se auzi un puternic pocnet de sticlă lovită de lemn. Verity întoarse capul și îl văzu pe Jonas, care pusese paharul pe masă și se uita cu răceală la Spencer.

- Spencer, dacă vrei să regulezi un nap suedez, te privește. Dar să nu încerci nimic cu tocana de legume a lui Verity sau cu brișelele din ovăz. Ai priceput?

În cameră răsunară râsete nervoase. În mod cert, avertismentul nu fusese deloc subtil. Spencer se mulțumi să ridice din umeri și se cufundă și mai mult în canapea, concentrându-se asupra băuturii și pipei sale.

Doug Warwick se încruntă și preluă controlul conversației. Gheața zornăi în paharul lui când întoarse capul spre Jonas.

- Cum plănuiește să abordezi treaba pe care o ai de făcut, Quarrel?

Jonas sorbi din scotch.

- În primul rând, mă voi duce în toate aripile casei și voi stabili vârsta și autenticitatea. Vreau să mă asigur că structura este originală peste tot, că anumite părți nu au fost adăugate ulterior. Poate că ruda lui Digby a adus doar o parte din vilă, iar restul a fost proiectat și construit pentru a se potrivi cu originalul. N-ar fi o practică neobișnuită.

Doug încuviință din cap.

- Înțeleg. Nu mă gândisem la asta.

Jonas își luă din nou paharul.

- După ce voi examina vila în ansamblu, voi trece la detalii. Arhitecții din secolele al XV-lea și al XVI-lea erau destul de previzibili. De pildă, chiar și cei neînspirați erau foarte atrași de simetria matematică.

Apoi, se lansă într-o impresionantă prezentare a legilor simetriei din perioada Renașterii și cum influențaseră acestea arhitectura. Toți cei din încăpere dădeau cu înțelepciune din cap. Verity își ascunse un zâmbet în spatele paharului. Jonas nu-și petrecuse degeaba atâția ani în campus - putea purta discuții academice cu cei mai buni specialiști. Din cealaltă parte a camerei, el îi văzu zâmbetul, iar râsul dansă în ochii lui.

Amuzamentul împărtășit o făcu să realizeze ceva. La un moment dat de când erau împreună, deveniseră un cuplu. Ajunseseră în punctul în care puteau glumi împreună fără cuvinte, într-o încăpere plină de oameni. Între ea și Jonas se crease o legătură care nu avea nimic de-a face cu conexiunea lor paranormală.

Această constatare o bucură. Sorbi din nou din sucul de fructe și bifă în minte altă zi din calendar. Încă nu exista nici un indiciu că putea fi doar o dereglare a ciclului. Începea să pară că era cu adevărat o sarcină. Gândul o făcu să se simtă ciudat. Se îndrepta inexorabil către un punct de cotitură major din viața ei, unul pentru care nu se pregătise deloc.

Masa de seară fu compusă în principal din piure de cartofi și morcovi. Maggie Frampton făcuse tot posibilul să se conformeze preferințelor culinare ale oaspeților fraților Warwick, dar era evident că nu era obișnuită să gătească feluri de mâncare fără carne.

- Un hamburger n-a făcut niciodată rău nimănui, murmură ea în timp ce luă ultimele farfurii. Voi de unde vă procurați proteinele?

În timpul cinei, Verity se pomeni așezată între Oliver Crump și Slade Spencer. Slade era plictisitor. În mod

evident, era beat, iar conversația lui constă dintr-un lung monolog despre sexualitatea firească a sferelor.

Oliver Crump era altfel. Vorbi puțin, iar Verity îi remarcă privirea introspectivă din spatele ochelarilor cu lentile rotunde. Însă când îl atrase într-o discuție despre gătit și ierburi medicinale, se dovedi foarte bine informat.

În partea cealaltă a lungii mese, Jonas ședea între Preston Yarwood și Elyssa. Cei doi îl ținură ocupat toată seara. Ori de câte ori Verity se uita într-acolo, era parțial orbită de strălucirea inelelor și brățărilor exotice ale Elysei.

Abia după cină, Elyssa anunță surpriza pregătită pentru ei.

- Ei bine, rosti ea conducând grupul înapoi în salon, sper că toți sunteți dornici de o tratație specială. Preston s-a oferit să ne îndrume într-o sesiune de claritate paranormală. Ne-am gândit că ar fi o modalitate minunată de a-l ajuta pe Jonas la căutarea comorii.

Doug gemu.

- Îmi pare rău, Jonas. N-am știut că au de gând să facă asta. Dacă vrei, poți să nu accepți.

- Ce dracu' este o sesiune de claritate paranormală? întrebă Jonas nemulțumit.

- O sesiune în care încercăm cu toții să ne unim energiile individuale într-o singură forță capabilă să ne înalțe pe toți pe un plan superior. Este ceva foarte eficient pentru relaxare și deschiderea minții. Sunt sigură că ți se va părea util.

- Mi se pare o prostie, rosti Jonas.

Verity gemu și îl înghionti pe Jonas în coaste cu mânerul bastonului.

- Asta este o întâlnire de afaceri, Jonas, șopti ea. Comportă-te civilizată!

Jonas își masă coastele și îi adresă un scurt zâmbet amenințător.

- Hai să vă spun cum facem. Voi vă vedeți de sesiunea voastră, iar eu o să du o raită prin vilă.

- O, dar chiar ar trebui să stai cu noi, Jonas. Ochii lui Elyssa erau rugători. Sesiunile astea sunt atât de stimulante. Câteodată, reușesc s-o contactez pe Saranantha. Devin un canal de comunicare pentru ea, adăugă cu modestie. Am început să iau legătura cu ea recent, dar mă pricep tot mai bine să comunic cu ea.

Verity îl auzi pe Slade Spencer chicotind și își dădu seama că Jonas făcea mari eforturi pentru a-și ține gura. Era vremea pentru o altă doză de diplomatie.

- Nu știam că ești un canal de comunicare, rosti Verity repede. Cine este Saranantha?

Preston Yarwood fu cel care răspunse la întrebare, după ce o privi cu afecțiune pe Elyssa.

- Saranantha pare a fi o preteasă de rang înalt dintr-un templu aflat într-un loc numit Utilan. Din câte ne-am dat seama până acum, Utilan s-ar putea să fie o colonie pierdută a Atlantidei. Elyssa a stabilit doar de curând contactul, așa că mai avem multe de aflat.

Doug îi făcu lui Jonas un semn cu mâna spre hol.

- Nu te învinovățesc deloc dacă vrei să scapi de prostia asta. Du-te și aruncă o privire. Noi o să jucăm micul joc de salon al Elysei cât timp tu o să vezi despre ce-i vorba. Ai grijă pe unde calci și rămâi în aripa sudică până mâine. Parcă ți-am spus că în celelalte trei aripi nu există electricitate. Dacă te duci acolo, s-ar putea să nu te mai întorci niciodată, râse Doug.

Jonas dădu din cap și o luă pe Verity deoparte.

- Tu stai cu ceilalți, rosti el cu voce joasă. Vreau să verific câteva lucruri despre care am citit în jurnal și n-am chef ca vreunul dintre tâmpiții ăștia să fie prin preajmă când o fac.

Verity se sperie.

- E ceva ce te-ar putea duce în coridorul timpului? Nu poți risca asta de unul singur. O să ai nevoie de mine.

- Relaxează-te. Nu sunt prost. Nu voi risca așa ceva de unul singur. Vreau doar să arunc o privire.

- Ai grijă, șopti ea neliniștită.

El rânji.

- Tu să ai grijă. Să te înalți pe un plan superior al conștiinței pare o treabă primejdioasă.

- Nu cred asta, murmură Verity. Ești singura persoană de-aici care are un talent paranormal, dar nu vrei să participi la o sesiune de claritate paranormală. Strici tot cheful.

- Am jucat destule jocuri paranormale în laboratorul Departamentului de Cercetare Paranormală de la Vincent College, rosti Jonas cu asprime. Nu-mi plac astfel de jocuri. Depuse un mic sărut pe fruntea lui Verity. În plus, ce te face să crezi că aș fi singura persoană de-aici care are un talent paranormal autentic?

Ochii lui Verity se lărgiră.

- Crezi că unul dintre cei de-aici are un talent autentic?

El îi ciufuli cu afecțiune bucelele arămii.

- Mă refeream la tine, prostuțo. Nu fac singur acele călătorii în tunelul timpului. Distracție plăcută! Ne vedem mai târziu.

Verity privi în urma lui câteva clipe, apoi se întoarse încet în salon. Era ciudat, dar ea niciodată nu se gândise la sine ca având un talent paranormal. După părerea ei, talentul îl avea Jonas. Ea doar îl ajuta să-l controleze.

capitolul 5

Cu o lanternă în mână, Jonas străbătu coridoarele bătrânei vile savurând libertatea pe care i-o oferea controlul de care era capabil. Înainte de a o fi găsit pe Verity, nu și-ar fi putut asuma niciodată riscul de a se afunda într-un asemenea munte de piatră de 400 de ani vechime. L-ar fi pândit câte o amenințare după fiecare

colț. Orice clădire renașcentistă atât de mare era foarte probabil să fie impregnată cu vibrații ale măcelurilor și crimelor străvechi. Iar Jonas Quarrel percepea violența, mai ales violența care avusese loc în perioada Renașterii.

Ar fi fost foarte ușor să intre accidental într-o încăpere în care un om murise înjunghiat cu un stilet sau să pună mâna pe o bucată de metal ruginit care cândva făcuse parte dintre-o sabie. O astfel de greșeală l-ar fi trimis urgent în tunelul paranormal unde scene violente din trecut se repetau la nesfârșit și unde energia emoțională letală a acelor scene căuta o cale spre viitor, prin Jonas.

Jonas studie zidurile de piatră din jurul lui în timp ce străbătea etajul slab luminat al aripii sudice. Era evident că Hazelhurst nu dorise să cheltuiască prea mulți bani cu electrificarea casei. Jonas preferă să nu se gândească la calitatea limitatelor lucrări făcute în acest scop.

Se concentrează peț de câteva minute. Slabele vibrații percepute ici și colo abia se simțeau, dar erau suficiente pentru a-l convinge că acel loc era autentic. După ce dădu colțul spre aripa estică, scoase jurnalul din buzunar. În acea parte a casei nu exista electricitate. Aprinse lanterna.

Majoritatea ușilor de pe coridor erau închise. Judecând după cantitatea de praf de pe podea, Jonas trase concluzia Maggie Frampton renunțase la acea aripă cu multă vreme în urmă. Se îndoia că aripile vestică și nordică erau într-o stare mai bună.

Jonas străbătu coridorul prăfuit, ocoli un alt colț și se pomeni într-un întuneric și mai profund. Doug Warwick avusese dreptate. Puteai rătăci pe-acolo mult și bine. Conform oribilei latine a lui Digby Hazelhurst, în camera unde descoperise cristalul se intra din acel coridor.

Jonas găsi încăperea fără prea mare osteneală. Se afla în centrul coridorului din aripa nordică și avea o serie de ferestre boltite pe care se vedea curtea cufundată în

beznă. Când Jonas privi spre grădina plină de buruieni, văzu lumina pe care o lăsase aprinsă în dormitorul pe care îl împărțea cu Verity.

Se răsuci spre mica încăpere și plimbă fasciculul luminos al lanternei de la un perete la celălalt. Camera era goală. Nu existau nici tapiserii zdrențuite, nici mobilier putred, ci doar pereții și podeaua din piatră.

Jonas deschise jurnalul la pagina unde era detaliată descoperirea cristalului. Latina lui era cam ruginită, dar reușise să descifreze cea mai mare parte a mângăliturilor lui Hazelhurst.

Peretele sudic. A treia piatră de la podea, a doua din colțul stâng. Apasă cu fermitate partea dreaptă a pietrei. Ferește-te de pumnal. Sunt sigur că otrava din vârful lui și-a pierdut de mult puterea, dar lama este totuși destul de ascuțită. Când am descoperit cristalul, am scăpat doar pentru că mecanismul capcanei erau ruginit. Modul în care a fost concepută este fascinant. Firește, am uns-o după aceea. Era păcat să n-o restaurez măcar atât cât s-a putut.

– Mulțumesc, Digby, bătrâne prieten. De ce dracu' a trebuit să ungi chestia aia?

Jonas se lăsă pe vine lângă locul din zid indicat și studie cu atenție pietrele. Digby nu spusese care piatră ascundea capcana. Pumnalul putea țâșni din perete sau din podea – sau din tavan. Jonas își ridică privirea și excluse ultima variantă. Era prea improbabilă.

Încercă să-și imagineze genul de capcană pe care ar fi conceput-o el pentru a ascunde un cristal cu 400 de ani în urmă.

Un om care ar fi încercat să deschidă o ascunzătoare secretă aflată aproape de podea s-ar fi lăsat pe vine la fel ca Jonas. Jonas își trecu precaut degetele peste pietrele pardoselei. Ceva licări în mintea lui, iar realitatea începu să se răsucescă și să se întindă, formând un tunel

nesfârșit. Jonas își retrase repede degetele de pe piatra care îi cauzase acea reacție bruscă.

Nu îndrăzni să intre în coridorul paranormal fără a o avea pe Verity alături – ea era ancora lui. Însă sugestia violenței fu suficientă pentru a-l avertiza că acea capcană mai fusese declanșată, de către cineva nu la fel de norocos ca Digby Hazelhurst. Cu mult timp în urmă, un suflet neștiutor pierise în acea încăpere, în vreme ce căuta cristalul.

Murise în agonie, cu mâinile încleștate pe testicule.

Jonas simți cum i se taie respirația și se ridică repede. Se retrase de lângă piatra din podea care transmitea vibrațiile primejdioase. Aflase destule. Gândul la pumnalul letal tâșnind din podea și înjunghiindu-l între picioare fu suficient pentru a-l face și mai atent. Străbătu camera căutând ceva cu care să declanșeze capcana. Apoi, se întoarse în coridor și deschise alte câteva uși.

Când Jonas intră în a treia încăpere, zări ceva util. Era clar că, la un moment dat în ultimii câțiva ani, Maggie Frampton încercase să păstreze curată acea aripă. O mătură cu coadă lungă zăcea uitată într-un colț drept dovadă.

Jonas o luă și se întoarse în camera în care se aflase cristalul. Întinse precaut coada măturii și apăsă piatra indicată în jurnal.

Cu un șuierat aproape inaudibil, un pumnal sinistru tâșni dintre două pietre ale podelei. Jonas își dădu seama că, dacă ar fi stat pe vine acolo unde se aflase mai devreme, ar fi devenit un candidat pentru corul băieților. Își șterse sudoarea de pe frunte.

Așteptă câteva clipe, apoi ocoli precaut cuțitul care vibra și examinează piatra din perete. Suprafața acesteia alunecase înăuntru, dând la iveală un spațiu gol. Jonas se aplecă pentru pipăi interiorul.

Își dădu seama instantaneu că fusese o greșeală – una gravă.

Un violent val de emoții năvăli în el, iar pereții coridorului paranormal începură să capete formă. Jonas făcu eforturi pentru a nu fi absorbit în tunelul timpului. O presimțire rea aproape îl copleși în timp ce se opunea din răspuțeri inexorabilei atracții a violenței de mult trecute.

Moartea îl aștepta. Moartea aștepta pe oricine îndrăzne să folosească cristalul.

- Verity! Verity!

Jonas nu-și dădu seama dacă îi strigase numele cu voce tare sau doar în minte. Sudoarea se revărsa din el în timp ce își aduna până și ultimul dram de voință pentru a-și smulge mâna din acel gol.

- Jonas?

O simți acolo, lângă el. Năucit, își spuse că nu era posibil. Ea era la parter, în altă parte a vilei. Nu era suficient de aproape pentru a-l ajuta.

- Jonas? Ce s-a întâmplat?

Verity întindea mâinile spre el. Nu o vedea, dar îi simțea prezența - o ancoră în furtună. Jonas închise strâns ochii și se rostogoli departe de capcana din podea și de nișa din perete.

Brusc, vederea i se limpezi și totul reveni la normal. Imaginile brutalității și morții violente dispărură la fel de repede cum apăruseră.

Pumnalul intră la loc în dușumea, iar golul din piatră dispăru fără urmă.

Respirând anevoie, Jonas se întinse pe podea. Privi spre acel colț al camerei unde moartea îi aștepta pe neștiutori. În clipa aceea, își dădu seama că adevărata primejdie care înconjura cristalul dispărut nu era pumnalul ascuns între pietre. Indiferent ce era acel cristal, indiferent ce rost avea, era diabolic. Înțelegerea acestui lucru îi declanșă un sălbatic fior de entuziasm. Dăduse de ceva extrem de important.

Pentru Jonas, găsirea comorii tocmai trecuse înaintea consultanței pe care venise s-o ofere. În acea vilă veche

erau ascunse secrete. Secrete importante. Trebuia să le descopere.

Jonas se ridică încet în picioare. Își culese lanterna și porni spre ușa camerei privind primejdioasa piatră până ajunse cu bine în coridor. Apoi, închise cu fermitate ușa.

În timp ce se întorcea în aripa sudică a vilei, Jonas avu impresia că aude un râset în minte. Inițial, crezu că imaginația lui producea ecouri ale amuzamentului lui Digby Hazelhurst. După aceea, își dădu seama că râsetul era mult mai vechi. Și anume, de vreo 400 de ani.

„Jonas e teafăr!“ Verity simți realitatea revenind încet la locul ei. Pulsul încă îi bătea nebunește și se simțea puțin amețită. Își dori ca Slade Spencer să nu-i strângă atât de tare mâna dreaptă. Aflat în stânga, Doug Warwick avea degetele lejer împletite cu ale ei. Se simți captivă.

Deschise ochii și privi chipurile concentrate ale micului cerc de prețiși paranormali. Doug Warwick privea focul peste umărul surorii lui. Părea plictisit. Oliver Crump avea ochii închiși. Părea că se concentrează intens, la fel ca Elyssa și Preston Yarwood. Elyssa avea o expresie visătoare, ca și cum avea o viziune interioară. Preston era încruntat.

Slade Spencer continuă să strângă spasmodic degetele lui Verity. Își lăsase deoparte pipa și băutura de după cină pentru a se alătura cercului. Simțind privirea lui Verity, deschise ochii și îi făcu solemn cu ochiul strângându-i degetele atât de tare, încât ea avu impresia că i le va rupe.

Verity își eliberă mâna din a lui Slade și își desprinse degetele din strânsoarea slabă a lui Doug. Acesta se uită la ea și zâmbi întrebător.

- Te-ai plictisit deja?

- Eu... trebuie să mă duc în camera mea, șopti Verity stânjenită.

- Nu te învinuieșc că vrei să scapi de asta, murmură Doug. Du-te liniștită.

Slade dădu din cap când ea părăsi micul cerc. Ochiul îi erau încețoșati din pricina alcoolului.

- Noapte bună, Verity. Ne vedem mâine-dimineață, murmură el.

Crump, Elyssa și Yarwood nu părură să remarce plecarea lui Verity. Evident, mințile lor erau preocupate de lucruri mai importante.

Verity ieși din salon. Se opri în holul rece, îngăduind respirației să-i revină la normal. Senzația primejdiei dispăruse, dar nu avea să se poată relaxa până nu-l vedea pe Jonas și nu afla ce se întâmplase.

De fiecare dată înainte, fusese atrasă împreună cu el în coridorul paranormal doar când erau fizic aproape. Legătura dintre ei nu se păstra la o distanță mai mare de circa un metru. Totuși, ar fi putut jura că, pentru o clipă, simțise familiara senzație a intrării în coridorul timpului împreună cu Jonas.

În ciuda faptului că o durea glezna, urcă grăbită scara de piatră și se îndreptă spre dormitorul care le fusese repartizat ei și lui Jonas. Deschise repede ușa, sperând că avea să-l găsească înăuntru, dar camera era goală.

- La naiba, Jonas! mormăi ea. Unde ești?

Putea fi oriunde în uriașa vilă. Era inutil să înceapă să bântuie pe coridoare în căutarea lui. Trebuia să aștepte întoarcerea lui. Verity intră în baie pentru a se pregăti de culcare. Avea o lungă listă de întrebări pe care plănuia să i le pună lui Jonas când acesta avea să apară în cele din urmă.

Dar nu Jonas o aștepta când ieși din baie purtând cămașa de noapte din flanelă.

- Slade!

Verity se opri brusc. Spencer ședea pe marginea patului și părea beat de-a binelea.

- Nu-ți face griji, Verity, rosti el cu o voce neclară. Am priceput mesajul. Am părăsit prostia aia de cerc

paranormal imediat după tine. Le-am spus tuturor că mi-e puțin rău. Și chiar mi-a fost când m-am gândit că Elyssa va intra în rutina ei comunicativă. Am plecat de-acolo cât de repede am putut. Ai idee cât va lipsi prietenul tău, Jonas? Poate că ar trebui să ne ducem în camera mea.

- Ce Dumnezeu cauți aici? Ai înnebunit de-a binelea? Verity își apucă halatul și îi legă cordonul în jurul taliei. Era furioasă, dar își dădu seama că Spencer era mult prea dus pentru a băga de seamă. Ești beat, Slade. Sau poate că nu ești doar beat - pipa aia a ta miroase cam ciudat. Ieși de-aici în clipa asta!

El păru surprins și puțin jignit. Clipi din pleoapele grele care îi acopereau ochii somnoroși, încercând să-și concentreze privirea asupra chipului ei.

- Dar tu vrei să mă aflu aici. Tu m-ai invitat, scânci el.

- Nu te-am invitat aici, iar dacă ai fi treaz, ai ști asta. Pleacă! Imediat!

- Te-ai supărat fiindcă am băut câteva pahare? Hei, nu-i nici o problemă, scumpo. Sunt pregătit, dornic și capabil. Vei vedea. Să știi că nu poți ține la distanță un bărbat bun. Rânji prostește și începu să-și descheie cămașa. Totuși, ar fi mai sigur dacă am merge în camera mea. N-aș vrea ca Jonas să dea peste noi, dacă înțelegi ce vreau să zic.

- Ieși de-aici! îi ceru Verity furioasă.

Slade se uită chiorâș la ea.

- Hei, poate că nu avem nici o problemă. Poate că Jonas se bagă în pat cu Elyssa chiar în timp ce vorbim. Așa stau lucrurile? Aveți voi doi o înțelegere? Elyssa e convinsă că tipul e un soi de paranormal, știi? Îi place să se culce cu paranormali. Ea și Yarwood o fac tot timpul. A făcut-o chiar și cu mine o dată sau de două ori. E o tipă foarte înfierbântată, care abia așteaptă să i-o tragi. Slade se încruntă. Cred că a încercat și cu Crump, dar el nu a fost interesat. Pe Crump nu-l interesează nimic, cu excepția afurisitelor lui de ierburi și de cristale.

Verity se înfuria din ce în ce mai tare, cu fiecare minut. Slade părea prea beat pentru a fi primejdios fizic, dar nu reușea să-l convingă să plece. Însă avea dreptate într-o anumită privință – gândul că Jonas putea da peste acea mică scenă nu era deloc liniștitor. Amintirea momentelor când ținuse cuțitul la gâtul lui Doug Warwick încă era proaspătă. Verity decise să ia măsuri.

Se apropie hotărâtă de Slade și în apucă de mânecă. Își folosi toată forța pentru a-l ridica în picioare.

– Ieși! rosti ea cu asprime. În clipa asta!

Slade se ridică anevoie și o cuprinse cu un braț pe după umeri pentru a-și păstra echilibrul. Îi zâmbi larg, se sprijini de ea și încercă să depună un sărut umed pe gura ei.

Verity se feri și îl trase spre ușă strâmbând din nas din cauza mirosului de alcool din respirația lui.

– Vrei să mergem în camera mea. Sunt de acord. Hai!

Slade își pierdu echilibrul și începu să se prăbușească. Fu ca și cum o uriașă păpușă de cârpe căzu pe ea. Glezna vătămată a lui Verity cedă dureros, iar ea căzu în genunchi, trupul inert al lui Slade căzând pe ea. El făcu eforturi inutile pentru a se ține pe picioare, dar amândoi căzură pe podea exact când ușa se deschise.

Jonas se repezi înăuntru fără o vorbă. Îl înșfăcă pe Slade, îl ridică de pe Verity și îl împinse în peretele acoperit cu o tapiserie.

Spencer se lovi de perete cu un bufnet puternic, iar respirația i se tăie. Gemu și se prelinse spre podea aproape inconștient.

Verity îi ridică privirea spre Jonas, care se îndrepta spre victima lui. Recunoscu licărul din ochii săi.

– Jonas, nu! E beat și se poartă prosteste.

Se clătină icnind din pricina durerii din gleznă.

– Chiar că-i prost! rosti Jonas cu vocea lui domoală cea mai primejdioasă.

Îl ridică în picioare pe amețitul Spencer și își retrase pumnul pregătindu-se să-l lovească.

- Hei, stai puțin, omule! Spencer își veni în fire suficient pentru a-și ridica anevoie o mână. N-a fost nimic. Am vrut doar să mă distrez puțin.

- Ia aminte, Spencer! Țasta-i genul de distracție care te poate ucide. Trebuia să te limitezi la legume. Verity este interzisă!

- Nu, nu, este o neînțelegere, protestă Slade disperat. Am crezut că vrea asta. Credeam că toate tipele care au treabă cu paranormalul vor asta. La naiba, Elyssa se culcă cu toată lumea.

- Ai dreptate într-o privință, spuse Jonas. A fost o neînțelegere. Verity nu se culcă decât cu mine. Pumnul lui izbi maxilarul lui Spencer. Capul lui se clătină, iar Jonas se pregăti să-l lovească din nou.

- Jonas, nu! interveni Verity. Se repezi și îl apucă de braț. Oprește-te! N-ai de ce să fii violent. Încetează!

Jonas se smulse din strânsoarea ei, din ochii lui aurii revărsându-se flăcări. Verity se împletici îndărăt și se lovi de perete, incapabilă să-și păstreze echilibrul din cauza gleznei vătămate. Începu să cadă și se apucă instinctiv de tapiserie.

- Verity!

Jonas îi dădu drumul lui Spencer și o prinse. Puse o mână pe tapiserie, sprijinindu-se și el și sprijinind-o și pe Verity de perete. De îndată ce Jonas atinse tapiseria, Verity simți vibrații ciudate ricoșând din mintea lui în a ei.

- Ce dracu'? Jonas o smulse pe Verity de lângă zid. Isuse, exact asta îmi trebuia acum!

Verity se relaxă puțin după ce vibrațiile deranjante dispărură. Jonas se uită la tapiserie, apoi își coborî privirea spre bărbatul trântit la picioarele lui.

- Ar trebui să-l omor.

Verity suspină și își dădu la o parte părul de pe ochi.

- E beat, Jonas. Și Dumnezeu știe ce a fumat toată seara. Du-l în camera lui, ca să doarmă până își revine. Nu mi-a făcut nici un rău.

- Tipul încearcă să te violeze și tu spui că nu ți-a făcut nici un rău?

- N-a încercat să mă violeze. Tocmai îl conduceam spre ușă când și-a pierdut echilibrul și a căzut peste mine.

Ochii lui Jonas erau sălbatici. O privi o clipă îndelungată. Apoi, se aplecă și îl înșfăcă pe Spencer de o gleznă.

- Mă întorc în câteva minute.

În târî pe Slade Spencer afară din cameră de parcă ar fi fost un sac cu gunoi.

Verity scoase un suspin chinuit și se așeză pe marginea patului. Își atinse absentă glezna și gemu când un junghi dureros o străpunse.

Ce încurcătură! Jonas era furios, Spencer devenise o bătaie de cap afurisită, iar în spatele acelei tapiserii era ceva foarte primejdios. Și în clipa aceea, ea nu-și putea da seama care problemă era cea mai gravă.

Probabil că Jonas.

Nu avea să fie ușor să-l liniștească - văzuse furia din ochii lui. Verity nu putea decât să se roage ca el să nu-i facă vreun rău fizic lui Slade chiar în clipa aceea. Nu o încânta ideea unui proces.

Jonas intră în cameră exact când Verity se întreba ce anume acoperea asigurarea ei.

- Ce i-ai făcut? îl întrebă ea.

- L-am aruncat în fântâna din curte, rosti el și începu să-și descheie nasturii cămășii din flanelă.

- Ce-ai făcut?

- M-ai auzit. Uită-te!

Arătă cu capul spre ferestre în timp ce se îndrepta spre baie.

- O, pentru numele lui Dumnezeu, Jonas, doar nu l-ai lăsat acolo, nu? Însă deja îl cunoștea pe Jonas prea bine pentru a-și da seama care era adevărul. Pășind cu grijă, Verity se îndreptă spre un geam și privi în curtea întunecată. De pe ferestrele aripii sudice se revărsa

suficientă lumină pentru a-i permite să vadă o siluetă întunecată trântită în fântâna goală. Jonas, cred că începe să plouă.

- Și ce?

Dădu drumul la apă în demodata chiuvetă din baie.

- Cum adică „și ce“? L-ai lăsat pe Slade afară și este aproape ger. Iar acum, plouă. Are toate șansele să facă pneumonie.

- Nu dau doi bani pe ce pățește. Cu puțin noroc, se va îneca. Jonas ieși din baie ștergându-și mâinile cu un prosop. Cămașa îi era descheiată, dezvăluindu-i părul negru de pe piept. Ochii lui de culoarea monedelor de aur florentine încă scânteiau de furie masculină. M-am cam săturat, Verity. Este a doua oară în ultima săptămână când intru și găsesc un bărbat călare pe tine.

- Fii serios, Jonas, exagerezi și știi asta! Verity încercă să adopte un ton liniștitor. Erau momente când nu merita să se certe cu Jonas Quarrel. Își strânse mai tare reverele capotului. Fii rezonabil. Prima dată nu a fost nimic. Doug Warwick doar încerca să mă ajute, nu a fost absolut nimic altceva. Iar de data asta nu a fost decât un prost beat care a încercat să se dea la mine. Sunt sigură că, mâine-dimineață, Slade va fi teribil de rușinat.

- Teribil de rușinat, hm? Să-ți spun ceva. Ar trebui să fie al naibii de recunoscător că nu se va trezi cu gâtul rupt. Jonas aruncă prosopul și se apropie de ea. Totuși, cum naiba a intrat aici?

Verity făcu un pas îndărăt și simți muchia pervazului în spinare. Își ridică sfidătoare bărbia.

- Ușa era descuiată.

- De ce era descuiată afurisita aia de ușă?

Ajunse lângă ea, iar mâinile lui îi cuprinseseră umerii. O trase spre el.

- Am lăsat-o descuiată pentru tine. Credeam că o să vii imediat.

- M-am săturat să-ți tot zic să încui ușile, Verity.

- Dar nu mă așteptam să între altcineva în afară de tine, ripostă Verity indignată. Serios, Jonas! Suntem oaspeți aici. De unde era să știu că vor fi probleme?

Măinile lui îi strânseseră umerii.

- Jur că, într-una din zilele astea, doamnă, vei merge prea departe.

Ea îi atinse încheieturile și se uită în ochii lui.

- Jonas, uită-l pe Slade! Ce ți s-a întâmplat în seara asta?

El o privi gânditor.

- Am atins ceva ce n-ar fi trebuit. O podea de piatră.

- Am simțit că ai nevoie de mine. Am fost atât de îngrijorată! Din acest motiv, m-am întors în cameră mai devreme.

- Data viitoare, încuie ușa, Verity. Gura lui o apăsă cu putere pe a ei. N-aș mai suporta să văd un alt bărbat punându-și mâinile pe tine, rosti el cu buzele lipite de ale ei. Pur și simplu, nu m-aș putea stăpâni.

Verity icni conștientă de furia violentă care încă clo-cotea dincolo de dorința fierbinte care îl cuprinsese pe Jonas. Limba lui pătrunse în gura ei, avertizând-o în privința posesiunii și mai intime care avea să urmeze curând. O lipi și mai strâns de trupul lui, ca și cum se aștepta pe undeva ca ea să încerce să se desprindă de el.

- Jonas, izbuti ea să spună, trebuie să vorbim!

- Vorbești prea mult, murmură el răgușit. Am decis că asta este una dintre cele mai mari probleme ale tale.

Apoi, o ridică în brațe și o duse în pat. O aruncă pe cuvertură și începu să-și descheie blugii. Verity se ridică în șezut și își îndepărtă părul de pe ochi.

- Vorbesc serios, Jonas! Ceva s-a întâmplat în seara asta, nu-i așa? Ceva neobișnuit chiar și pentru tine. Vreau să știu ce se petrece.

- Îți spun eu ce se petrece. În ultima vreme, nu știi cum să te ferești de mine. Să nu crezi că n-am observat, nu sunt orb. Am văzut expresia ciudată pe care o ai în ochi, în ultimul timp. Am văzut cum te oprești din ce faci și rămâi incremenită, privind în gol. Am simțit

că ai niște gânduri secrete, Verity, gânduri pe care nu le împărtășești cu mine.

- Pentru numele lui Dumnezeu, Jonas...

- Apoi, mă întorc acasă din Mexic și constat că ai fost rănită și că un tip intră cu tine în brațe pe ușa din față - ușa noastră. Iar în seara asta, intru în cameră, în dormitorul nostru, și descopăr că o jigodie și-a permis să se invite aici.

- Jonas, ești irațional în privința asta.

- Ceva sigur se petrece, Verity. Ai început să te întrebți dacă ai luat o decizie bună când mi-ai îngăduit să intru în viața ta, nu-i așa? Ai început să ai îndoieli în privința noastră. Dar am vești pentru tine, micuță tirană. E prea târziu. Ești a mea, iar eu voi avea grijă să nu uiți asta niciodată.

Își scoase ghetetele și blugii și se trânti pe pat.

Verity se retrase pe cuvertură. El se întinse și o apucă de mână, împiedicând-o să se îndepărteze.

- Jonas! Dă-mi drumul!

El ignoră micul țipăt revoltat pe care ea îl scoase când el se rostogoli pe ea, țintuind-o sub trupul lui. Ochii săi ardeau.

- Nu te voi lăsa să te îndepărtezi de mine, Verity. Nu înțelegi? Nu te pot lăsa să te îndepărtezi de mine.

- Jonas, te rog, trebuie să vorbim.

- Ți-am spus deja că vorbești prea mult. Începu să-i dea jos halatul. Îți folosești mereu gura ca să comunici, chiar și atunci când ar trebui să folosești altceva. Ceva mult mai onest. Ceva ce să pot înțelege.

Serios enervată, Verity începu să se zbată pentru a scăpa de sub el.

- La naiba, Jonas, ăsta nu-i un mod de a comunica! Lasă-mă să mă ridic! Vreau să discut cu tine. Vorbesc serios! Fii atent când îți spun ceva.

Însă Jonas nu-i dădu ascultare. Îi îndepărtă halatul și îi prinse încheieturile deasupra capului, astfel că ea ajunse să zacă sub el neajutorată și ademenitoare. Apoi,

el își coborî o mână, apucă poalele cămășii de noapte din flanelă și i-o ridică deasupra taliei.

În ciuda hotărârii ei de a controla situația, Verity simți excitarea cuprinzând-o. Acesta era Jonas, care putea s-o stârnească cu o simplă atingere. Acesta era bărbatul pe care îl iubea din toată inima.

Însă avea deconcertantul obicei de a recurge la sex când își pierde răbdarea. „Un mod tipic masculin de a aborda o problemă“, gândi ea iritată. „Când creierul încetează să funcționeze, fac apel la forța fizică.“

Verity se enervă de-a binelea. Se zvârcoli cu putere și îl lovi cu piciorul teafăr.

- Dă-mi drumul, bătăran mare ce ești!

- Stai cuminte, scorpie cu gura mare! Când ea îi replică trăgându-i încă un șut, el îi țintui picioarele cu unul dintre picioarele lui. Ei bine, chiar că încep să mă enervez!

Se folosi de trupul lui pentru a o ține locului în timp ce îi trase anevoie cămașa de noapte peste cap.

- Crezi că-mi pasă că te-ai enervat?

Ochii ei scânteiau de furie și de excitare pătimașă.

- Ar fi cazul să-ți pese.

După ce scăpă de cămașa de noapte, își folosi mâna liberă pentru a căuta pe lângă pat și a-și lua cureaua. Ochii lui Verity se lărgiră de neîncredere.

- N-ai îndrăzni!

- M-am săturat de purtarea ta ciudată din ultima vreme, îi spuse Jonas apucându-i rapid ambele încheieturi și legându-i-le cu cureaua.

Trecu capătul liber pe după unul dintre stâlpii care susțineau baldachinul, iar apoi, îl băgă în bucla care îi ținea mâinile. Verity era legată de pat.

- Jonas, ești concediat!

Era singura amenințare care îi mai rămăsese. Verity se zbătu inutil încercând să se elibereze de cureaua de piele.

- Nu mă poți concedia, iar tu știi asta. Ai mai încercat o dată și n-a ținut. O studie în timp ce ea zăcea pe pat și se uita urât la el. Ascultă-mă, Verity, și ascultă-mă cu atenție! Dacă te gândești să pui capăt relației noastre, o să ai o surpriză. Nu poți scăpa de mine prea ușor.

- Nu trebuie să mă străduiesc să scap de tine. Pleci singur când te apucă cheful. Ai stat cinci zile în Mexic și n-ai dat nici măcar un singur telefon, Jonas. Cinci zile întregi!

- Dumnezeu, încă îmi reproșezi asta? Se încruntă. Credeam că am lămurit-o. Credeam că ai înțeles.

- Tot ce am înțeles e că ți se pare normal să pleci când ți se năzare și nici măcar nu te ostenești să mă suni.

- Ți-am spus că n-am putut ajunge la un telefon. Și nu încerca să mă învinovățești pe mine pentru atitudinea ta distantă din ultima vreme. Toată treaba a început înainte de plecarea mea în Mexic.

- Mă poți învinovăți pentru faptul că vreau să mă gândesc bine? replică ea furioasă. Noi doi avem o relație a naibii de ciudată, Jonas Quarrel. Trase semnificativ de cureaua din piele. Oricare femeie zdravănă la cap s-ar gândi foarte serios în ce se bagă dacă acceptă să trăiască cu tine.

- Știam eu! Te-ai gândit la noi, nu-i așa? Fac pariu că ai pus la cale tot felul de planuri și scheme.

- Și ce dacă am făcut asta? Aș zice că este o reacție perfect normală având în vedere circumstanțele.

- Să gândești nu e niciodată normal pentru tine. N-am încredere în modul cum îți funcționează mintea, murmură el.

- Ghinion! E mintea mea.

- Mda? Ei bine, iată ceva la care creierul tău se poate gândi.

Își înghesui genunchiul între picioarele ei, silind-o să se deschidă pentru atingerea lui. Apoi, își coborî mâna și își puse palma pe moliciunea vulnerabilă pe care o expusese.

- Jonas, ticălosule!

Dar deja simțea cum îi umezește palma.

- Spune-mi că nu mă vrei. Haide, zi-mi că ești pregătită să mă părăsești.

Își ținu palma caldă acolo unde era, apăsând-o ușor. Verity își arcui instinctiv șoldurile, iar Jonas își băgă degetul mare în fâgașul ei umed. O pătrunse adânc, tachinând-o până când mușchii mici și delicați se strânseseră în jurul degetului. Verity gemu.

- Cât de curând, Jonas... Jur că, foarte curând, o să...

- Te iubesc, Verity!

- Ai un mod ciudat de a o arăta.

Se strădui inutil să scape din strânsoarea curelei de piele. Îi simți respirația caldă pe un sfârc, apoi el îl apucă delicat între buze.

- Cu tine, un bărbat trebuie să se exprime în moduri neobișnuite.

Coborî încet pe trupul ei, gustându-i fiecare centimetru. Verity îi simți bărbăția tare ca oțelul împingându-se nerăbdătoare în coapsa ei.

- Jonas, poți fi al naibii de enervant!

- Spune-mi că mă iubești! Îi mângâie micul boboc al senzațiilor ascuns în bucelele arămii de sub pântecul ei. Spune-o, Verity!

- Știi al naibii de bine că te iubesc.

Se zvârcoli delicios și își desfăcu coapsele puțin mai mult.

- Spune-o!

- Te iubesc! Acum, nu te mai prosti cu legatul și disciplinarea și fă dragoste cu mine!

- Credeam că nu mi-o mai ceri!

Jonas se instalează între picioarele ei.

- Dezleagă cureaua! Îi ceru Verity cu o voce răgușită de dorință.

- De ce? Îmi place cum arăți așa. Ești foarte sexy. Ridică-ți șoldurile puțin. Așa! Îngenunche între picioarele ei, îi despărți moliciunea cu degetele și se împinse

lent și inevitabil în ea. Când o simți că se încordează, o pătrunse deliberat cu mai multă forță. Da, iubito, exact așa!

Se aplecă în față și se sprijini în brațe. Verity gemu și închise ochii în timp ce el o umplu cu bărbăția lui, care zvâcnea. Trupul ei fu inundat cu valuri de fierbințeală.

-Acum, dă din codița ta frumoasă, iubito. Haide, arată-mi cât de mult mă iubești de fapt!

-Ar trebui să existe o lege împotriva unor astfel de lucruri.

Verity trase brusc aer în piept când el o strânse de fundulețul rotund. Pulsul ei bubuia.

-Noi doi facem legea în patul nostru. Dă din el, iubito! Îi ceru Jonas din nou.

De data aceea, vocea îi fusese joasă și infinit de sexy. Își folosi mâna pentru a-i roti fesele într-un mic cerc. Ea reacționează imediat.

-Jonas!

-Așa, iubito! Da, asta vreau. Isuse, iubito! Ești atât de fierbinte și de strâmtă. Mă înnebunești. Vezi dacă mă poți lăsa să intru mai adânc. Poți s-o faci! Vreau să intru cât de departe pot. Cuprinde-mă cu picioarele. Ai niște picioare atât de frumoase, atât de fine! Haide, iubito, vreau să mă simți acolo!

-Ah, Jonas, Jonas!

-La naiba, ești atât de bună, iubito!

O penetra, o umplea complet, ieșea și intra lent, iar ea își mișca șoldurile într-un ritm tot mai frenetic. Ea își simțea focul cu vâlvătăi din trup așteptând să explodeze.

Când o făcu, el îi fu alături. Răgușitul lui țipăt de satisfacție se combină cu micile ei țipete când amândoi se lăsară pradă flăcărilor.

Verity se gândi în treacăt că era tipic pentru Jonas să facă dragoste cu ea într-un mod atât de revoltător, era tipic pentru el să apeleze la o asemenea abordare când dorea să evidențieze ceva, era tipic pentru el s-o

copleșească cu pasiune când ea voia să poarte o discuție serioasă despre relația lor.

De asemenea, era foarte tipic pentru el ca, de-a lungul întregii scene, să nu-i atingă nici măcar o dată glezna vătămată.

Slade Spencer deschise ochii când ploaia rece îi căzu pe față. Tot corpul îl durea. Ticălosul blestemat nu avusese nici un drept să-l lovească în halul acela, absolut nici un drept. Spencer nu avea nici o vină că femeile îl plăceau. Dacă Quarrel voia să pedepsească pe cineva, ar fi trebuit s-o bată pe mica lui prietenă, care flirtase cu el. Verity se dăduse la Spencer toată seara, el cunoștea bine semnele. Dar ca de obicei, Slade fusese învinovățit.

Quarrel era la fel ca toți ceilalți, iar Spencer se săturase să fie tratat ca un gunoi. Cât de curând, avea să le arate tuturor de ce era în stare.

Gemând, se săltă pe marginea bazinului gol. Îi era rău de la stomac. Respirând adânc, așteptă câteva clipe, până când greața îi trecu. Tremura.

Avea nevoie de o pastilă sau de două. Din păcate, cele prescrise de doctorii de la clinică nu păreau să-i mai facă cine știe ce bine. Dar în fond, ce știau tâmpiții ăia de doctori? Spencer își dădu seama că nimeni nu-l înțelegea. Nimeni nu dorea cu adevărat să-l ajute. Ar fi trebuit să realizeze asta cu ani în urmă.

Când va ajunge în cameră, va lua două dintre pastilele prescrise, dar apoi va lua și două dintre tabletele pe care le cumpărase de la dealerul lui, cu o lună în urmă. Acelea chiar aveau efect. Când le lua, se simțea bine. Îl făceau să se simtă stăpân pe sine. Era plăcut să simți că te puteai controla.

Spencer ieși încet din bazin și se îndreptă anevoie spre intrarea întunecată a vilei. Ploaia îl biciuia, iar el se întrebă pentru a mia oară de ce se alegea praful de tot ce încerca să facă în viață.

Era o întrebare retorică. Slade știa de ce totul îi mergea prost mereu. Toți oamenii încercau să-i facă rău. Era el împotriva lumii.

Și el pierdea întotdeauna.

capitolul 6

- Vreau doar să știi că mă voi răzbuna cât de curând. Verity se întoarse alene pe o parte și se sprijini în cot. Luă cureaua de piele cu care Jonas o legase și îi trecu catarama prin părul sărmos de pe pieptul lui. Nici n-o să știi când o să te lovească. Dar cândva, undeva, când te vei aștepta mai puțin, trosc! O s-o încasezi.

Jonas râse pervers.

- Începe să-ți placă treaba cu pielea și cu legatul, nu?

Puse mâna pe curea și i-o smulse, apoi o lăsă să cadă lângă pat, iar aceasta zornăi pe podea. Verity izbuti să se uite la el cu o privire rezonabil de severă.

- Nu, nu începe să-mi placă treaba cu pielea și cu legatul. Tu m-ai silit. Tu ești cel căruia îi place sexul pervers. Înainte să te cunosc, eram o fată tare cuminte.

El își strecură o mână pe după capul ei și o trase aproape pentru a o săruta rapid și apăsător.

- La naiba, îmi place tare mult să te corup! rosti el cu mare satisfacție. Faci totul atât de natural! Au! La naiba! adăugă el după ce Verity îl plesni pe coapsa goală.

Verity simți înțepături în palmă după ce îl lovi, dar decise că merita. Se ridică în șezut și își încrucișă picioarele.

- În regulă, Jonas, destul cu gluma și distracția! Ca de obicei, sexul te-a relaxat și te-a făcut indulgent, așa că acum aștept niște răspunsuri de la tine.

- Relaxat și indulgent. Așa mă face sexul?

- Desigur. N-ai remarcat? Ca să zic așa, te năpustești ca un leu și te retragi ca un mielușel.

- Ca un mielușel? spuse el părând dezamăgit.

- Mielușel, pisoiaș, pudel, ce vrei tu.

Verity își flutură o mână pentru a indica o lume întreagă animăluțe mici și moi care sugerau starea actuală a bărbăției lui.

- Dacă nu m-aș simți atât de relaxat și de indulgent, te-aș contrazice în această privință.

- Poate, mai târziu. În clipa asta, vreau niște răspunsuri. Jonas își întoarse capul pe pernă și se bucură de priveștiștea directă a triumphiului ei de păr moale.

- Cum aș putea să mă concentrez suficient de tare pentru a-ți răspunde la întrebări când tot ce văd este drăguța ta...

Verity își acoperi picioarele cu cearceaful.

- Mîntea ta nu este preocupată decât de un singur lucru.

- Nu mă lași niciodată să mă distrez, se plânse el, dar ochii îi străluceau de răs.

- Ai dreptate. Numai cu distracție și muncă ioc, Jonas o să fie un băiețel foarte sărac. Să revenim la treabă. Ce s-a întâmplat în seara asta când te-ai dus să cutreieri prin coridoarele de la Hazelhurst's Horror?

- N-ai nici un pic de respect pentru o clădire veche de 400 de ani?

- Nu când arată ca asta. Nu mai trage de timp și spune-mi ce s-a întâmplat. Ochii lui Verity deveniră serioși. M-am speriat rău în seara asta, Jonas. Am simțit că te-ai apropiat foarte mult de ceva primejdios.

- Știu. Te-am simțit alături.

- Dar unde erai?

- În aripa nordică. La etaj.

- Dar asta-i foarte departe de locul unde mă aflam eu. Erai mult prea departe pentru a ne putea conecta.

El se ridică și se sprijini de perne, ochii lui devenind la fel de serioși ca ai ei.

- Legătura era slabă, dar te-am simțit alături. Amândoi am simțit. Cred că legătura dintre noi devine tot mai puternică, Verity.

Verity strânse mai bine cearceaful în jurul ei, acoperindu-și sânii. Privi neatentă spre fereastră.

- Este frig aici, nu-i așa? Probabil, costă o avere să încâlzești chiar și numai aripa asta. Nu-i de mirare că frații Warwick vor să scape de casa asta cât mai repede posibil.

- Te sperie, nu-i așa? întrebă Jonas încet. Țsta-i motivul pentru care ai fost atât de distantă în ultima vreme? Ai simțit că legătura dintre noi devine mai puternică și nu ești sigură că vrei asta?

- N-am fost distantă, rosti Verity cu fermitate. Doar m-am gândit la niște lucruri. Acum, spune-mi exact ce s-a întâmplat în seara asta.

Jonas își încrucișă mâinile la ceafă și o privi câteva clipe îndelungate.

- Am găsit locul unde a fost ascuns cristalul. Ascunzătoarea era goală, ceea ce nu a fost nici o surpriză. Dar capcana care o păzește încă funcționează foarte bine.

- O, Doamne! Ce fel de capcană?

- Un stilet ascuns între două pietre din podea. Când apeși pe piatra goală în care a fost cristalul se declanșează un mecanism cu arc care lansează cuțitul. Capcana fost concepută astfel încât cuțitul să-l lovească pe intrus în cea mai sensibilă parte a anatomiei sale. O gândire renașentistă tipică - inteligentă și brutală.

- Un mecanism cu arc? Încă funcționează după atâția ani?

- Din fericire, Hazelhurst a menționat-o în jurnalul lui. Dar bătrânul Digby a fost atât de încântat de descoperirea făcută, încât a uns mecanismul și l-a făcut să funcționeze din nou.

Verity gemu.

- Ce tâmpit trebuie să fi fost Hazelhurst!

Jonas păru enervat din pricina lipsei ei de înțelegere.

- Nu a fost prost deloc. A fost un erudit foarte interesat de domeniul lui. Îmi dau foarte bine seama de ce a făcut asta, probabil că și eu aș fi făcut la fel. Cu siguranță,

este incitant să faci un gadget vechi de 400 de ani să funcționeze din nou.

- Aiurea! Capcana ar fi trebuit distrusă odată pentru totdeauna, zise Verity cu fermitate.

- În mod cert, ai genul de minte incapabilă să aprecieze bucuriile ezoterice ale învățaturii istorice adevărate, spuse Jonas cu multă condescendență.

- Serios? Și ce fel de minte am? replică Verity cu un zâmbet îndulcit artificial.

- O minte feminină.

- După cum ziceam, Jonas. Cât de curând...

- Promisiuni, promisiuni!

- O să vezi! rosti Verity cu seninătate. O să regreti totul. Cât de curând, o să implori milă. Acum, spune-mi de acel flash scurt de care ai avut parte când te-ai apropiat prea mult de stiletul ascuns. Am întrezărit ceva din el, doar atât cât să am impresia că cineva a murit acolo. Și tu ai văzut același lucru?

Încruntându-se, Jonas încuviință din cap.

- Da, dar eu am avut impresia că s-a întâmplat cu mult timp în urmă. Poate, cu vreo două secole sau chiar mai mult. Nu a fost ceva recent.

- De-a lungul anilor, probabil că au mai fost și alți vânzătorii de comori care au încercat să găsească aurul sau bijuteriile, sau ce-or fi crezut că este ascuns aici. Verity se încruntă. Știi, Jonas, cred că am făcut o mică greșală când am negociat onorariul tău pentru slujba asta. Am stabilit o sumă fixă, gândindu-mă că, după atâta vreme, nu mai există nici o comoară. Dar dacă găsim ceva? Ar fi fost mai bine să negociez și un procent din comoară pe lângă onorariul pentru întocmirea raportului de autentificare.

Jonas chicoti văzându-i expresia preocupată.

- Ah, stresul și grijile managementului superior! Mă bucur sincer că nu am de făcut decât muncă fizică. Se ridică brusc și azvârli la o parte plapuma. Aș vrea să știu ce s-a întâmplat cu acel cristal, zise el punându-și blugii.

Străbătu camera și se opri în fața tapiseriei de pe perete. Hazelhurst spune clar în jurnal că îl consideră cheia pentru găsirea comorii.

Întinse mâna și atinse ușurel țesătura uzată care acoperea peretele. Apoi, băgă mâna în spatele ei și atinse zidul.

Verity simți aerul din jurul ei licărind puțin. Se ridică de pe pat și își puse halatul.

- În regulă, savantule în istorie, ce-i cu acea porțiune a peretelui?

- Încă nu sunt sigur. Indiferent ce este nu e suficient de puternic pentru a declanșa o călătorie prin coridorul paranormal. Dar ceva este aici. Hai să ne uităm în spatele tapiseriei. Ridică cu grijă țesătura străveche și privi peretele. Ești cu mine?

- Sunt aici.

Se duse lângă el.

- Simt doar câteva vibrații slabe. Le pot ține sub control.

Verity dădu din cap și își prinse buza de jos între dinți. Simți că începe să transpire din nou.

Jonas puse o palmă pe perete și începu s-o deplaseze încet pe suprafața din piatră.

- Fii atent la capcane, murmură Verity.

- Cred că le vom simți înainte de a le declanșa.

- Doar dacă au fost declanșate de vreun vânător de comori ghinionist, îi atrase atenția Verity.

Talentul paranormal al lui Jonas era legat de violență. Dacă o capcană ucisese pe cineva la un moment dat în trecut, el avea să simtă. Dar dacă nu fusese declanșată niciodată, nu era legată de un episod violent care să-l alerteze.

- Nu simt decât o vagă senzație de primejdie - aproape ca o avertizare. La fel a fost și când am deschis piatra în care s-a aflat cristalul. Este ciudat, Verity. E ca și cum cineva a reușit să planteze avertismente mentale în jurul secretelor sale, nu doar câteva stilete ascunse.

Mâna lui continuă să alunece peste pietre. Când atinse o crăpătură din mortar se auzi o bufnitură surdă, ca și cum un mecanism străvechi se mișca în perete. Verity se cutremură pe sub halat.

- Cred că am dat de ceva, spuse Jonas încet.

Verity desluși entuziasmul stăpânit din vocea lui.

- Îți face plăcere treaba asta, nu-i așa?

- Cred că m-aș putea apuca de căutat comori. N-ar putea înlocui spălatul de vase ca o carieră plină de satisfacții, dar ar putea fi un hobby al naibii de interesant. Ce părere ai?

- Încep să cred că am fost nebună de te-am pus să accepți slujba asta.

- Dar acesta este un hobby de care ne-am putea bucura amândoi. Unii schiază împreună, alții joacă tenis. Noi doi am putea să fim vânători de comori cu jumătate de normă.

Verity tocmai se gândea la plusurile și minusurile propunerii când o mare porțiune din zid scârțâi zgomotos, gemu, apoi pivotă spre interior. Un val de aer colbăit ieși de-acolo.

- Ptiu! exclamă Jonas scârbit și se retrase rapid.

- Miroase cumplit acolo. Verity în pasajul întunecat care li se dezvăluise. Probabil că e plin de șobolani.

Jonas traversă încăperea și se întoarse cu o lanternă și cu pumnalul lui.

- Pentru ce l-ai luat? întrebă Verity uitându-se la cuțit.

- Nu se știe niciodată. Ușa este atât de grea, încât nu cred că se va închide decât dacă este împinsă, dar voi propti un fotoliu de ea, pentru orice eventualitate. N-am vrea să ne pomenim captivi în tunelul ăsta. Trase un fotoliu greu în deschizătura din perete, punându-l peste prag și proptindu-l cu fermitate de ușă. În regulă. Stai în spatele meu și nu atinge nimic.

- Nu-mi spune, lasă-mă să ghicesc, rosti Verity. În ciuda a ceea ce ne dictează bunul-simț, vom explora acest pasaj secret, nu-i așa?

- Căutăm o comoară, îți amintești? Asta-i genul de loc unde oamenii ascund comori. În orice caz, genul de loc unde ar fi ascuns-o acum 400 de ani.

- Mai simți vibrații, Jonas?

Verity se grăbi spre locul unde își lăsase pantofii. Jonas deja își punea ghetetele și își încheia cămașa.

- Nu simt decât multe ecouri vechi. Nimic clar și nimic îngrijorător.

- Dacă zici tu...

Îl urmă în coridorul întunecat. Tunelul era îngust. Tavanul din piatră era exact atât de înalt când ea să poată sta dreaptă. Jonas trebui să-și aplece capul.

- Oamenii erau ceva mai scunzi cu 400 de ani în urmă, comentă el.

Fasciculul luminos al lanternei dezvăluie un tunel de piatră gol, care părea să urmeze peretele dormitorului. În locul unde pereții de întâlneau, coridorul interior cotea.

- Crezi că pasajul se continuă în toată vila, la fel precum coridorul principal? întrebă Verity.

- Posibil.

- Căh! Uită-te cât praf e aici! Verity își ridică poalele cămășii de noapte, apoi icni. Jonas, sunt urme în praf! Cineva a fost deja aici.

Jonas examinează una dintre urme.

- E un strat gros de praf în interiorul ei, așa încât pot spune cu certitudine că a trecut multă vreme de când a fost cineva aici.

- Poate că a fost Digby Hazelhurst.

- Posibil. Urmele sunt prea amestecate pentru a-mi da seama dacă a fost o persoană sau mai multe. Probabil că, după ce l-a descoperit, Digby a intrat de mai multe ori în pasaj. Fac pariu că a fost entuziasmat.

Jonas se ridică și porni prin coridor.

- E frig aici. Ar fi trebuit să-ți iei geaca, Jonas.

- Da, dragă, zise el mergând mai departe.

Verity își ridică ochii spre tavanul întunecat al tunelului din piatră și se abține să-i dea o replică.

- Să știi că nu cred că-mi place locul ăsta, Jonas.

- Vrei să te întorci în dormitor și să mă aștepti acolo?

- Nu, categoric nu!

- Atunci, stai aproape de mine și nu te mai văita.

- Nu m-am văitat. Doar am făcut o observație și nu vreau... Ups!

Verity se opri și își coborî privirea.

- Ce s-a întâmplat?

Jonas se răsuci și plimbă fasciculul lanternei pe trupul ei.

- Am lovit ceva cu piciorul.

- Lasă-mă să văd. Pare să fie o parte dintr-o sabie veche.

Jonas ridică bucata de metal înnegrită. Îi încăpu în palmă de parcă ar fi fost făcută pentru ea.

- Stai! strigă Verity în timp ce coridorul de piatră începu imediat să fie înlocuit cu alt coridor, cel despre care ea știa că nu exista decât în mintea ei și a lui Jonas.

Fu prea târziu pentru a opri tranziția. Jonas strângea cu fermitate bucata de sabie, iar pereții tunelului paranormal se formară în jurul lor. Ea își ținu răsufarea în vreme ce realitatea se schimba, o a doua realitate luând locul primei. Când deschise ochii, văzu că stătea alături de Jonas într-un tunel nesfârșit, privind o apariție care plutea în fața lor.

Imaginea aparținea unui bărbat robust, cu chipul aspru, care părea să aibă în jur de 50 de ani. Ședea la un birou de lemn cu sculpturi complicate, plin cu cărți vechi și instrumente de scris. Omul era îmbrăcat cu o jiletcă și pantaloni trei sferturi din catifea de culoarea vinului, iar pe deasupra, purta o pelerină până în talie, tivită cu blană. Câteva inele masive împodobeau degetele apariției, iar plăselele incrustate cu pietre prețioase ale sabiei se zăreau pe sub faldurile mantiei.

Pe birou era o micuță casetă neagră care părea să fi fost tăiată dintr-o piatră neagră strălucitoare. Era deschisă, iar în ea se vedea un cristal verde, în formă de ou.

Bărbatul și biroul se aflau într-o mică încăpere din piatră. În spatele lui era un cufăr lung, negru, din lemn sculptat. Capacul era ridicat, dând la iveală un morman de monede și bijuterii scânteietoare.

Verity se holbă la silueta încremenită în timp. Spectrul se uită la ea.

- Ceva e în neregulă, șopti ea încordată. Imaginea asta are ceva diferit. Jonas, am mai fost cu tine în coridorul paranormal, dar niciodată n-am mai văzut o fantomă ca asta.

- Nimic nu se clintește, asta-i în neregulă. Jonas făcu câțiva pași în față. Nu se întâmplă nimic.

Scena din fața lor rămase nemișcată, ca și cum ar fi fost gravată în marmură.

- Nu-mi place strălucirea verde a cristalului. Îngrijorată, Verity făcu un pas îndărăt. Jonas, ceva este foarte în neregulă aici. Sunt sigură de asta. De ce imaginea asta nu se mișcă, așa cum făceau toate celelalte? De ce nu vedem o scenă violentă legată de mânerul de sabie pe care îl ții în mână? Așa a funcționat mereu coridorul timpului.

- Nu știu ce se petrece, dar sunt sigur că e ceva inofensiv, Verity. Ți-am spus de o sută de ori că scenele din acest coridor sunt doar viziuni. Nu au cum să ne facă rău.

- Nu sunt foarte sigură de asta. Sprâncenele i se împreunară când se încruntă brusc. Unde sunt panglicile? Ar trebui să fie panglici.

De fiecare dată când intrase cu Jonas în coridorul paranormal apăruseră imediat niște ciudate panglici unduitoare. Convergeau spre Verity ca atrase de o forță invizibilă. Talentul ei era să strunească acele primejdioase tentacule ale emoțiilor care îi permiteau lui Jonas să-și exercite abilitățile paranormale. Fără ea, putea fi coplesit

de acele panglici înfometate ale clocotitoarei energii emoționale care încerca să scape în lumea reală prin intermediul lui.

- Nu știu, rosti Jonas cu voce joasă.

Se îndreptă încet spre imaginea bărbatului așezat la birou. Verity privea personajul din acea scenă.

- Jonas, cred că ochii lui te urmăresc.

- Este doar o iluzie optică.

- Nu sunt foarte sigură. Jonas...

- Ai dreptate, Verity, viziunea asta diferă în câteva privințe. Scenele din coridorul timpului au fost întotdeauna ale unor violențe legate de obiectul care m-a trimis în el. Acum, încă am mânerul sabiei în mână, dar nu se întâmplă nimic, nu se produce nici o violență.

- Crezi că cristalul de pe birou este cel găsit de Digby Hazelhurst cu câțiva ani în urmă? întrebă Verity încet.

- E posibil. Se potrivește descrierii. Jonas studie timp de câteva minute imaginea încremenită. Apoi, se întoarce lângă Verity. Pur și simplu, nu este o imagine normală pentru acest coridor.

Ea se cutremură.

- De parcă ar fi ceva normal în acest coridor.

- Are propriile reguli și propriile legi fizice, știi asta. Ai fost aici suficient de des, împreună cu mine. Viziunea asta nu se potrivește cu regulile pe care le știam noi. Nu vedem o scenă violentă. Nimic nu se mișcă în această imagine și din ea nu au apărut acei șerpi de energie care încearcă să se înfășoare în jurul meu.

- Este ca și cum cel care stă acolo a schimbat modul în care se petrec lucrurile aici, fu de acord Verity.

- Dumnezeu, de fiecare dată când ajung în acest loc dement aflu ceva nou. Jonas clătină uluit din cap. Aș vrea să știu ce dracu' înseamnă toate astea.

- Cred că, sugeră Verity cu voce joasă, dacă acela este cristalul găsit de Digby, s-ar putea ca legenda despre comoara îngropată în vilă să fie adevărată. Uită-te la cufărul

din spatele bărbatului. E ticsit cu aur și bijuterii. Poate că tipul cu pelerină este cel care a ascuns comoara.

- Mă întreb dacă bucata asta de metal pe care o țin în mână a fost mânerul sabiei de la brâul bărbatului din imagine. Dățile trecute, obiectele care m-au adus în coridor au apărut întotdeauna în viziuni. Ceva e foarte, foarte diferit aici, scumpo.

Intuiția lui Verity îi tot dădea ghionturi.

- Cred că ar trebui să plecăm de-aici, Jonas. Nu-mi place absolut deloc toată treaba asta. Povestea asta paranormală a fost mereu ciudată, dar acum e mai sinistrală decât oricând.

- În regulă. Vreau să văd unde duce acest pasaj. Cred că ar fi bine să mergem.

Lăsă mânerul de sabie să-i cadă din mână. Acesta zăngăni pe podeaua de piatră a coridorului real, iar cel paranormal dispăru. Un curent de aer rece o făcu pe Verity să-și strângă din nou cordonul halatului.

- Ia tu mânerul sabiei, spuse Jonas. Are o atracție puternică. Dacă îl ating din nou, o să ne întoarcem imediat în coridorul timpului.

Verity se aplecă și îl ridică.

- L-am luat.

Tocmai fu pe cale să comenteze ceva despre mizeria incrustată pe metalul străvechi când slaba lumină revărsată în pasaj prin ușa de la dormitor se diminuează. Un scârțâit de rău augur se auzi de după colțul tunelului, avertizând-o prea târziu în legătură cu ce se întâmpla.

- Jonas, cred că ușa se închide!

- Rahat!

Jonas trecu în goană pe lângă ea, chipul zărindu-i-se încordat în spatele lanternei. Verity porni șchiopătând în urma lui, inima bătându-i tot mai tare pe măsură ce lumina din depărtare scăzu până când dispăru complet. Dădură colțul pasajului la vreme pentru a vedea ușa grea închizându-se cu o bufnitură sinistrală.

Ceva zornăi înfricoșător în întunericul de lângă ușă. Se auzise ca și cum niște vreascuri căzuseră pe piatră.

Sau ca și cum niște oase se loviseră de piatră.

Jonas îndreptă lanterna într-acolo, iar lui Verity i se tăie respirația când dădu cu ochii de un schelet. Acesta zăcea lângă ușa masivă. Oasele erau strânse laolaltă de resturile a ceea ce fuseseră cândva o elegantă pereche de pantaloni cu pense, o cămașă oxford și un sacou sport din catifea reiată cu petice din piele de antilopă la coate. O pereche de ochelari cu rame aurii licăreau în praful de lângă craniu. Mâneca sacoului se prinsese sub ușa care se închidea și trăsese oasele, pricinuind astfel zornăitul înfricoșător.

- O, Doamne, Jonas! A fost acolo tot timpul. Nu l-am văzut pentru că se afla în spatele ușii deschise.

Jonas trecu fasciculul lanternei peste peretele interior. Nu se zărea nici un mâner, nici o clanță, nimic cu care s-ar fi putut deschide ușa din piatră.

- Va trebui să presupunem că acela care a construit acest pasaj nu și-a dorit să rămână accidental captiv înăuntru. Trebuie să existe o modalitate simplă de a ieși.

- Se pare că amicul nostru de-aici nu a reușit s-o găsească, rosti Verity posomorâtă.

Jonas își coborî privirea spre încâlceala de haine și oase. Metalul luci stins când lanterna luminează rămășițele. Jonas îngenunche lângă schelet și studie lama care ieșea din sacoul sport.

- Nu cred că prietenul nostru a murit din cauze naturale. Și nici nu pare să fi murit de foame în acest coridor.

Scotoci în buzunarele pantalonilor.

- Ce faci? vru Verity să știe.

- Vreau să aflu cine este... sau cine a fost. Ah, gata!

Jonas scoase dintr-un buzunar un portmoneu rigid și zgâriat. Îl deschise și studie fotografia de pe permisul de conducere, ce înfățișa un bărbat chel, zâmbitor, care purta ochelari cu rame aurii.

- Ei bine, cine este? îl grăbi Verity. Nu cred că mai suport suspansul. Îl cunoaștem?

- E Digby Hazelhurst.

- Dumnezeu mare! Parcă dispăruse când înota sau ceva de genul ăsta.

- Când naviga.

- Sărmanul om! Ce mod cumplit de a muri! Cred că Hazelhurst's Horror a căpătat o nouă definiție pentru mine. Imaginează-ți cum ar fi să ajungi captiv în acest pasaj... Verity se întrerupse dându-și seama de realitate. O, Jonas, crezi că poți găsi mecanismul care deschide ușa de pe partea asta, da?

- Mă pricep la munca manuală, îți amintești? Relaxează-te, șefa. O să ieșim de-aici. Dar nu vreau să fac greșeala pe care a făcut-o Hazelhurst.

- Ce greșeală? A, te referi la acea lamă care iese din el. Crezi că o fi fost o altă capcană?

- Este posibil. Metalul e vechi și greu. Probabil, din prima parte a secolului al XVI-lea. Hai să vedem dacă reușim să ne dăm seama din ce direcție a apărut.

Se lăsă pe vine și puse mâna pe lamă.

- Jonas, nu sunt sigură că sunt pregătită pentru o altă călătorie paranormală, începu repede Verity, dar fu prea târziu. Pereții de piatră din jurul ei deja se arcuiau, creând familiara imagine a nesfârșitului coridor al timpului.

- Verity?

- Sunt aici, Jonas!

Se răsuci în direcția din care se auzise vocea lui. În dimensiunea din coridorul paranormal, el se afla la mică distanță de ea. Făcând un efort, Verity reuși să controleze ambele realități simultan. Rămase conștientă de prezența tunelului real, solid, dar, în același timp, se concentra asupra pasajului paranormal. Era o senzație oarecum dezorientată, însă începea să se priceapă tot mai bine la menținerea ambelor realități.

- Acolo! Chiar în față! Jonas făcu un pas spre ea și arătă spre viziunea încețoșată care se materializa în fața lor, în coridorul paranormal. Expresia de pe chipul lui era aspră. E destul de vagă, nu-i așa? Probabil pentru că s-a întâmplat relativ recent.

Conștientă că viziunile erau cu atât mai clare cu cât evenimentele erau mai vechi, mai cu seamă din timpul Renașterii, Verity îi urmări privirea. În mod cert era vorba despre o violență recentă.

- O, nu! șopti ea involuntar când scurta dramă se derulă în fața ei.

Nu se putea face nimic, iar ea știa asta. Era ca și cum ar fi privit un film - scena reluată la nesfârșit a bruștei morți a lui Digby Hazelhurst, gentleman, savant și vânător de comori toată viața lui.

Imaginea se unduia neclară, ca și cum nu avea suficientă putere pentru a se proiecta. Bărbatul a cărui fotografie o văzuseră în portmoneu trăgea de peretele coridorului de piatră. Pe chip, avea o expresie de teroare cumplită. Unghiile lui zgâriară mortarul dintre două pietre, iar în clipa aceea, o lamă întunecată și învechită i se înfipse în spate. O mână era încleștată pe mânerul stiletului, iar pe unul dintre degetele mâinii se afla un magnific inel cu rubin.

Verity abia avu vreme să remarce inelul înainte ca vrejurile înspăimântătoare culori și hidoasei lumini să înceapă a ieși din acea imagine. Panglicile se unduiră orbește preț de câteva clipe, ca și cum ar fi căutat o țintă. Apoi, se îndreptară direct spre Jonas.

După aceea, ca întotdeauna, părură să simtă prezența lui Verity.

Ea își ținu răsufierea, ca de obicei puțin neliniștită când panglicile de energie emoțională începură să-i șerpuiască neobosite pe la glezne. Nu-i atinseră pielea, dar se învârtejeau cu violență în jurul ei. Jonas fu lăsat în pace și putu să studieze viziunea.

- Te simți bine? întrebă el cu voce joasă.

- Da.

- Cred că am văzut destul.

Jonas lăasă stiletul să-i cadă din mână. Acesta zornăi pe podea.

Viziunea și coridorul paranormal dispărură instantaneu, iar Verity și Jonas rămăseră singuri în coridorul mult prea real.

Verity se uită la Jonas. Abia îi distingea trăsăturile. El îndreptase lanterna spre porțiunea din zid pe care Digby Hazelhurst o zgâriase când pumnalul îi fusese înfipt în spinare.

- Jonas, Digby n-a murit pentru că a declanșat accidental un mecanism ascuns pe undeva pe-aici. O mână ținea mânerul acelu stilet.

- Știu, Verity. Acum, taci câteva minute, adăugă el cu blândețe. Trebuie să mă concentrez.

Verity își mușcă buza și privi cum Jonas își trecu degetele sensibile peste porțiunea de perete zgâriată de Hazelhurst înainte de a muri. După câteva clipe, ceva se declanșă undeva adânc între pietre.

- Gata! rosti Jonas cu satisfacție domoală. Am găsit. Lasă aici mânerul sabiei. Va fi în siguranță. Nimeni nu-l va vedea și nu va pune întrebări neplăcute. Lasă și stiletul. Deocamdată, nu vreau să dau nimănui explicații despre el.

În timp ce ușa cea grea se deschidea, Verity lăasă mânerul de metal învechit să cadă pe podeaua de piatră.

- Trebuie să recunosc că mă simt oarecum ușurată. Nu că m-aș fi îndoit vreo clipă că ne vei scoate de-acolo, desigur, adăugă ea cu o loialitate instinctivă.

- Desigur. Jonas mângâie cu afecțiune ușa de piatră. Să știi că nimic nu este mai revigorant și mai interesant ca o minte renașcentistă.

- Ar fi și cazul să știi, spuse Verity intrând din coridor în dormitor, unde se simți în siguranță. Mintea ta este așa.

capitolul 7

Simțindu-se mai ușurat decât voia să recunoască, Jonas o urmă pe Verity afară din pasajul de piatră. Faptul că scena morții lui Hazelhurst dezvăluisese locul unde se afla mecanismul fusese foarte oportun – asta puțin spus. Jonas știa că ar fi trebuit să piardă mult timp până să-l găsească de unul singur.

Pășind în dormitorul relativ cald, avu impresia că aude din nou ecourile râsului din vechime. Dădu să închidă ușa de piatră.

- Ce faci? întrebă Verity.

- Ce ți se pare că fac. Vrei să-ți petreci noaptea privind oasele alea vechi?

- Nu, firește că nu, dar cum rămâne cu sărmanul Hazelhurst? Trebuie să spunem cuiva că l-am găsit.

- Stă acolo de doi ani, replică Jonas în vreme ce ușa se închise gemând. O să mai aștepte puțin.

Ochii lui Verity se lărgiră neîncrezători.

- Nu vrei să spui nimănui că l-am găsit?

- Încă nu. Dacă declarăm acum descoperirea, se va face o investigație. Lucrurile vor fi perturbate aici zile întregi, poate chiar săptămâni. Vor începe să circule zvonuri despre comoară, iar locul ăsta se va umple de reporteri, falși paranormali și Dumnezeu știe cine. Nu avem decât o săptămână, Verity. Vreau să mi-o petrec obținând niște răspunsuri. Ceva foarte important este ascuns în coridorul acela.

- Dar cineva l-a ucis pe Digby. N-a murit accidental, crima a fost comisă în acel coridor.

- Știu. Dar ucigașul a dispărut tot atunci, adică acum doi ani. La naiba, poate chiar a murit în tunel, încercând să găsească o cale de ieșire. Din câte știm, poate că zace la celălalt capăt al tunelului.

Jonas tăcu sperând că ea nu remarcase restul. Dar ar fi trebuit să știe că nu era cazul. Ea avea ochi de vultur. Verity se duse la fereastră.

- Pe un deget al mâinii care a ținut acel stilet era un inel. Un inel mare cu rubin.

- Știu. L-am văzut.

Ea îl privi peste umăr.

- Părea foarte vechi, Jonas. De fapt, arăta ca și cum ar fi putut face parte din colecția de bijuterii aflată în cută-rul din viziune sau ar fi putut să fie unul dintre inelele purtate de acel bărbat.

- Există o anumită asemănare, acceptă Jonas cu prudență. Văzu expresia din ochii ei, se apropie și îi cuprinse umerii cu un braț. Hei! rosti el cu blândețe, zgâlțâind-o ușurel. Nu-ți lăsa imaginația s-o ia razna.

- Știi la ce mă gândesc?

- Da. Te întrebi dacă nu cumva tipul de 400 de ani din viziunea încremenită nu a reușit să revină la viață suficient cât să-l ucidă pe Hazelhurst. Este total și complet imposibil!

- Jonas, singur ai spus că afli ceva nou ori de câte ori explorezi acel coridor paranormal. Nu știi totul despre cum funcționează realitatea acolo. Și ai recunoscut că acea primă viziune avea ceva foarte ciudat. Dacă el a gă-sit o modalitate de a supraviețui în coridorul timpului și a stat acolo în toți acești ani, protejându-și comoara?

Jonas simți cum o străbate un fior și o strânse mai tare de umeri.

- Nici o șansă! Relaxează-te, scumpo! Nu sunt fante-me în acel coridor, ci doar scene din trecut. Ilustrează captive în timp. Asta-i tot.

- Pe ilustrata reprezentându-l pe acel bărbat la bi-roul lui renașcentist nu mi s-a părut că ar scrie „aș vrea să fii și tu aici“. Am avut impresia că tipul nu ne dorea acolo.

- Viziunea aia a fost diferită de orice altceva am văzut în acel coridor, te asigur de asta. Dar asta nu înseamnă mare lucru deocamdată. Scumpo, ai prea multă imagi-nație pentru a-ți face bine.

Îi suflă o buclă arămie de pe tâmplă și o sărută în acel loc. Ea mirosea a dulce și era caldă. El simți că se excita, lucru deloc neobișnuit după o călătorie în coridorul paranormal – de fapt, o reacție deloc neobișnuită în preajma lui Verity, indiferent de moment.

- Cineva l-a ucis pe Digby, îi aminti ea.

- Da, dar asta s-a întâmplat cu mult timp în urmă. Vrei să știi ce cred eu?

Ea dădu repede din cap.

- Cred că a avut pe cineva care l-a ajutat la căutarea comorii. Cineva în care avea suficientă încredere pentru a-l lua cu el în pasaj. Poate, cineva în care avea suficientă încredere pentru a-i arăta cristalul.

- Și poate că acel cineva s-a gândit că, din moment ce știa de pasaj și de cristal, nu mai avea nevoie de Digby?

- Are logică.

- Dar unde este acea persoană acum? insistă Verity.

Își sprijini palmele de pervazul de piatră și privi ploaia care cădea în întuneric.

- Cine știe? În jurnalul său, Hazelhurst nu a menționat descoperirea coridorului ascuns, ceea ce înseamnă că, probabil, l-a găsit cu puțin timp înainte de a fi ucis. Sau n-a mai apucat să scrie despre el, sau informația se găsea în paginile care au fost rupte. Și n-am văzut nici o referire la altcineva. Cel mai bun lucru pe care l-am putea face poate că ar fi să vorbim cu Maggie Frampton. Ea s-ar putea să știe dacă Hazelhurst a implicat pe cineva în găsirea comorii.

- Bună idee. Iar până atunci... Verity se opri și privi cu atenție în întuneric. Jonas, a dispărut!

- Cine a dispărut? Se uită în direcția privirii ei, spre fântâna întunecată. Te referi la Spencer? Poate că, la urma urmelor, individul a avut suficientă minte să intre pentru a se adăposti de ploaie.

- E posibil să se fi întors aici, Jonas. A avut vreme suficientă să intre în camera noastră și să tragă fotoliul

din ușa pasajului. Poate că de aceea ușa s-a închis în urma noastră.

Jonas se gândi la asta, iar ochii i se întunecară.

- Am încuiat ușa dormitorului. Cum ar fi putut să intre?

- Cine știe? Poate că sunt multe chei pe-aici. Broaștele de la ușile din aripa sudică par a fi relativ noi.

Jonas o zgâlțâi din nou cu afecțiune.

- Nu cred că e prea probabil. N-ar fi avut de unde să știe de coridor și n-ar fi îndrăznit să se întoarcă în camera asta știind că sunt aici. În plus, omul era mort de beat, a fost inconștient când l-am aruncat în fântână.

- Ei bine, și-a revenit suficient pentru a ieși din bazin, îi atrase atenția Verity.

Jonas studie grădina întunecată.

- Ai dreptate, și-a revenit. Bănuiesc că nu l-am pocnit suficient de tare.

- Vreau să știi că, dacă ne va da în judecată, tu ești cel care va trebui să-i explice totul anchetatorului de la asigurări.

- Nu-ți face griji! O să mă gândesc eu la ceva, spuse Jonas total indiferent. În mod cert, mintea lui era preocupată de altceva în clipa aceea. Își petrecu brațele pe după talia zveltă a lui Verity și o trase spre coapsele lui. Blugii îi erau întinși peste bărbăția umflată. De fapt, îi murmură el la ureche, mă gândesc chiar acum.

- Nu se poate să te gândești la... sex când un cadavru zace la nici cinci metri distanță!

- Nu fi atât de șocată. Ce mai mironosiță ești, știi asta? Ți-am tot spus că acel cadavru zace acolo de doi ani. Nu ne va deranja.

Cu o mână, își trase fermoarul blugilor, cu cealaltă cuprinzându-i în continuare talia. Bărbăția lui rigidă se eliberă din pantaloni. Jonas o trase din nou pe Verity spre el, pentru a-l putea simți prin halatul matlasat.

- Jonas, sunt șocată! Chiar cred că ar trebui să dai dovadă de puțin mai mult respect într-o asemenea situație.

- Nu-mi spune că nu ești la fel de excitată ca mine. Intrarea în coridorul paranormal are întotdeauna acest efect asupra noastră. Apucă halatul și i-l ridică deasupra taliei. Măinile lui îi cuprinseseră drăgăstoase fundulețul fin și ferm. Apleacă-te în față, scumpo, șopti el atingându-i ceafa cu buzele. Sprijină-te cu mâinile de pervaz.

- Jonas, este jenant. Cineva ne-ar putea vedea pe fereastră.

- Nimeni n-o să ne vadă. Toți sunt în aripa asta. Ar trebui să te afli în altă aripă a vilei ca să poți vedea prin geamul ăsta. Își aminti cu întârziere că, atunci când fusese în altă aripă, mai devreme în seara aceea, văzuse foarte bine dormitorul lor. Întinse mâna și stinse veioza de pe noptieră. E mai bine așa?

- Nu!

- Haide, scumpo, nu te mai opune. Știi că îți dorești asta la fel de mult ca mine. La naiba, ești atât de bună!

O sili să se aplece până când ea fu nevoită să se sprijine de pervaz. Fesele ei rotunde se ridicară ademenitoare, expunând din spate caldul și femininul făgaș de acces.

- Serios, Jonas, chiar alături avem un pat foarte bun, pe care îl putem folosi dacă insiști să facem asta. Nu văd de ce trebuie să... Stai puțin! Ce faci? Cred că asta este puțin cam pervers. Dacă tu crezi că o să te las să... O, Jonas!

El o apucă de coapse și o ținu cu fermitate în poziția dorită, în vreme ce intră în teaca mătăsoasă. O simți crispându-se la penetrarea lui și o pătrunse cu mai multă forță, pătrunzând în fierbințeala ei umedă. Gemu când pliurile înrouate se strânseseră în jurul lui și își duse o mână în fața coapselor ei pentru a găsi bobocul senzațiilor ascuns în buclele arămii. Verity se cutremură în brațele lui și își dădu capul pe spate.

- Ești atât de minunată, iubito! Atât de bună!

- Jonas! suspină ea cu pasiune.

Părul ei se revărsă pe spinare. Buzele îi erau întredeschise, iar ochii, închiși. Îi cedă înfierbântată, primitoare, pasională, așa cum făcea întotdeauna.

Jonas se gândi că, măcar atunci când făceau dragoste, ea îi acorda toată atenția. Se pierdu în extazul vibrant al momentului, conștient la un anumit nivel că Verity Ames îi devenise, cândva pe parcursul relațiilor lor, la fel de necesară ca aerul. Nu își putea imagina viața fără ea. Își dădu seama că ajunsese să fie foarte important ca și ea să simtă la fel în privința lui. Avea să se folosească de sex și de orice altceva era necesar pentru ca acea privire pierdută, introspectivă să nu mai apară în ochii ei. Nu se putea să-l părăsească - nici psihic, nici fizic. Avea nevoie de ea.

De-a lungul ultimelor luni, Jonas constatase că, atunci când era cu Verity, se simțea acasă.

În dimineața următoare, Verity fu în picioare înaintea lui Jonas. Se trezise realizând brusc ce trebuia făcut.

- Trebuie să vorbim cu Maggie Frampton, îi aminti somnorosului ei iubit în timp ce îl îmboldea să se dea jos din pat și să se ducă la duș. Dacă vom coborî suficient de devreme, s-ar putea să avem șansa să discutăm cu ea înainte să apară ceilalți pentru micul dejun.

- Problema cu business managerii este că rareori se gândesc la bunăstarea trupelor. Știi bine că n-am prea dormit noaptea trecută.

- Și a cui este vina? îl certă ea fără milă. Grăbește-te și îmbracă-te!

O găsiră pe Maggie Frampton fredonând în bucătărie. Pregătea aluatul de clătite și păru surprinsă să-i vadă. Purta o altă rochie de casă cu imprimeul șters din vasta ei colecție, aceasta fiind presărată cu mici picățele. Lanțul de la gât dispăruse sub gulerul alb impecabil.

- Hei, bună dimineața! V-ați trezit tare devreme. N-aș fi crezut că cineva dintre cei de-aici ar fi foarte matinal. Ce-ați zice de niște cafea? E pe blat, tocmai am făcut-o. Primul lucru pe care îl făcea bătrânul Digby dimineața era să-și bea cafeaua. Doctorul i-a spus că n-ar trebui să bea, dar Digby a zis că trebuia să-și pună inima în funcțiune. Serviți-vă!

- Mersi, Maggie!

Verity umplu două cești și îi dădu una lui Jonas.

- Cum merge marea vânătoare de comori? întrebă Maggie scoțând niște veselă ciobită dintr-un dulap.

- Știi de asta? rosti Jonas.

- Am auzit-o pe mica donșoară Rază-de-Soare vrea să vă uitați și după comoară cât faceți raportul despre vilă. Mi se parte o pierdere de timp și de energie. Digby și-a petrecut ani de zile scotocind prin casă și n-a găsit nici măcar o lețcaie.

Jonas își drese glasul.

- De fapt, ne întrebam dacă nu ne-ai putea ajuta, Maggie. Probabil că ai fost mai apropiată de Hazelhurst decât oricine altcineva. Ai locuit aici, cu el, timp de câțiva ani, nu?

- Vila asta a fost casa mea de când m-am mutat aici. În iunie se fac 23 de ani. Maggie suspină îndurerată. Mi-e dor de bătrânul tembel. Ne înțelegeam foarte bine. După ce a dispărut, sora mea, care locuiește în Portland, mi-a tot spus că ar trebui să plec de pe insulă. Dar nu mă pot hotărî s-o fac. Locul ăsta este casa mea - pur și simplu, nu pot să-mi strâng lucrurile și să plec. Știu că Digby ar fi vrut să stau aici. Tot zicea asta.

- Ce anume spunea, Maggie? întrebă Verity cu blândețe, simțind nefericirea lui Maggie Frampton dincolo de aparențe.

Era evident că femeia încă îl jelea pe Digby Hazelhurst. Maggie zornăi o tigaie și își trase nasul. Clipi rapid de câteva ori, apoi vorbi cu o voce mai fermă:

- Digby zicea că această casă este a noastră - a lui și a mea. Ar fi dorit să am grijă de ea. Vila însemna enorm pentru el. Spunea mereu că eu eram singura care nu râdea de el, singura care înțelegea. Sustinea că se va asigura că eu voi putea rămâne aici oricât îmi voi dori, dacă vreodată avea să i se întâmple ceva. Dar după ce a dispărut, nu am găsit nici un testament. Digby nu a apucat să-l scrie. Era genul lui să amâne lucrurile până era prea târziu. În cele din urmă, tribunalul și o liotă de avocați le-au dat casa lui Doug și Elyssa.

- Doug și Elyssa vor trebui s-o vândă, rosti cu blândețe Verity. Nu-și permit s-o păstreze. Cum credea Digby că vei putea plăti taxele și întreținerea casei?

- O să râdeți, dar adevărul este că Digby zicea mereu că, după ce va găsi comoara, vor fi destui bani pentru a ține casa asta cu stil. Dorea să restaureze complet vila, s-o facă să arate cum probabil arăta în secolul al XVI-lea. O, Digby avea multe planuri frumoase. Iar eu urma să-l ajut. Noi doi eram o echipă.

- Păcat că n-a găsit comoara pe care a căutat-o atâția ani, comentă Jonas sprijinindu-se relaxat de blat în timp ce își bea cafeaua.

- Eu niciodată n-am crezut în basmul că ar exista o comoară, deși trebuie să recunosc că ar fi fost grozav s-o găsească, spuse Maggie. Dar mă gândeam că Digby se distra căutând-o.

Verity se gândi că remarca ei era neașteptat de profundă.

- Înțeleg, zise ea încet. Este evident că dumneata și Digby erați foarte apropiați.

Maggie încuviință din cap.

- Puteți băga mâna în foc că eram apropiați. El nu avea pe nimeni altcineva. Prietenii lui savanți l-au abandonat în decursul anilor, iar în ceea ce privește familia... ai fi putut crede că era orfan.

- Dar Doug și Elyssa nu țineau legătura cu el? întrebă cu glas tăios Jonas.

- Credeți că s-au deranjat să-l viziteze pe Digby cât trăia? Nici vorbă. A, Doug a venit aici o dată sau de două ori, cu ani în urmă, dar asta a fost tot. Mica donșoară Rază-de-Soare nu a arătat nici un interes față de vilă până când ea și Doug n-au moștenit-o. Iar acum, nu vorbește decât despre găsirea comorii. Slabe șanse! concluzionă cu satisfacție Maggie. Dacă Digby n-a reușit s-o găsească, ea cu siguranță n-o să fie în stare. Se uită repede la Jonas. Și nici dumneata. Asta dacă nu cumva nu sunteți mult mai deștept decât Digby, ceea ce nu prea este posibil.

Jonas dădu cu seriozitate din cap.

- Probabil că ai dreptate. Digby era foarte deștept, chiar genial în anumite privințe. Am citit câteva dintre lucrările lui timpurii despre știința din perioada Renașterii. Erau deosebite. Hazelhurst era un erudit în stil vechi. Încă îmi amintesc cât de multe am aflat despre gândirea renascentistă dintr-un articol de-al lui despre studiile anatomice din secolul al XVI-lea. Îi înțelegea pe oamenii aceea, știa cum gândeau.

Amintirile aprinseră un licăr în ochii lui Maggie.

- Da, anatomia era unul dintre subiectele favorite ale lui Digby. Ori de câte ori mă gândesc la nopțile pe care noi doi le-am petrecut în camera de tortură studiind anatomia, simt cum ceva se topește în mine.

Strălucirea se stinse din ochii ei, fiind înlocuită de prevestirea lacrimilor. Maggie își șterse ochii cu dosul palmei.

Verity se înecă cu cafeaua. Când Jonas se aplecă pentru a o bate pe spate, ea văzu râsul din ochii lui aurii.

- Maggie, Hazelhurst a spus altcuiva în afară de Doug și Elyssa despre comoară? A rugat pe cineva să-l ajute s-o găsească? întrebă Jonas.

Maggie deschise frigiderul și scoase untul.

- Desigur. Pe câțiva. Nu mulți. În cei mai mulți oameni nu avea încredere. Și este al naibii de sigur că nu voia ca altcineva în afară de istorici să afle despre

comoară. În privința asta, era foarte categoric. Dar adesea, când credea că face progrese reale și se entuziasma, îl invita aici, pentru câteva zile, pe câte un vechi amic de pe vremea când preda. Le spunea despre legendă și îi pune să jure că vor păstra secretul. Uneori, ei deveneau suficient de curioși pentru a-l ajuta un timp. Nici unul dintre ei nu a rămas interesat prea multă vreme. Pe Digby îl durea foarte tare că nici unul dintre amicii lui de la universitate nu-l credea.

- A încercat cumva să facă pe altcineva să-l creadă? întrebă Jonas. Pe cineva din afara lumii academice?

Maggie clătină din cap.

- Nu. Le-a zis doar celor pe care îi considera savanți adevărați. În afară de savanți, nu a invitat aici pe nimeni altcineva. Spunea că ei erau singurii care puteau aprecia asta. Adică, cu excepția lui Doug. Lui Doug, i-a zis. A spus că nepotul îi era rudă și că merita să știe de legendă chiar dacă nu avea vreme să-l ajute s-o caute.

- Aceștia sunt singurii oamenii cărora le-ar fi putut zice despre legendă? insistă Jonas. Câțiva prieteni de la universitate și Doug?

Pentru câteva clipe, pe fruntea lui Maggie apărură riduri de concentrare.

- Ei bine, a mai fost cineva. Un tânăr absolvent plin de el, care a venit aici și a zis că a auzit de legendă de la un profesor. Puștiul spunea că vrea să obțină doctoratul în istorie, cu specializarea în artă renașcentistă. Zicea că era curios în privința vilei și a legendei și l-a rugat pe Digby să-i dea voie să-l ajute să caute comoara. A spus că ar fi șansa vieții lui să poată lucra împreună cu un savant cu reputația lui Digby și tot felul de aiureli din astea. A zis că, dacă ar găsi comoara, ar scrie despre descoperire într-o revistă importantă, iar tot meritul i-ar reveni lui Digby.

- Și l-a lăsat domnul Hazelhurst să-l ajute la căutări? întrebă Verity.

- O vreme. Pe Digby începuseră să-l nu-l mai țină puterile, dacă înțelegeți ce vreau să spun. O vreme, cred că pur și simplu s-a bucurat că cineva din lumea academică era suficient de interesat pentru a-l ajuta. Dar foarte curând, l-a trimis pe puști la plimbare. A zis că era un vânător de comori ordinar, nu un savant adevărat, și că mai degrabă avea să înghețe iadul decât să-și ia el un doctorat.

- A mai venit altcineva pe insulă? întrebă Jonas.

- De-a lungul anilor, câțiva vânători de comori au luat legătura cu Digby spunându-i că auziseră de legendă, dar Digby nu și-a pierdut vremea cu ei. Nu i-a lăsat să vină pe insulă. Spunea că nu vrea să lase un vânător de comori să răscolească vila pentru că n-ar fi fost în stare să înțeleagă și să aprecieze istoria aflată aici.

- Dar dumneata, Maggie? întrebă Verity. L-ai ajutat pe Digby să caute comoara? Probabil că știi multe despre progresele pe care le făcea.

Maggie se concentrează asupra pregătirii micului dejun.

- Firește, îl ajutam când puteam. Îi țineam scara când pipăia fiecare centimetru pătrat al vreunui tavan - genul ăsta de lucruri.

- Credeai în existența comorii? întrebă Verity cu blândețe.

Maggie făcu o pauză și privi pe fereastră spre curtea plină cu buruieni.

- În primii ani după ce am venit să locuiesc aici, am avut niște speranțe, dar nu m-au ținut prea mult. Am rămas pentru Digby, nu pentru comoară. Dumnezeu, mi-e tare dor de omul ăla!

Vocea veșnic veselă a Elyseei se auzi din prag, curmând reveria lui Maggie.

- Bună dimineața, tuturor! Nu-i așa că astăzi e tare frumos afară? Absolut superb, este genul de zi care te face să fii conștient de toate simțurile. Genul de zi pe care o poți folosi pentru a te acorda cu adevărat cu diferitele niveluri ale realității naturii.

Verity se uită pe geam.

- Plouă.

O ceață densă cenușie cobora în curte.

- Exact despre asta vorbesc, rosti Elyssa apropiindu-se de blat pentru a-și turna cafea. Este o zi pentru a-ți încânta simțurile. Cum ați dormit noaptea trecută? Întrebă ea privindu-l pe Jonas.

- Bine.

Jonas își mai turnă niște cafea.

- Nu ți s-a părut ciudat să dormi într-o vilă renascen-tistă autentică? spuse Elyssa uitându-se cu atenție la el. N-ai simțit că te acordezi cu trecutul?

- Nu. Auzind un zgomot în pragul ușii, Jonas se răsuci într-acolo. 'Neața, Doug.

Doug Warwick intră în bucătărie.

- Bună dimineața tuturor. Ești gata să te apuci de treabă, Jonas?

- Desigur, rosti Jonas.

Începu să descrie examinarea piatră cu piatră a aripii vestice, iar Doug ascultă cu mare atenție explicațiile lui despre diferențele dintre construcția originală și adău-gările ulterioare.

Verity ascultă cu satisfacție plină de mândrie. Se po-meni și ea interesată, deși știa că Jonas pur și simplu juca rolul care îi fusese atribuit. Se gândi că omul își cunoștea bine meseria.

- Nu trebuie să uităm influența tratatului lui Alberti asupra arhitecturii, spuse Jonas cu gravitate. L-a scris în secolul al XV-lea. Desigur, a fost mult influențat de lu-crările clasice ale lui Vitruviu. Alberti a acceptat multe dintre principii fără a le pune la îndoială și le-a trans-mis contemporanilor săi. Însă munca lui a avut impact asupra tuturor construcțiilor renascentiste majore. Vila aceasta nu este cel mai bun exemplu, dar categoric re-flectă influența lui Alberti.

- Înțeleg, rosti Doug părând foarte impresionat.

- La vremea când a fost construită această vilă exista o mare preocupare pentru proporțiile armonioase. Asta înseamnă că anumite caracteristici sunt foarte previzibile, ceea ce îmi ușurează munca.

Preston Yarwood și Oliver Crump intrară în bucătărie exact când Jonas se lansă într-un monolog savant asupra diferențelor dintre arhitectura orașelor Milano și Florența în secolul al XVI-lea.

- Marile *palazzouri* florentine au devenit modele pentru alte orașe-state, continuă Jonas în timp ce toată lumea dădu cunoscătoare din cap. Toți cei care erau cineva și-au dorit case mari, cum era Palazzo Medici sau Palazzo Rucellai. Puteți vedea influența chiar și în cazul acestei vechi case.

În timp ce sorbi din cafea, Verity își studie discret iubitul. Fără îndoială, era greu să-ți dai seama unde se termina vrăjeala și unde începeau cuvintele savantului. Se gândi că Jonas devenea cu adevărat captivat de toată treaba.

Pe de altă parte, entuziasmul ei se stingea rapid. Își aminti de trupul lui Digby Hazelhurst, care zăcea ascuns în pasajul de piatră, și se cutremură. La început, căutarea comorii păruse un adaos drăguț la treaba cu consultanța. Însă începea să nu mai fie sigură de asta. Singurul aspect pozitiv al situației era că, în acea dimineață, vedea că Jonas devenise sincer interesat de proiect, iar ceea ce îi stârnea lui Jonas interesul în vederea unei cariere pe termen lung nu era ceva de neglijat cu ușurință.

Slade Spencer nu apăru până la jumătatea micului dejun. Iar când veni, arăta atât de cumplit, încât nimeni nu spuse o vorbă. Mâncă foarte puțin și se retrase în salon înainte de încheierea mesei.

Verity consideră că tăcerea lui nefericită era un semn bun. Poate că, la urma urmelor, nu plănuia să-i dea în judecată.

- Mă tem că prietenul nostru Slade s-a îmbătat zdravăn aseară, remarcă Preston. Păcat! Se pare că omul

nu ține la băutură. Nu sunt sigur că ar trebui să-l mai invităm, Elyssa.

Elyssa zâmbi cu blândețe.

- Își va reveni.

Oliver Crump nu spuse nimic, dar ochii lui se îngustară când îl privi pe Spencer părăsind încăperea.

De îndată ce Maggie începu să strângă vesela, Jonas, Preston Yarwood și frații Warwick se ridicară pentru a porni în explorarea aripii vestice.

- Nu vii cu noi? întrebă surprins Jonas când Verity anunță că se va duce să citească.

- Nu cred. Își ridică bastonul. Ar fi mai bine să nu-mi forțez glezna. Mă cam jenează astăzi.

Crump își potrivi mai bine pe nas ochelarii cu rame subțiri și se uită la glezna ei. Apoi, fără o vorbă, se ridică și ieși din cameră.

Emerson privi în urma siluetei care se îndepărta și clătină din cap.

- Mă tem că nu prea este vorbăreț.

- Ei bine, hai să mergem! rosti Digby.

Preluă conducerea micului grup conducându-l afară din încăpere.

Verity intră în salon cu o carte pe care o luase cu ea în călătorie și îl găsi pe Slade Spencer în picioare lângă dulapul cu băuturi. Din pragul ușii, îl privi scoțând două pastile dintr-un flacon aflat în buzunarul cămășii. Băgă pastilele în gură și le înghiți cu o gură zdravănă de whisky. Întoarse capul spre Verity când ea intră în cameră, dar nu o privi în ochi. Mâinile îi tremurară puțin când puse flaconul în buzunarul cămășii.

- Îmi cer scuze pentru ce-am făcut aseară, spuse el. Cred că m-am purtat ca un măgar, nu?

- Hai să uităm totul, da? rosti Verity repede. Tu ai băut puțin prea mult, iar Jonas nu este cel mai înțelegător dintre oameni.

- Aș fi bucuros să uităm tot ce s-a întâmplat aseară. Spencer își masă falca. Oricum, nu-mi amintesc mare

lucru, ci doar că Quarrel are un croșeu de dreapta cumplit. Dar trebuie să recunosc că îl meritam. Am interpretat situația complet greșit și îmi cer scuze pentru asta. Dacă te încălzește cu ceva, să știi că mă simt mizerabil în dimineața asta. E cea mai a naibii mahmureală din câte am avut în viața mea, și am avut destule. Păcat că n-am rămas în fântână. Să mă înec cu apă de ploaie ar fi fost mai plăcut decât trezitul din dimineața asta.

Se trânti într-un fotoliu ponosit și luă o revistă veche de un an aflată în apropiere.

Verity se așeză la fereastră, strângându-și sub ea piciorul teafăr. Liniștea se lăsă în salon.

Încercă să se concentreze asupra cărții, dar se pomeni privind în curtea plină de buruieni. Gândurile i se îndreptară spre secretul din trupul ei. Cât de curând, va trebui să înfrunte realitatea – nu mai putea trăi în acea nesiguranță autoimpusă. Trupul ei avea să se manifeste cât de curând, silind-o să recunoască cum stăteau lucrurile.

Însă o parte din ea prefera să nu știe adevărul deocamdată.

O jumătate de oră mai târziu, Verity auzi un zgomot în pragul ușii. Își ridică privirea și îl văzu pe Oliver Crump încărcat cu verdeață, cu un vas în care aburea apă, cu o găleată și cu niște prosoape. Se îndreptă spre Verity.

- Bună, Oliver! Ce ai acolo?

- Cred că te pot ajuta să te simți mult mai bine cu glezna, vorbi el repede, îngenunchind în fața ei. Lasă-mă s-o văd.

Verity ezită, apoi își spuse că nu era nimic rău în a-l lăsa să se uite la glezna care îi zvâcnea.

- Vrei să faci o catapasmă pentru ea?

Crump încuviință din cap și îi scoase cu grijă pantoful și șoseta. Degetele lui erau uimitor de delicate.

- Vă rog să mă scuzați, anunță Slade. Mă duc să-i cer lui Maggie încă o cană cu cafea.

Leși din încăpere.

Crump se uită peste umăr.

- Omul acela nu se simte bine, comentă el cu voce joasă. Dar nu cred că va accepta nici un fel de ajutor.

Verity dădu din cap.

- Și eu am aceeași impresie.

Oliver scoase din buzunar un mare cristal de culoarea lămâii și i-l dădu.

- Poftim! Ține-l în mână.

- Chiar crezi în terapia cu cristale? întrebă Verity examinând cu interes cristalul.

- Uneori, ajută. Alteori, nu. Depinde.

- Pricep. Nu pricepea, dar se simțea obligată să spună ceva. Înțeleg că, în ultima vreme, mulți folosesc cristalele în diverse scopuri. Nu știu mare lucru despre ele.

- Nimeni nu știe, rosti cu bruschete Oliver Crump. Sunt mulți, precum Elyssa, care cred că știu, dar adevărul este că foarte puțini au habar cum să folosească cristalele și pietrele prețioase. Totuși, oamenii lucrează cu ele de mii de ani pentru că e ușor să simți puterea care există în ele. Chestia este să-ți dai seama cum să folosești acea putere.

- Diferitele cristale au puteri diferite?

- Teoretic. Dar după cum am zis, nimeni nu știe cu adevărat prea multe despre ele. Trebuie să fie acordate corespunzător - sau programate, după cum se spune în lumea computerelor. Uneori, am impresia că aproape simt cum se aliniază forțele din interiorul unui cristal, însă alteori...

Ridică din umeri și renunță la subiect. Oliver Crump turnă apă fierbinte peste plantele verzi și le zdrobi într-un prosop.

- Asta este o mică improvizație, dar ar trebui să funcționeze. Înfășură compresa în jurul gleznei lui Verity.

Apoi, se uită la cristalul pe care ea îl ținea în mână. De ce îl frece așa? întrebă el brusc.

Verity își coborî privirea spre cristal și își dădu seama că îl mângâia cu arătătorul.

- Nu știu. Presupun că este ceva involuntar.

Oliver atinse cristalul și se încruntă. Începu să-l frece cu degetul.

Verity se încruntă. Ceva nu era în regulă.

- Nu, nu așa. Se concentrează o clipă, apoi își mișcă încet mâna pentru a ghida degetul lui Oliver. Imediat, senzația deveni mai puternică și mai clară - mai acordată. Așa! șopti ea. Nu-i așa că se simte mai bine?

- Ba da. Mult mai bine.

Sub îndrumarea degetelor ei, Oliver mângâie cristalul vreme îndelungată. Apoi, privirile li se întâlniră.

- Să știi că ești, o anunță el calm.

Verity tresări.

- Ce sunt? întrebă ea prudentă.

- Ești însărcinată. Își luă degetul de pe cristal și îi prinse cu dexteritate compresa pe gleznă.

- De unde știi? întrebă ea cu voce încordată.

Crump ridică din umeri și îi luă cristalul din mână.

- Unele lucruri sunt evidente. Tu mi-ai arătat adevărul, când ai atins cristalul. Am simțit. Băgă la loc în buzunar cristalul transparent. Cum îți simți glezna?

Ea își coborî privirea spre picior și își dădu seama că glezna deja o durea mai puțin.

- Mai bine. Mult mai bine. Mulțumesc, Oliver!

- Îi vei spune lui Quarrel curând?

Tulburată, Verity își ridică ochii și întâlni privirea serioasă și întunecată a lui Crump.

- Îi voi zice curând. Dacă este adevărat.

- Este adevărat. Și cu cât îi vei spune mai curând lui Quarrel, cu atât va fi mai bine. Trebuie să știe.

- De ce?

- Pentru că trebuie să capete certitudinea că are un loc sigur în viața ta. N-a avut niciodată parte de prea multă siguranță.

- Poate că nu va dori să fie tată, zise ea cu voce joasă, serioasă. Unii bărbați nu sunt făcuți să fie tați.

- Quarrel nu este „unii bărbați“. E Quarrel. Și cumva, este permanent legat de tine. Nu înțeleg foarte bine cum, dar simt asta. Spune-i cât mai repede despre copil.

Crump se ridică, își luă lucrurile și ieși din cameră fără o altă vorbă.

Verity privi în urma lui vreme îndelungată.

În preajma prânzului, Verity decise că glezna îi era considerabil mai bine, așa că își luă bastonul și se duse la bucătărie pentru a o ajuta pe Maggie să pregătească masa. Nu era obișnuită să se ocupe de atâția oameni.

Maggie fu recunoscătoare pentru ajutor. După ce scotoci prin cămară, Verity făcu o salată demnă de laude și sendvișuri cu brânză amestecată cu verdețuri. Cei plecați în căutarea comorii se întoarseră infomețați.

- Apropo, îi spuse Jonas lui Verity în timp ce înfuleca al treilea sendviș. Noi doi o să luăm șalupa și o să mergem până în orășelul de pe cealaltă insulă. Cea unde ne-am oprit pe drum înapoi. Trebuie să dau niște telefoane.

- De ce? întrebă ea pe un ton indiferent.

- Am de făcut niște cercetări, îi explică el de parcă era evident. Din păcate, Digby nu a instalat un telefon aici. Împachetează câteva lucruri. O să rămânem acolo peste noapte și ne vom întoarce mâine-dimineață.

- Ești sigur că nu vrei să merg eu cu tine? întrebă Elyssa uitându-se compătimitoare la Verity. Sărmana Verity chiar ar trebui să-și menajeze glezna.

- De fapt, replică Verity, glezna mea este mult mai bine.

Nu avea nici o intenție să-i ofere Elysei Warwick locul ei din șalupă. Zâmbetele și iluminarea deveneau supărătoare.

Preston Yarwood recunoscuse expresia din ochii Elysei. După prânz, se duse în salon, își turnă o butură și se gândi la asta. Era evident că târfulița aia proastă era în călduri după Quarrel.

Elyssa era oricând gata să cadă pe spate în fața oricui avea pantaloni dacă respectivul pretindea că are puteri paranormale. Yarwood se gândi că era cel mai în măsură să știe asta – cu siguranță, lui îi cedase rapid. Și nu putea nega că era grozavă în pat. Nimeni nu-l excitase vreodată așa cum o făcea Elyssa. Când făceau sex, ea dădea cu adevărat totul, se purta ca și cum toată treaba era o experiență spirituală. În mod cert, era cea mai bună la pat dintre toate femeile cu care se culcase Yarwood, iar el se obișnuise cu privirea adoratoare din ochii ei.

Îl înfuria s-o vadă făcându-i ochi dulci lui Jonas Quarrel, dar nu prea avea ce să facă deocamdată. Pentru moment, Yarwood avea nevoie de Quarrel, însă ei erau dușmani naturali. Când totul se va sfârși, Yarwood le va arăta tuturor cine era adevăratul paranormal.

Și atunci avea să fie amuzant s-o vadă pe proasta de Elyssa implorându-l să i-o tragă.

capitolul 8

- Ai de gând să-mi spui ce-i cu plimbarea asta sau trebuie să jucăm 20 de întrebări? Verity ieși din șalupă și se ajută de baston pentru a-și păstra echilibrul pe docul plutitor. Își dădu seama că glezna nu o mai durea nici pe departe atât de tare ca în acea dimineață. Și oricum, unde ai învățat să șofezi o barcă?

- Nu șofezi o barcă, Verity, o pilotezi. Și nu-mi amintesc unde am învățat. Dacă lucrezi în destule cârciumi

de pe destule insule, mai devreme sau mai târziu capeti dorința de a învăța cum poți pleca singur de-acolo dacă devine necesar. Este o simplă măsură de precauție.

Jonas legă bine parâma și se duse la pupa pentru a-și lua geanta burdușită.

Verity strâmbă din nas.

- Ai fost vreodată nevoit să fugi de cineva?

- Din câte îmi amintesc, nu! replică el sec. Ți-am spus, am învățat să pilotez o barcă doar ca măsură de precauție.

- La fel cum ai învățat să mânuiești și cuțitul, nu?

Jonas se strâmbă în timp ce ridică geanta grea din șalupă. Nu se deranjă să răspundă la ultima ei remarcă.

- La naiba, Verity! Ce-ai băgat aici? Ai zis: „Nu-ți face griji, nu-i nevoie să luăm două genți, în a ta e suficient loc pentru cămașa mea de noapte și foehn“. Unde ai găsit un foehn de 40 de kilograme?

- Nu te mai văita. Nu este atât de grea, iar tu știi asta. Desigur, a trebuit să las câteva din lucrurile tale, ca să am loc pentru al mele, dar nu-ți vor lipsi în noaptea asta.

- Ce lucruri de-ale mele ai lăsat?

O privi amenințător în timp ce străbătea docul alături de ea.

- Doar unul sau două lucrușoare, îl liniști ea veselă. Nu-ți face griji. Mai bine, spune-mi ce-i cu această mică întoarcere la civilizație. Privi orașul adormit în fața căruia se afla minusculul port. Chiar a trebuit să venim până aici pentru ca tu să dai niște telefoane?

- Știi bine că la Hazelhurst's Horror nu există telefon. Ea se cutremură.

- Aș vrea să nu-i mai spui așa.

- Tu ești cea care a zis că denumirea i se potrivește.

- Bine, bine, ne certăm în privința asta mai târziu. Pe cine vrei să suni?

- Pe Caitlin Evanger.

Gura lui Jonas se arcui într-un zâmbet de satisfacție când Verity îi aruncă o privire uimită.

- Pe Caitlin? De ce Dumnezeu vrei s-o suni? dori ea să știe.

- Ți-am zis - fac cercetări. Evanger este singura persoană care ar putea avea răspunsuri la întrebările mele. În plus, ne este datoare.

Verity se uită la el.

- Cum ne-ar putea ajuta?

- Ea este cea care a moștenit arhiva Departamentului de Cercetare Paranormală când înțelepții și prudenții administratori ai Vincent College și-au băgat în cele din urmă mințile în cap și au închis laboratorul. Ea a afirmat că este unica moștenitoare a lui Elihu Wright, îți amintești?

- Cum aş putea uita? murmură Verity.

Elihu Wright fusese bogătașul excentric care finanțase Departamentul de Cercetare Paranormală de la Vincent College. În laboratorul acelui departament, Jonas își dezvoltase puterile paranormale într-atât, încât aproape că devenise un ucigaș. Părăsise laboratorul, fugind de necunoscutul potențial al talentului său. Abia după ce o cunoscuse pe Verity, începuse să învețe a-și controla deosebita afinitate cu trecutul.

- N-au existat multe locuri în țară unde să poată fi testat cineva care credea că are puteri paranormale, continuă Jonas. Vincent College a avut unul dintre puținele laboratoare adevărate de pe Coasta de Vest. Vreau să știu dacă cineva dintre cei de la vilă a fost vreodată testat și, dacă da, ce s-a constatat.

- De ce vrei să afli informații despre Yarwood, Elyssa și ceilalți? Ce legătură au ei cu treaba asta?

- Încă nu sunt sigur. Vreau doar să aflu tot ce pot înainte de a merge mai departe. A avut loc o crimă. Și există o comoară. O crimă și o comoară reprezintă o combinație puternică, așa că vreau să verific câteva lucruri.

- Presupunând că va găsi Caitlin vechile consemnări.

- A avut raportul despre mine, nu-i așa? rosti Jonas încruntat.

Verity își drese glasul.

- Ei bine, da, dar a avut... ăăă... un motiv special pentru a-l păstra pe al tău.

- Sigur că da! Jonas își mută geanta pe umărul celălalt. De îndată ce o să găsim un telefon, vom afla dacă a avut inspirația să păstreze și altele. Mai întâi însă, ar trebui să găsim un loc unde să ne petrecem noaptea. Se opri la capătul debarcaderului și privi pitoreștile clădiri victoriene înșirate pe strada de lângă țarm. Nu se vede nici un Hilton.

Verity zâmbi veselă.

- Slavă Domnului! Hai să încercăm la una dintre acele mici pensiuni drăguțe despre care am citit. Aceste orașele de pe insule sunt faimoase pentru așa ceva.

- De unde știi?

- Am luat un ghid turistic. E în geantă.

- Aha! Jonas puse jos geanta burdușită și trase fermoarul. Știam eu că n-ai băgat aici doar cămașa de noapte și foehnul. Se lăsă pe vine lângă geanta de pânză și se uită înăuntru. Expresia șocată care apăru pe chipul lui la vederea bagajului făcut de Verity deveni furioasă. Pe toți dracii, Verity!

- Haide, Jonas...

- Ai înnebunit! Ce credeai c-o să facem - că pornim într-o expediție la Polul Nord?

- Jonas, fii rezonabil! Nu uita că este iarnă. E frig și este foarte posibil ca ploaia să înceapă din clipă în clipă. Am decis că e mai bine să ne asigurăm decât să ne pară rău.

- Așa că ai luat o umbrelă, cizme de ploaie, un impermeabil, două dresuri, două perechi de blugi, două perechi de pantofi și o rochie? Își ridică privirea. Știu că o să sune prostește, dar de ce ți-ai luat rochia?

Ea își coborî privirea spre sclipitoarea mătase verde. Cât de curând, nu avea să mai încapă în ea. Curând, trupul ei avea să se rotunjească și să devină greoi.

- M-am gândit că poate luăm cina într-un loc drăguț, murmură ea. Am luat și o cravată pentru tine.

Jonas dădu să spună ceva usturător despre cravată, dar, dintr-un anumit motiv, se răzgândi. Fără un alt cuvânt, scotoci prin geantă până găsi ghidul. Trase la loc fermoarul genții, și-o puse pe umăr și îi dădu ghidul lui Verity.

- Poftim! rosti el morocănos. Alege un loc. Preferabil, ceva care să nu fie prea departe. Nu mi-am adus calul de povară.

Verity deschise ghidul și studie lista pensiunilor de pe insulă.

- Cum îți sună Harbor Watch Inn? „Camererele au un fermecător mobilier din secolul al XIX-lea, inclusiv paturi cu baldachin. Holul este încântător de rustic, cu un șemineu atrăgător și vedere spre port. Micul dejun e bogat, cu ouă, chifle, sucuri proaspete și multă cafea bună.“

- Ei bine, spuse Jonas, ochii lui aurii sclipind în lumina rece a soarelui, îmi place cum sună „paturi cu baldachin“. Atât timp cât te am pe tine, am un pat cu baldachin și am cureaua, totul e în regulă.

Verity simți cum se îmbujorează.

- Nu uita că, foarte curând, o să mă răzbun pentru că m-ai legat aseară.

Jonas îi zâmbi imoral, arătându-și dinții.

- Tot ce capăt mereu sunt numai promisiuni, o tachinează el.

Verity își dădu pe spate coama de bucle arămii și băgă ghidul în geanta ei.

- O să vezi tu! Hai să mergem! Conform ghidului, Harbor Watch Inn e la doar două străzi de-aici.

Plimbarea până la pitorescul han victorian fu puțin mai lungă decât estimase Verity, dar Jonas se strădui să mormăie cât mai puțin. Verity refuză să-i dea satisfacția de a se văicări, dar se simți enorm de ușurată când ajunseră la destinație. Se simțea cam vinovată pentru faptul că ticsise geanta cu lucrurile ei.

Era frig și sufla un vânt umed. Verity decise că orașul de pe insulă probabil că era frumos și plin de culoare în caldele luni de vară, dar în toiul iernii totul părea cenușiu.

- Știi, Jonas, s-ar putea să fi avut dreptate când ai spus că o călătorie în Northwest nu va fi la fel ca o escapadă în Hawaii.

- Cât de curând, vei începe să mă ascuți, micuță tirană.

- Te ascult întotdeauna.

Își flutură revoltată genele. Jonas chicoti.

- Mă ascuți pe dracu'!

- Doar că nu întotdeauna te ascult cu atenție. Dar în privința asta, suntem chit.

Harbor Watch Inn era călduros și intim. Era condus de un cuplu de vârstă mijlocie, care își întâmpină oaspeții cu un zâmbet și cu un strop de xeres. Verity refuză vinul, iar Jonas bău și porția ei, și pe a lui.

- Sigur nu vrei? întrebă el luând micul pahar.

- Nu, mulțumesc.

Citise undeva că femeile însărcinate nu trebuiau să bea alcool, dar se gândi să verifice informația când, în cele din urmă, avea să ajungă la un doctor.

Fură conduși într-o cameră cu vedere spre port. De îndată ce ușa se închise în spatele soției managerului, Verity începu nerăbdătoare să exploreze micul dormitor.

După cum promisese ghidul, exista un pat cu baldachin. Un încântător set format dintr-un urciur și un lighean de ceramică din secolul al XIX-lea se afla pe

măsuța de toaletă veche, iar pereții erau decorați cu vechi fotografii înfățișând ambarcațiuni pe mare.

- Totul este atât de fermecător! rosti Verity încântată. Atât de demodat! Atât de extraordinar de drăguț!

- Și totul e făcut în Taiwan. Jonas atinse nepăsător urciorul de pe masa de toaletă. Nici vorbă de camere cu mobilier din secolul al XIX-lea. Mă întreb ce alte surprize ne mai așteaptă. Poate că, din întâmplare, vor rămâne fără chifle la micul dejun.

- Astea sunt detalii. Nu mai fi atât de negativist. Verity trase fermoarul genții și scoase rochia din mătase verde. O duse la dulap și tocmai era pe cale să o pună pe umeras înăuntru când se uită în jur și își dădu seama ce lipsea. Jonas, nu există baie! exclamă ea.

- Firește că există. Pe coridor.

- Pe coridor! Verity era îngrozită. La banii pe care îi plătim?

- Mă tem că ăsta-i prețul pentru faptul că este foarte drăguț și demodat.

- O, la naiba! Ar fi trebuit să-mi dau seama. Dar ghidul ăla tâmpit nu m-a avertizat.

- Și ce mare scofală? E doar un mic inconvenient, asta-i tot.

- Nu e tot! Urăsc locurile unde baia este pe coridor! insistă cu încăpățănare Verity.

- De ce? întrebă Jonas sincer surprins de vehemența ei.

Conștientă că exagera, Verity își mușcă buza. Nu dorea să strice seara. Întorcându-se spre dulap pentru a-și pune hainele în el, încercă să explice:

- Presupun că are legătură cu copilăria mea. Pe vremea aceea, eu și tata am stat mult în astfel de locuri. În Tahiti, Mexic, Caraibe și multe altele. Peste tot erau astfel de pensiuni cu baia pe coridor.

- Asta nu-i deloc același lucru cu un motel ieftin de pe vreo insulă obscură, spuse Jonas rațional.

- Știu, știu! Acelea erau ieftine, murdare și aflate în părțile rău famate ale orașelor. Dar bănuiesc că pentru mine baia pe coridor a devenit simbolul unui motel dezgustător. Lui tata nu părea să-i pese, dar nu el era cel care se oferea să facă curat în băile alea nenorocite pentru câțiva dolari scăzuți din prețul camerei.

Jonas îi studie fascinat chipul.

- De ce naiba făceai asta?

- Pentru că, dacă nu făceam eu curat, nimeni altcineva n-ar fi făcut, iar eu trebuia s-o folosesc, împreună cu toți bețivii, prostituatele și derbedeii care locuiau acolo, explodă ea.

- Hei, liniștește-te, iubito! Jonas o luă în brațe și îi mângâie cu blândețe părul. Dacă te deranjează atât de mult, putem găsi un alt loc.

Șocată de reacția ei emoțională, Verity își trase nasul și își stăpâni lacrimile. În ultima vreme, se părea că toate fleacurile reușeau s-o tulbure.

- Îmi pare rău, murmură ea cu obrazul lipit de cămașa lui Jonas. E o prostie. Nu știu ce m-a apucat. Pensiunea asta este minunată - priveliștea e frumoasă, așternutul este curat. Își șterse pe furiș o lacrimă. Ghidul o ridică în slăvi pentru asta.

- Se știe că ghidurile turistice sunt pline de informații neadevărate.

- Dar e un loc drăguț. Verity își înalță capul și se uită iarăși în jur. Chiar este! Doar că am fost puțin dată peste cap când mi-am dat seama unde se află baia. Mi-am revenit acum. Nu-ți bate capul cu mine.

Jonas o privi cu atenție. Ea îi zâmbi liniștitor și clipi pentru a-și alunga ultimele lacrimi.

- Ești sigură că te vei simți bine dacă rămânem aici peste noapte?

- Cred că o voi considera o experiență de călătorie, rosti ea crispată.

Jonas dădu din cap.

- Dacă ești sigură...

- Sunt sigură.

- Frumos pat, remarcă el gânditor.

Verity își împreună sprâncenele uitându-se la el.

- Să nu îndrăznești să te gândești la pat sau la mine în felul ăsta!

- Ce s-a întâmplat cu simțul aventurii pe care îl aveai, iubito?

- Călătoria asta se dovedește a fi suficient de aventuroasă și fără să trebuiască a avea de-a face cu perversiunile tale, ripostă ea cu hotărâre. Când o s-o suni pe Caitlin?

- Acum ar fi un moment foarte potrivit. Ridică receptorul telefonului de lângă pat.

- Lasă-mă pe mine să vorbesc cu ea mai întâi, rosti Verity repede.

- Te rog! Nu este o conversație pe care să o aștept cu nerăbdare. Femeia asta încă îmi dă fiori de groază.

- Ești doar subiectiv. Niciodată, nu ți-a plăcut foarte mult de ea.

Verity găsi numărul în ponosita agendă de telefoane, în care sub numele tatălui ei se aflau nenumărate numere de telefon tăiate. Se întrebă în treacăt dacă, în agenda aceea subțire, peste ani în șir, sub numele lui Jonas se vor afla la fel de multe numere de telefon tăiate. Alungând deprimantul gând, formă numărul. Ascultă țârâitul de la celălalt capăt al firului și se întrebă dacă va răspunde Caitlin sau companionul ei, Tavi.

Trecuse peste o lună de când vorbise ultima dată cu ei. Jonas nu știa că, după evenimentele din toamna trecută, Verity sunase de câteva ori la casa Evanger. Probabil că n-ar fi fost de acord cu asta, însă ceva din ea o făcuse să dorească să se asigure că artista strălucită și plină de toane supraviețuise traumei emoționale.

Receptorul fu ridicat la capătul celălalt, iar o voce joasă și blândă răspunse.

- Tavi? Sunt Verity. Ce mai faceți?

- Verity, mă bucur tare mult că ai sunat! Amândoi facem bine. Caitlin pictează din nou. Nu-i așa că-i minunat?

Verity zâmbi.

- Este mulțumită de ce face?

- Cred că da. O cunoști doar, are pretenții foarte mari de la ea. Însă proprietarul galeriei din San Francisco care expune lucrările ei este încântat. Spune că sunt tablourile cele mai bune pe care le-a pictat vreodată. Ceva legat de maturitatea emoțională combinată cu o sensibilitate și o conștientizare extraordinare. Pe Caitlin o distrează. Știi ce atitudine are față de criticii de artă - îi consideră pe toți niște paraziți.

- Știu.

- Dar cred că, adânc în sinea ei, se simte ușurată că nu a pierdut ceea ce conferea atâta forță lucrărilor ei. O vreme, a crezut că, dacă povestea aia cumplită din trecut se isprăvea o dată pentru totdeauna, nu se va mai simți atât de motivată să picteze. Dar dorința ei pare la fel de puternică cum a fost întotdeauna. Stai să o chem!

Câteva momente mai târziu, Caitlin luă receptorul.

- Verity? Mă bucur să te aud. Ce mai faci?

- Șontăcăi de colo-colo cu o gleznă luxată, dar altminteri fac bine. Am înțeles că pictezi din nou. Așa este? Urmă o pauză, iar Verity și-o imaginează pe exotica femeie cu cicatrice pe față și cu un picior strâmb. Preț de câteva secunde, se întrebă dacă nu cumva lucrurile nu mergeau chiar atât de bine cum sugerase Tavi. Caitlin? rosti ea cu blândețe.

- Sunt aici. Da, este adevărat, pictez din nou. Doar mă gândeam cum să-ți spun cât de recunoscătoare sunt. Mă simt cu totul altfel în ultima vreme, Verity. Nu mă mai simt nici pe departe atât de bătrână ca acum șase luni, dar, în anumite privințe, parcă sunt infinit mai înțeleaptă. Nu-i așa că e ciudat să mă simt așa?

Verity își atinse involuntar pântecul.

- Nu, zise ea. Cred că știu exact ce simți.

- Mai ești cu Jonas?

- Jonas? Verity se uită la el - stătea la fereastră și privea activitatea din port. Da, încă sunt cu el.

Jonas se uită încruntat peste umăr. Ea îi zâmbi dulce.

- Bine, rosti Caitlin. Voi doi aveți nevoie unul de altul. Vă potriviți de minune unul cu celălalt.

- Caitlin, te-am sunat pentru a-ți cere o favoare. Sau mai degrabă Jonas vrea să-ți ceară o favoare.

- Orice, Verity!

- Mai ai arhiva Departamentului de Cercetare Paranormală?

- Este în pivniță. De ce?

- Îl voi lăsa pe Jonas să-ți explice.

Jonas se apropie, iar Verity îi dădu receptorul.

- Am o listă de nume, Caitlin, spuse el fără vreun preambul. Vreau să știu dacă în dosarele alea vechi ai vreo informație despre acești oameni.

- Stai o secundă să iau un pix și hârtie. Se auzi un mic zdrăngănit la celălalt capăt al firului. În regulă, Jonas. Zi-mi numele alea.

- Elyssa Warwick, Doug, fratele ei, Oliver Crump, Preston Yarwood și Slade Spencer. Cred că ultimul, Spencer, s-ar putea să aibă o problemă cu drogurile.

- Să vedem ce descoperim eu și Tavi. Totuși, s-ar putea să dureze o vreme. Cât de curând ai nevoie de informațiile astea?

- Cât de curând posibil. Jonas îi aruncă o privire piezișă lui Verity. Verity mi-a ales o nouă carieră. Tocmai mă ocup de primul meu caz de consultanță.

Îi citi numărul scris pe telefon.

- Prefixul cărei zone este asta? întrebă Caitlin curioasă.

- Northwest, lângă Seattle. Cazul asta trebuia să fie parțial treabă, parțial vacanță. Suntem pe o insulă din arhipelagul San Juan.

- În această perioadă a anului?

- Da. Verity s-a gândit că ar fi un bun substitut pentru Hawaii.

Caitlin chicoti încetișor.

- Încă mai crede asta?

- Doar o cunoști pe Verity. Insistă să vadă partea pozitivă a lucrurilor. Și a reușit foarte bine până a constatat că, la pensiunea în care stăm acum, băile sunt pe coridor.

- Demodat. Probabil că i-a amintit de motelurile mizere în care ea și tatăl ei stăteau când era mică.

Jonas își ridică sprâncenele. Îndepărtă receptorul de ureche și îl privi o clipă înainte de a rosti cu voce joasă:

- De unde știi unde a locuit în copilărie?

- Eu și Verity suntem prietene, spuse Caitlin încet. Stăm de vorbă. Sper că, în curând și noi doi vom fi prieteni, Jonas. Până atunci, în mod cert vă datorez câteva favoruri. O să-i caut pe acești oameni în arhivă.

- Mersi!

Rostise scurtul cuvânt pe un ton morocănos, dar cu recunoștință sinceră. Jonas închise telefonul. Se răsuci și o văzu pe Verity scoțând o pereche de pantofi cu toc înalt și un dres din geanta care părea fără fund.

- Ai păstrat legătura cu ea, rosti el pe un ton ciudat de neutru.

- Suntem prietene.

- Ai o idee ciudată despre prietenie.

- Dacă tu crezi că prietenii mei sunt ciudați, replică Verity, ar trebui să-mi cunoști iubitul!

Preț de o clipă, crezu că el se va înfuria. Dar Jonas o șocă luând în serios remarca.

- Chiar crezi că sunt ciudat, Verity? Ai ajuns la concluzia că sunt anormal?

Ea își dori să-și fi ținut gura.

- Nu fi măgar! se răsti ea. Firește că nu te cred anormal. Cred că ești cel mai sexy lucru de la apariția lenjeriei de corp din dantelă neagră. Nu mai vorbi prostii

și îmbracă-te! Este aproape vremea cinei, iar eu am găsit un local grozav în ghidul turistic.

Jonas zâmbi vag, dar ochii încă îi erau atenți.

- Drăguț și de modă veche?

- Cred că are o tematică nautică, răspunse cu seninătate Verity.

- Oare de ce nu mă miră?

Ea îi dădu o fâșie de mătase.

- Poftim!

- Ce-i asta?

- Foarte nostim. Știi bine că este o cravată.

- Este ăsta un indiciu că ar trebui să mă schimb pentru cină?

- Da! Își scoase din dulap rochia de mătase. Nu-ți pune blugi la cravata aia.

- Bine, șefa.

O oră mai târziu, în timp ce mânca salată, Verity începu discuția cu Jonas. De data aceea, ghidul nu dăduse informații greșite. Tematica restaurantului era dureros de nautică. Pe pereți se aflau pești împăiați, funii legate cu noduri complicate și diverse instrumente de navigație expuse într-un mod artistic, după cum presupuse Verity. Meniul conținea peste gătit în toate modurile imaginabile. Din fericire, existau și câteva feluri de paste fără carne.

- Drăguț local, nu-i așa? rosti Verity cu hotărâre.

- Nimeni altcineva din restaurantul ăsta afurisit nu poartă cravată.

- Ceea ce înseamnă că localnicii nu se îmbracă pentru cină. Asta-i problema lor. Tu arăți minunat.

Verity se gândi că era adevărat și simți brusc un junghi în inimă. Dar în fond, după părerea ei, Jonas arăta întotdeauna bine - puternic, zvelt și dur, cu acea neconștientizată grație masculină care o fascina mereu. Părul lui negru ca miezul nopții încă era umed din cauza

ușoarei burnițe care cădea afară, iar ochii lui licăreau vag în lumina slabă din restaurant.

Jonas îi aruncă o privire ciudat de meditativă.

- Să știi că și tu arăți foarte bine. Se aplecă și o luă de mână. Iubita mea strălucește la lumina lumânărilor. Mă lasă fără suflare, sunt terminat! Părul îi este ca focul, ochii ca pietrele prețioase. Apoi, îmi zâmbește - ea e soarele meu!

- O altă poezie de dragoste veche de 400 de ani, de pe vremea Renașterii, tradusă lejer, dar pe care ai inventat-o chiar acum? Întrebă Verity amuzată, deși adevărul era că îi încălzise sufletul.

- Ce pot să spun? Mă inspiri, roști el cu modestie.

Iubirea pentru el îi strânse inima și aproape că o făcu să schimbe subiectul. Dar acel restaurant nu era locul potrivit pentru a-i spune despre copil. Avea nevoie de intimitate pentru asta. Nu avea de unde să știe cum va reacționa Jonas.

- Mai întâi, hai să discutăm despre caz, zise Verity cu asprime.

Își trase mâna din a lui și își luă furculița de salată. Preț de câteva secunde, Jonas o studie cu ochii îngustați. Apoi, ridică din umeri și își luă și el furculița. Începu să scotocească prin salată pentru a găsi ciupercile.

- Bine. Hai să vorbim despre caz mai întâi. Iar după aceea, despre ce vom vorbi?

- Despre noi.

El își ridică brusc capul, ochii licărindu-i deosebit de aurii în semiîntuneric.

- Despre noi? repetă el cu glas scăzut.

- Mai târziu, spuse Verity simțindu-se mai nervoasă decât anticipase.

- Verity...

- Te rog, îi ceru ea încet.

Jonas dădu să se opună, dar ceva din expresia de pe chipul ei îl opri.

- În regulă, acceptă el în cele din urmă. Mai târziu.

Verity îi zâmbi recunoscătoare.

- Spune-mi, după părerea ta profesionistă, ce anume crezi că se petrece pe insula aia?

- În opinia mea profesionistă, toată situația aia e tare împutită.

- Voi, savanții, vă pricepeți tare bine la cuvinte.

- Este o cerință a profesiunii. Au trecut câțiva ani, dar, când e nevoie, încă pot să-i aiuresc chiar și pe cei mai buni, după cum am explicat. Ai remarcat?

- Am remarcat, rosti sec ea. Știi ceva? Poți fi teribil de impresionant când vrei. La micul dejun, când ai ținut acea mică disertație despre diferențele dintre tehnicile de construcție milaneze și florentine, toată lumea a fost fascinată. Iar pe vremea când predai istoria renascentistă, arhitectura nici măcar nu era specialitatea ta. Cum se face că știi atât de multe despre asta?

- Sunt legate una de alta, explică el. Când studiezi diverse mașinării de război renascentiste concepute pentru a distruge pereți și clădiri, afli câte ceva și despre cum erau construiți acei pereți și clădiri. Și să nu-ți vină ideea de a mă bate la cap să scriu un articol despre Hazelhurst's Horror în cine știe ce revistă de istorie obscură. N-am de gând să scriu decât raportul pentru Doug.

- Haide, Jonas, dacă este să-ți faci o carieră de consultant istoric, numele tău va trebui să apară ocazional în diverse publicații. E o reclamă bună. Și că veni vorba de Hazelhurst's Horror, hai să revenim la caz.

- Îmi place tare mult felul cum îl numești „caz”. Parcă am fi doi detectivi amatori.

- Ei bine, poate că și suntem. La urma urmelor, am găsit un cadavru, nu? Sărmanul Hazelhurst! Ce crezi că i s-a întâmplat?

- În opinia mea profesionistă, cred că s-a ales cu un stilet înfipt în spinare, spuse Jonas mestecând zgomotos o gură de salată.

- Nu era o soartă ieșită din comun pe vremea Renașterii, sublinie Verity. Jonas, acel inel cu rubin de pe mâna care l-a înjunghiat pe Hazelhurst a apărut și în prima viziune. Sunt sigură că l-am văzut fie în cufăr, fie pe mâna bărbatului.

- Poate.

- Nici un poate! Sigur l-am văzut!

- Este imposibil ca tipul din viziune să fi înviat și să-l fi ucis pe Hazelhurst, rosti Jonas cu hotărâre. Las-o baltă!

- În regulă, dacă asta este imposibil, ce altă variantă ne rămâne?

Jonas mănca ultima ciupercă.

- Ne rămâne, declară el încet, posibilitatea ca Hazelhurst și altcineva să fi găsit comoara sau măcar inelul cu rubin, iar tipul cu stiletul să nu se fi mulțumit cu jumătate din ea.

Verity puse jos furculița și se holbă la Jonas.

- Dumnezeule mare! Ai dreptate! Asta-i o explicație perfect plauzibilă. Chiar și numai inelul probabil că valorează destul ca să ucizi pentru el, ceea ce înseamnă că, în urmă cu doi ani, Hazelhurst a implicat pe cineva în căutarea comorii. Însă Maggie a spus că nu a reușit să-l convingă pe nici unul dintre foștii colegi de la universitate să-l ajute.

- Dar a pomenit de un tip care pretindea că este doctorand în istorie renașcentistă și care a apărut cu câteva luni înainte de dispariția lui Hazelhurst.

Verity încuviință din cap.

- Însă a zis că Hazelhurst nu a lucrat mult cu el. Că acesta a spus că individul nu era student adevărat, ci doar un vânător de comori.

- Este posibil ca tipul să se fi furișat înapoi în vilă după ce a fost dat afară. Dacă era rezonabil de discret, putea umbla multă vreme prin căsoaia aceea până să-l prindă cineva.

- Dar poate că Hazelhurst l-a prins. Poate că a dat de el în pasajul secret. Și poate că unul dintre ei a găsit inelul și alte câteva lucruri, cum ar fi acel vechi stilet.

- Și poate că a avut loc o ceartă. O luptă. Jonas dădu gânditor din cap. Este posibil.

- Ceea ce înseamnă că acela care scotocea prin casă cu doi ani și jumătate în urmă a luat de mult comoara și a dispărut.

- Și asta e posibil. De fapt, este foarte probabil.

- Ceea ce înseamnă că ne pierdem vremea, concluziună Verity cu un suspin. Comoara a dispărut.

- Nu neapărat.

Ea îl privi surprinsă.

- Ce vrei să spui?

Jonas clătină din cap.

- Nu cred că adevărata comoară a fost găsită. Sau dacă a fost, nu cred că hoțul a plecat cu ea.

- De ce nu?

Jonas o privi pe sub pleoapele coborâte.

- Deoarece comoara, indiferent din ce o consta, este foarte bine păzită, Verity. Nici un vânător de comori obișnuit nu ar fi putut s-o fure, nu cu ușurință. Au fost luate măsuri de precauție. Am simțit ecourile lor.

- Te referi la capcane? Dar probabil că sunt ruginite deja, la fel cum era aceea care păzea cristalul.

- Nu sunt sigur că toate capcanele sunt mecanice.

Cu mare atenție, Jonas începu să ungă cu unt o felie de pâine de casă.

- Jonas, pentru numele lui Dumnezeu, ce încerci să-mi spui?

El ezită, apoi rosti încet.

- Nu știu. Dar am avut o puternică senzație de avertizare, am simțit o amenințare reală în camera unde a fost găsit cristalul. Și am primit o doză și mai mare din partea viziunii bărbatului așezat la birou. În acel coridor paranormal, am simțit multe lucruri, dar ce am simțit ultima dată a fost altfel.

- Cum anume altfel?

- Dacă aş înţelege, cazul ar fi rezolvat. Jonas muşcă o bucată mare din pâinea consistentă. Am avut o vagă senzaţie a unei acţiuni sau violenţe iminente. Ca şi cum ceva ar fi pe cale să se întâmple.

- Nu-mi place cum sună asta. Lui Verity îi fusese foame, dar pofta de mâncare îi dispărea rapid. Crezi că ar trebui să lăsăm totul baltă şi să plecăm acasă?

- Glumeşti? N-aş pleca acum nici dacă m-ai plăti.

- La naiba, Jonas, singur ai spus că este primejdios.

- Voi fi prudent. Deveni gânditor. Aş putea încerca să explorez singur pasajul acela. Tu poţi rămâne în dormitor. Se pare că legătura dintre noi a ajuns să fie suficient de puternică pentru a ne permite o oarecare depărtare. Dacă am nevoie de tine, te pot contacta mental.

- Ascultă bine ce-ţi spun, Jonas Quarrel! Nu te vei duce să explorezi de unul singur pasajul acela ascuns în vreme ce eu o stau să te aştept în dormitor. Ori mă iei cu tine, ori nu te duci deloc!

- Haide, Verity... încep eu pe un ton liniştit.

- Nici măcar să nu încerci să mă faci să mă răzgândesc! Nu ştii în ce te bagi. Dacă distanţa dintre noi va fi mare, în cazul unei urgenţe reale nu ştii cât de puternică va fi legătura dintre noi. Toată povestea asta cu consultanţa a fost ideea mea, îţi aminteşti? Eu te-am băgat în asta, iar înţelegerea a fost că ne vom implica amândoi. Dacă tu rămâi, şi eu rămân. Iar dacă tu vei intra din nou în pasajul secret, voi merge cu tine.

- Eşti o femeie încăpăţânată, Verity Ames.

- Face parte din farmecul meu.

- Voi încerca să nu uit asta.

- Jonas, spuse Verity pe un ton ameninţător, să nu-ţi vină ideea să te duci pe furiş să explorezi pasajul cât eu voi dormi. Dacă încerci să mă păcăleşti, nu te voi ierta niciodată. Vorbesc serios!

- Am înţeles.

Ea își dori să poată afla ce era în mintea lui. Din păcate, legătura dintre ei nu includea telepatia.

capitolul 9

- Va fi interesant de văzut dacă găsește Caitlin informații despre frații Warwick și prietenii lor. Eu, una, fac pariu că nu, spuse Verity mai târziu, în timp ce se întorceau la pensiune.

Încă burnița ușor, dar Verity era uscată. Jonas ținea umbrela mai mult deasupra ei. Mergeau prin micul cartier comercial al orașului. Fiind seară și destul de târziu, totul era închis, dar majoritatea vitrinelor magazinelor erau luminate. O surprinzătoare varietate de galerii de artă șic și de ateliere de artizanat erau răspândite în colecția standard de magazine cu obiecte de uz casnic, firme de asigurări și agenții imobiliare caracteristică orașelor mici.

- Merita să încercăm, zise Jonas pe un ton moderat.

- Poate. Tu ce crezi despre fiecare dintre ei, Jonas?

- Cred că Doug Warwick este un agent de asigurări care muncește din greu și care vrea să vândă cât mai repede elefantul alb pe care l-a moștenit. Până atunci, îi face pe plac surorii lui lăsându-mă să caut comoara.

- Și Elyssa?

- Elyssa este genul de entuziastă aiurită care se lasă purtată de valul a orice e la modă - este inofensivă. Preston Yarwood e un șarlatan care profită de pe urma nebuniei New Age. Oliver Crump este un tip cinstit și bine intenționat care s-a lăsat atras în chestia asta cu paranormalul pentru că e sincer interesat de lucrurile neobișnuite. Probabil că este de bună-credință.

- Și Slade Spencer?

- Spencer e genul care se bagă în orice pare a-i oferi posibilitatea de a se alege cu sex și droguri gratis. În alt timp și loc, ar fi fost hipiot sau beatnic.

Verity își mușcă buza.

- Slade a menționat că el și Elyssa au avut o relație scurtă. Susține că s-a culcat cu ea o dată sau de două ori. Și a mai spus că ea are acum o relație cu Yarwood. Ba chiar a zis că s-a dat și la Oliver, dar el a refuzat-o. Un bărbat deștept! Se pare că Elyssa este băgată în paranormal.

- Sau îi place ca paranormalii să intre în ea. Se pare că ai aflat multe despre mica donșoară Rază-de-Soare.

- Fie asta, fie Spencer mi-a spus o grămadă de minciuni despre ea. Ceea ce este foarte posibil.

Jonas își puse un braț pe umerii lui Verity.

- Nu știu. Eu, unul, înclin să cred toate astea.

- Că Elysei îi place să se culce cu paranormali?

- Unor femei li se aprind călcâiele după piloții de curse, altora le plac poliștii. Unele sunt atrase de guru. Elyssa preferă paranormalii.

- Chiar nu-mi imaginez de ce, rosti Verity cu inocență.

- Sunt de-a dreptul devastat.

- Vei suporta cu demnitate. Mereu o faci. Verity se gândi la spusele lui. În esență, tu crezi că o comoară chiar este ascunsă în vilă și vrei s-o cauți.

- Pare o nebunie, dar am impresia că am fost provocat s-o caut, Verity. Și nu mă interesează doar comoara. Vreau să aflu cum funcționează viziunea aia încremenită. Vreau să aflu de ce este diferită de orice altceva am văzut în coridorul timpului. Am sentimentul că e ceva cu adevărat important.

- Mai important decât un cufăr plin cu aur și bijuterii?

- Da. Ezită, apoi recunoscă încet: Nu-mi voi găsi odihna până nu-mi voi da seama ce ascund acea viziune și acel pasaj secret.

Verity își strânse mai tare canadiana în jurul trupului. Era frig în seara aceea.

- Cred că ar trebui să fim foarte prudenți, Jonas.

- Sunt de acord.

- Jonas, m-am gândit mult în ultima vreme.

- Am remarcat. Dădu cravata la o parte și își descheie cămașa. Ochii îi erau îngustați. De fapt, m-am cam săturat de purtarea ta ciudată din ultimul timp. Este ca și cum îți petreci o parte din vreme în altă lume sau ceva de genul ăsta. Sau ca și cum îți faci niște planuri importante, despre care nu-mi spui. Te avertizez, Verity, am acceptat multe dintre aiurelile tale temperamentale, dar sunt anumite lucruri pe care nu le voi tolera. Am fost foarte răbdător cu tine, însă am ajuns la limită. Vreau o explicație și nu doresc să-mi zici că este doar imaginația mea.

Verity se apropie agitată pentru a se uita la o imagine nautică de pe perete. Vasul se scufunda, oamenii erau în apă, iar aripioare de rechini se apropiau prin apa învolburată. Știa exact ce simțeau oamenii aceea. Își dres glasul nervoasă.

- Unele lucruri se întâmplă fără a fi plănuite, încep ea precaută, cu spatele la el. Uneori, sincronizarea cuiva nu este tocmai bună. Nu e vina nimănui, pur și simplu se întâmplă.

- Pentru numele lui Dumnezeu, Verity, nu o mai da cotită și spune ce ai de spus!

- Bine. Jonas, ce părere ai despre a deveni tată?

- Poftim? Pe toți dracii!

Se auziră foșnete, o mică bufnitură și o altă injură murmurată. Verity se răsuci și îl văzu pe Jonas clătinându-se sălbatic, cu brațele fluturând. Pantalonii îi erau încurcați în jurul genunchilor, iar el își pierduse echilibrul. Se agăță cu disperare de unul dintre stâlpii patului, sărind într-un picior. Pe chip i se citea o mare neîncredere.

Verity privi uimită cum Jonas ateriză greoi pe marginea patului, apoi alunecă pe podea. Nu-l mai văzuse niciodată pierzându-și echilibrul. Toată grația fizică lipsită de orice efort, care îl caracteriza, îl părăsise brusc.

- Jonas, m-am gândit mult în ultima vreme.

- Am remarcat. Dădu cravata la o parte și își descheie cămașa. Ochii îi erau îngustați. De fapt, m-am cam săturat de purtarea ta ciudată din ultimul timp. Este ca și cum îți petreci o parte din vreme în altă lume sau ceva de genul ăsta. Sau ca și cum îți faci niște planuri importante, despre care nu-mi spui. Te avertizez, Verity, am acceptat multe dintre aiurelile tale temperamentale, dar sunt anumite lucruri pe care nu le voi tolera. Am fost foarte răbdător cu tine, însă am ajuns la limită. Vreau o explicație și nu doresc să-mi zici că este doar imaginația mea.

Verity se apropie agitată pentru a se uita la o imagine nautică de pe perete. Vasul se scufunda, oamenii erau în apă, iar aripioare de rechini se apropiau prin apa învolburată. Știa exact ce simțeau oamenii aceea. Își dres glasul nervoasă.

- Unele lucruri se întâmplă fără a fi plănuite, încep ea precaută, cu spatele la el. Uneori, sincronizarea cuiva nu este tocmai bună. Nu e vina nimănui, pur și simplu se întâmplă.

- Pentru numele lui Dumnezeu, Verity, nu o mai da cotită și spune ce ai de spus!

- Bine. Jonas, ce părere ai despre a deveni tată?

- Poftim? Pe toți dracii!

Se auziră foșnete, o mică bufnitură și o altă injură murmurată. Verity se răsuci și îl văzu pe Jonas clătinându-se sălbatic, cu brațele fluturând. Pantalonii îi erau încurcați în jurul genunchilor, iar el își pierduse echilibrul. Se agăță cu disperare de unul dintre stâlpii patului, sărind într-un picior. Pe chip i se citea o mare neîncredere.

Verity privi uimită cum Jonas ateriză greoi pe marginea patului, apoi alunecă pe podea. Nu-l mai văzuse niciodată pierzându-și echilibrul. Toată grația fizică lipsită de orice efort, care îl caracteriza, îl părăsise brusc.

Se auzi o bufnitură zdravă când Jonas căzu în fund, cu gleznele captive în pantalonii coborâți în vine. Rămase pe jos uitându-se la ea cu ochii plini de stupefacție.

- Vrei să-mi mai pui o dată acea întrebare? rosti el cu voce răgușită.

Ceva strânse cu putere stomacul lui Verity.

- M-ai auzit de prima dată. Ce părere ai despre a deveni tată?

- Să înțeleg, spuse Jonas cu grijă, în timp ce își dădu jos pantofii și pantalonii și se ridică încet în picioare, că nu este o întrebare ipotetică?

Verity se cuprinse în brațe și clătină din cap.

- Mă tem că nu. Sunt însărcinată, Jonas.

- De când știi?

Aruncă pantalonii și se apropie de ea. Maxilarele îi erau încleștate, iar ochii, indescifrabili.

Verity își coborî privirea spre dușumea.

- Presupun că nu ești încântat. Nici nu credeam că vei fi.

- Te-am întrebat de când știi?

Întinse mâna spre ea și o apucă de bărbie. Îi ridică fața pentru ca ea să se uite în ochii lui învăpăiați.

- Nu de mult timp. Am bănuț înainte ca tu să pleci cu tata.

- Și ai păstrat asta pentru tine?

- Doar nu era să mă folosesc de eventualitatea de a fi însărcinată pentru a te împiedica să pleci cu tata.

Ochii ei străluceau de mândrie.

- Nu ți-a trecut prin minte că aveam dreptul să știi?

- Nu am fost sigură de asta până azi-dimineață, rosti ea pe un ton defensiv.

- Ce s-a întâmplat în dimineața asta de te-a convins?

- Mi s-a confirmat într-un fel, explică Verity amintindu-și ciudata conversație pe care o purtase cu Oliver Crump. Te rog, nu țipa la mine, Jonas. Ți-am spus de îndată ce am fost sigură.

- Mersi! Apreciez asta, replică el cu asprime. Îi cuprinse chipul palid în palme. Verity, prostuță mică... n-ar fi trebuit să ții asta pentru tine atâta vreme. Ar fi trebuit să-mi spui din clipa în care ai bănuț că s-ar putea să ții însărcinată. Nu-i de mirare că ai fost mai temperamentală și mai emotivă decât de obicei. Ar fi trebuit să-mi dau seama.

Dintr-un anumit motiv, cuvintele lui o enervară pe Verity.

- N-am fost mai temperamentală și mai emotivă decât de obicei. Eu nu sunt niciodată temperamentală și emotivă, așa că nu știu cum aș fi putut să fiu mai mult decât de obicei. Eu sunt mereu perfect rezonabilă și rațională. Află că am foarte mult bun-simț, spre deosebire de alții pe care i-aș putea pomeni și resping categoric sugestia că aș fi temperamentală, emotivă și ciudată!

- Taci, iubito! Râse indulgent și o lipi cu putere de el. Liniștește-te! Brațele lui o cuprinseră, iar palmele începură s-o mângâie liniștitor în sus și în jos pe spate. Liniștește-te, iubito! Totul o să fie bine.

- N-ai spus ce părere ai despre faptul că vei fi tată.

Verity își îngropă chipul la pieptul lui.

- Ei bine, n-am avut prea mult timp să mă gândesc la asta, recunosc el pe un ton degajat. Dar nu văd de ce ar fi mare lucru. Eu învăț repede. Și pot oricând să-i cer sfatul lui Emerson. Uite ce treabă grozavă a făcut crescându-te pe tine!

- O, Jonas, asta este ceva serios! Verity nu știa dacă să râdă sau să plângă - de fapt, toate sentimentele ei păzură brusc mult prea accentuate. Se agăță de Jonas, brațele ei cuprinzându-i talia zveltă. Ești sigur că nu te deranjează?

- Ai crezut că mă va deranja? șopti el în buclele ei zburlite. De asta nu te-ai putut hotărî să-mi zici mai devreme?

- N-am fost sigură ce părere vei avea în privința asta. Adică, e o mare responsabilitate.

- Iar tu ai fost mereu puțin îngrijorată în legătură cu atitudinea mea față de responsabilități, nu-i așa? concluzionă el ușor exasperat. Isuse! Nu-i de mirare că te-ai supărat când eu și tatăl tău ne-am dus să-l salvăm pe Lehigh. Probabil, ai considerat că este un exemplu despre cum va fi viața ta de-atunci încolo. Doar că, pe viitor, ori de câte ori urma să plec, tu aveai să rămâi acasă cu un copil.

- N-am știut ce să cred.

El o zgâlțâi ușurel.

- Ți-am spus că este o întâmplare singulară, nu un mod de viață. Nu sunt ca tatăl tău. Avem niște interese și experiențe comune, dar nu suntem la fel. Haide, Verity! Chiar n-ai mai multă încredere în mine?

- N-am știut ce să cred. Nu plănuisem să rămân însărcinată. Nici măcar nu mă gândisem la asta. În general, ne-am luat măsuri de siguranță, iar eu am presupus...

- Nu ne-am luat măsuri de siguranță de fiecare dată. De fapt, rar ne aminteam de asta când ne întorceam din coridorul timpului, îi spuse el fără menajamente. Iar în iarna asta, am exersat mult treaba cu paranormalul.

Ea suspină.

- Știu. Am impresia că m-am autosugestionat cumva că sexul după o astfel de escapadă este diferit. A fost mereu atât de pătimaș, atât de epuizant. Aveam impresia că era cumva conectat la chestia paranormală.

- Și te-ai autosugestionat că nu poți rămâne însărcinată atâta vreme cât făceam sex într-un plan superior? Într-un plan paranormal?

Amuzamentul se deslușise în vocea lui.

- Să nu îndrăznești să râzi de mine!

- Nici prin cap nu-mi trece, iubito. Dar e destul de nostim faptul că te-ai putut gândi că sexul după o călătorie paranormală este diferit de sexul pe care îl facem în restul timpului. Asta apropo de rațiune. Din partea unei femei care se mândrește cu faptul că are mai mult

bun-simț decât ceilalți oameni, mai ales decât masculii speciei.

- Te avertizez, Jonas!

- Da, doamnă, rosti el chicotind. Am priceput avertismentul. Se pare că, în ultimul timp, mă potopești cu amenințări și avertismente. După o vreme, devine greu să le iei pe toate în serios.

- Nu pari foarte supărat. Uimită de veselia din vocea lui, Verity își înalță capul. Am crezut că va fi un șoc cumplit pentru tine.

- Ei bine, inițial vestea m-a făcut să cad în fund, după cum ai văzut, dar, din fericire, eu îmi revin rapid.

Verity începu să se relaxeze, să se relaxeze cu adevărat, pentru prima dată după multe zile. Un imens sentiment de ușurare începu să o cuprindă. Nu-și dăduse seama cât de tensionată fusese.

- Chiar nu te deranjează faptul că vei fi tată?

- Dacă m-ar fi deranjat, îi spuse el încetșor, n-aș fi uitat să iau măsuri de precauție după escapadele în coridorul paranormal și ori de câte alte ori am făcut dragoste. Am lipsurile mele, iubito, dar mă pricep la detalii. Mai ales la acest gen de detalii.

Verity surâse cu buze tremurătoare și își înghiți lacrimile care părură să fi apărut de nicăieri.

- Toată viața mea are parte de o schimbare uriașă. Este înfricoșător, Jonas. Nu m-am gândit niciodată prea mult la a avea copii. Cred că, la un moment dat, am ajuns la concluzia că nu sunt genul sau ceva asemănător.

- Cred că asta e prima și singura dată când te văd atât de nesigură pe tine, remarcă Jonas.

- Tu ți-ai revenit din șoc mult mai rapid decât mine. Eu încă mă simt ciudat. Mă simt astfel de multe zile.

- Lasă totul în seama mea, șefa. Mă ocup eu de afacere, în locul tău. Tot ce trebuie să faci tu este să stai și să te îngrași.

- Nu este amuzant, Jonas.

- Îți spun de luni de zile că trebuie să te îngrași puțin.

- Asta e o modalitate puțin cam drastică de a o face, murmură Verity.

Jonas chicoti ușurel în timp ce o ridică în brațe și o duse în pat.

- Cât de curând, va trebui să afli câteva lucruri despre viață.

- Cum ar fi?

- Cum ar fi faptul că există anumite lucruri pe care nu le poate controla nici măcar o mică tirană autoritară, plină de sine și independentă. Abia aștept să te văd devenind grasă și frumoasă datorită copilului meu.

O oră mai târziu, întins pe spate, Jonas studia în tăcere tavanul. Verity dormita în brațele lui, trupul ei cald și delicat fiind relaxat și cald după ce făcuseră dragoste. O aromă mai înțepătoare se combina cu slabul parfum feminin care îi gâdila nările lui Jonas. Partea primitivă din el se simțea mereu satisfăcută de amestecul de mirosuri care plutea în aer după ce făcea dragoste cu Verity. Era o confirmare subtilă, dar certă a faptului că o posedase recent.

Simțea o plăcere enormă gândindu-se la ce-i putea face lui Verity. O putea face să ia foc în brațele lui - un foc dulce și aprig. Era efectiv dependent de felul în care ea îl făcea să se simtă, de satisfacția pe care o simțea satisfăcând-o. Nici măcar nu voia să se gândească la a înfrunta lumea dură și singuratică fără a o avea pe ea alături. Verity îi adusese liniștea sufletească pe care nu o mai simțise de mai mulți ani decât dorea să-și amintească.

Iar acum, era însărcinată cu copilul lui.

Gândindu-se la asta, fu cuprins de un sentiment ciudat, aproape euforic. În curând, aveau să fie trei - o familie. Iar el va avea toate responsabilitățile și obligațiile paternității.

Era un rol despre care știa foarte puține. Tatăl lui o părăsise pe mama lui înainte ca el să se nască. Însă Jonas credea că știa ce îi lipsise când era mic. Iubirea unui tată, o mână fermă când ar fi avut nevoie de ea, cineva cu care să vorbească despre viață. Cineva care să-l ajute să se pregătească pentru a înfrunta lumea.

Astfel că Jonas știa ce avea să presupună a fi tată. Însemna să-i ofere copilului său lucrurile pe care el nu le primise de la tatăl lui. Nu era nici o problemă, se putea descurca.

Dar mai întâi, trebuia să-i dea lui Verity ce avea ea nevoie.

Fusese orb, surd și prost de nu realizase cât de nesigură și instabilă îi păruse ei relația lor. Fusese atât de mulțumit de situație, încât nu se obosise să se gândească la ce simțea Verity. Faptul că ea amânase atât de mult să-i spună despre copil era o dovadă suficientă a faptului că el fusese impardonabil de nepăsător cu a o face să se simtă în siguranță. Emerson Ames o iubea mult pe fiica lui. O învățase să-și poarte de grijă și îi dăduse o educație bună, deși neobișnuită. Îi dăduse multe, dar ceea ce Emerson nu reușise să-i ofere lui Verity fusese o viață stabilă.

Jonas își reproșă cu asprime că nu-și dăduse seama cu săptămâni în urmă că Verity, după ce avusese o copilărie în care nu prinsese rădăcini nicăieri, avea nevoie de un puternic sentiment de siguranță înainte de a se gândi cu plăcere la a avea un copil. Nu era de mirare că fusese distantă și retrasă. Era neliniștită, chiar speriată probabil.

Jonas invadase și se instalase în mica lume ordonată și îngrijită a căminului pe care și-l crease Verity. Apoi, înainte ca ea să se fi obișnuit pe deplin cu prezența lui în viața ei, o lăsase însărcinată.

Doamna care plănuise să fie singură și independentă toată viața se pomenise cu întreaga viață întoarsă cu susul

în jos, în decurs de câteva luni scurte. Jonas bifă în minte lucrurile de care Verity avea acum nevoie de la el.

Avea nevoie de o asigurare. Avea nevoie de siguranță. Avea nevoie să știe că putea conta pe el. Avea nevoie de un nume de familie pentru copil. Avea nevoie de un soț.

Jonas se răsuci pe o parte și o trezi cu blândețe pe Verity. Genele ei fluturară, apoi se ridicară leneșe, dezvăluind frumoasele adâncuri ale ochilor ei turcoaz.

- Ce este? întrebă ea căscând. Se întinse apatică, sânii unduindu-i-se cu delicatețe. E ceva în neregulă?

- Nu-i nimic în neregulă. Tocmai am decis că ne vom căsători, o anunță el. De îndată ce ne întoarcem la Sequence Springs.

Surprinsă în toiul unui căscat, Verity se holbă la el vreo treizeci de secunde bune. Apoi, gura i se închise brusc.

- Să ne căsătorim? De ce?

Expresia ei năucită nu era tocmai ce anticipase el. Jonas își îngustă ochii.

- De ce?

Ea încuviință din cap.

- De ce?

- Din toate motivele evidente, explodă el. Trăim împreună, iar tu ești însărcinată. Câte alte motive îți mai trebuie pentru a te mărita?

Verity se ridică în șezut și întinse mâna după halat.

- Abia acum ți-a trecut prin minte că poate ar trebui să ne căsătorim? întrebă ea politicoasă, în timp ce își lega halatul.

- Stăteam întins pe pat și mă gândeam la copil și la viitor, și la faptul că tu ai crescut fără a avea un cămin stabil. Și mi-am dat seama că probabil ai fi mult mai fericită de venirea copilului dacă ai avea un sentiment de siguranță. Așa că mă voi însura cu tine.

Jonas își dădu seama că vorbele lui fuseseră puțin cam pompoase, poate chiar patriarhale. Asta era!

Se așteptase ca ea să se bucure de ideea căsătoriei, iar faptul că ea nu era deloc încântată îl deabusolase.

- Ei bine, Jonas, este foarte drăguț din partea ta că te oferi să te însori cu mine, dar, mersi frumos, chiar nu cred că este necesar.

Mintea lui Jonas se goli de orice gând pentru o clipă. Nu-i venea să-și creadă urechilor. Când creierul își reluă funcționarea în cele din urmă, nu putu decât să se abțină să nu țipe atât de tare, încât toți oaspeții de la etaj să-l audă.

- Ce dracu' vrei să zici cu „mersi frumos, chiar nu cred că este necesar“? mârâi el printre dinții încleștați. Trebuie să ne căsătorim!

Ea își ridică genunchii sub pătură și îi cuprinse strâns cu brațele. Părul îi era într-o dezordine sălbatică, iar expresia de pe chip îi era mai hotărâtă și mai încăpățânată decât Jonas o văzuse vreodată.

- Jonas, nu mi se pare că s-a schimbat mare lucru. Dacă n-a trebuit să ne căsătorim săptămâna trecută, nu trebuie să ne căsătorim nici săptămâna asta.

- Ești însărcinată!

- Și ce?

Mintea lui se zbatu să găsească abordarea corectă.

- Vrei ca acest copil să fie bastard?

- Nu există bastarzi în statul California. Conform legii, fiecare copil este legitim. Numele tău poate fi trecut pe certificatul de naștere.

- Mulțumesc mult. Dumnezeule! Abandonă repede acea tactică și încercă alta. Am crezut că vrei să te măriți. Am crezut că ai fi mai fericită dacă te-ai mărita, că te-ai simți mai în siguranță. M-am gândit că ai aprecia stabilitatea. Verity, e ridicol! Știi că, urmând să avem un copil, ai fi mai fericită dacă ne-am căsători.

- Dar nu vreau să mă mărit doar pentru că sunt însărcinată.

Gura lui Jonas se căscă în timp ce el începu să perceapă vag sursa necazului.

- O, Dumnezeule! rosti el. Nu-mi spune...

- Dacă chiar ai fi vrut să te însori cu mine, ai fi putut să mă ceri oricând în ultimele câteva luni. Dar n-ai zis nici o vorbă.

- Haide, Verity...

- Mă întreb când va suna Caitlin. Verity se uită la telefon, apoi la ceas. Este abia zece. Ea e o persoană nocturnă. Probabil că mai caută prin acele dosare vechi.

- La naiba, Verity, taci și ascultă-mă! Ai înțeles complet greșit, zise Jonas cu asprime. Sigurul motiv pentru care nu te-am cerut de soție mai devreme a fost că... că... Pentru numele lui Dumnezeu, gândește-te, prostuțo! Dar cum ar fi putut să-i spună că nu se gândise deloc la asta până în acel moment? Totul fusese atât de confortabil. El fusese mulțumit. ... nu a fost nevoie. Adică, nu a fost nici o grabă. Totul mergea bine, noi ne cunoșteam unul pe altul. Cream o relație. Da, asta făceam - cream o relație.

- O relație, Jonas?

Jonas își dori să fi citit măcar una dintre acele cărți de psihologie despre relațiile dintre bărbați și femei care se publicau pe bandă rulantă. Necazul era că doar femeile citeau așa ceva. Din acest motiv, numai femeile cunoșteau cuvintele și eufemismele corecte, numai femeile stăpâneau vocabularul necesar pentru a lămuri o astfel de încurcătură. Un bărbat dădea greș și era neajutorat.

- Până la urmă, te-aș fi cerut de soție. Copilul nu face decât să grăbească lucrurile puțin, asta-i tot.

Verity zâmbi strâmb.

- Relaxează-te, Jonas! Nu ai de ce să cauți scuze. Apreciez gestul, dar te asigur că nu este necesar. Chiar nu e nevoie să ne căsătorim.

- La naiba, nu-i vorba de nici un gest! Și nu caut scuze. Vrei să-mi cer iertare? În regulă, îmi cer iertare că nu te-am cerut de soție înainte să rămâi însărcinată. Pur și simplu, mi-a scăpat din vedere.

- Nu-mi cere iertare. Nu vreau asta. Și nu vreau să fiu o omisiune. Autocontrolul ei cedă preț de o clipă. Timp de o fracțiune de secundă, Jonas întrezări precauția și foarte feminina furie din adâncul ochilor ei. Până acum, ai fost foarte onest cu mine, așa că nu strica lucrurile. După cum am spus, apreciez propunerea ta de a ne căsători, dar nu este nevoie. Nu există nici un motiv pentru care lucrurile n-ar putea continua așa cum au fost în ultimele câteva luni.

- Și tatăl tău ce crezi că va zice? Crezi că lui Emerson îi va conveni asta?

Jonas se agăța de orice fir de pai și își dădea seama de asta.

Verity chicoti.

- Îl cunoști pe tata suficient de bine pentru a-ți da seama că, dacă încă nu a venit după tine cu o pușcă în mână, nu este de așteptat să o facă vreodată. Te place. Sunt sigură că va fi încântat să afle de copil. Însă el m-a învățat să iau singură decizii. Dacă îți face necazuri, spune-i că tu ai făcut nobilul gest de a mă cere în căsătorie. Când va auzi că am ales să nu-ți accept cererea, te va lăsa în pace. Mă cunoaște prea bine.

- Și eu te cunosc, Verity. Suficient de bine pentru a realiza că iei o decizie greșită. Ai fi mult mai fericită dacă te-ai mărită cu mine. Crede-mă!

- Jonas, în ciuda legăturii paranormale care există între noi, încă sunt multe lucruri pe care nu le cunoaștem unul despre celălalt. Nu presupune că mă înțelegi perfect și nu presupune că știi ce e mai bine pentru mine. Fiindcă nu este așa. Acum, te rog să mă scuzi, cred că mă voi duce la baie de pe coridor.

Își luă bastonul și se dădu jos din pat.

- Poate că nici tu nu mă înțelegi atât de bine pe mine, ripostă el simțindu-se frustrat. Poate că tu ești cea care face presupuneri prostești, doamnă.

Ea nu se osteni să-i răspundă. Își băgă picioarele în papuci.

Mâna lui Jonas se încleștă și se descleștă în timp ce o privea supărat. Cu câteva minute în urmă, totul păruse limpede precum cristalul și foarte simplu. El și Verity trăiau împreună. Se iubeau. Ea era însărcinată cu copilul lui. Nimic nu putea fi mai simplu și mai logic.

Nici măcar nu-i trecuse prin minte că ea ar fi putut să-l refuze. În timp ce o privea îndreptându-se spre ușă, se gândi furios că ar fi trebuit să ia în calcul și acea posibilitate. Ar fi trebuit să știe deja că Verity era încăpățanată, imprevizibilă și mult prea independentă pentru binele ei. În câteva rânduri, el i se plânsese tatălui ei de acele defecte.

Însă aceea era una dintre puținele ocazii când Jonas ofensase mândria feminină a lui Verity și nu prea știa cum s-o dreagă. Se părea că micuța flacăra vie era prea mândră pentru a se mărita cu el doar pentru că urma să aibă un copil.

Își dădu seama că ea dorise să fie cerută de soție așa cum se cuvenea. Dorise să se mărite pentru că era doriță, nu ca urmare a unor circumstanțe. Însă el nu voia să se însoare cu ea doar pentru că apărea copilul. Știa asta chiar dacă ea nu înțelegea.

Jonas se întrebă dezgustat de ce naiba nu se gândise să se însoare cu ea cu o lună în urmă. Răspunsul era simplu - cu o lună în urmă, considerase că relația lor era garantată. Nu-i trecuse prin minte să legalizeze lucrurile din simplul motiv că totul mergea foarte bine. Presupusese că și Verity era fericită, asta cel puțin până când ea începuse să se îndepărteze cu subtilitate de el.

Jonas se întrebă cât timp avea ea să-l pedepsească pentru proasta sincronizare.

Telefonul sună exact când ea ajunsese la ușa dormitorului. Cu mâna pe clanță, se răsuci pentru a-l vedea răspunzând.

Jonas ridică receptorul.

- Quarrel la telefon.

- Am sunat într-un moment nepotrivit? întrebă politicoasă Caitlin Evanger. Pari supărat. Aș putea reveni mai târziu.

Jonas luă un pix și hârtie. Privirea lui rămase ațintită asupra feței lui Verity.

- Nu, e în regulă. Ce-ai aflat?

- Eu și Tavi n-am găsit informații decât despre una dintre persoanele ale căror nume mi le-ai dat. Am dat de un dosar despre Preston Yarwood.

capitolul 10

Verity dădu drumul clanței și se întoarse în cameră. Știa cine era la celălalt capăt al firului, iar după expresia de concentrare de pe chipul lui Jonas, își dădu seama că prietena ei descoperise ceva interesant. Se aplecă peste pat și îl văzu pe Jonas scriind numele lui Preston Yarwood.

- Yarwood? Tonul lui Jonas devenise profesionist. Cu cât timp în urmă? Cine a făcut testarea? Ești sigură? Tot setul de teste sau doar cele inițiale? Bine, bine, ascult.

Jonas nu mai spuse nimic, iar în cameră se lăsă tăcerea. Verity auzea vocea subțire a lui Caitlin transmițându-i informațiile, dar nu deslușea cuvintele. Trecură câteva minute până când Jonas închise telefonul după un repezit:

- Mulțumesc!

Verity îl privi nerăbdătoare pe Jonas în timp ce receptorul căzu zăngănind în furcă.

- Ce e?

Jonas se așeză pe marginea patului și mai notă ceva.

- Singurul nume pe care l-au găsit în arhiva fostului departament a fost al lui Yarwood. A fost testat în laborator cam în aceeași perioadă în care și eu am fost supus testelor, dar nu l-am întâlnit niciodată.

- Yarwood are un talent paranormal? Un talent autentic? întrebă Verity uimită.

Jonas clătină din cap.

- Nu. Dar era total convins că are și a cerut să facă teste standard de mai multe ori. Din spusele lui Caitlin, cercetătorii de la laborator au trebuit să-i zică în cele din urmă că nu mai au de gând să-și piardă vremea cu el, indiferent cât de substanțial finanța departamentul. El a susținut că testele erau greșite. Crede sincer în talentul lui.

- Mulți oameni interesați de paranormal cred că au un talent, rosti gânditoare Verity. Câteva coincidențe sau câteva vise care pot fi interpretate în multe feluri sunt suficiente pentru a-i face să se creadă paranormali.

- Și Yarwood se află în categoria asta, conform raportului de laborator găsit de Caitlin. Ghicește câte ceva, are o intuiție bună și e suficient de inteligent pentru a pune cap la cap niște lucruri, iar oamenii se miră cum de a ajuns la niște concluzii. Iar mai presus de toate, are utila capacitate de a-i putea convinge pe alții că este ce spune că este. Dar n-a putut păcăli mașinăriile și nici pe cercetătorii de la Vincent. Yarwood are toate talentele unui escroc de succes, dar nici o aptitudine paranormală. Însă nu asta-i problema.

- Dar care-i problema?

Jonas își ridică privirea de la notițe și se uită gânditor la ea.

- Caitlin a spus că într-unul dintre rapoarte a fost menționat faptul că Yarwood ar putea deveni primejdios în anumite circumstanțe.

- Primejdios? Nu cred. Nu e genul.

- În testările de la Vincent au fost implicați mulți psihologi, rosti Jonas încet. Mi-i amintesc. Întotdeauna căutau un tipar psihologic anormal pentru a-l compara cu dezvoltarea paranormală. Există o teorie solidă conform căreia oamenii care aveau un talent paranormal se dovedeau ciudați în alte privințe. Eu eram o confirmare vie a acelei teorii.

- Prostii! Tu ești o persoană perfect normală, spuse Verity instantaneu.

El îi zâmbi strâmb.

- Ador că sari imediat în apărarea mea, în ciuda tuturor dovezilor.

- Ce dovezi? vru ea să știe.

- Aproape că am ucis un nevinovat.

- Dar nu pentru că ai un profil psihologic denaturat, insistă ea. Ci doar pentru că talentul tău este foarte puternic și încă nu învățaseși cum să-l controlezi.

- Nu sunt sigur că psihiatrui fac analize atât de fine, dar îți mulțumesc pentru încredere. Apropo de încredere - dacă ai atât de multă încredere în mine, de ce nu riști să te măriți cu mine?

Preț de câteva clipe, Verity nu fu în stare să gândească.

- Discutăm despre Preston Yarwood, izbuti ea să spună în cele din urmă. Jonas și mintea lui fixistă! Ultimul lucru pe care îl dorea în seara aceea era să mai vorbească despre căsătorie. Treaba cu Yarwood reprezenta o bună abatere de la subiect. Ce i-a făcut pe oamenii de la laborator să creadă că este primejdios?

- Ceva legat de asta și citez: „incapacitatea de a renunța la obsesia fantezistă“.

- Cu alte cuvinte, el chiar crede în talentul lui. Nu cred că asta îl face primejdios, Jonas.

- Poate. Poate că nu. Aș vrea să fi găsit Caitlin informații și despre unii dintre ceilalți.

- De ce? Ce anume cauți?

- Nu sunt sigur. Am doar impresia că ar trebui să aflu mai multe despre acei oameni. Rămase tăcut câteva clipe. Știi că frații Warwick au spus că Yarwood a aflat numele meu de la editorul acelei reviste de istorie. Dar dacă Yarwood a fost testat la Vincent College în aceeași perioadă în care și eu eram testat, s-ar putea să fi auzit de mine acolo. De ce nu a pomenit nimic de asta?

- Poate pentru că nu acolo a auzit de tine. Verity zâmbi cu blândețe. Poate că el a fost acolo înainte ca tu să devii cunoscut.

- Mda. Posibil.

- Astea sunt toate informațiile aflate de Caitlin?

- Asta-i tot.

- Atunci, rosti Verity, o să mă duc pe coridor. Trimite o echipă de căutare dacă nu mă întorc până dimineață.

- Verity?

- Da, Jonas?

Se întoarse din nou din fața ușii.

- Gândește-te la ce ți-am zis!

Fusese o poruncă rostită cu voce joasă.

Verity nu trebui să întrebe la ce dorea el să se gândească. Deschise ușa și ieși în coridorul mochetat.

Lumina era stinsă. Își aminti de seara când se întorse-se acasă și constatase că lumina de pe verandă era stinsă. Nu era o amintire plăcută. Pe sub celelalte uși nu se zărea nici o lumină. Fie ea și Jonas aveau tot etajul doar pentru ei, fie ceilalți oaspeți se culcaseră deja. Ei bine, asta însemna că baia era liberă.

Verity își strânse mai bine halatul în jurul trupului și se sprijini puțin în baston. Își dădu seama că nu trebuia să se sprijine prea mult. Glezna aproape că revenise la normal. Se gândi la Oliver Crump, la cataplasma și la cristalul lui. Desigur, gleznelor puțin scrântite se vindecau repede. Nu avea nici un motiv să atribuie vindecarea rapidă abilităților lui Crump.

Prin fereastra de la capătul coridorului intra suficientă lumină de pe stradă pentru ca Verity să distingă care era ușa băii pentru femei și care era a bărbaților. În multe locuri unde stătuse în copilărie, nimeni nu se ostenise să le marcheze pentru a le diferenția.

Încă își amintea oribila întâlnire cu un bețiv care intrase după ea într-o baie de pe coridor, cu ani în urmă. Tatăl ei îi auzise țipetele și venise în fugă. Singurul lucru care îl salvase pe bețiv de la a fi omorât în bătaie fusese

sosirea altor câțiva chiriași. Aceștia îl trăsese pe Emerson de pe individ nu pentru că aveau vreo simpatie față de bețiv, ci pentru că toată lumea îl plăcea pe Emerson și nimeni nu dorea să-l vadă închis pentru crimă.

Verity decise că nu avea nici o amintire plăcută din locurile cu baie pe coridor. Prefera oricând un Sheraton sau un Hilton.

Deschise ușa băii pentru femei și constată că lumina nu se aprindea. Începu să se neliniștească, apoi se înfurie. Era prea mult! Având în vedere câți bani dădeau ea și Jonas, meritau ca băile să fie luminate decent. Avea să-l trezească pe manager. Hotărâtă, Verity dădu să iasă din baie.

Simți prezența bărbatului cu o fracțiune de secundă înainte ca un braț acoperit cu un pulover de lână gros să-i cuprindă gâtul. Lâna avea un slab miros de fum. Adrenalina declanșată de frică îi inundă venele, iar ea deschise gura pentru a țipa. Strigătul îi fu înăbușit de o palmă fierbinte și umedă.

Verity începu să se lupte disperată, zvârcolindu-se dintr-o parte în alta. Era în zadar - bărbatul era mult mai puternic decât ea. O supunea cu ușurință, târând-o în coridor și probabil către scări. Un junghi dureros îi străpunse glezna vătămată când se lovi de muchia ușii, iar degetele lui Verity se încleștară involuntar pe mânerul bastonului.

Bastonul!

Fără a sta pe gânduri, își repezi bastonul din lemn dur în căutarea oricărei ținte se nimerea. Lovi piciorul atacatorului și îl auzi cum trage cu putere aer în piept. Brațul din jurul gâtului ei își înteeți strânsoarea, sufocând-o nemilos.

Ea lovi cu bastonul în spate, căutând un punct vulnerabil. Capătul îl nimeri pe bărbat undeva pe la mijlocul corpului, iar ea îl auzi icnind. Înainte ca el să apuce să-și revină, ea îl izbi din nou, sperând să-i nimerască vintrele.

- Căteea!

Cuvântul fusese rostit cu violență, dar aproape inaudibil, în vreme ce bărbatul îi dădu drumul și se încovoie de durere.

Verity își rezezi imediat bastonul, de data aceea spre capul individului. El se feri și se năpusti orbește spre scări. În timp ce începu să coboare treptele în viteză maximă, Verity strigă de răsună toată casa:

- Jonas! Jonas!

O ușă se trânti pe coridor, iar Jonas veni în fugă spre ea. Verity observă că nu-și pierduse vremea cu pusul pantalonilor. Trupul lui zvelt și dur strălucea ca al unui luptător gol. Nu-i lipseau decât o sabie și un scut.

- Verity, ce s-a întâmplat? Ce dracu'-i cu luminile în casa asta? O luă în brațe și o strânse cu putere. Ești teafără? Ce s-a întâmplat?

- Pe scări, izbuti ea să spună. A coborât pe scările din spate. A încercat să mă înșface când am intrat în baie. Avea ceva pe cap, un fes cred. Și purta un pulover de lână.

- La naiba! Ești teafără?

- Sunt teafără. Tremura, dar era teafără. O să scape, Jonas, oricine o fi el.

Se desprinse din brațele lui și se apropie repede de fereastră. Când se uită în întunericul de pe stradă, nu văzu pe nimeni.

- Probabil că a dispărut deja, dar o să arunc o privire.

Jonas dădu fuga înapoi în cameră, iar după câteva clipe, apăru în blugi și cu ghetete în picioare. O luă la goană pe trepte, coborându-le câte două sau trei odată și aproape ciocnindu-se cu managerul și cu soția lui.

- Ce se petrece aici? întrebă neliniștită soția. A fost mult zgomot. E totul în regulă?

- Nu, nu e în regulă, se răsti Jonas trecând în fugă pe lângă ei. Un individ a încercat s-o răpească pe soția mea. Mă duc să văd dacă-l găsesc. Chemați poliția!

Femeia se holbă confuză la Verity în vreme ce soțul ei aprinse lumina pe scări.

- Îmi cer scuze, draga mea. Nu mi-am dat seama că sunteți căsătoriți.

- O mică neînțelegere, murmură Verity fără a se osteni să explice cine ce înțelesese greșit.

- Asta, rosti Verity pe un ton îndurerat, o jumătate de oră mai târziu, îmi amintește de cele petrecute la Sequence Springs, în seara aceea. De data asta, cel puțin eram înarmată. Își ridică triumfătoare bastonul. Și nici nu mi-am mai luxat glezna. Sunt recunoscătoare pentru aceste mici binecuvântări. Dumnezeule, urăsc din tot sufletul locurile cu baia pe coridor! Tu n-ai decât să alegi oricând ceva drăguț și de modă veche. Eu prefer luxul și baia în cameră.

- Îmi doresc al naibii de mult să fi pus mâna pe ticălosul ăla.

Jonas umbla prin mica încăpere, plimbându-se de colo-colo prin fața ferestrei, în timp ce își trecea frustrat degetele prin păr. Nu-l găsisese pe atacatorul în pulover de lână. Indiferent cine fusese, dispăruse în noaptea umedă și rece.

Polițiștii fuseseră politicoși și eficienți. Îi asiguraseră pe Verity și pe Jonas că aveau să-i verifice pe pasagerii feriboturilor și că aveau să fie atenți când patrulau pe insulă. Spuseseră că existau șanse să-l găsească pe vinovat. Comunitatea era mică, iar accesul, limitat. Dacă individul nu avea barca lui, era nevoit să folosească feribotul. Desigur, exista și posibilitatea ca atacatorul să fie un localnic. Polițiștii recunoscuseră fără nici un chef că un incident similar avusese loc cu doar o lună în urmă. O turistă cazată la un complex hotelier aflat în cealaltă parte a insulei fusese violată, iar făptașul nu fusese prins.

- Deci pe-aici umblă un tip căruia îi place să le facă rău turistelor? se răstise Jonas furios.

- N-am spus asta, domnule, replicase foarte politicoș ofițerul. Am zis doar că, luna trecută, a avut loc un incident la complexul hotelier. Este posibil ca între cele două incidente să existe o legătură. Asta-i tot ce spun deocamdată. Vom ancheta.

- Așa să faceți, mârâise Jonas uitându-se amenințător la ei.

Verity știa că era furios pe sine pentru că nu-l prinsese pe atacator.

- N-ar fi trebuit să te las să te duci singură, rosti Jonas. Ar fi trebuit să te conduc la baie.

- Nu fi atât de aspru cu tine, Jonas. Nu aveai absolut nici un motiv să crezi că puteam fi în vreo primejdie pe coridor. S-a întâmplat să mă aflu în locul nepotrivit la momentul nepotrivit.

- Se întâmplă a doua oară în decurs de câteva zile să fii în locul nepotrivit la momentul nepotrivit. Jonas se uită urât la ea. Cum se face că ești atât de al naibii de ghinionistă în ultima vreme?

Verity își mângâie involuntar pântecul încă plat.

- Bună întrebare.

Jonas străbătu încăperea din doi pași. Se lăsă pe vine în fața fotoliului în care stătea Verity și o apucă de încheieturi.

- Pentru numele lui Dumnezeu, Verity, nu mă refeream la copil!

Ea își ridică surprinsă sprâncenele.

- Nici eu.

Și chiar așa era. Își dădu seama cu întârziere ce sugerase mica ei mângâiere protectoare.

- Iubito, știu că probabil a fost un șoc să descoperi că ești însărcinată, dar va fi bine. O să vezi! Amândoi ne adaptăm ușor. Ne vom descurca.

- Unul dintre noi n-are de ales, trebuie să se descurce, remarcă ea sec.

- Ne vom descurca amândoi! Vocea îi fusese fermă, iar cuvintele, categorice. Verity, amândoi suntem implicați în asta. Să nu uiți!

Ea îi mângâie maxilarul dur și se gândi la faptul că el era tatăl copilului ei. Își aminti că, prima dată când se culcase cu el, fusese foarte sigură că era bine ce făcea.

Rațional, știuse de pe-atunci că aveau să fie probleme și incertitudini pentru că, în multe privințe, păruse evident că Jonas nu era bărbatul potrivit pentru ea. Dar în mod paradoxal, la un alt nivel, Verity fusese sigură că el era bărbatul pe care îl așteptase toată viața. Și știa că n-ar alege pe altcineva ca tată al copilului ei.

- Nu voi uita, Jonas.

El o ridică în brațe și se așeză pe marginea patului, ținând-o cu grijă.

- Ești sigură că ești teafără? Ticălosul ăla nu ți-a făcut rău?

- Mai mult rău i-am făcut eu lui decât el mie, crede-mă. Eu și bastonul meu de încredere.

- Cum poți da de un necaz atât de mare doar ducându-te la baia de pe coridor?

- E un talent.

Burnița în dimineața următoare când Jonas și Verity plecară de la Harbor Watch Inn. Cerul cenușiu ca ardezia se întindea dincolo de linia orizontului, promițând ploaie pentru viitorul apropiat.

- Cât erai la duș, am prins la radio buletinul meteo, îi spuse Jonas lui Verity în timp ce străbăteau orașul îndreptându-se spre port. O serie de furtuni se apropie dinspre Pacific.

- Să sperăm că vila este etanșă la apă. Verity se opri în fața unei mici băcănii. Cred că o să iau niște alimente. Camera lui Maggie Frampton nu oferă o diversitate prea mare.

- Nu vreau să te oferi să faci pe bucătăreasa pentru ăia. Expresia de pe chipul lui Jonas era aspră. Se presupune că suntem consultanți, nu servitori.

- Da, dar trebuie să mâncăm, nu? Vrei să trăiești tot restul săptămânii cu piure de cartofi? O să iau doar câteva lucruri. Mă întorc într-un minut.

El privi în lungul străzii.

- În regulă. Ne vedem aici în 20 de minute.

- Unde te duci?

- Mă duc să văd dacă nu găsesc un chioșc de ziare, rosti el vag.

Verity îl privi curioasă. Ar fi putut jura că inventase motivul în clipa aceea.

- Un chioșc de ziare?

- Mă întorc în câteva minute.

Îi dădu umbrela și plecă grăbit pe trotuar.

Verity îl privi de la adăpostul umbelei. Se decise că îi plăcea noua lui jachetă cu căptușeală de lână. Dar în fond, îl plăcea pe Jonas în aproape toate privințele. Sau în nici una. Zâmbi vag și intră în magazinul alimentară.

După 20 de minute, îl aștepta pe Jonas sub copertina băcăniei, cu trei sacoșe mari la picioare. Jonas veni de după colț, aruncă o privire și gemu.

- Cine o să care toate sacoșele alea, plus geanta mea de voiaj până la șalupă?

- Haide, Jonas, nu fi dificil. Sunt sigură că te poți descurca. Poftim, ia tu geanta și o sacoșă. Eu o să duc restul alimentelor.

- Și cu bastonul ce faci?

Verity îl băgă sub un braț.

- Nu mai am nevoie de el, spuse ea dându-și seama chiar în timp ce vorbea că acela era adevărul. Glezna mă mai jenează puțin, dar asta-i tot. Cataplasma lui Oliver Crump cred că a funcționat. Sau poate că a fost efectul cristalului.

- Eu cred că glezna ți se vindecă de una singură, murmură Jonas luând o sacoșă cu alimente. Nu e nevoie să cauți explicații paranormale. Ai grijă cum pășești.

- Nu-ți place Oliver?

- Bănuiesc că el e în regulă. Doar un alt ciudat.

Verity chicoti.

- Tu ești dotat cu un straniu talent paranormal, dar ai tupeul să zici că el e ciudat?

Jonas rămase tăcut câteva clipe.

- Chestia este că eu nu cred că talentul meu e ciudat. Face parte din mine, la fel cum văzul, auzul și simțul tactil fac parte din mine. Este ca și cum aș avea un al șaselea simț. Mi-a adus necazuri o bună parte din viața mea de adult și au existat momente când am crezut că mă va înnebuni, însă niciodată nu mi s-a părut ceva străin de mine sau straniu. Pur și simplu, face parte din mine. Ezită din nou, apoi adăugă: Într-un fel, e ca tine.

- Ca mine?

- Da, ca tine. Zâmbi. Îmi pricinuiеști multe necazuri și sunt momente când am impresia că mă vei înnebuni, dar sunt legat de tine. Tu faci parte din mine. Poftim! Jonglă cu sacoșă și cu geanta până reuși să scoată dintr-un buzunar al gecii un pachetel alb. E pentru tine!

- Un cadou? Pentru mine? Verity fu uimită. Izbuti să ia pachetelul din mâna lui. Văzu pe el logoul magazinului în a cărui vitrină admirase cerceii de culoarea focului. Știu instantaneu ce era în pachetel. Jonas, ce drăguț din partea ta! Mulțumesc! Deschise pachetelul și se uită înăuntru. Flăcările cristalinelor îi făcură cu ochiul. Sunt superbi! Absolut superbi!

- Nu au fost foarte scumpi, spuse Jonas stânjenit. Ești sigură că sunt cei care ți-au plăcut?

Îi studie cu mare atenție expresia încântată.

- Categorie! Îi ador! Mulțumesc, Jonas! Verity se ridică pe vârfuri și izbuti să-i atingă obrazul cu buzele, în ciuda faptului că sacoșele îi stăteau în cale. Sunt

impresionată, cu adevărat impresionată. Este atât de drăguț din partea ta că ți-ai amintit de ei în această dimineață!

- Nu sunt foarte sigur în privința culorii acelor cercei, comentă Jonas după ce porniră spre port. Cred că în continuare că ți-ar sta mai bine cu unii de culoarea ochilor.

- Pe aceștia îi vreau. Băgă pachetul în buzunar. Abia aștepta să și-i pună. Sunt perfecți!

- În acest caz, rosti Jonas cu voce joasă, consideră-i un cadou de logodnă.

Verity își întoarse brusc capul spre el și îi privi profilul dur ca o stâncă.

- Nu poți face asta!

- Ce anume nu pot face? întrebă el cu inocență.

- Nu-mi poți da un cadou care... presupune o asemenea condiție.

- Verity, spuse el obosit, ești suficient de în vârstă pentru a ști că totul în viață presupune niște condiții. Și ești suficient de deșteaptă pentru a-ți da seama că îți voi pune asemenea condiții în toate modurile în care voi putea. Vrei cerceii?

- Știi bine că vreau cerceii, murmură ea strângând cutiuța în palmă.

Îi dorea foarte mult, mai mult decât realizase când îi zărise în vitrină. Cerceii erau ai ei, îi aparțineau. Era convinsă de asta.

- Atunci, păstrează cerceii și acceptă condiția care îi însoțește.

- Nu am de ce să-i accept în termenii stabiliți de tine.

- Nu ai de ales. Și așa aprecia dacă nu te-ai mai văicări. Femeile care se văicăresc sunt extrem de enervante.

- O să mă văicăresc atât cât vreau. Femeile însărcinate au dreptul să se văicărească.

Ca replică dură, nu era prea strălucită, dar Verity fu incapabilă să găsească altceva. Și categoric, nu intenționa să returneze cerceii. Jonas n-avea decât să pună ce

condiții voia pentru acel cadou, că ea nu era obligată să le accepte odată cu bijuteriile.

- Țasta-i unul dintre lucrurile care-mi plac la tine, iubito. Nu cedezi niciodată fără luptă.

- Nu-ți forța norocul, Quarrel!

- Nu norocul îl forțez, ci pe tine.

La 40 de minute după ce ieșiră din port, Jonas legă șalupa în portul de la poalele vilei. Linia de gren a furtunii care se apropia veni pe urmele lor în timp ce el și Verity urcară poteca spre bătrâna fortăreață. Doug Warwick îi întâmpină la ușă.

- Mă bucur că ați reușit să vă întoarceți înainte să înceapă furtuna, spuse el luând sacoșele de la Verity. Altminteri, ar fi trebuit să rămâneți în oraș până mâine, iar eu aș prefera să nu pierd aici mai multă vreme decât este necesar. Ați aflat ceva interesant de la contactele voastre?

Spre ușurarea lui Verity, Jonas nu se ofensă vizibil din pricina comentariului făcut de Doug în legătură cu pierderea de vreme.

- Doar am lămurit câteva detalii, rosti el pe un ton lejer, privind-o pe Verity. Cu stau lucrurile aici?

- Cred că se instalează o plictiseală acută. Doug se strâmbă. Aș vrea ca Elyssa să nu-i fi invitat pe Crump, Spencer și Yarwood. Din cauza ploii, de ieri a trebuit să stăm închiși în casă și cred că începem să ne călcăm pe nervii unii pe alții. Spencer îl tot atacă pe Yarwood, iar Yarwood și Elyssa par să aibă o dispută. Crump doar citește articole despre leacuri din plante și se plimbă prin coridoare. Dacă vreți să știți adevărul, cred că tipul ăla e puțin cam ciudat. Mă neliniștește. Voi fi bucuros când săptămâna asta se va isprăvi. Care este următoarea etapă a mării căutări a comorii?

- Cred că aripa vestică, spuse Jonas adoptând un ton academic pentru un discurs despre influența lui Leonardo da Vinci asupra arhitecturii milaneze, explicând

că urme ale acestei influențe se regăseau în aripa vestică a vilei.

- Nu știam că Leonardo da Vinci chiar a construit ceva, îl întrerupse Verity surprinsă.

Jonas se încruntă la ea cu condescendență academică.

- Din câte se știe, nu a făcut-o. Dar a realizat o serie de schițe teoretice care i-au influențat pe Bramante și pe alții.

- A, înțeleg.

Simțindu-se pusă la punct de tonul lui autoritar, Verity porni spre scări.

Când se uită peste umăr, văzu în ochii lui Jonas un licăr suspect de satisfacție amuzată. Verity descoperi că tipul nu se jena să folosească o umilitoare remarcă academică atunci când dorea să domine o situație.

În dormitorul de la etaj era rece, la fel ca în toate celelalte încăperi ale bătrânei vile străbătute de curenți, dar măcar în baie se intra din el. Verity porni micul radiator, își uscă părul umed și își schimbă hainele. Tocmai se gândea să coboare și să-i dea lui Maggie Framp-ton o mână de ajutor la pregătirea mesei când cineva bătu la ușă.

Deschise și o văzu pe Elyssa Warwick zâmbind senină. Verity se sili să-i surâdă.

- Bună, Elyssa? Ce pot face pentru tine?

- Jonas, Doug și ceilalți s-au dus să exploreze aripa vestică. Eu m-am gândit că poate ar fi un moment potrivit ca noi două să stăm puțin de vorbă. S-a întâmplat ceva foarte important.

Verity își stăpâni un fior de neliniște.

- Despre ce dorești să discutăm, Elyssa?

- Pot să intru?

Elyssa intră în dormitor fără să aștepte să fie invitată. Purta o pereche de pantaloni din lână albă și un pullover alb. Părul ei blond-argintiu strălucea în lumină, iar clopoței de la glezne zornăiau veseli. În blugi și cu o cămașă în carouri, Verity se simți cam prost îmbrăcată.

- Te rog, ia loc! Verity nu găsi nimic altceva mai bun de spus în acele circumstanțe. La urma urmelor, Elyssa era clienta. Ei bine, ce pot face pentru tine?

Elyssa se așeză lângă fereastră. Își uni palmele și le puse chiar sub sâni, uitându-se la Verity cu o privire plină de înțelegere profundă.

- Verity, va fi dificil pentru tine, dar simt că vei înțelege. Aș vrea să-ți vorbesc despre Jonas.

Sentimentul de neliniște al lui Verity se intensifică.

- Ce-i cu el?

Elyssa se uită pe geam, părând să-și adune gândurile. Când o privi din nou pe Verity, ochii îi erau foarte mari și plini de o înțelepciune veșnică, profundă sau de o falsă încredere în sine. Cele două expresii semănau mult.

- V-am explicat că devin un canal de transmisie pentru preoteasa unui templu din vechime, pe nume Saranantha.

- Da.

Verity încercă să adopte un ton vesel, pozitiv.

- Legătura mea cu Saranantha a devenit tot mai puternică în ultimul timp. Astăzi, mi-a apărut într-o viziune și mi-a spus ce anume dorește să fac. Voi avea un destin măreț, Verity. Voi fi mama unui copil excepțional, cu un talent paranormal.

În ciuda sentimentelor pe care le avea față de acea femeie, Verity simți atașamentul înrudirii feminine.

- Ești însărcinată?

- Încă nu.

- Înțeleg. Atașamentul înrudirii feminine pieri de moarte rapidă. Verity încercă o altă tactică. Cu ce anume se ocupă această Saranantha? Ce îndatoriri are preoteasa unui templu? Am auzit niște povești destul de deochete despre femeile din templele antice.

- Saranantha a fost o preoteasă a iubirii.

- Am avut cumva impresia că asta era... ăăă... chemarea ei.

Elyssa o lămuri cu blândețe:

- A fost o preoteasă de rang înalt, care o slujea pe o zeiță importantă. Sarcina Sarananthei era să primească ofrandele de dragoste ale bărbaților care veneau la templu pentru a-i cere favoruri zeiței...

- Cu alte cuvinte, făcea sex cu fiecare bărbat care apărea la templu cu suma corectă? traduse Verity.

- Mă ironizezi. Dar sunt pregătită pentru asta. Soarta oricui devine un canal de transmisie este să aibă de-a face cu scepticism și ironii. Însă astăzi Saranantha mi-a dezvăluit adevărul profund despre relația mea cu ea. Îmi va schimba întreaga viață, Verity.

- Și care-i acel adevăr profund?

- Eu sunt ea, iar ea este eu. Ochii Elysei se tulburară de emoție. Vezi tu, eu am fost Saranantha într-o viață trecută. Iar acum, ea a venit să-mi spună că, în această viață, trebuie să-mi îndeplinesc același destin pe care l-am avut în viața din Utilan.

- Vrea să devii prostituată? Am vești pentru tine, Elyssa. Asta s-ar putea să fi fost o carieră interesantă cu două mii de ani în urmă, dar acum este considerată o slujbă mizerabilă. Nu primești pensie, nici concedii de boală, iar oportunitățile de avansare sunt extrem de limitate.

- Verity, încearcă să înțelegi. Nu este vorba de prostituție sau de dorință carnală. E vorba de iubire nemărginită, de iubire nerestricționată de circumstanțe sau de jalnica moralitate a secolului al XX-lea. Ți vorbesc ca de la o femeie la alta. Saranantha mi-a dezvăluit că Jonas Quarrel este perechea mea adevărată. Sămânța lui trebuie plantată în pântecul meu, sămânța lui trebuie semănată și cultivată în mine.

- Jonas? Vrei... ăăă... sămânța lui Jonas? Vocea lui Verity era pe jumătate strangulată. Impertinența femeii era incredibilă. Cred că ar trebui să te avertizez că Jonas s-a ocupat deja de tot grădinăritul de care este în stare.

Elyssa îi ignoră cuvintele.

- Am venit la tine pentru a te ruga să mi-l împrumuți.

capitolul 11

- Elyssa, rosti Verity cu grijă, făcând eforturi pentru a nu uita că ea le era clientă, regret că trebuie să-ți spun asta, dar vremurile s-au schimbat. Mă tem că Jonas nu este disponibil pentru ofrande de dragoste și nici pentru împerecheri aprobate de vreun guru.

- Îmi dau seama că ăsta a fost un șoc pentru tine, zise Elyssa cu blândețe. Dar simt că ești o femeie foarte înțeleaptă și înțelegătoare. Mă gândesc la tine ca la o soră, o soră iluminată. De îndată ce te vei gândi la asta, îți vei da seama că uniunea dintre mine și Jonas a fost predestinată. Eu nu fac decât să mă supun forței energetice astrale. A-i rezista ar fi rău pentru toți.

- Jonas v-a spus că nu este paranormal, rosti Verity repede.

Elyssa clătină din cap zâmbind.

- Știu sigur că este, și chiar unul foarte puternic, deși el preferă să nege. Preston mi-a spus totul despre el.

Verity se aplecă încordată.

- Serios? Și ce anume știe Preston Yarwood despre Jonas?

- Mi-a zis că Jonas a fost testat cândva la Vincent College și că toată lumea de la laborator știa că Jonas avea puteri mari, se confesă Elyssa cu ușurință. Preston nu le-a spus nimic lui Jonas și celorlalți fiindcă era evident că Jonas dorea să păstreze secretul în privința abilităților sale. Și nimeni nu l-ar putea învinovăți pentru asta. Publicul poate fi o mare bătaie de cap pentru un paranormal adevărat. Preston îi respectă dorința de a păstra anonimatul.

- Stai puțin, rosti Verity încercând să se lămurească în privința implicării lui Preston Yarwood. Preston a spus că a dat de Jonas după ce a vorbit cu editorul de la *Journal of Renaissance Studies*.

Elyssa încuviință din cap ușor nerăbdătoare.

- Așa este. Dar când editorul a pomenit numele câtorva oameni calificați în domeniu, printre care și pe al lui Jonas, Preston l-a recunoscut și l-a ales. Noi doi ne-am înțeles să-i cerem lui Doug să cerem să angajeze un expert în Renaștere, care se întâmpla să fie și paranormal. Lui Doug nu păsa de aspectul paranormal atâta vreme cât avea un expert în istorie. Însă eu și Preston am dorit ajutorul unui paranormal adevărat. Jonas este perfect pentru noi, toți. Iar când Saranatha l-a văzut, l-a recunoscut instantaneu ca fiind perechea mea adevărată. Vezi cum totul se combină pentru a forma un întreg complet? Armonia vieții îți taie răsufierea când forțelor naturale li se permite să-și urmeze cursul firesc, nu-i așa?

- Eu consider că tupeul unora îți taie răsufierea în egală măsură.

- Te simți ofensată că te-am abordat în acest mod? Vreau doar să fiu cinstită cu tine, surioară. Cred că te pot face să înțelegi situația mea. Ești deschisă la minți, iar în felul tău, și tu cauți adevărul. Te asigur că nu sunt o amenințare la adresa relației tale pe termen lung cu Jonas.

- Vrei doar să-l împrumuți pentru scurt timp, nu?

- Exact. Zâmbetul Elysei fu aproape exaltat. Eu și Jonas vom crea împreună un copil frumos, un copil cu un potențial enorm. Doar n-ai vrea să refuzi lumii o asemenea făptură omenească, nu-i așa?

- O, nu știu, zău! Lumea are deja destule făpturi omenești. Verity se sprijini de spătar și își întinse picioarele. Spune-mi, ce s-a întâmplat când Preston a fost testat în laboratorul de la Vincent College?

Fruntea netedă a Elysei se încruntă puțin.

- Echipamentul de testare al laboratorului nu era suficient de sofisticat pentru a identifica talentul lui paranormal.

- Atunci, de ce crezi că echipamentul era suficient de sofisticat pentru a identifica abilitățile lui Jonas? Poate că cercetătorii au greșit, la fel cum au greșit și în privința lui Preston. Jonas susține că nu este paranormal. Este firesc ca el să se cunoască cel mai bine.

- Sunt sigură că Preston nu s-ar fi putut înșela în privința lui Jonas. Preston și-a dezvoltat intuiția de-a lungul câtorva vieți. Îi este foarte acută.

- Înțeleg. Verity își puse mâinile pe brațele fotoliului și se ridică. Elyssa, detest să te dezamăgesc, dar mă tem că Jonas nu va fi un bun armăsar de prăsilă pentru tine. Nu e ceea ce crezi tu că este și, în plus, nici nu se pune problema să-ți permit să-l împrumuți. Să știi că Jonas e foarte demodat în anumite privințe. Nici prin cap nu-mi trece să-l pun în situația jenantă de a-l trimite în patul tău. În plus... Începea să se înfierbânte din pricina subiectului. În plus, ca să fiu cinstită, trebuie să te avertizez că dacă încerci să-l seduci...

Se întrerupse fiindcă ușa camerei se deschise, iar Jonas intră senin.

- Mă întrebam unde ești, Verity. Ce-ai făcut cu lanterna? Nu este în geantă și avem nevoie de ea în aripa vestică. A, bună, Elyssa! Vă distrați bine împreună?

Elyssa se ridică în picioare. Îi adresă lui Jonas unul dintre zâmbetele ei de preoteasă de templu.

- Bună, Jonas. Eu și Verity am avut o conversație de la femeie la femeie. Dar am terminat deja. Îmi dau seama că nu mai e nimic de spus. La revedere, Verity. Te rog, încearcă să-ți deschizi mintea și să te lași ghidată de lumina interioară. Este singura cale de a dobândi fericire și satisfacție de durată.

Ieși din cameră după ce îi zâmbi încă o dată lui Jonas.

- Ce naiba a fost asta? vru Jonas să știe după ce închise ușa în urma Elyssei. Ce conversație de la femeie la femeie?

- Am discutat despre potențialul tău ca armăsar de prăsilă.

- Pe dracu'!

Părea stupefiat.

- Elyssa ar dori să te împrumute pentru a beneficia de serviciile tale pentru scurt timp. Până rămâne însărcinată. Nu-l mai văzuse niciodată pe Jonas atât de indignat. Crede că ai fi perechea ideală pentru ea. Ar fi și cazul să știe fiindcă se pare că deja și-a petrecut o viață făcându-și de cap cu oricine purta pantaloni și intenționează să și-o petreacă și pe aceasta în același mod. Te vrea, dar, fiind o stricată nobilă, sinceră și onestă, s-a gândit să obțină permisiunea mea mai întâi.

- Stai să mă lămuresc! Ți-a cerut permisiunea să se culce cu mine? O roșeață mată apăruse pe pomeții lui Jonas. Nu pot să cred!

- Bănuiesc că este o abordare New Age a penuriei de bărbați.

- Verity, vrei să zici că ai stat aici și ai discutat calmă cu țacănita aia blondă?

Verity îi zâmbi netulburată.

- Desigur. Noi, femeile, comunicăm foarte bine una cu alta.

- Isuse, pur și simplu nu pot să cred! Jonas izbi peretele cu palma. O privi pe Verity pe sub genele coborâte. Și?

- Și ce? întrebă ea cu inocență.

- Ce i-ai spus când ți-a cerut să mă împrumuți?

- I-am zis că nu ești genul ăsta de bărbat.

Jonas se apropie de Verity. Expresia lui mai avea foarte puțin până să devină furioasă.

- Crezi că e foarte amuzant, nu-i așa?

- Cumva, este. Verity nu-și mai putu reprima chicotitul. Când se uită în ochii lui prevestitori de furtună, ai ei străluceau de răs. M-am gândit să-i zic că deja mi-a dăruit mie toată rodnicia ta și că mă îndoiesc

că ți-a mai rămas ceva, dar m-am temut că te-ai putea simți insultat.

- Ar trebui să te pun pe genunchi. La naiba, Verity, într-una dintre zilele astea vei merge prea departe!

- Promisiuni, promisiuni, rosti ea imitându-l.

- Ți se pare o glumă, nu-i așa? O glumă stupidă. O femeie îți spune că vrea să și-o tragă cu mine și să facă un copil, iar tu nu faci altceva decât să râzi? Unde e nenorocita aia de lanternă?

În cele din urmă, Verity pricepu că Jonas nu vedea latura amuzantă a situației. Era nemulțumit și mâhnit de parcă faptul că nu era geloasă îl rănise.

Ea deschise gura pentru a-l lămuri că nu de alte femei se temea. În privința relației lor, singurele ei temeri erau pricinuite de factorii necunoscuți din Jonas însuși, nu de ceva atât de banal cum era o femeie care se dădea la el. Adevărul era că, în legătură cu anumite lucruri, avea încredere deplină în el. De pildă, Jonas nu ar fi înșelat-o niciodată. Însă era clar că el nu avea chef de o altă discuție despre relația lor.

- Lanterna este sub pat, rosti Verity încet, răspunzând la întrebarea lui. N-am mai avut loc de ea când am pregătit geanta pentru excursia în oraș.

Verity se aplecă și scoase marea lanternă.

Jonas își ridică rugător ochii spre tavan.

- Mai sunt și alte lucruri de-ale mele ascunse acolo?

- Nu. Asta-i tot.

- Sunt recunoscător.

Verity îi ignoră sarcasmul și se așeză încet pe pat. Nu știa cum să-și ceară scuze pentru că nu manifestase suficientă gelozie, așa că decise să treacă la un subiect mai sigur.

- Știi ceva, Jonas? Și Elyssa și Preston sunt la curent cu faptul că ai fost testat la Vincent College. Preston a păstrat tăcerea. Susține că îți respectă dorința de a-ți păstra anonimatul. Singura căreia i-a zis a fost Elyssa - de aia ea e convinsă că ești paranormal.

Jonas, care verifica bateriile lanternei, își ridică privirea. Se încruntă.

- Cât de multe știu ei despre ce s-a întâmplat la Vincent? Ai aflat?

Verity clătină din cap.

- Nu, dar am înțeles că nu știu prea multe în afara faptului că cercetătorii au confirmat capacitățile tale paranormale. Iar asta-i tot ce contează pentru mica donșoară Rază-de-Soare. Vrea să se împerecheze cu un paranormal adevărat. Poate că a început să aibă unele îndoieli în privința lui Preston. Preoteasa care îi este mentor crede că genele voastre ar putea produce un urmaș impresionant.

- E nebună!

- Elyssa? Verity îl privi confuză. Cred că Elyssa este genul care exagerează cu entuziasmul. Acesta e motivul pentru care nu am făcut o scenă. Adică, la urma urmelor, în esență e inofensivă și ne este clientă, iar eu...

- Las-o baltă! Trebuie să mă întorc la treabă. Warwick mă plătește pentru a cerceta cu minuțiozitate hărăbaia asta, iar timpul trece. Ne vedem la masă.

Verity suspină în vreme ce el ieși din cameră. Privi desenul murdar de pe perete și se întrebă de ce nu avușese înțelepciunea să facă o scenă când constatase că o femeie pusese ochii pe Jonas.

Dar cum putea să-i explice lui Jonas că ea nu le considera pe alte femei o amenințare. Comparativ cu primejdiile reale din relația lor, alte femei erau floare la ureche. „Jonas, iubitule“, gândi ea posomorâtă, „tu habar n-ai ce sunt teama și gelozia adevărate. Eu le-am simțit și n-au nici o legătură cu alte femei“.

Teama adevărată era cea care o trezea în toiul nopții și o făcea să se întrebe dacă legătura paranormală dintre ea și Jonas era singura care îl ținea alături de ea. Gelozia adevărată era să se tortureze cu viziuni despre cum ar fi dacă acea legătură ar dispărea vreodată sau dacă Jonas ar constata că nu mai avea nevoie de ea pentru a-și

controla talentul. Și mai era o spaimă, ascunsă adânc în inima ei. Ceva din Jonas îi amintea de tatăl ei. Și anume, partea care accepta cu ușurință violența și aventura. Iar ori de câte ori întrezărea acea latură a firii lui, se întreba cât timp avea să se simtă mulțumit alături de ea și de copil, în Sequence Springs.

Alte femei? Nu, Verity putea ignora o asemenea amenințare. În relația lor erau prea multe alte lucruri care o speriau.

Dar până în clipa aceea, nu-i trecuse niciodată prin minte că și Jonas s-ar putea teme. Petru prima dată, îi era clar că nu numai ea avea nevoie de asigurări în privința relației lor.

Fusese atât de cufundată în propriile nesiguranțe și temeri, încât nu își dăduse seama că și Jonas le avea pe ale lui.

După câteva minute de cugetare asupra acelei revelații, Verity își aminti de noii cercei. Se ridică, se duse la măsuța de toaletă și și-i puse. După aceea, își răsuci capul dintr-o parte în alta pentru a examina efectul.

Jonas se înșela – nu avea nevoie de cercei în culoarea ochilor ei. Acele cristale roșii erau perfecte pentru ea. Focul dansa în ele ori de câte ori mișca din cap.

- Suntem ca unul în căutarea nivelurilor superioare ale adevărului, intonă Preston Yarwood. Energiile noastre psihice combinate reprezintă o forță puternică. Împreună, o vom proiecta în cristal, unde va fi acordată, amplificată și trimisă înapoi în noi. Împreună, în această seară vom face călătoria pe un alt plan. Împreună, vom găsi o stare modificată a conștientului, în care vom putea depăși limitările logicii normale și ne vom putea folosi intuiția pentru a găsi noi răspunsuri. Împreună. Trebuie să facem asta împreună.

Ploaia cădea în curtea întunecată. Verity o auzea lovind ferestrele salonului. Mâna stângă îi era ferm strânsă de a lui Jonas, iar dreapta îi era ținută lejer de a lui

Oliver Crump. Își miși ochii și privi rapid micul cerc așezat pe podea în fața șemineului.

Exceptând strălucirea focului, încăperea era întunecată. Yarwood stinsese luminile spunând că energiile psihice se armonizau mai ușor pe întuneric. În centrul cercului lor se afla un mare cristal roz. Yarwood le explicase că ideea era să-și concentreze energia psihică asupra cristalului. Teoretic, piatra avea să conducă și să amplifice acea energie.

Verity văzu că ochii lui Jonas erau deschiși și că el părea plictisit. Se alăturase fără nici un chef cercului, la insistențele Elyseei. Zărind-o pe Verity privind pe furis, îi rânji sexy. Ea îi zâmbi nefericită. „Ce mai pierdere de vreme!” gândi ea. Dar astfel de lucruri însemnau să-i faci pe plac clientului, după cum îi explicase mai devreme lui Jonas.

- Trebuie să ne concentrăm împreună, spuse Yarwood pe un ton ușor dojenitor.

Verity își dădu seama că Preston îi prinsese pe ea și pe Jonas zâmbindu-și. Supusă, închise ochii din nou. Yarwood își reluă psalmodierea ritmică, hipnotică.

Jonas începu să gâdile palma lui Verity cu degetul mijlociu. Ea îl ignoră cât de mult putu, dar, după câteva momente, nu mai suportă. Îl strânse de mână, iar el se opri. Dar de îndată ce slăbi strânsoarea, el începu din nou. Verity îl înghionti cu genunchiul. Jonas trecu de la gâdilat la o mângâiere prelungă, intimă, din cale-afară de erotică. Degetul lui alunecă încet din palmă pe încheietură și înapoi, o mișcare despre care ea își dădu seama că voia să simuleze sexul.

Verity își înfipse unghiile în mâna lui pentru a-l pedepsi. Jonas puse capăt mișcării excitante a degetului doar până când ea își retrase unghiile din pielea lui, apoi o luă de la capăt.

Verity încercă disperată să se concentreze pe altceva. Se gândi la comoara legendară, imaginându-și-l pe bărbatul

renascentist încremenit la biroul său și având în spate cufărul plin de bogății.

Ceva licări în mintea ei.

Uimită, încetă să se mai joace cu mâna lui Jonas. Se opri și el, parcă simțindu-i surprinderea. Impresia de licărire apăru din nou. Verity deschise ochii și privi cristalul. Piatra roz care se afla în mijlocul cercului. Nu strălucea, nu-și schimba culoarea, nu făcea nimic misterios.

Însă deodată, cerceii lui Verity se încălziră foarte tare.

Se încruntă concentrată și închise ochii din nou. Imaginația ei începu să funcționeze la turație maximă. Preston Yarwood continuă să vorbească, îndemnându-i pe toți să-și proiecteze forța mai tare. Verity își dori ca el să tacă. Simți brusc nevoia să se concentreze.

Imaginea licăritoare din mintea lui Verity începu să capete formă. Ea încremeni și strânse cu putere mâna lui Jonas.

Nu era ca atunci când intra cu Jonas în coridorul paranormal. Era altceva. O imagine palidă apărea în mintea ei, dar nu avea nimic de-a face cu tunelul timpului.

Știa că Jonas realizase că fusese brusc distrasă. Degetele lui se strânseseră cu putere în jurul alor ei. În partea cealaltă, și Oliver Crump începu să-i strângă degetele mai tare.

Verity studie imaginea din mintea ei. Era o cameră de piatră întunecată. Lângă un perete al sinistrei cămăruțe era un cufăr din lemn negru bogat sculptat.

Un curent rece trecu deodată prin salon. Flăcările tremurară și aproape se stinseră.

- Probabil că Maggie a lăsat un geam deschis, se plânse Elyssa Warwick. E frig aici.

Cuvintele ei curmară vraja. Imaginea din mintea lui Verity dispăru brusc, iar cerceii nu i se mai părură calzi. În dreapta, Oliver Crump dădu încet drumul mâinii ei. Când deschise ochii, îl văzu privind-o cu o expresie ciudată. Jonas îi strânse mâna stângă cu atâta putere,

încât Verity avu impresia că îi întrerupsese circulația în degete.

- Cred că ne-am ocupat destul de proiectare în această seară, anunță Jonas ridicându-se și trăgând-o pe Verity în picioare. E târziu, iar eu și Verity ne ducem la culcare. Noapte bună, tuturor!

- Sunt de acord, rosti Doug Warwick. Îmi doresc să fi avut un televizor aici.

- Cel puțin, avem băutură, murmură Slade îndreptându-se spre dulapul cu băuturi. Scoase pe furiș capacul flaconului cu pastile. Și chiar băutură bună.

Înghiți pastilele cu o gură zdravănă de whisky. Mai devreme în acea seară, Verity remarcase că vânătăile lui Spencer păreau să se fi înrăutățit puțin în ultimele 24 de ore. Nu era neobișnuit ca o vânătaie să se coloreze mai tare la două, trei zile după lovitură. Se înfioră când îi spuse noapte bună și speră că, atunci când se uita în oglindă, nu se gândea să ia legătura cu un avocat.

- O să-i cer lui Maggie să caute fereastra deschisă, murmură Elyssa ieșind din cameră. Nu este chiar cea mai eficientă menajeră, nu-i așa?

Preston o urmă.

Oliver o privi cu atenție prin lentilele ochelarilor cu rame subțiri.

- Noapte bună, Verity. Somn ușor!

- Să mergem! Jonas o trase pe Verity spre ușă cu mai multă forță decât era necesar. De îndată ce ajunseră în dormitorul lor, întrebă cu asprime: Ce s-a petrecut acolo?

Verity își eliberă încheietura din strânsoarea mâinii lui și se așeză.

- Nu sunt sigură, rosti ea cu sinceritate. Ai văzut și tu?

- Ce să văd?

- Imaginea unei camere. O cameră cu pereți de piatră, în care era un cufăr negru. Aș putea jura că era cufărul din viziune. Ședeam în cercul acela, Jonas, și mă gândeam la comoară, mă întrebam unde ar putea

fi, iar deodată, imaginea micuței camere întunecate mi-a apărut în minte. Am crezut că, poate, ai văzut-o și tu.

Jonas începu să se plimbe prin cameră frecându-și ceafa. Expresia de pe chipul lui era aspră.

- N-am simțit și n-am văzut nimic. Doar am avut impresia că, brusc, erai în altă parte. Îi aruncă o privire pătrunzătoare. Sper că nu începi să crezi în pros-
tia asta paranormală cu cristale și energie astrală, și restul aiurelilor.

- În abilitățile tale paranormale, am crezut, nu-i așa? ripostă Verity.

El se opri și o privi cu severitate.

- Asta-i altceva!

- Înțeleg. Mulțumesc că mi-ai atras atenția.

- Tu chiar ai văzut imaginea unei camere în seara asta, nu-i așa? întrebă el.

- Am văzut-o.

- Nu a fost doar imaginația ta?

- E posibil. Ridică din umeri. Sau poate că am preluat gândurile altcuiva, rosti ea încet, gândindu-se la Oliver Crump. Jonas, tu nu crezi că cineva din acel grup chiar este paranormal, nu? În seara asta, noi doi am jucat jocuri de salon pentru a le face pe plac clienților noștri, dar unii dintre ceilalți chiar au încercat să-și proiecteze energia în acel cristal. Dacă unul dintre ei chiar a văzut ceva, iar la mine a ajuns o reflexie, așa cum se întâmplă când tu îți folosești puterile?

- Nu pot să cred că vreunul dintre acești idioți este un paranormal autentic, spuse Jonas cu răceală.

- Nu sunt idioți, Jonas. Doi dintre ei ne sunt clienți. Unul dintre ei este un om drăguț, care studiază metodele de vindecare cu ajutorul plantelor și cristalelor, iar altul crede suficient în puterile sale paranormale pentru a plăti cândva ca să fie testat.

- Yarwood. Jonas se gândi o clipă. Tot nu cred. Dacă ar fi avut vreun talent, de ce mă plătesc frații Warwick ca să verific această vilă? Ar fi putut face el treaba asta.

- Doug a vrut un savant autentic, îți amintești? În plus, Preston nu pretinde că ar avea vreun talent legat de psihometrie, doar ceva abilități de clarvăzător. Acestea nu aveau cum să-i ajute la găsirea comorii, darămite la autentificarea vilei. Elyssa și Preston au ajuns la concluzia că au nevoie de tine.

Jonas clătină din cap.

- Nu cred că Yarwood are cu adevărat vrun talent paranormal. Pur și simplu, individul e un escroc.

- Unul care pare a crede în propria escrocherie.

- Țștia sunt cei mai primejdioși.

Verity se uită la Jonas.

- În seara asta, intrăm în tunelul ascuns?

- Eu intru. Dar cred că tu ar trebui să stai aici.

- Am mai discutat despre asta, Jonas. Insist să vin cu tine. Te avertizez că, dacă e necesar, te voi urmări.

- Nu-mi place asta, Verity.

Însă era evident că nu spera cu adevărat s-o facă să se răzgândească.

- Vom fi amândoi foarte atenți. Verity se ridică în picioare. Sunt gata, dacă dorești să mergem.

- Verity...

Ea deja ajunsese lângă tapiserie și o dădea la o parte.

- Mă tem că te-ai ales cu mine, Jonas.

- La bine și la rău? întrebă el cu voce joasă.

Ea văzu intensitatea din ochii lui aurii. Își feri privirea, din nou neliniștită.

- Ar fi bine să ne grăbim dacă dorim să și dormim în noaptea asta.

- Lașă ce ești! murmură el. Luă lanterna și o aprinse. Să rămâi mereu la doi pași în urma mea, să nu atingi nimic și să nu pășești nicăieri dacă nu am atins eu locul respectiv sau nu am pășit acolo.

- Da, o, Mare Vânător Paranormal al Noptii!

- Mai spune tu obrăznicii, că o să te leg de pat și o să te las aici cât voi explora tunelul.

Verity tăcu și îi adresează cel mai amețitor zâmbet al ei. Jonas suspină și luă bastonul abandonat de ea. Îl cântări în palmă și intră în pasajul de piatră.

- Încă e acolo? întrebă Verity urmându-l în tunel.

- Ce să fie aici?

Vocea lui se auzi ca un ecou slab în pasaj.

- Scheletul.

- Firește că-i aici. Unde crezi că s-ar fi putut duce?

Ea refuză să se uite în spatele ușii de piatră.

- Întrebam doar. La ce-ți trebuie bastonul?

- Ca să declanșez capcanele.

- Bună idee.

- Mersi! replică el sarcastic. Nu știu cât de bun va fi. Cred că ar fi mai bine să mă bazez pe abilitățile mele paranormale și pe aceste urme de pași lăsate de Digby sau de amicul lui. Atât timp cât pășim pe urmele altora, ar trebui să fim în siguranță.

Porniră încet prin pasajul ascuns, pe vechile urme din praf. Jonas nu spuse prea multe în vreme ce deschidea drumul.

După ce merseră o oarecare distanță prin coridorul cotit, Jonas se opri și se lăsă pe vine, examinând o serie de trepte care coborau abrupt.

- Tunelul continuă printre pereți spre parter. Se uită peste umăr. Fii atentă la trepte, că sunt înguste.

- Fii liniștit, nu intenționez să-mi luxez glezna din nou. Urmele de pași vin din acea direcție?

- Da. Digby probabil că a urcat aceste scări de câteva ori. Se pare că și altcineva a făcut-o. E greu să-ți dai seama cu atât de mult praf, dar aș putea jura că sunt două seturi de urme.

- Ale lui Digby și ale celui care l-a ucis.

Verity se cutremură.

- Probabil. Jonas se ridică și începu să coboare treptele. Cred că această scară trece de parter. Se pare că vom coborî mai jos.

- Casele renescentiste aveau pivnițe?

- Asta are. Era o combinație de spațiu de depozitare și temniță. Voiam s-o verific mâine.

- Parcă Maggie Frampton a zis ceva de o cameră de tortură, nu?

Scara cobora în ceea ce părea a fi un întuneric fără sfârșit. Lanterna lui Jonas avea un fascicul luminos puternic, dar tot rămânea mult întuneric neatins. Verity își spuse că nu suferea de claustrofobie și nu se temea de întuneric. Dar trebui să recunoască faptul că ceva îi producea fiori neplăcuți pe șira spinării.

Treptele se terminară brusc. Jonas se opri pe ultima și luminează cu lanterna noul pasaj.

- După cum este proiectat coridorul ăsta, ar putea străbate toată vila, se plânse el. Ne-am putea petrece săptămâni întregi explorându-l.

- Nu avem săptămâni, ci doar câteva zile. Verity privi în față, spre umbrele sinistre. De ce să construiești un coridor ascuns doar pentru a umbla prin toată casa? Trebuie să existe și alte ieșiri în afara celei din camera noastră.

- Se pare că Digby sau prietenul lui au găsit una.

Jonas studia urmele din praf.

- Ce vrei să spui? întrebă Verity apropiindu-se.

- Un set de urme pare să vină direct din această porțiune a peretelui. Probabil că este o altă ușă ascunsă. Iar celelalte vin din pasaj.

- Hai să vedem dacă nu reușim să găsim mecanismul care activează această ușă din tunel. Nu m-ar deranja să avem o altă rută de întoarcere din acest tunel afurisit.

Jonas trecu fasciculul lanternei peste peretele de piatră.

- Cu puțin noroc, este la fel ca al ușii din camera noastră. A, uite-l! continuă el cu o satisfacție bruscă.

O altă dovadă că renașcentiștii îndrăgeau proporțiile armonioase și simetria. Mecanismul acestei uși este exact în aceeași poziție ca al ușii din capătul coridorului. Dă-te înapoi!

- Ai grijă, Jonas!

- Voi avea, dar nu cred că această ieșire are vreo capcană. Nici cealaltă nu are.

Își trecu mâna printre pietre, oprindu-se în diverse locuri pentru a apăsa cu prudență. În cele din urmă, fu răsplătit cu un sunet care semăna cu un geamăt omenesc. O margine apăru în piatră, apoi o ușă grea se deschise încet spre interior.

Verity icni șocată când Jonas plimbă lumina lanternei printr-o încăpere care părea camera ororilor dintr-un muzeu al figurilor de ceară.

- Asta-i cuibușorul de nebunii al lui Maggie și Digby? întrebă Verity stupefiată.

- Și tu zici că eu sunt pervers. Jonas chicoti și intră în încăpere. Era plină de mașinării sinistre, lanțuri, cătușe și alte instrumente ale terorii. Îndreptă fasciculul lanternei spre un perete. Frumoasă colecție de bice!

- Jonas, cum de suporti acest loc? Verity îl urmă încet. Dacă toate aceste lucruri oribile chiar sunt de pe vremea Renașterii, probabil că unele emit vibrații cumplite.

- Nu iau în mână nici un obiect, rosti Jonas vesel. Atinse un lanț lung, care atârna de un perete și la capătul căruia se afla o cătușă. Absolut nici unul!

Răsuci cătușa și o studie la lumina lanternei. Chicoti din nou.

- Ce-i atât de amuzant? vru Verity să știe.

- „Made in Hong Kong.“ Sunt doar antichități false, iubito. La fel ca lucrurile de la pensiune.

- Ei bine, presupun că asta-i o ușurare. Verity privi dezaprobatore în jur. Totuși, ce idee să colecționezi astfel de antichități false! E dezgustător. Nu-mi imaginez ce minte bolnavă trebuie să aibă cineva pentru a se simți bine făcând dragoste într-un astfel de loc. Maggie pare

o persoană atât de drăguță! Iar în ceea ce-l privește pe Digby, mi-l imaginam un savant respectabil, chiar dacă puțin excentric. Nu mi-aș fi închipuit niciodată... Se întrerupse. Jonas, asta îl pune pe Digby Hazelhurst într-o lumină cu totul nouă.

Jonas rânji.

- Abia aștept să termin treaba asta cu consultanța și să scriu biografia tipului. Găsi comutatorul și aprinse lumina. Este evident că Hazelhurst considera această cameră suficient de importantă pentru a prelungi rețeaua de curent electric până aici.

Jonas luă un bici de pe perete și îl examinează cu mare interes.

- Nu sunt sigură că vreo editură care se respectă ar publica biografia lui Digby. Jonas, pentru numele lui Dumnezeu, lasă biciul!

El râse încetișor și trecu printre degete capătul biciului.

- Poți învăța multe de la un savant respectabil precum Hazelhurst.

- Jonas, nu te uita așa la mine!

Jonas pocni ușurel din bici, iar Verity tresări surprinsă când biciul se înfășură în jurul taliei sale. Nu o duruse deloc. Jonas trase încet de mânerul biciului, atrăgându-l spre el.

- Nu este amuzant, îl anunță Verity pe un ton suveran. Apucă de capătul biciului și începu să-l desfășoare din jurul taliei. E din catifea! exclamă ea uimită. Nu-i de mirare că nu m-a durut.

- Vrei să experimentăm și alte lucruri? întrebă Jonas cu prea multă speranță în privire.

- Categorie, nu! Verity desprinse în sfârșit biciul din jurul taliei. Pune-l la loc în clipa asta!

- Nu mă lași niciodată să mă distrez.

Puse la loc biciul de catifea.

Verity studie dușumeaua.

- Văd că Maggie a păstrat curătenia în această cameră. Fără îndoială, din motive sentimentale. Mă întreb ce făceau aici ea și Digby.

- Fac pariu că genul de lucruri care ar face o mironosiță ca tine să se înroșească precum para focului.

- Apropo de ciudătenii. Lăsă jos o cătușă pe care o examinase și se uită la Jonas. Și acum, ce facem? Ne întoarcem în coridor?

- Nu cred. E târziu, iar tu trebuie să dormi. Cred că ne vom întoarce în camera noastră. Dar nu este nevoie s-o luăm pe calea cea grea. Traversă camera de tortură și deschise ușa. Am putea s-o luăm pe drumul principal. N-are rost să ne întoarcem prin pasajul acela friguros.

- Și dacă ne vede cineva plimbându-ne prin casă?

- Vom spune că ai dorit să bei niște apă, iar eu te-am însoțit.

Se întoarseră la etajul aripii sudice fără vreun incident. Dar când trecură prin fața ușii de la camera Elyseii, un zgomot de voci furioase le atrase atenția.

- Yarwood e în cameră cu Elyssa, remarcă Verity când se apropiară grăbiți de ușă. Mă întreb de ce se ceartă.

Jonas privi gânditor ușa închisă.

- Nu știi, dat nu pare ceva serios.

Se opri să asculte. Verity se încruntă.

- Îți amintești ce a zis Caitlin, că Yarwood este priimejdios? Poate că ar trebui să-i întrerupem.

- Ultimul lucru pe care l-ar face o persoană zdravănă la cap ar fi să intervină între două persoane care fac sex una cu alta. Nu mi-ai spus tu că Yarwood și Elyssa au o relație?

- Slade mi-a zis asta. Yarwood pare furios, nu-i așa?

Vocea ridicată a lui Preston Yarwood abia se auzea din spatele ușii de lemn.

- Târfuliță în călduri! țipă Yarwood. Cum adică vrei să închei relația noastră? Eu sunt cel care ți-a dezvăluit potențialul paranormal pe care îl ai, ai uitat?

- Haide, Preston, știi că nu este ceva personal. Te admit foarte mult, dar Saranantha zice că trebuie să-mi găsesc altă pereche.

- So ia dracu' pe Saranantha! Știu ce pui la cale. Vrei să te culci cu Quarrel, nu-i așa? Dar n-am de gând să-ți permit să mă părăsești pentru a te băga în pat cu un ticălos care crede că are puteri paranormale mai mari.

- Preston, te rog, nu e nevoie să țipi. Nu făc decât să urmez sfatul Saranantei. Ea este ghidul meu spiritual. Știi asta.

- La dracu', dacă am chef să țip, țip! Și nu te folosi de Saranantha ca pretext. Ți s-au aprins călcâiele după Quarrel fiindcă crezi că are puteri paranormale. Ei bine, află că eu sunt singurul paranormal adevărat de-aici. Quarrel e un escroc.

- Nu este!

- Nu a găsit comoara, nu-i așa? Ei bine, e un escroc! Nu-mi pasă ce au zis oamenii ăia de la laborator. Am știut asta mereu. Când am fost la Vincent, am avut suspiciuni și s-a dovedit că am dreptate. Quarrel nu a găsit absolut nimic! Dacă vrei să te culci cu un paranormal autentic, te culci cu mine, târfulițo!

Verity se uită neliniștită la Jonas.

- Pare furios. Dacă o lovește? O să bat la ușă. Voi pretinde că vreau să vorbesc cu Elyssa și nu mi-am dat seama că e cu cineva.

Ridică mâna pentru a ciocăni în ușă. Jonas o apucă de încheietură.

- Nu, nu o să bați la ușă. O să lași lucrurile așa cum sunt. Jonas o trase cu fermitate prin coridor. Reuși s-o ducă până la camera lor și tocmai o împingea înăuntru când ușa Elysei se deschise cu o bufnitură. Intra, Verity!

Verity nu avu de ales. Intra.

Jonas intra și el în dormitor, închise ușa în urma lor și suspină ușurat. Se sprijini de ușă și se încruntă la Verity.

- Bănuiesc că Yarwood a aflat că mica donșoară Rază-de-Soare umblă după noi donatori de spermă.

capitolul 12

Prima furtună trecu în timpul nopții, dar a doua era pe drum. Verity stătea sub crengile pinilor din care picura apă și privea apele de un cenușiu rece ale Soundului. În depărtare se zărea feribotul *Washington State*, care naviga grațios pe lângă insulele risipite pe ocean.

În acea dimineață, simțise nevoia imperioasă de a ieși din vila friguroasă. Tensiunea din atmosferă fusese evidentă. O parte din ea fusese generată de Elyssa și de Preston Yarwood, care se părea că încă erau supărați unul pe altul. Oliver Crump păruse mai preocupat decât de obicei, iar Slade Spencer se retrăsese în salon, după micul dejun. Nu manifestase nici un interes față de continuarea explorării vilei. Verity avea impresia că se plictisise de acel joc.

Doug Warwick luase șalupa și se duse în micul oraș de pe insula alăturată, spunând că trebuia să-i telefoneze un broker care se ocupa de vilă. Maggie Frampton, ca de obicei, se ocupa de curățenia nesfârșită pe care o cerea vila. Se părea că toată viața lui Maggie se învârtea în jurul vilei.

Verity se gândi să i se alăture lui Jonas, care se ocupa de parterul vilei, dar se răzgândi în ultima clipă. Dorea să mai stea singură o vreme. Avea nevoie de timp pentru a se gândi.

Când feribotul ieși din câmpul vizual, Verity se răsuși și începu să se plimbe pe insula lui Hazelhurst. Se gândea la Jonas. Nu putea scăpa de sentimentul că nu reușise să-i ofere ceva de care el avea mare nevoie.

Acel ceva era certitudinea.

Înțelegerea faptului că probabil și el avea nevoie de certitudine la fel de mult ca ea o izbi cu putere. Își făcuse atât de multe griji în legătură cu viitorul ei alături

de el, încât nu își dăduse seama că și el probabil avea temerile și îngrijorările lui.

Se părea că el fusese conștient de închiderea ei în sine din ultimele câteva săptămâni și încercase adesea s-o facă să-i spună ce era în neregulă. Și fusese sincer îndurerat de faptul că ea nu-i zisese despre copil de îndată ce bănuise că era însărcinată. Apoi, când ea nu acceptase imediat cererea lui în căsătorie, fusese supărat și furios.

Jonas era îndreptățit să aibă câteva incertitudini. Acestea ieșiseră la iveală în ziua precedentă, când Verity nu manifestase nici un fel de gelozie după revoltătoarea cerere a Elysei.

El era un bărbat care, în ultimii ani, trăise o viață agitată, fără rădăcini, un bărbat bântuit de fantomele trecutului și chinuit de constanta amenințare că ar putea fi copleșit de un talent pe care nu îl putea controla. Un astfel de bărbat avea nevoie de toate certitudinile posibile din partea femeii pe care o iubea. În viața lui erau prea multe aspecte de care nu putea fi absolut deloc sigur, pe care nu se putea baza.

Verity se gândise mult în timpul nopții.

Dimineață, se trezise copleșită de remușcări și cu o perspectivă nouă asupra lui Jonas Quarrel. Își reproșă că, în ultima vreme, nu fusese preocupată decât de propriile probleme. Nu acordase nici pe departe suficientă atenție sentimentelor lui Jonas.

Verity ocoli cotul unei faleze arcuite și se opri pentru a-și coborî privirea spre micul golf. Tocmai era pe cale să plece mai departe când văzu o bărcuță trasă pe jumătate afară din apă și legată de trunchiul unui pin. Era o mică ambarcațiune zveltă și care părea rapidă. Se uită în jur, căutându-l pe cel care sosise cu ea. Nu văzu pe nimeni. Pe țărmul acoperit cu prundiș nu puteau rămâne urme de pași.

Verity își notă în minte să-i spună lui Doug Warwick că era posibil ca pe insulă să se afle vizitatori.

Se întoarse și mai merse puțin înainte de a se decide că vântul puternic era prea rece pentru ca plimbarea să mai fie plăcută. Se răsuci și porni înapoi spre vilă. Era vremea să-i dea lui Maggie o mână de ajutor la pregătirea prânzului.

Însă Maggie nu era în bucătărie când Verity sosi. Doug Warwick încă nu se întorsese din oraș. Crump și Spencer erau în salon, dar Verity se decisese că nu avea chef de conversație. Se îndreptă spre camera ei.

Jonas nu era în dormitor, iar ea presupuse că își făcea treaba pentru care fusese angajat. Verity se hotărî să vadă cu ce anume se ocupa. Străbătea coridorul când se întâlni cu Maggie Frampton.

- Îl căutați pe domnul Quarrel? întrebă Maggie surprinzător de îndatoritoare. Cred că s-a decis să cerceteze temnița. Am văzut-o pe micuța donșoară Rază-de-Soare cu el.

Maggie fusese evident nerăbdătoare să-i dea ultima informație.

- Mersi, Maggie. Gândul că Elyssa și Jonas cercetau împreună camera de tortură era enervant. Preston era cu ei?

- Nu. Domnul Preston e în camera lui. Nu-i deloc în toane bune. El și micuța donșoară Rază-de-Soare se pare că s-au certat, nu-i așa? comentă Maggie încântată.

- Ceva de genul ăsta, rosti sec Verity. Scuză-mă, Maggie, dar cred că o să mă duc să văd cum merge marea căutare a comorii.

- Așa să faceți. Dar vă zic că nu-i nici o comoară aici. Doar o casă izolată veche și mare, pe care, în afară de mine și de Digby, nimeni n-a iubit-o cu adevărat. Iar acum, Digby nu mai este, iar eu n-o să mai pot sta aici, să am grijă de ea. Maggie clătină din cap și porni mai departe prin coridor. Purta o rochie de casă din colecția ei aparent nepuizabilă. Lumina slabă se reflectă scurt în lanțul de metal pe care îl purta la gât. Cred că ar trebui să mă apuc de pregătirea prânzului.

- Vin să-ți dau o mână de ajutor, puțin mai târziu, strigă Verity în urma ei.

Apoi, cu pași hotărâți, porni spre treptele de piatră. În capul scării, ceva o făcu pe Verity să privească peste umăr. O surprinse pe Maggie privind-o cu o curioasă expresie de anticipare.

„Știe ceva ce eu nu știu“, gândi Verity. Dar avu o bănuială că avea să afle secretul în curând. Coborî fără prea mare dificultate în măruntaiele vilei, pe traseul urmat de ea și de Jonas în seara precedentă pentru a se întoarce în camera lor. Când ajunse la ușa camerei de tortură, o găsi întredeschisă. Nu fu deosebit de surprinsă să audă vocea ademenitoare a Elysei.

- Am primit îndrumare în privința acestei decizii, Jonas. M-am deschis complet forțelor pozitive care predomină în mine. M-am cufundat în mine și m-am consultat cu latura spirituală a firii mele. Saranantha m-a ajutat să înțeleg că ceea ce doresc este drept. M-a asigurat că sunt pe calea cea bună. Sunt foarte sigură în privința a ceea ce fac.

- Ei bine, eu nu sunt. Vocea lui Jonas era iritată. Elyssa, dacă nu te superi, am multă treabă de făcut aici. Fratele tău îmi dă bani frumoși pentru raport, iar eu aș vrea să-l termin la timp.

- Nu înțelegi, Jonas. Simt că tot ce am făcut în câteva vieți a fost pentru a ajunge la acest moment. Toată puterea din trupul meu de femeie s-a dezvoltat în mii de ani, devenind mai puternică, mai fertilă, mai adaptată, pregătindu-se pentru împerecherea perfectă. Tu ești perechea mea paranormală. Vei vedea. Când ne vom împreuna într-o armonie pură, în mintea ta nu va mai exista nici o îndoială.

Vocea lui Jonas interveni ușor răgușită:

- Uite ce este, Elyssa, sunt sigur că tu crezi tot ce spui, dar adevărul e că eu nu sunt ce crezi. Nu sunt perechea paranormală perfectă pentru tine. Crede-mă, Elyssa!

Dacă vrei un armăsar de prăsilă paranormal, întoarce-te la Yarwood sau la unul dintre ceilalți.

- Nu, Jonas, tu ești bărbatul potrivit pentru mine. Știu asta cu aceeași certitudine cu care știu că soarele va răsări mâine. Ești doar neliniștit, asta-i tot. Dar nu ai de ce să fii. Am văzut totul. Am văzut asta într-un plan paranormal care transcende acest nivel al realității. Am văzut cum noi doi făceam dragoste, Jonas. Frumos, liber, fără inhibiții. În celălalt plan, ți-am simțit mâna pe sânul meu. Buzele noastre s-au atins. Ți-am simțit sămânța revărsându-se în trupul meu. A venit vremea să unim realitatea din planul superior cu realitatea din acesta. Acum este perfect. Am verificat hărțile astrologice și am meditat cu cristalul. Totul este aliniat armonios.

- Vrei să spui de fapt că lumea fie este plecată din vilă, fie are treabă, rosti Jonas fără menajamente. Pleacă, Elyssa, am treabă de făcut. Iar Verity probabil se întreabă unde sunt.

- Și Verity e plecată. În orice caz, sunt sigură că ea va înțelege. Noi două suntem surori în felul în care toate femeile sunt surori. În inima ei, știe că noi doi trebuie să ne împerechem. Va accepta asta.

- Va accepta pe dracu'! Nu o cunoști prea bine pe Verity, nu-i așa?

- De fapt, continuă Elyssa pe un ton tainic, nici nu este nevoie să afle dacă tu preferi să păstrăm secretul.

- Elyssa, dacă nu pleci tu de-aici, voi pleca eu. La naiba, Elyssa, dă-te la o parte din calea mea. Ce crezi că faci? Isuse, ce-i cu tine? Ai înnebunit? Elyssa, nu, nu face asta! La naiba, plec de-aici! N-ai decât să-i explici tu fratelui tău de ce voi întârzia predarea raportului.

Restul protestelor lui Jonas fură curmate brusc.

Verity nu mai putu să aștepte. Împinse cu violență ușa camerei de tortură și o privi cu ochii îngustați pe Elyssa, care se afla în brațele lui Jonas.

Jonas o văzu pe Verity în pragul ușii și rămase încrămențit o clipă. Tocmai încerca să se desprindă cu fermitate din îmbrățișarea nedorită a Elyseei Warwick când ușa camerei se trântise, iar iubita lui evident furioasă apăruse. Realiză vag că nu mai văzuse niciodată acea expresie de furie pe chipul ei.

- Verity! Supărat, se smulse din îmbrățișarea Elyseei. Verity, ascultă, nu e ce crezi, începu el repede.

Apoi, se opri neștiind sigur ce credea ea. La urma urmelor, nu păruse deosebit de iritată cu o zi în urmă, când Elyssa îi ceruse să i-l împrumute. La naiba cu asta! Jonas se decise să nu-i mai dea deocamdată alte explicații. După cum se dovede, nu era nevoie să spună ceva. Verity și Elyssa se ocupau de asta. Surori, ai? Nu văzuse în viața lui două femei mai puțin surori decât Verity și micuța donșoară Rază-de-Soare. Jonas se sprijini de perete lângă cătușele care atârnavă de lanțuri, își încrucieșă brațele la piept și privi cu mare interes războiul fățiș.

Nu-și putea lua ochii de la Verity. Era mai furioasă decât iadul. Din ea iradia o aprigă furie feminină care părea pe cale să incendieze camera. Rânjind în sinea lui, Jonas se gândi că pe el cu siguranță îl pune pe jar. Simți că se excită privind-o cum intră calmă în cameră, părând din cap până în picioare a fi stăpâna casei.

Verity era mai scundă decât Elyssa și mult mai subțire, dar, cu ochii ei mari care aruncau scânteii albastre-verzui, cu atitudinea ei regească și cu acea coamă de bucle învăpăiate, domina total situația. Elyssa arăta ca un pudel în fața unei leoaice.

- Elyssa, pare-mi-se că ieri ți-am spus clar că Jonas nu este disponibil pentru activități nocturne.

Vocea lui Verity era joasă, răgușită și amenințătoare. Se îndreptă spre cealaltă femeie într-un mod atât de intimidant, încât Elyssa făcu automat câțiva pași îndărăt.

- Verity, te rog, exagerezi! Cum te-aș putea face să înțelegi? Uniunea dintre mine și Jonas este dreaptă. E menită să se întâmple. Trebuie să se consume.

- Încercă să consumi orice cu Jonas, iar eu îți garantez personal că te vei pomeni pe un plan paranormal foarte înalt. Îți voi trage un șut în fund de vei ajunge instantaneu acolo. De fapt, ți-l voi trage cu atâta putere, iar tu vei ajunge atât de sus, încât probabil că nu vei mai reuși niciodată să cobori.

Elyssa clipi stupefiată.

- Zău, Verity, nu ai nici un motiv să te superi atât de tare. Este vorba doar de o chestiune de profundă spiritualitate paranormală.

- Serios? Eu am căpătat impresia că e vorba de o rapidă tăvăleală în fân cu bărbatul meu. O aventură de o noapte. Sex ieftin. Nu asta vrei de fapt, Elyssa? Ocazia să ți-o tragi cu un tip care s-ar putea să aibă un talent paranormal autentic? Vrei să vezi dacă nu cumva capeți și tu ceva din el? Vrei să vezi dacă e ceva special când o faci cu un paranormal adevărat. Ei bine, află de la mine că nu vei avea șansa să te lămurești ce pierzi. Dacă te mai apropii vreodată de Jonas, te sfâșii în bucățele pe care apoi le voi arunca în Puget Sound. Ai priceput, surioară?

Ochii blânzi ai Elysesei se umplură cu lacrimi.

- Nu înțelegi nimic. La urma urmelor, mintea ta este închisă. Nu înțelegi, Verity? Eu și Jonas suntem meniți să avem o puternică experiență sexuală. E destinul meu. Trebuie să mi-l îndeplinesc.

- Cine zice asta? Pleacă de-aici, Elyssa. Acum! Și să nu îndrăznești să te mai apropii de Jonas decât dacă sunt prin preajmă pentru a-l supraveghea. Mișcă, fleandură veche de 2000 de ani!

Ochii Elysesei se lărgiră și mai mult, apoi izbucni în lacrimi și fugi din încăpere însoțită de zornăitul colierelor și brățărilor.

În tăcerea încordată care se lăsă în cameră, Jonas se simți cuprins de o fantastică senzație de triumf. Făcu un mare efort pentru a se abține să n-o ridice pe Verity în brațe și să n-o rotească exuberant.

Jonas se sili să rămână locului, cu un umăr sprijinit de perete, iar Verity se răsuci spre el. Jonas nu dorea să-i strice spectacolul. Ea avea tot dreptul la focurile de artificii, iar el nu dorea să arunce apă peste ele – pentru nimic în lume. Știa că rânjetul de pe fața lui era suficient de mare pentru a-i dezvălui majoritatea dinților, dar nu și-l putea stăpâni. Se simțea prea al naibii de bine.

Verity porni spre el cu buzele strânse, sprâncenele roșcate-aurii formând o linie aprigă deasupra năsucului. Ochii ei erau o mare de flăcări, iar părul efectiv îi trosnea încărcat cu energie.

- Ce chestie, murmură ea cu o voce înșelător de calmă, marele și viteazul paranormal aproape că a fost violat de clientă!

- Consumat, o corectă Jonas. Am fost în primejdia de a fi consumat de clientă. Dar tu m-ai salvat.

- Crezi că este amuzant?

Verity își mută privirea, aparent interesată de cătușa care atârna lângă el, pe perete.

- Cred că a fost o scenă al dracului de jenantă și am avut un mare noroc că ai apărut la timp, murmură apoi Jonas.

- De ce? întrebă Verity. Erai tentat să te aliniezi armonios cu mica donșoară Rază-de-Soare?

- Nu, nu eram tentat, iar tu știi asta. Dar toată treaba devenea ciudată.

- Ciudată? Verity luă o cătușă și începu s-o legene absentă. Asta-i o descriere interesantă a ceea ce tocmai am văzut. N-am remarcat nimic ciudat la modul în care Elyssa își petrecuse brațele pe după gâtul tău. Mie mi s-a părut foarte bine coordonată.

Jonas chicoti ușurel și își desfăcu brațele. Își puse o palmă pe peretele de piatră, pe cealaltă și-o puse pe șold și îi rânji drăcește lui Verity.

- Nu sunt sigur. Mie, personal, mi s-a părut că are pieptul prea mare. Dacă nu este atent, un bărbat s-ar

putea sufoca între sânii ăia. Dar poate că eu m-am obișnuit cu micuța roșcată slăbuță care mă face să mă gândesc la o pisică sălbatică zveltă și sexy atunci când face dragoste cu mine.

- Crezi că o să scapi cu câteva cuvinte flatante despre calitățile mele în pat?

Verity îi zâmbi amenințător. Încă ținea cătușa în mână.

- Nu doar cu câteva cuvinte, cu multe cuvinte flatante.

- Vorbește repede, Jonas.

Cătușa se închise în jurul încheieturii lui Jonas.

Jonas încremeni câteva secunde. Rânjetul diavolesc dispăru. Se uită chiorâș la banda metalică prin care era legat de perete.

- Asta crezi tu că este o glumă, iubito?

- Nu, rosti ea, ocolindu-l încet pentru a ajunge la cătușa aflată de cealaltă parte a lui. Și nici ideea ca tu și mica donșoară Rază-de-Soare să vă aflați singuri în camera de tortură nu mi se pare foarte amuzantă. Bănuiesc că am un simț al umorului limitat.

Ochii ei îl parcurseră din cap până în picioare de parcă l-ar fi examinat pentru a-l scoate la vânzare. Luă cealaltă cătușă.

Jonas zâmbi încercând s-o liniștească.

- Iubito, știi al naibii de bine că nu s-ar fi întâmplat nimic.

Săraca Verity! Jonas își dădu seama că ea era cu adevărat supărată. Nu mai simțise niciodată gelozia pură. Desigur, nici nu mai fusese îndrăgostită, își aminti el cu satisfacție masculină. El era primul și singurul bărbat din viața ei.

- De unde să știu că nu s-ar fi întâmplat nimic, Jonas?

Cătușa descrie lent și hipnotic un arc, legănată de degetele ei. Când își ridică privirea spre el, ochii ei erau foarte mari și tulburați.

Lui Jonas îi fu milă de ea. Știa prin ce trecea. Îi mân-găie obrazul cu mâna liberă.

- Liniștește-te, iubito! Știu ce simți. Și eu am fost al naibii de supărat în seara când m-am întors din Mexic și te-am văzut dusă în brațe de Warwick, îți amintești? Iar când l-am găsit pe Spencer călare pe tine, am luat-o razna de-a binelea. Dar s-a dovedit că nu se întâmpla nimic grav.

- Situațiile acelea au fost complet diferite, se răsti ea sec.

- Pe dracu' au fost!

Verity îl privi cu ferocitate. Mâna ei se mișcă rapid, iar înainte ca Jonas să-și dea seama ce intenție avea, a doua cătușă se închise în jurul încheieturii libere. Ea se retrase repede de lângă el, cu ochii scânteind de un nou fel de foc.

- Pentru numele lui Dumnezeu, Verity, ce crezi că faci?

Își privi încheieturile încătușate. Lanțurile nu erau suficient de lungi pentru a-și putea împreuna mâinile. Era legat de perete. Amuzamentul și înțelegerea indulgentă începură să-i dispară rapid.

- Îți voi da o lecție, Jonas Quarrel. Verity se îndepărtă de el pentru a studia colecția de bice din piele și din catifea de pe perete. Dacă îți place să stai prin camere de tortură cu admiratoarele ale paranormalilor, atunci e timpul să afli care sunt riscurile.

Luă un bici cu coada lungă și cu ciucuri moi și delicați la capăt.

Jonas o privi cu o nouă îngrijorare. Chiar și în condiții normale, Verity era la fel de imprevizibilă ca dinamita. Nu o mai văzuse niciodată cuprinsă de furia geloziei. Lucrurile promiteau să devină interesate.

- Pune-l la loc, Verity! rosti el. S-a ajuns prea departe.

- Nu cred, Jonas.

Se duse la ușa camerei și o închise. Apoi, puse zăvorul. Scrâșnetul înăbușit păru amenințător. Se îndreptă încet spre Jonas, privindu-l cu ochii îngustați. Biciul cu ciucuri flutură în mâna ei.

- Ai chef de jocuri în camere de tortură? Hai să vedem dacă te pot învăța câteva trucuri!

Jonas era sfâșiat între hohote de râs și o excitare fierbinte, clocotitoare. De fapt, se excitase din clipa în care Verity sosise arătând ca o regină a răzbunării. Vederea posesivității din ochii ei îi stârnise o emoție indiscutabilă, amețitoare.

Dar nu mai știa ce să înțeleagă. Se întrebă cât era furie serioasă și cât era un joc pasional.

- Verity, spuse Jonas cu o voce joasă și fermă, jocul ăsta a mers suficient de departe. Unde sunt cheile de la cătușe?

Ea le scoase din buzunar și le aruncă pe jos. Aterizarea cu un clinchet slab, departe de el. Jonas se încrunță. Verity se apropie încet de el, cu un zâmbet ciudat pe buze.

- Lecția numărul unu, rosti ea băgând coada biciului în buzunarul din spate al blugilor. Nu ai de ce să porți atâtea haine într-o cameră de tortură. Începu să-i deschilie cămașa. Camerele de tortură sunt locuri fierbinți.

Jonas îi privi fascinat degetele. Brusc, își simți gâtul uscat.

- Verity?

Cămașa fu dată la o parte, iar ea își trecu degetele prin părul de pe pieptul lui. Îi atinse un sfârc neted, iar Jonas își ținu răsufierea. Blugii începură să i se pară mult prea strâmți.

- Lecția numărul doi, murmură Verity îngenunchind în fața lui și scoțându-i mai întâi o gheată ponosită, apoi pe cealaltă. Nu vii în astfel de locuri cu prostituate în vârstă de 2 000 de ani. Ai priceput?

- Crede-mă, zise Jonas cu voce crispată, nu se va mai întâmpla! Se excita atât de rapid, încât se temea că va deveni primul caz documentat din lume de combustie spontană. Verity se ridicase, iar mâinile ei îi trăgeau fermoarul blugilor. Iubito, doar n-ai de gând să mergi până la capăt cu asta, nu-i așa?

- Cred că o lecție trebuie să fie foarte minuțios predată.

Fermoarul șuieră sub mâinile ei. Ea își băgă degetele prin deschizătură și zâmbi aprobator când constată ce se afla acolo. Jonas trase adânc aer în piept. Apoi, ea își strecură palmele sub betelie și îi coborî blugii pe șolduri.

Jonas gemu când îi simți mâinile calde și fine pe șoldurile lui goale. Își coborî privirea și își văzu bărbăția întinzând boxerii strâmți. Verity nu avu nevoie de multă putere de convingere pentru a-l face să iasă din blugi. Apoi, el se uită la ușă.

- Verity, nu cred că este o idee prea bună. Hai să mergem în camera noastră. Oricine ar putea veni și s-ar întreba ce se petrece aici. O, Doamne! Jonas închise ochii când o simți luându-l în mâinile ei. Unghiile ei îl zgâriară cu delicatețe pe toată lungimea mădularului umflat și fremătător. Verity, asta-i o nebunie!

- E tortură. Gândește-te că este tortură.

- Chiar e tortură! Nu sunt sigur că voi supraviețui.

Trase adânc aer în piept de câteva ori, încercând să-și recapete într-o oarecare măsură autocontrolul. Se gândi amețit că ea avea mâini tare pricepute. Știa exact cum și unde să-l atingă. Îi simți degetele tachinându-i globurile încordate de la baza bărbăției și, instinctiv, își arcui șoldurile spre ea.

Verity îi dădu drumul, iar el înjură supărat. Încercă s-o apuce pentru a o trage aproape, ca să isprăvească ce începuse, dar lanțurile cătușelor erau scurte, iar Jonas deschise ochii mârâind frustrat. Ceea ce văzu aproape că îl termină.

Verity își descheia cămașa. Deveni repede evident că nu purta sutien. Mișcările ei erau de o lentoare înnebunitoare, chinuitoare, cămașa îndepărtându-se încet pentru a dezvălui curbele delicate ale sânilor ei. Nu își scoase cămașa după ce o descheie. O lăsă să-i atârne

pe trup, astfel încât îi urma mișcările, alternativ dezvăluindu-i și ascunzându-i sfârcurile roz.

Jonas o privi înfometat, extrem de intrigat de vederea sfârcurilor întărite care flitrau cu el din umbră. Se gândi că și ea era la fel de excitată ca el. Această constatare aproape că îl scoase din minți.

Dar își spuse că nu putea termina încă. Totul era prea grozav pentru a strica lucrurile cu un neplăcut orgasm timpuriu. Voia să vadă cât de departe avea să meargă Verity. Trebuia să afle ce era în mintea ei. Când ea scoase din buzunar biciul moale, el clătină întrebător din cap.

- N-ai îndrăzni! șopti el.

- Nu?

Îl studie îndeaproape, încruntându-se de concentrație. Apoi, întinse experimental biciul.

- Jur, Verity, dacă încerci ceva cu biciul ăla, o să... O, Dumnezeule!

Ciucurii de catifea îi mângâiară drăgăstos coapsa și urcară spre bărbăția întărită. Jonas avu o reacție de recul. Ea trase ciucurii în cealaltă direcție, trecându-i maldularul printre micile fâșii de catifea. Jonas se întări și mai mult.

- Nu-i rău pentru un paranormal, murmură ea cu un mic zâmbet ironic.

Jonas înghiți anevoie și trase din nou aer adânc în piept.

- Verity, jur că, după ce scap de-aici, o să te fac să plătești pentru asta!

- În noaptea în care m-ai legat, te-am avertizat că, într-o zi, mă voi răzbuna.

Roti biciul, făcându-l să se înfășoare mai strâns în jurul lui. Apoi, trase încetșor, iar ciucurii traseră puțin de Jonas înainte de a se desface.

- Verity, nu știi ce faci.

Abia putuse rosti cuvintele.

- Nu știu?

Îngenunche în fața lui și înlocui ciucurii biciului cu gura ei fierbinte și strâmtă. Jonas își coborî privirea spre capul ei și dădu o luptă eroică pentru a se controla. Fiecare mușchi din corpul lui era încordat de efort. Întreaga lui lume era plină de vulpea cu părul roșu ca focul care, în mod evident, îl considera bunul ei personal. Se gândi la bebelușul care creștea în ea și simți nevoia să-și strige triumful lumii întregi. Exact când crezu că avea să explodeze, Verity îi dădu drumul.

El răsufală anevoie și se îndepărtă un pas de marginea prăpastiei, recăpătându-și într-o mică măsură autocontrolul. O privi pe Verity abandonând acel bici stupid și deschindu-și blugii. Jonas urmări hipnotizat cum se dezbracă de ei. Apoi, își scoase chiloții cu o mișcare grațioasă, iar Jonas își încheștă dinții. Simți că nu se mai putea stăpâni.

Când ea se îndepărtă, el privi fascinat curbele sexy și dulci ale fundulețului ei. L-ar fi putut privi o zi întreagă fără a se plictisi.

Însă Verity avea alte planuri. Trăgea spre el banca tapițată.

- Ce naiba faci? vru el să știe în vreme ce ea o împinse către picioarele lui.

- Desfă-ți picioarele, îi porunci ea.

El o făcu ezitând, neștiind sigur ce avea ea în minte. Ea băgă banca între coapsele lui. Brusc, Jonas se simți foarte vulnerabil. Se uită la ea pe sub pleoapele coborâte.

- Și acum ce, Doamnă Călău?

- Stai jos.

El se supuse încet, descoperind că lanțurile cătușelor erau suficient de lungi pentru a-i permite să se așeze pe banca tapițată. Picioarele îi erau de o parte și de alta a băncii.

- Iubito, ai de gând să mă omori?

- Vei supraviețui. Poate.

Ochii ei erau aprinși și licăreau de dorință în vreme ce se apropie de el. Îndoii un genunchi și încălecă banca. Era la doar câțiva centimetri de el.

Jonas inhală înțepătorul parfum feminin al excitației ei și se gând că o va lua razna de-a binelea. Din nou, întinse instinctiv mâinile pentru a o trage spre el, dar, din nou, cătușele îl împiedică. Se relaxă înjurând încet de frustrare.

Verity se așeză cu grijă pe șoldurile lui. Îi apucă mădu-larul cu degete delicate, apoi îl băgă încet în moliciunea ei. O făcu încet, îngăduind trupului ei să se obișnuiască cu penetrarea în ritmul dorit de el.

Jonas își ținu răsuflarea și își impuse să suporte dulcea tortură. Simți familiara rezistență inițială, simți pliurile moi cuprinzându-l, apoi intră cu totul în teaca strâmtă. Dădu drumul răsuflării pe care și-o ținuse adânc în plămâni. Degetele lui Verity se încleștară pe umerii lui, iar capul i se lăsă pe spate când începu să se miște pe el.

Jonas era pe jumătate amețit. „Este atât de frumoasă în pasiunea ei“, gândi el. Era dulce și sexy, și tremura de dorință pentru el.

Îl dorea pe el. În toată viața lui, nimeni nu-l dorise și nu avusese nevoie de Jonas așa cum Verity îl dorea și avea nevoie de el.

- Verity!

Vocea lui Jonas era răgușită de dorință. Știa că nu va mai putea rezista. Îl avea în puterea ei, iar el era fantastic de excitat și total la mila ei. Nu mai avea nici o șansă. Când gura ei coborî pe a lui, el își împinse pătimaș limba între buzele ei, căutând întunericul fierbinte din gura ei. O simți încordându-se în felul acela special în care o făcea chiar înainte de orgasm. Auzi scâncetul ușor din gâtul ei, iar trupul lui chinuit cu pasiune renunță la lupta pentru control.

Jonas nu încercă să-și înăbușe strigătul de satisfacție răgușit care îi însoți eliberarea. Savură explozia care îl sfâșie, penetrând-o cu forță pe Verity până se simți complet secătuit.

Verity se prăbuși pe el, cu capul pe umărul lui, încercând să-și recapete respirația. În adâncitura dintre sâni ei era o peliculă de sudoare. Jonas se relaxă profund, bucurându-se de parfumul părului ei și de felul în care buclele îi gâdilau nasul.

- Deci, mă iubești, nu-i așa? rosti el cu voce târăgănată, după ce fu în stare să vorbească.

- Mai mult decât orice pe lume, Jonas. Nu se clinti.

- Nu vei lăsa pe nici o admiratoare de paranormali excitată să pună mâna pe mine?

- Mai bine ai avea grijă să nu mai ajungi niciodată într-o astfel de situație compromițătoare, îl avertiză Verity cu hotărâre. Însă când își înălță capul pentru a se uita la el, Jonas văzu că ochii îi străluceau de satisfacție calmă. Nu se știe cum m-aș putea răzbuna data viitoare. Ai priceput, Jonas?

- Am priceput, rosti el.

Își strânse un pumn și smuci cu putere de cătușă. Slaba prindere de aluminiu se desfăcu pocnind, iar încheietura mâinii i se eliberă. Repetă gestul cu mâna cealaltă.

Verity îi privi mâinile libere. Era revoltată.

- Deci, te-ai prefăcut! Am crezut că te-am înlănțuit cu adevărat. Te-ai fi putut elibera oricând.

Jonas râse ușurel și o cuprinse în brațe.

- N-am mai fost liber din ziua în care te-am cunoscut, micuță tirană. Și n-aș fi vrut să ratez această tortură pentru nimic în lume.

O sărută apăsător și cu patimă în vreme ce ascultă cătușele de aluminiu ieftine lovindu-se de peretele de piatră.

Nu se mai făceau lucruri pentru temnițe ca pe vremuri.

capitolul 13

Prânzul fu luat într-o atmosferă încordată. Maggie Frampton servi lasagna fără carne și supă minestrone pe care Verity o ajutase să le prepare, dar nici măcar

nu se osteni să facă remarci înțepătoare despre lipsa proteinelor animale. Verity se gândi că părea distrasă de ceva.

Nici Elyssa nu fu foarte vorbăreață. În sinea ei, Verity nu considera asta a fi o mare pagubă din punct de vedere social, dar totuși observă că Elyssa se străduia în mod special să-i ignore pe Yarwood, pe Jonas și pe ea. Când vorbi, o făcu doar pentru a discuta despre cristale cu Oliver Crump și pentru a se răsti la Maggie că se mișca încet. O mare parte din dulceața și seninătatea micii donșoare Rază-de-Soare dispăruse. Slade Spencer fu la fel de morocănos și de nervos ca de obicei.

Aparent nebăgând în seamă atmosfera ciudată, Doug Warwick și Jonas vorbiră intens la celălalt capăt al mesei, discutând despre observațiile lui Jonas și conținutul general al raportului.

- Nu putem susține că vila este un exemplu perfect al liniilor renaștentiste pure, spuse Jonas. Așa că va trebui să subliniem semnificația istorică a casei. Nu-ți face griji, va suna suficient de impresionant, mai ales având în vedere faptul că nu există competiție. Dacă am fi fost în Italia, ar fi fost greu să convingi pe cineva că este o comoară istorică, dar, în America de Nord, vilele renaștentiste autentice sunt rare. Cred că pot face ceva care să-i impresioneze pe potențialii cumpărători.

- Bine, rosti Warwick părând ușurat. Vreau ca vânzarea asta să se facă.

Spencer vorbi cu gura strâmbată ironic.

- Se pare că acest raport este o slujbă grozavă pentru cineva care are un doctorat, nu Quarrel? E cam ca și cum ai fi plătit să scrii textul unei reclame țipătoare pentru o proprietate imobiliară. Nu e tocmai treaba pură și nobilă a unui savant.

Verity se încruntă și deschise instinctiv gura pentru a-i lua apărarea lui Jonas. Dar Jonas îi zădărnici planul răspunzând primul:

- Treaba pură și nobilă a unui savant, plus 50 de cenți nu sunt îndeajuns pentru a-ți cumpăra nici măcar o cafea în zilele noastre, zise Jonas cu o surprinzătoare moderație. Oricum, niciodată nu m-a preocupat prea tare puritatea și noblețea muncii de savant. Dar pe tine?

- Pe mine? Spencer ridică din umeri. Ceașca de cafea zornăi pe farfurioară când o luă cu degete care tremurau ușor. Sunt de acord cu ce spui. La naiba cu puritatea și noblețea muncii de savant! Nu cumperi nici măcar un rahat cu așa ceva.

- Adevărat, replică Jonas privind semnificativ pipa lui Spencer, care răspundea un miros aromat. Însă nu toată lumea este interesată să cumpere rahat.

Verity îi aruncă lui Jonas o privire nimicitoare. Spencer deveni stacojiu, iar toți ceilalți de la masă deveniră brusc foarte preocupați de mâncarea din farfurii. Comentariul lui Jonas fusese o referire mult prea evidentă la problemele cu drogurile pe care le avea Spencer.

- Crezi că, dacă ai un titlu înaintea numelui, ai și dreptul de a face asemenea glume? întrebă Spencer cu glas răgușit.

- Nu, probabil că aș face asemenea glume și dacă n-aș avea un titlu.

Doug Warwick fu cel care interveni pentru a salva ce se mai putea din conversație.

- După cum spuneam, aș vrea să primesc raportul pentru cumpărători cât mai curând posibil. Acum, având certitudinea că vila este autentică, vor face afacerea.

Maggie Frampton ieși din bucătărie și îi auzi cuvintele. Suspină întristată.

- Ultimul lucru pe care l-ar fi dorit Digby ar fi fost să vadă casa asta întoarsă cu susul în jos de niște dezvoltatori imobiliari, murmură ea. Zicea că numai un savant adevărat ar putea să aprecieze vila. Și nu cred că i-ar fi considerat savanți pe dezvoltatori.

Warwick zâmbi liniștitor.

- Înțeleg ce simți. Dar, Maggie, adevărul este că, în afară de un consorțiu de dezvoltatori, nimeni nu și-ar permite casa asta.

- Eu și Digby ne-am descurcat.

- Nu v-ați mai fi descurcat mult timp. Când am moștenit-o eu, taxele pe anul precedent nu fuseseră plătite, iar acela a fost doar începutul. Nu, singura soluție este s-o vând.

Elyssa interveni:

- Zău, Maggie, după cum îți pasă de ea, ai crede că este casa ta din moși-strămoși. Nu-mi imaginez cum poate cineva simți un asemenea atașament față de această grămadă de pietre vechi.

Maggie se uită urât la ea.

- Poate că nu vă puteți imagina pentru că nu sunteți obișnuită să fiți atașată de nimic mai mult de două nopți.

Urmără câteva clipe de tăcere șocată. Yarwood păru furios, iar de data aceea, Elyssa fu cea care se înroși de furie. Din nou, Doug Warwick fu cel care vorbi:

- Destul, Maggie, rosti el cu asprime. Poți aduce desertul.

În timp ce Maggie ieși din cameră, Elyssa se răsuci spre fratele ei.

- N-ar fi trebuit să-i îngăduim să stea aici. Am fost mult prea cumsecade cu ea. Cei ca ea nu apreciază bunătatea și generozitatea.

- Ce era să fac, Elyssa? întrebă Doug obosit. Aveam nevoie de cineva care să aibă grijă de casă. Nu-mi pot imagina că altcineva ar fi acceptat slujba. Tu poți?

- Mă voi bucura când casa asta va fi vândută în cele din urmă, iar ea va fi dată afară, murmură Elyssa.

Verity își arcui sprâncenele spre Jonas, într-un comentariu mut. El îi zâmbi vag, în semn că era de acord. Micuța donșoară Rază-de-Soare nu reacționa prea bine la refuzul dorinței de a se împerechea cu armăsarul paranormal ales. Fisurile începeau să apară în masca grațioasei seninătăți zâmbitoare.

Elyssa păru să-și dea seama că își distrugea imaginea. Se ridică brusc.

- Vă rog să mă scuzați, dar simt nevoia să respir puțin aer proaspăt. Mă duc să fac o plimbare.

- Vin cu tine, rosti Preston Yarwood încruntat.

- Aș prefera să nu vii, replică Elyssa cu rigiditate.

- Vreau să stau de vorbă cu tine.

- Ați înnebunit amândoi? întrebă Doug. E frig afară. Și cât de curând, va începe din nou să plouă.

Elyssa îl ignoră și ieși din cameră. Yarwood o urmă îndeaproape. Verity nu regretă plecarea lor.

Atmosfera din încăpere se însenină imediat după ce Elyssa și Yarwood plecară. Verity se uită la Doug Warwick.

- Aproape că am uitat de asta, dar, în dimineața asta, am văzut o mică barcă în unul dintre golfulețe.

- Probabil, a unui pescar sau a unui turist, spuse Doug fără prea mult interes. Sunt sute de insule în apele astea și multora le place să le exploreze. Pe unchiul Digby nu l-a deranjat niciodată că oamenii veneau aici pentru scurtă vreme, atât timp cât nu-l sâcâiau.

Verity dădu din cap și se uită la Jonas.

- După prânz, te întorci la treabă?

- Da, pentru asta sunt plătit, îți amintești? rosti el cu un zâmbet leneș. Spencer are dreptate. La naiba cu puritatea și noblețea muncii de savant. Am acceptat asta ca să fac bani. Mai am nevoie de încă vreo două zile ca să isprăvesc.

Spencer se uită urât la el și se ridică în picioare.

- Am nevoie de o băutură, zise el și ieși din cameră.

- Vin cu tine, îi spuse Doug Warwick lui Jonas. Vreau să văd cum merg lucrurile.

După ce toți ceilalți plecară din sufragerie, Oliver Crump se uită la Verity.

- I-ai zis? întrebă el încet.

Verity zâmbi.

- I-am zis.

- E încântat.

- Nu pare să-l deranjeze atât de mult cum am crezut, recunosc eu ea precaută.

- În mod cert, este încântat. Probabil fiindcă consideră asta o altă za a lanțului care îl leagă de tine. Este un om posesiv.

- Pari a ști multe despre Jonas.

Crump ridică din umeri și băgă mâna în buzunar, de unde scoase cristalul galben pe care îl avea mereu la el.

- Glezna ta a revenit la normal.

- Îți poți da seama de asta privind cristalul?

Buzele lui se arcuiră într-un zâmbet rar.

- Nu, îmi dau seama de asta pentru că nu mai folosești bastonul.

Verity râse.

- O deducție strălucită. Cred că m-a ajutat cataplasma ta, Oliver. Sau poate că a fost cristalul. În orice caz, mulțumesc.

El răsuci cristalul în mâini și se încruntă privindul.

- Cu plăcere.

- Ce vrei să faci cu cristalul acum?

Oliver își ridică privirea, încruntarea încă brăzdându-i fruntea.

- Nu sunt sigur, rosti el încet. Dar m-am gândit mult. Dacă nu te superi, aș vrea să încerc un experiment.

Puse cristalul în mijlocul mesei, unde ea îl putea atinge dacă întindea mâna.

- Sigur, sunt de acord, spuse Verity veselă. Ce vom face?

- Vom vindeca durerea de cap a lui Maggie Frampton.

- N-am știut că o doare capul.

- O doare, zise Oliver. Mi-a spus înainte de prânz.

- Mi s-a părut mie că este puțin cam palidă. Dar vrea să fie subiectul unui experiment cu cristalul?

Maggie intră în cameră pentru a lua ultimele farfurii.

- Ce-i cu experimentul ăsta? vru ea să știe.

- Oliver spune că te doare capul. Vrei să vedem dacă poate să te vindece cu cristalul?

- Astea-s niște aiureli, rosti Maggie cu hotărâre, dar se așeză lângă Oliver. Digby n-ar fi aprobat niciodată asemenea nebunii.

- Nu-ți poate face nici un rău, spuse Oliver pe un ton liniștitor.

- Presupun că așa este. Maggie își masă fruntea. Iar aspirina pe care am luat-o nu-mi face cine știe ce bine. Hai să încercăm cu cristalul! Ce trebuie să fac?

Oliver luă cristalul și i-l dădu să-l țină.

- Doar ține-l în mână. Închide ochii și încearcă să te relaxezi. Încearcă să-ți golești mintea de orice gânduri.

- Să-mi golesc mintea, ai?

Maggie păru sceptică, dar făcu ce i se ceruse și închise ochii.

Oliver îi făcu semn lui Verity să vină lângă ei. Fără un cuvânt, ea se ridică și ocoli masa.

- Îmi voi pune mâna pe cristalul ținut de Maggie, zise Oliver cu vocea lui calmă și mângâietoare. Și vreau ca tu să-ți pui mâna pe a mea, Verity.

- Bine.

Așteptă până când mâna lui atinse ușurel cristalul. Apoi, își puse palma pe mâna lui.

Ceva i se păru puțin descentrat.

- Fă orice crezi că trebuie făcut, Verity, rosti Oliver cu voce foarte joasă.

Verity se încruntă și închise ochii, încercând să se concentreze. Cristalele roșii ale cerceilor din urechile ei se încălziră. Se gândi o clipă și își dădu seama că era incapabilă să descrie ce anume i se părea puțin nealiniat. Nu cunoștea cuvintele necesare. Dar intuia modalitatea de a remedia lucrurile.

- Așa, spuse ea mișcând puțin degetele lui Oliver. Pe aici. Da, așa. Exact acolo.

- Da, am înțeles. Pare bine, nu-i așa? Mulțumesc, Verity. Acum, poți să-ți iei mâna.

Verity deschise ochii și făcu un pas îndărăt. Privi fascinată cum Oliver se aplecă spre cristalul din mâna lui Maggie Frampton. Începu să-i vorbească încet lui Maggie, o psalmodiere blândă, relaxantă.

Timpul trecu, iar Oliver tăcu în cele din urmă. Luă cristalul din mâna lui Maggie.

- Deschide ochii, Maggie.

Ea clip și îl privi suspicioasă.

- Hm! Întoarse cu grijă capul într-o parte, apoi în cealaltă. E mai bine. Categorie. Este mult mai bine. Poate că totuși e ceva cu cristalele astea.

- Sau poate că aspirina și-a făcut până la urmă efectul, spuse Oliver ironic. Nu vom ști niciodată cu certitudine.

- Ei bine, oricum ar fi, apreciez, rosti Maggie și se ridică. Sper doar să dureze.

Dădu din cap spre Oliver și Verity, apoi ieși din încăpere.

Urmă o scurtă tăcere. Oliver se uită gânditor la Verity. Ea dori să-l întrebe despre cristale, dar ceva îi atrase privirea spre ușă.

Jonas stătea în prag și se uita la ei. Privirea lui era indescifrabilă. Leneșa satisfacție masculină care strălucise cu căldură în ochii lui aurii tot timpul prânzului dispăruse.

- Am venit să te întreb dacă știi ce s-a întâmplat cu blocnotesul meu, Verity. Nu-l găsesc.

- Cred că l-ai lăsat în salon. Am văzut că ai scris ceva în el chiar înainte de prânz.

Îi zâmbi și se întrebă de ce mințise el. Știa foarte bine unde își lăsase blocnotesul. Putea paria pe viața ei.

Fără o vorbă, Jonas dispăru din pragul ușii.

- Acesta este un bărbat care ar putea ucide dacă ar crede că te pierde, rosti Oliver Crump gânditor.

Verity fu șocată până în măduva oaselor.

- M-ar ucide? șopti ea.

-Nu, spuse Oliver clătinând categoric din cap. Pe tine, nu te-ar ucide niciodată. Dar oricare bărbat care ar încerca să te ia de lângă Quarrel ar constata curând că viața lui nu valorează prea mult. Cred că Jonas a văzut mai multă violență decât văd majoritatea bărbaților în toată viața lor. Indiferent de motiv, face parte din firea lui, iar tu trebuie să fii pregătită să accepți asta.

Verity își răsfiră degetele pe fața de masă și le privi. Știa că Jonas avusese parte de violență din mai multe vieți. Avea o afinitate paranormală pentru asta. Se întreba dacă așa ceva se moștenește. Luă o mână de pe masă și își atinse pântecul.

Oliver Crump rămase singur la masă multă vreme după plecarea lui Verity. Avusese dreptate. Verity Ames avea răspunsuri la întrebările pe care el și le punea de mult timp. Îl putea învăța lucruri pe care el tânjea să le cunoască despre modul cum funcționau cristalele. Deja aflase mai multe decât se așteptase vreodată.

Și aproape că nu-i îngăduise Elyseei să-l convingă să-și petreacă acea săptămână la vilă. Până la urmă, Crump venise din pură curiozitate. Auzise zvonurile despre Jonas Quarrel și dorise să afle care era adevărul.

Însă Verity fusese cea care îi atrăsese imediat atenția lui Crump.

În mod ciudat, ea părea să nu aibă habar de puterea ei. Poate pentru că avea o legătură atât de puternică cu Quarrel. Nu i-ar fi trecut prin minte să îngăduie a crea o legătură mentală cu altcineva. La un nivel elementar, Verity Ames era foarte inocentă și foarte pură.

Crump nu înțelegea natura legăturii ei cu Quarrel, dar îi simțea forța și îl impresiona. Știa că era bine să afle de la Verity tot ce se putea cât ea era acolo deoarece Quarrel nu i-ar fi îngăduit niciodată să se apropie prea mult de alt bărbat, nici măcar de unul care dorea doar o legătură psihică cu ea.

Crump zâmbi strâmb. În mod cert, Quarrel nu i-ar fi permis să se apropie de nici un bărbat care dorea o astfel de legătură. După părerea lui Quarrel, o asemenea legătură era mult mai primejdioasă decât seducția fizică.

Jonas Quarrel era un bărbat inteligent. Dar era și foarte posesiv.

Însă Crump tocmai descoperise că, în anumite privințe, era un om lacom. Avea să obțină cât de multe putea de la Verity și spera să nu sară calul prea tare, pentru a nu-l face pe Quarrel să-l bată măr.

O oră mai târziu, Verity îl văzu pe Preston Yarwood intrând furios în vilă. În momentul acela, ea era singură în salon, ghemuită într-un fotoliu confortabil, cu o carte în poală. Dar nu citea. Se gândea la nume de copii.

Tocmai descoperise că subiectul numelor avea un efect calmant. Într-un mod ciudat, o aducea la realitatea situației sale așa cum nimic altceva nu o făcuse. Era ca și cum punea o etichetă pe ceva care, până în clipa aceea, nu fusese complet real.

Era însărcinată, iar tatăl copilului dorea să se însoare cu ea. Având în vedere că îl iubea pe tatăl copilului, iar el susținea că o iubea, se părea că o decizie trebuia luată cât de curând. Verity știa că nu va mai putea să trăgă-neze lucrurile mult timp.

Cu o urmă de supărare, Verity se gândi că totuși ar fi fost frumos dacă Jonas s-ar fi gândit la căsătorie înainte de a afla de copil. Dar poate că Laura Griswald avusese dreptate când îi atrăsese atenția lui Verity că nu făcuse nimic pentru a-i băga lui Jonas în creier ideea căsătoriei. Creierile masculine se părea că trebuiau pregătite cu grijă pentru anumite subiecte înainte de a fi pornite și a funcționa în direcția corectă.

Dar adevărul era că Verity nu se gândise prea mult la căsătorie. Emerson Ames o învățase multe cât o târâse prin lume, dar nu și faptul că avea nevoie de un soț. Când Jonas Quarrel intrase în viața ei, Verity tocmai

era încântată că devenea o femeie cu o carieră de succes, deloc deranjată de faptul că era singură.

Verity se gândi că, dacă era să fie sinceră cu ea însăși, trebuia să recunoască faptul că Jonas nu era singurul vinovat că nu deschisese subiectul căsătoriei până nu aflase că avea să devină părinte. Nici ea nu se prea gândise la căsătorie până nu se pomenise că era însărcinată.

Verity tocmai ajunsese la dureros de sincera concluzie când auzi pașii furioși ai lui Preston Yarwood pe scările din piatră. Privi spre ușa salonului și îl zări urcând treptele adânc încovoiat în haina sa. Se uită pe fereastră și văzu că o burniță ușoară începuse să cadă din nou. Se părea că mica donșoară Rază-de-Soare rămăsese afară ca să comunice cu natura.

Verity se întrebă neliniștită dacă Yarwood aflase de încercarea Elysei de a-l seduce pe Jonas în camera de tortură.

Își imaginează cum ar reacționa Jonas dacă ar ajunge vreodată în situația lui Yarwood. Nu că ea avea să fie vreodată tentată să-l trădeze pe Jonas cu alt bărbat, nu despre asta era vorba. Era vorba despre faptul că Jonas era posesiv, agresiv și protector. Verity știa că, dacă se mărita cu el, va trebui să accepte și să se împace cu aceste elemente ale naturii lui.

Verity nu se mai gândi la Elyssa în următoarele câteva minute. Reveni la misterul din carte și era cufundată într-un complot complicat când își simți brusc cerceii încălzindu-i-se pe piele.

Ridică absentă mâna pentru a-i aranja și se întrebă de ce cristalele roșii păreau uneori să absoarbă căldura copului ei, iar apoi, să o radieze. Crump spusese ceva despre faptul că era o proprietate a cristalelor.

Se uită pe fereastră și văzu că burnița se transformase într-o ploaie ușoară. Elyssa probabil că era cufundată în comunicarea cu natura.

Verity încercă să revină la carte, dar constată că era incapabilă să se concentreze asupra complicatului

complot. Îngrijorată, se duse la geam pentru a privi în grădina plină de buruieni.

Un imbold copleșitor de a ieși afară pentru câteva minute puse stăpânire pe ea. Iritată, se îndepărtă de fereastră. Era ridicol. Ultimul lucru pe care și-l dorea era să iasă în acea ploaie rece de după-amiază. Își făcuse dimineață plimbarea.

Însă impulsul de a face mișcare deveni brusc prea puternic pentru a-i rezista. Trebuia să facă o plimbare. Ea era obișnuită să muncească din greu toată ziua. Acea relaxare forțată începea să fie prea mult pentru ea.

Ducându-se la etaj pentru a-și lua canadiana, Verity se gândi că nu avea mai multă minte decât Elyssa. Probabil că acea ploaie din Northwest avea ceva primitiv și irezistibil.

Câteva minute mai târziu, cu gluga bine trasă pe cap, se întrebă dacă un asemenea comportament irațional era caracteristic viitoarelor mame. Se îndreptă automat spre stânci. Era groaznic de frig, iar ea se gândi că nu era deloc ca în Hawaii și că, dacă ar avea puțină minte, s-ar întoarce înapoi și s-ar așeza în fața focului.

Verity ajunsese în locul de pe faleză de unde se vedea golfulețul în care mai devreme se aflase mica barcă. Se uită în jos. Barca încă era acolo, dar mai era și altceva. Un maldăr de haine albe zăcea pe jumătate în apa rece. Verity ar fi recunoscut oriunde acei pantaloni de lână albă.

Elyssa Warwick era cea care zăcea acolo, cu capul aflat foarte puțin dincolo de marginea apei. Nu mișca.

Șocată, Verity își dădu seama că s-ar fi pierdut timp prețios dacă dădea fuga înapoi la vilă pentru a-i chema pe Jonas și pe ceilalți. Începu imediat să coboare anevoie faleza nu foarte înaltă. Cel mai important lucru era s-o scoată pe Elyssa din apă. Dacă nu murise deja, amenințarea reală o reprezenta hipotermia. Apa rece putea alunga căldura din corpul unui om în 30 de minute.

Coborâtul pe plajă nu fu atât de dificil cum anticipase Verity. În timp ce pe jumătate aluneca, pe jumătate sărea spre plaja cu pietricele, se gândi că, datorită adrenalinei, puteai realiza multe. Ateriză în picioare, între niște bolovani, pe ace de pin, apoi o luă la fugă spre Elyssa. Verity se lăsă pe vine lângă ea și căută pulsul pe gâtul Elysei.

Mica donșoară Rază-de-Soare trăia. Gemu îndelung când Verity începu să verifice dacă îi curgea sânge și dacă avea oase rupte. Pleoapele Elysei fluturată.

-Saranantha? șopti ea cu glas îngroșat.

-Sunt Verity, nu Saranantha. E-n regulă, Elyssa. Te voi duce înapoi în casă. Poți să te ridici? Trebuie să te scoatem din apă.

Nu se știa de când zăcea Elyssa cu picioarele în apa rece și cenușie.

-Mă simt amețită. Vocea Elysei era neclară. Ajută-mă, Saranantha!

Făcu o încercare nesigură de a se ridica în șezut, dar se prăbuși imediat în brațele lui Verity. Ochii i se închiseră din nou.

Elyssa nu avea să fie de mare ajutor. Verity își dădu jos canadiana și se cutremură când ploaia îi căzu pe cap și pe umeri. Scoase haina udă a celeilalte femei și o îmbrăcă pe Elyssa cu canadiana încălzită. Apoi, își băgă mâinile pe sub brațele Elysei și începu s-o tragă din apă.

Era o treabă grea. Elyssa nu era deloc ușoară, dar, până la urmă, Verity izbuti s-o tragă pe pietrișul de pe țărm. Se uită spre barcă și se întrebă unde era proprietarul ei. Se apropie repede pentru a privi înăuntru. Într-un colț se aflau o pungă de hârtie căptușită, o vâslă de lemn pentru urgențe și niște gută. Nimic util.

Cheile nu erau acolo, dar Verity descoperi că un compartiment de depozitare de la pupa era descuiat. Înăuntru se afla o prelată de plastic. Nu era mare lucru, dar avea s-o ferească pe Elyssa de ploaie și să-i conserve

căldura. Verity luă prelata și acoperi trupul întins pe plajă.

Elyssa nu mai părea o mică domnișoară Rază de Soare. Și nici foarte seducătoare. De fapt, Elyssa părea că va muri dacă Verity nu aducea rapid ajutoare.

Urcă faleza și o luă la fugă spre vilă. Nu simți decât câteva junghiuri vagi în glezna vătămată.

Jonas stătea la o fereastră îngustă de la parterul vilei când zări imaginea familiară a siluetei cu păr roșcat care alerga spre casă. Primul lui gând fu că Verity nu avea voie să alerge așa cu glezna ei luxată. Ar fi putut foarte ușor să cadă din nou.

Al doilea gând fu că avea s-o strângă de gât pentru că ieșise afară fără o haină pe ea. Nu purta decât un pulover și blugi, iar părul îi era ud. Evident, mica flacăra vie nu știa nimic despre îngrijirea prenatală.

În timp ce se îndepărtă de geam se gândi în treacăt că povestea asta cu sarcina era posibil să schimbe substanțial natura relației lor. Simțea că devenea rapid cicălit. Desigur, pentru binele ei.

Ajunse în hol în clipa în care Verity se năpusti pe ușă.

- Ce naiba e în mintea ta de alerga dezbrăcată pe-afară? Și pentru numele lui Dumnezeu, ce cauți afară pe ploaia asta? Ți-ai pierdut mințile, femeie? Acum, ești responsabilă pentru doi, știi?

Ochii ei se îndreptară spre locul unde el stătea cu brațele încrucișate și cu picioarele îndepărtate agresiv și se uita urât la ea. Se simți cuprinsă de ușurare.

- Jonas! Slavă Domnului! Elyssa! A căzut și zace inconștientă în golfulețul unde se află mica barcă.

Jonas reevalua rapid situația.

- Du-te și cheamă-i pe Doug și pe cine mai găsești!

O urcară pe Elyssa pe faleză fără prea mare dificultate. După ce Doug o cără în casă și o puse pe canapeaua din fața focului, Verity și Oliver Crump se aplecară

îngrijorați spre femeia inconștientă. Începură s-o dezbrace pe Elyssa de hainele ude. Crump ceru să fie aduse pături și apă fierbinte. Unul câte unul, toți membrii grupului apărură.

Jonas rămase retras și privi capul roșcat al lui Verity aflat aproape de capul brunet al lui Oliver. Avea aceeași senzație neplăcută pe care o simțise mai devreme, când îi văzuse jucându-se cu cristalul.

Îl deranja s-o vadă pe Verity implicată în așa ceva. Nu-i plăcea modul în care Crump părea să încerce s-o atragă în stupidele lui jocuri paranormale. Și nu plăcea nici faptul că Verity părea să devină tot mai fascinată de Crump și de afurisitele alea de cristale.

Preston Yarwood fu ultima persoană care intră în salon. Jonas îi privi chipul în timp ce el dădu cu ochii de iubita lui, care zăcea inconștientă.

- Elyssa! Ce dracu' s-a întâmplat? Yarwood se apropie grăbit de ea, părând sincer șocat. E teafără? Ce naiba s-a petrecut?

- Probabil că a căzut, rosti Crump în vreme ce el și Verity o înfășurau pe Elyssa în pături. Probabil că, din cauza ploii, pământul de pe faleză a devenit alunecos. Trăiește, dar este inconștientă.

- Dar era bine mersi când m-am despărțit de ea, spuse Yarwood neajutorat.

Văzând că toți se uitară la el, nu mai zise nimic.

Doug Warwick îl privi pe Yarwood câteva clipe, apoi rosti cu asprime:

- Oliver, de îndată ce o încălziți, o s-o duc în oraș. Pe insula cealaltă se află un mic spital.

Atent la pacienta lui, Oliver încuviință din cap.

- Probabil că are o contuzie, dar nu văd nici un semn al vreunui alt traumatism. Nu cred că a stat foarte mult în apă. O să merg cu voi.

- Mulțumesc, spuse Doug. Se uită la Verity. Și îți mulțumesc și ție, Verity. Dacă n-ai fi găsit-o la timp...

- Apa este foarte rece, comentă Maggie Frampton încruntată. Apăruse cu câteva minute în urmă și stătea rigidă în pragul ușii. Un om poate muri din cauza frigului. I se zice hipotermie.

- Știm, Maggie, rosti Slade Spencer întrerupând-o.

Contribuția lui la rezolvarea crizei fusese să-și bage o altă pastilă în gură.

O jumătate de oră mai târziu, Jonas îi conduse la șalupă pe Oliver, pe Doug și pe Elyssa bine înfoclită.

- Eu și Oliver ne vom întoarce mâine-dimineață, cu șalupa, spuse Doug în timp ce Jonas îi aruncă parâma.

- În regulă. Ne vedem mâine.

Doug rămase tăcut câteva clipe, încercând să-și păstreze echilibrul în șalupa care se legăna.

- Elyssa și Yarwood s-au certat mult în ultima vreme, zise el în cele din urmă. În dimineața asta, Yarwood era furios din cauza a ceva. Iar în după-amiaza asta, s-a întors singur de la plimbarea aia.

Jonas se uită la el și se simți cuprins de un val de empatie masculină. Dacă lui Verity i s-ar fi întâmplat ceva, și el ar fi căutat pe cineva pe care să-l pedepsească.

- Nu aș fi prea sigur de asta, Doug, îl sfătui el cu blândețe. Mult mai plauzibil este că ea chiar a alunecat și a căzut.

Doug surâse strâmb.

- Știu. Bănuiesc că am fost deplasat. Elyssa este o pacoste, dar e sora mea.

În sinea lui, Jonas decise că acel calificativ era corect. Într-adevăr, Elyssa era o pacoste. Dar îi era dator. La urma urmelor, dacă nu ar fi încercat să-l seducă în camera de tortură a lui Hazelhurst, în acea dimineață, ar fi ratat cea mai mare experiență erotică din toate timpurile.

Avea să-și amintească tot restul vieții lui nu doar cătușele și tehnica lui Verity de a mânui biciul de catifea. Ci mai ales modul înfometat, pasional și posesiv în care ea afirmase clar că el îi aparținea ei și numai ei.

Jonas decise că da, îi era dator micuței pacoste Rază-de-Soare. Rămase pe docul plutitor până când șalupa dispăru din câmpul vizual.

Dar când porni spre vila urâtă, gândurile lui se îndreptară către Preston Yarwood. Caitlin Evanger spusese că, într-un mod vag, raportul de laborator îl declara pe Yarwood primejdios.

Jonas se gândi la gelozia pe care o simțise recent. Era o forță puternică. În plus, din scurtele ocazii când percepuse furia cuiva în coridorul paranormal, știa că reacțiile violente nu erau ceva ieșit din comun la un bărbat gelos. Ținuse în mână săbii pe care bărbați încornorați le folosiseră pentru a-și răzbuna onoarea. Simțise furia copleșitoare care îl putea face pe un bărbat să ucidă.

Era posibil ca Yarwood să fi simțit o asemenea furie în acea dimineață.

Jonas alungă acele gânduri când intră în hol. Verity tocmai cobora scările. Își uscaseră părul și își schimbaseră hainele.

- Au plecat cu bine? întrebă ea îngrijorată.

- Au plecat. Jonas se uită la ea și hotărî ceva. Verity, pune-ți o haină, rosti el cu blândețe. Vreau să facem o plimbare.

Ea se încruntă.

- Acum?

El încuviință din cap.

- Acum. Ploaia s-a oprit.

Verity ezită. Se gândi să-i mai pună câteva întrebări, dar n-o făcu. Se grăbi să se întoarcă la etaj și reveni îmbrăcată cu altă canadiană.

- Unde mergem? întrebă ea în vreme ce el o ajuta să se îmbrace.

- Pe faleza de unde a căzut Elyssa.

Verity îl privi întrebătoare în timp ce ieșiră.

- Bănuiești ceva, nu-i așa?

- Vreau doar să văd dacă e ceva acolo.

- Te referi la vibrații remanente ale violenței? Te gândești la faptul că ea și Yarwood s-au certat în ultima vreme?

El își ridică sprâncenele.

- Și Doug s-a gândit la asta. Dar eu încă nu știu sigur ce să cred. Vreau doar să văd dacă percep ceva.

Ea încuviință din cap.

- Totuși, nu-l văd pe Yarwood făcând ceva atât de drastic, Jonas. Nu este genul lui.

- Orice om o poate face dacă e împins suficient de departe.

Verity îi aruncă o privire pătrunzătoare, apoi se uită în altă parte. El nu avu nevoie s-o întrebe ce gândea. Era clar că se întreba dacă el era capabil de așa ceva.

- Oricare bărbat este în stare, Verity, rosti Jonas accentuând puțin cuvintele. Până și unul drăguț și blând ca Oliver Crump.

- Greșești, spuse ea cu aceeași fermitate ca el. Un bărbat ca Oliver Crump n-ar ucide niciodată - poate, doar în legitimă apărare.

- Nu fi convinsă de asta.

O strânse de braț puțin mai tare decât era necesar, enervat de modul în care se repezise să-l apere pe Crump.

Nu mai spuseră nimic până nu ajunseră pe faleza de deasupra golfulețului. Verity privi în jos.

- A avut noroc că nu este foarte înaltă. Iar tufele crescute pe stâncă probabil că i-au încetinit căderea.

Jonas îi urmări privirea.

- Dacă ar fi aterizat greșit, și-ar fi rupt gâtul. Simți fiorul care o străbătu pe Verity și își dori să-și fi ținut gura. Hai să vedem ce putem afla!

- Va trebui să atingi ceva, Jonas. Ceva atins de ea când a căzut de pe faleză.

- Trebuie să aflăm unde anume stătea când s-a întâmplat.

- Nu se văd urme de pași din cauza acelor de pin, spuse Verity în timp ce începură să meargă pe lângă marginea falezei.

- Nu, dar ar trebui să simt ceva când vom ajunge în locul respectiv. Ai grijă pe unde mergi, rosti el și o strânse mai tare de braț.

Mai făcură vreo zece pași înainte ca Jonas să simtă atmosfera din jurul lui începând să vibreze, creându-i familiara senzație de violență. Verity se opri imediat și îi privi chipul cu atenție.

- Aici? șopti ea.

- Pe-aproape, confirmă el. Dar se simte foarte slab. Va trebui să mă concentrez intens pentru a percepe ceva. Ești gata?

Verity dădu repede din cap și îi împreună mâinile în fața trupului.

- Gata!

Jonas făcu un pas spre marginea falezei, iar vibrațiile deveniră mai puternice. Simți o bucurie amețitoare pentru faptul că putea controla ceea ce cândva amenința să-l copleșească. Ajunsese să-și poată folosi talentul datorită lui Verity.

Realitatea se curbă în jurul lui, creând un coridor care nu avea nici început, nici sfârșit. Jonas rămase conștient de împrejurimile exterioare când intră în tunelul paranormal din mintea lui. Știa că și Verity avea aceeași senzație de dezorientare din pricina celor două realități simultane. Dar puteau face față. Cu două luni în urmă de luptase într-un duel din lumea reală folosind tehnici „împrumutate“ din altă dimensiune.

- Verity?

- Sunt aici.

El știa că ea era acolo, îi simțea mereu prezența. Ea era ancora lui. O văzu cu coada ochiului, la mică distanță de el în coridorul întunecat. Privea înainte, la slaba imagine care se forma încet în fața lor. Viziunea abia se deslușea, probabil pentru că faptele se petrecuseră

atât de recent. Talentul lui Jonas se manifesta cu putere când evenimentele se întâmplaseră în ceea ce el considera „timpul lui“, adică în perioada Renașterii. În ultimele luni, devenise suficient de puternic pentru a percepe și scene de violență mai recente. Și asta, tot datorită lui Verity. Nu numai că îl ajutase să-și controleze talentul, dar îi și amplificase puterea. Cu toate acestea, nu putea percepe cu claritate ceva întâmplat atât de recent.

- Iat-o, Jonas! șopti Verity. Ai avut dreptate. Uite și panglicile.

Imaginea înceteșată a unei femei care cădea de pe faleză pluti în fața lor. Era Elyssa, iar pe chipul ei se vedea teroarea în timp ce încerca să se agațe inutil de aer. Nu aveau cum să-și dea seama cine se afla în spatele lor, dar Jonas simți o a doua prezență în acea imagine. Vrejurile șerpuitoare ale violenței ieșeau din viziunea animată, plutind mai întâi spre el, iar apoi, parcă atrase de un magnet, către Verity. Panglicile erau palide și firave comparativ cu cele care se desprindeau din viziuni mai vechi.

- Este prea înceteșat, murmură el. Nu-mi dau seama ce se întâmplă.

- Poate că a fost un accident - un accident violent, rosti Verity crispată.

- Nu! Jonas știa că nu asta se întâmplase, iar Verity știa și ea. Doar că nu voia să recunoască. Talentul lui nu se manifesta în cazul violențelor întâmplătoare, precum morțile cauzate de furtuni sau de accidente. Aptitudinea paranormală care aproape că-l făcuse să-și piardă mințile era legată de violența manifestată de oameni unii împotriva altora. A mai fost cineva implicat. N-aș fi perceput nimic dacă n-ar fi fost.

Întinse mâna pentru a atinge una dintre panglicile bolnăvicios de palide care se înfășurau pe picioarele lui Verity. Vrejul șerpuitor se repezi lacom spre el, un mic șarpe afurisit care îl putea otrăvi dacă nu era foarte atent.

Resturile vagi ale furiei, spaimii și durerii îl străbătură pe Jonas în vreme ce panglica încerca apatică să i se înfășoare în jurul încheieturii. Dădu repede drumul firavei panglici a emoțiilor și se retrase pentru a nu-l putea atinge. Prada scăpându-i, șarpele se alătură din nou celor care pluteau în jurul lui Verity.

- Te simți bine? întrebă Verity.

Jonas știa că ei nu-i plăcea deloc când el atingea una dintre panglicile primejdioase.

- Da. Hai să plecăm de-aici!

În timpul real, el făcu un pas îndărăt din locul unde se aflase Elyssa înainte de a cădea. Imaginea încețoșată și coridorul paranormal dispărură instantaneu.

Verity își masă cu putere brațele.

- Jonas, chiar crezi că a fost împinsă?

El ridică din umeri.

- Ceva s-a petrecut aici. Ceva în care au fost implicați Elyssa și cineva care simțea și furie, și o mare durere sufletească. Viziunea a fost vagă, dar știi că nu ar fi apărut dacă Elyssa ar fi căzut accidental.

capitolul 14

- Presupun că a fost Yarwood, spuse Verity încet, în timp ce se întorceau la vilă. Totuși, nu mi-l pot imagina făcând asta. Probabil că a aflat de hobby-ul Elysei de a se da la toți paranormalii pe care îi cădeau ochii. I-am auzit certându-se, îți amintești? Iar dacă a aflat ce a încercat ea să facă în dimineața asta, s-ar putea să fi turbat de-a binelea.

- Poate.

Sprâncenele lui Verity se uniră într-o linie tăioasă.

- Cum adică „poate”? Ce altă explicație ar putea exista?

Jonas ridică din umeri.

- Nu știu. Dar se pare că Elyssa se dă de multă vreme la alții, iar Yarwood nu a mai încercat s-o ucidă până acum.

- Poate că nu și-a dat seama ce făcea ea.

- Nu are sens. Sigur știa cum este ea, insistă Jonas.

- Iubirea e oarbă, filosofă Verity.

- Aiurea! Eu sunt îndrăgostit de tine, dar îți văd foarte bine toate defectele și necazurile pe care mi le pricinuiști.

Verity îi trase un cot în coaste.

- Au! La naiba, chiar doare!

Jonas se opri și o cuprinse în brațe. În ochi îi apăruse licărul familiar.

- O, nu, nici să nu te gândești! Nu aici, pe pământul rece și ud! Însă excitarea clocotea și în venele ei. O inundase în clipa în care se uitase în ochii lui. Știi ceva, Jonas Quarrel? M-am gândit îndelung la faptul că te exciți ori de câte ori intrăm în coridorul paranormal și am ajuns la câteva concluzii.

- Nu sunt singurul care se înfierbântă după ce intrăm în acel coridor, mormăi el frecându-și nasul de gâtul ei. Și ți-am mai spus că n-am simțit niciodată acest efect înainte să te întâlnesc pe tine. În toate lunile cât am fost testat la Vincent College, n-am avut această problemă. Și n-am avut-o nici când autentificam artefacte pentru muzee și colecționari. Nu, doamnă, n-am avut niciodată o astfel de problemă. Până să te cunosc pe tine, ori de câte ori ieșeam din coridor gândurile mele erau la fel de pure ca zăpada proaspăt căzută.

- Să nu îndrăznești să pretinzi că eu sunt cauza!

Simți fierbințeala trupului său, iar măruntaiele începură a i se topi, ca de obicei. Genunchii i se înmuieră. Peste câteva clipe, abia dacă s-ar mai fi putut ține pe picioare.

- Știi că nu mă poți minți, micuță tirană, rosti el cu satisfacție profundă. În clipa asta, simți ce simt și eu.

- Poate, dar am decis că nu mă simt astfel fiindcă am fost în coridor, rosti Verity încercând cu disperare să păstreze o decență aparentă. Nu ancorarea ta psihică îmi provoacă asta.

- Nu? Atunci, ce anume îți provoacă asta?

Jonas nu părea foarte interesat de răspuns. Era prea ocupat să-i ciugulească urechea.

- La naiba, tu ești de vină! Nu experiența trăită în coridor. Își puse palmele pe pieptul lui și încercă în zadar să-l împingă un pas îndărăt. Tu îmi faci asta! Probabil că este felul cum te uiți la mine sau ceva. Nu sunt sigură, dar știu că nu coridorul îmi face asta pentru că nu încep să simt decât când tu începi să te uiți pofticios la mine. E numai vina ta!

Jonas chicoti, părând încântat.

- Ei bine, așa și trebuie să fie, spuse el mulțumit de sine. Hai să ne ducem în camera noastră și să găsim un bici. E rândul meu.

- Jonas! exclamă ea înroșindu-se ca para focului.

Însă el deja o ridică în brațe și o purta dincolo de pragul ușii vilei.

Maggie Frampton se afla în hol. Se uită îngrijorată la Jonas și la Verity.

- Mă întrebam unde v-ați dus.

- Am făcut o mică plimbare, rosti Jonas pe un ton relaxat. Verity este epuizată.

- Știu ce vreți să spuneți, zise Maggie melancolică. Și eu aveam aceeași expresie epuizată pe față când Digby mă invita să coborâm în camera de tortură.

Se răsuci și ieși din hol cu un mers obosit.

- Îi este tare dor de el, rosti Verity încet. O să-i fie tare greu când Doug va vinde casa asta.

- Apropo de tare, murmură Jonas începând să urce scările, dă-mi voie să-ți zic despre mica mea problemă.

- Am mai văzut problema asta a ta, Jonas Quarrel, și nu este mică.

Maggie ascultă pașii lui Quarrel răsunând pe treptele de piatră în timp ce o ducea pe Verity la etaj. Își strânse pumnii mari. Mai mult decât orice altceva, își dorea ca toți să plece. Pur și simplu, dorea ca ei să dispară de acolo. Și Digby ar fi simțit același lucru.

L-ar fi disprețuit din suflet pe Preston Yarwood. Digby ar fi spus că Yarwood nu era altceva decât un escroc deștept. Și l-ar fi dat afară și pe Oliver Crump, cu tot cu cristalele lui prostești. Lui Maggie nu-i plăcea felul cum Oliver privea totul și pe toți din spatele acelor mici ochelari rotunzi. Ceva îi zicea că el vedea mult prea multe.

Iar în ceea ce-l privea pe Slade Spencer, Digby nu l-ar fi tolerat și n-ar fi tolerat nici drogurile lui nici măcar un minut. Maggie se încruntă gândindu-se la Spencer. Tipul avea ceva vag familiar. Își dori să-și dea seama ce anume. Se decise că, atunci când va avea ocazia, va arunca o privire prin lucrurile din camera lui. Avea să-i fie ușor – avea cheia principală pentru toate camerele vilei.

Însă problema principală erau Doug și Elyssa. Soarta vilei se afla în mâinile lor.

Mai târziu, Verity se răsuci pe burtă, se sprijini în coate și se aplecă spre Jonas pentru a-i atrage atenția. El deschise un ochi și o privi cu indulgență leneșă.

– Iarăși te uiți urât la mine. Nu te-a avertizat tatăl tău cum e cu ridurile încruntării? întrebă el. Scorpiile sunt în mare primejdie din cauza lor. Trebuie să-și ia măsuri de precauție suplimentare.

Verity își arcui sprâncenele.

– Cum ar fi?

– Să le zâmbească mult iubiților și să învețe să spună da.

– Eu îți spun da mult prea des. Și uite cu ce mă aleg.

Îi ridică bărbia pentru a arăta patul răvășit. Jonas izbuti să pară ofensat.

- Eu fac totul pentru tine și asta-i mulțumirea cu care mă aleg?

- Pentru mine?

- Firește. Gândește-te că este un tratament de înfrumusețare. Te păstrează tonifiată și lubrifiată.

- Ce mai tratament de înfrumusețare! Din cauza lui, în următoarele câteva luni o să mă transform într-o balenă uriașă, se plânse Verity.

Spre surprinderea ei, expresia de pe chipul lui Jonas deveni serioasă. O mângâie cu un deget de-a lungul maxilarului.

- Ți-e frică, iubito? întrebă el cu blândețe.

Verity dădu instinctiv să nege, dar realitatea o opri.

- Puțin, recunosc eu.

- Să nu-ți fie! îi ceru Jonas cu voce joasă. Voi fi alături de tine. Vom rezolva asta împreună, așa cum rezolvăm tranzițiile în coridorul timpului. Nu va fi nici o problemă!

Verity zâmbi.

- Nu va fi nici o problemă. Nu voi uita această promisiune.

El îi atinse buzele cu vârful degetului. Ochii lui aurii străluceau și erau foarte, foarte serioși.

- Să n-o uiți!

Ea suspină și își sprijini bărbia pe pieptul lui. Forța lui îi oferea întotdeauna liniște și siguranță. Era adevărat că în Jonas exista destul primitivism, o parte a lui care cunoștea și înțelegea prea multe despre violență. Dar ea nu va avea niciodată de ce să se teamă de el.

- Te iubesc, Jonas!

Privirea lui era foarte concentrată.

- Cu atât mai bine din moment ce ne vom căsători. Continuă repede, înainte ca ea să apucă a-l contrazică: Acum, spune-mi de ce te uitai urât la mine cu un minut în urmă.

- Nu mă uitam urât la tine. Era doar o expresie a gândirii intense.

- Scuză-mă! De ce te încruntai la mine cu o expresie de gândire intensă?

Îi ciufuli bucelele.

- Mă gândeam la Elyssa și la Preston Yarwood.

- Ce-i cu ei?

Verity își ridică bărbia și continuă cu o fermitate bruscă:

- Jonas, când am discutat despre posibilitatea ca Yarwood să fi fost cel care a împins-o pe Elyssa de pe faleză, am uitat de un alt eventual atacator. Cineva la care nici măcar nu ne-am gândit.

Jonas își înclină capul într-o parte pe pernă și îi studie expresia serioasă.

- Te referi la proprietarul bărcii din golfuleț?

Verity gemu.

- Ar fi trebuit să știu că te-ai gândit deja la asta! De ce n-ai spus nimic mai devreme?

- Eram prea implicat în alte chestiuni, rosti el pe un ton superior.

- Vrei să zici că te grăbeai prea tare să-ți dai jos blugii. Serios, Jonas, pentru un om cu o respectabilă reputație academică, ai o mentalitate uimitor de primitivă în privința anumitor lucruri. În mod evident, un doctorat nu garantează absența dorinței carnale primare.

Ochii lui Jonas se lărgiră de mirare.

- Tu așa ai crezut?

- În general, oamenii își fac niște iluzii despre lumea academică.

- Numai cineva care n-a avut de suferit trecerea prin procesul educației academice ar putea avea asemenea iluzii. Să fii recunoscătoare că tatăl tău nu te-a trimis la o școală adevărată. Dacă stau să mă gândesc, cred că l-aș ruga pe Emerson să se ocupe de educația copilului nostru.

- Ne îndepărtăm de la subiect, îi atrase atenția Verity.

Era ciudat de tulburător să-l audă pe Jonas vorbind despre educația copilului lor.

- Ne îndepărtăm? N-am băgat de seamă.

- Țsta-i un alt exemplu de gândire primitivă.

- Numai tu ești vinovată de gândirea mea primitivă, rosti el disprețuitor.

Căscă cu poftă, apoi îi rânji ca un lup.

- Să revenim la barca din golfuleț, spuse Verity cu hotărâre.

- O să-i mai arunc o privire mâine-dimineață. Ai remarcat ceva special când ai deschis acel compartiment pentru a lua prelata pentru Elyssa?

Verity încercă să-și amintească, apoi clătină din cap.

- Nu. N-am văzut nici un jurnal de bord și nici documente de identificare. Dar nici nu m-am uitat după așa ceva. Jonas, acea barcă înseamnă că mai este cineva pe insulă.

- După cum a zis și Doug, probabil că e un turist care a campat aici pentru vreo două zile.

- Pe vremea asta?

Jonas se gândi în tăcere, preț de câteva secunde.

- Am auzit că tipii ăștia din Northwest sunt foarte duri, spuse el în cele din urmă. Ar putea fi un pescar pasionat.

- Atunci, unde este? De ce n-a văzut-o pe Elyssa? De ce n-a apărut când ne-am dus în golfuleț după ea?

- Poate că a campat departe de locul unde și-a lăsat barca. Poate că nu știe nimic despre ce i s-a întâmplat Elysei.

- Sau poate că el a fost cel care a împins-o, declară Verity.

- Ceea ce ne face să ne întrebăm de ce a vrut să-i facă rău, concluzionează Jonas. Dacă stai să te gândești, Preston Yarwood este singurul de aici care avea un motiv.

- Așa se pare, nu-i așa? acceptă Verity posomorâtă.

- Verity!

- Hm?

Verity cunoștea acel ton al vocii lui. Era tonul folosit de Jonas pentru a da un ordin care se aștepta să fie îndeplinit.

- Măine-dimineață, o să-l caut pe tipul căruia îi aparține barca, spuse Jonas lent. Între timp, indiferent ce se mai întâmplă, vreau să ai mare grijă să nu rămâi singură cu Yarwood.

- Totuși, nu prea mi-l pot imagina violent.

Jonas își băgă mâinile în părul ei și îi trase capul spre el pentru a o săruta rapid și apăsă pe buze.

- Pentru o femeie care a crescut în unele dintre cele mai sordide orașe insulare din emisfera vestică, cu siguranță nu știi mare lucru despre bărbați și despre violență. Și mai ales având în vedere că Emerson Ames îți este tată, cum ai putut să rămâi atât de naivă?

- Nu sunt naivă!

- Ba da, ești. În anumite privințe. Jonas îi aruncă o ciudată privire gânditoare. Mi se pare fermecător. Sub exteriorul tăios, ești dulce și moale, și blândă, și înclinată să vezi numai ce este mai bun în oameni, asta până când te lovești cu capul de pragul de sus și îți dai seama de contrariu. Ești ușor de păcălit, iubito. Și nu vreau să te aflu în preajma lui Preston Yarwood decât dacă mă aflu în imediata apropiere. Asta-i un ordin!

Zâmbetul lui Verity fu puțin prea blând și puțin prea dulce.

- Ți-am zis vreodată cum mi se înmoaie genunchii când devii macho?

- Asta-i foarte interesant, Verity. Nu cred că mi-ai spus asta vreodată. Vrei să te leg de acest stâlp al patului cât discutăm despre slăbiciunea ta sau l-ai prefera pe cel din partea cealaltă? Sau poate de toți patru?

Ea începu să-l gâdile fără milă. Existau anumite avantaje în a fi trăit cu un bărbat o vreme - știai exact care îi erau locurile cele mai sensibile.

Dacă atmosfera de la prânz fusese încordată, cea de la cină aproape că era pe punctul de a exploda. Lucru care se petrecu imediat după sfârșitul mesei.

Lucrurile începuseră destul de bine. Exista o anumită tensiune în camera de piatră, dar Verity se gândi că era de așteptat. Nu știa dacă și ceilalți trăseseră concluzia la care ajunseseră ea și Jonas în legătură cu cauza căderii Elyseii, dar îi era clar că subiectul îi preocupa pe toți.

Într-o tăcere de gheață, Maggie Frampton servi o cină încropită din resturi. Verity bănuia că durerea de cap îi revenise. Slade Spencer își făcu apariția după ce, din câte se părea, se servise cu câteva băuturi în salon. Mânui cuțitul și furculița cu o grijă exagerată. Verity ajunse la concluzia că oricine bea cât bea Slade avea niște fantome serioase.

Preston Yarwood era cufundat într-o tăcere dureroasă și furioasă, pe care Verity o remarcă imediat. Își dădu seama că era multă durere în cameră, dar nu știa ce să facă pentru a o ușura. Se pomeni mâncând repede, fiind dornică să scape de-acolo. Nici Jonas nu păru înclinat să zăbovească la masă.

Cât de curând fu posibil, Verity puse pe masă șervețul mototolit și îi aruncă lui Jonas o privire întrebătoare. El dădu scurt din cap și înghiți ultima îmbucătură de sendviș.

Preston Yarwood decise să curme tăcerea autoimpușă exact când Verity începu să-și împingă scaunul în spate. Își înălță capul și îl țintui pe Jonas cu o privire plină de furie întunecată.

- Ea a crezut că ești autentic, rosti Yarwood cu o voce încordată. A crezut că ești un afurisit de paranormal autentic, de primă clasă.

Verity se încordă și îi aruncă lui Jonas o privire îngrijorată. El o ignoră. Își puse ambele coate pe masă și se uită provocator la Yarwood.

- Serios? spuse el cu voce joasă. Mă întreb de unde naiba i-a venit ideea asta.

- Termină cu prostiile, Quarrel. Știi foarte bine de unde naiba i-a venit Elysei ideea. Știi totul despre tine. Ai fost la Vincent College.

- Mulți oameni au fost la Vincent College.

- Ai fost testat la Departamentul de Cercetare Paranormală de-acolo, zise Yarwood pe un ton agresiv.

- Și ce? Am auzit că și tu ai fost testat. Dar n-au găsit nici urmă de talent paranormal la tine, nu-i așa, Yarwood? Ce te face să crezi că la mine au găsit?

- O, categoric au crezut că au găsit ceva! Yarwood își ridică paharul și bău o gură zdravănă din martiniul din care tot sorbise în timpul cinei. Știi totul despre acei blestemați de tehnicieni de la laborator și despre tâmpitele lor tehnici de cercetare. Au găsit ceva. Trebuia să fie un mare secret. Tu erai cobaiul lor premiat și nimeni nu voia să te piardă în favoarea vreunui mare institut de cercetare. Așa că au păstrat tăcerea. Dar au existat zvonuri, multe zvonuri. Toate muzeele și toți colecționarii privați care doreau să le autentifice achizițiile credeau că erai autentic - la fel cum a crezut și Elyssa.

- Dar tu știai cum stăteau lucrurile, nu-i așa, Yarwood?

- De ce joci jocul ăsta tâmpit cu mine? întrebă Yarwood furios. Te cunosc. Știi cât de autentic ești. Ești atât de autentic, încât ai încercat să omori un om în laboratorul ăla blestemat! Și poate că ai încercat să o ucizi și pe Elyssa.

Yarwood sări în picioare.

- De ce aș fi vrut s-oucid pe Elyssa? întrebă Jonas cu voce joasă.

În ochii lui se zărea o licărire sălbatică.

- De unde dracu' să știu? Poate fiindcă nu ți-a convenit că știa prea multe despre tine. Poate că ai vrut ca talentul tău afurisit să rămână secret, ca să-l poți folosi pentru a jecmăni oameni precum Doug Warwick. Tot ce știu este că Elyssa aproape că a murit căzând de pe fa-leza aia și nu cred că a căzut accidental. Singurul de-aici

care a mai încercat să omoare pe cineva ești tu, jigodie paranormală blestemată!

Yarwood se năpusti afară din cameră.

Slade Spencer privise cu ochi tulburi mica scenă. Nu spuse nimic. Degetele lui Jonas se îndoieră în timp ce se juca ușurel cu mânerul cuțitului folosit la cină.

Verity rămase încremenită, privind cadrul gol al ușii. Era atât de furioasă, încât, preț de câteva clipe, nu se putu clinti. Apoi, își regăsi glasul.

- Cum îndrăznește să te acuze?!

Sări în picioare.

- Stai jos, Verity.

- Nu stau jos. Omul acela a făcut o acuzație oribilă. Mă duc să lămuresc lucrurile.

Dădu să treacă pe lângă scaunul lui pentru a ajunge la ușă.

Jonas întinse mâna, o înșfăcă de încheietură și o opri.

- Ți-am spus să stai jos!

Chipul lui era dur, categoric.

- Dar, Jonas, nu-l putem lăsa să creadă că...

- Cine știe ce crede? Nu am auzit decât ce a zis. Stai jos.

O trase de încheietură, silind-o să se așeze la loc pe scaun.

- Ai dreptate, rosti Slade Spencer vorbind în cele din urmă. Vocea îi era împleticită. Am auzit ce a zis. Este adevărat? L-ai omorât pe un tip de la un laborator?

- Nu, n-a ucis pe nimeni, de la nici un laborator, ripostă Verity pătimașă. Yarwood a mințit.

- Destul, Verity! spuse Jonas.

Spencer își scărpină nasul și făcu un adevărat spectacol din aprinderea pipei. Mirosul greu umplu încăperea.

- Bănuiesc că, de fapt, n-a zis că ai omorât pe cineva, nu-i așa, Quarrel? A spus că ai încercat să ucizi pe cineva. Să înțeleg că s-a întâmplat ceva interesant la Vincent College?

- Nimic care să fie treaba ta, Spencer.

- Hei, omule, am tot dreptul să știu dacă stau sub același acoperiș cu un nenorocit de ucigaș.

Maggie Frampton apăru în pragul ușii de la bucătărie, încruntându-se sumbră în timp ce își ștergea mâinile cu un prosop.

- Care-i treaba cu ucigașul?

- El nu este ucigaș! țipă Verity.

Jonas se ridică în picioare și o trase pe Verity după el.

- Haide, iubito! Să plecăm de-aici.

Ea se opuse.

- Dar, Jonas, vreau să explic. Nu doresc ca acești oameni să creadă că ești un ucigaș.

Jonas îi aruncă o privire rece și o trase spre ușă.

- Las-o baltă, Verity!

- Doar pentru că tu ești prea al naibii de mândru pentru a da explicații, rosti ea furioasă, asta nu înseamnă că eu nu pot s-o fac.

- Nu e nimic de explicat. O trăsese pe ușă și o conducea prin hol spre scara de piatră. Yarwood are dreptate.

- În legătură cu ce s-a întâmplat la Vincent? Dar, Jonas, au existat circumstanțe atenuante.

Verity era înfuriată de acea nedreptate.

- Sunt sigur că oricine a băgat vreodată o daltă de spart gheața în cineva a susținut că au existat circumstanțe atenuante. Dacă Yarwood a încercat s-o omoare pe Elyssa, poți fi convinsă că-și spune că a avut toate motivele s-o facă.

- Jonas, tu nu ai încercat să-l ucizi pe acel tehnician de la laborator.

El ridică din umeri.

- Ba am încercat.

- A fost un accident, se înfurie Verity. Un accident de laborator. Oamenii se jucau cu forțe pe care nu le înțelegeau, iar cineva a fost rănit.

Jonas o privi fix preț de o clipă.

- Verity, chiar dacă ai putea susține asta, nu poți uita ce s-a petrecut cu câteva luni în urmă, la Caitlin Evanger. Yarwood habar n-are ce argument bun ar avea pentru a mă acuza că am împins-o pe Elyssa de pe faleză.

- Ce s-a întâmplat la Caitlin a fost pură autoapărare, declară Verity. Ochii ei ardeau de indignare îndreptățită. Pentru numele lui Dumnezeu, ai fost atacat de un ucigaș profesionist!

Un zâmbet lent apăru pe buzele strânse ale lui Jonas. Își coborî privirea spre chipul ei furios.

- Tu chiar mă iubești, nu-i așa? întrebă el cu blândețe.

- Nu pricep ce legătură are asta cu ce vorbim.

- Nu contează.

Străbăteau coridorul, îndreptându-se spre dormitor. Verity se potolise îndeajuns pentru a se gândi la ce spusese Yarwood.

- Știi, Jonas, dacă Preston crede că tu ai încercat s-o omori pe Elyssa, asta înseamnă că probabil el este nevinovat, zise ea încet. Pare sincer dat peste cap de tot ce s-a întâmplat.

- Nu fi bleagă, rosti Jonas drăgăstos în timp ce o împinse pe ușa camerei lor. Dacă tocmai ai încercat să ucizi pe cineva, logic este să arunci suspiciunea asupra altcuiva. Yarwood s-a folosit de informațiile pe care le avea despre mine pentru a face asta în fața unor martori.

- Care martori? A, te referi la Spencer și la Maggie?

- Da. Spencer și Maggie. Iar mâine-dimineață, când Warwick și Crump se vor întoarce, Yarwood fără îndoială se va asigura că vor afla de reputația mea pătată.

- Aș vrea să nu mai vorbești așa, îl dojeni Verity.

Jonas ridică din umeri.

- Poate că Elyssa își va aminti ce s-a petrecut, iar asta va rezolva problema pentru toți. Până atunci însă, trebuie să fim pregătiți pentru posibilitatea ca Doug să pună capăt mâine acestei povești cu consultața. Nu l-am

putea învinovați. După cele întâmplate surorii lui, probabil că va dori să isprăvească cu toate astea.

- Poți scrie raportul pe care îl dorește cu informațiile pe care le ai?

- N-ai de ce să fii atât de îngrijorată, șefa. Firește că îl pot scrie. Raportul nu a fost niciodată o problemă. Îi puteam da ceva pentru clienții lui chiar și după prima zi. Jonas străbătu camera și luă lanterna și o geacă. Însă s-ar putea ca noaptea asta să fie ultima ocazie de a găsi comoara.

Verity gemu.

- Ar fi trebuit să-mi dau seama. Să știi că ai devenit de-a dreptul obsedat de treaba asta cu comoara, Jonas. Nu sunt sigură că e foarte sănătos. De fapt, având în vedere ce a pățit Digby, aş spune că nu este deloc sănătos. Se întrerupse. E ciudat, nu-i așa?

- Ce este ciudat? Uite, pune-ți o geacă, e frig în pasajul acela. Trebuie să ai grijă ca bebelușului să-i fie cald, rosti el și îi dădu canadiana.

- Ciudat este, spuse Verity îmbrăcându-se, că doi oameni care au avut o legătură directă cu această vilă au dat de necazuri serioase aici. Digby a fost ucis, iar Elyssa aproape că a fost ucisă.

- Ai dreptate, e ciudat. Ești gata?

Jonas era deja lângă perete și dădea tapiseria la o parte pentru a acționa mecanismul ușii.

Verity îl urmă mai puțin grăbită.

- Ce vom face în noaptea asta?

- Vom căuta camera care a apărut în viziunea cu bărbatul care stătea la birou. În ultimele câteva zile, am scotocit toată vila, dar n-am găsit nici o cameră care să se potrivească cu cea din imagine.

- Așa încât te-ai gândit că este ascunsă undeva în acest pasaj?

Verity se cutremură din pricina curentului rece care intră din tunelul umed și friguros.

- Cred că e posibil ca acest pasaj să ducă la ea. În noaptea asta, vom afla. Ia acel mâner de sabie în caz că va trebui să vedem din nou imaginea aia.

- Vreau să știi că nu prea sunt de acord cu asta, Jonas. Ceva îmi spune că facem o greșeală.

Luă bucata de metal ruginit.

- Singura greșeală pe care probabil că o fac este că te iau cu mine.

- Nu te-aș lăsa să pleci fără mine, insistă ea.

- Doar ai grijă să faci ce-ți cer. Știi lecția. Stai în spațele meu și nu atinge nimic.

- De parcă ai duce un copil într-un magazin universal, murmură ea. Nu atinge nimic!

- Când micul Jonas Junior va apărea, vom descoperi tot felul de asemenea lucruri, nu-i așa? Parcă ne și văd pe mine, pe tine și copilul făcând tot felul de lucruri împreună.

- Și dacă va fi o mică Verity? rosti Verity pe un ton glumeț, simțindu-și inima încălzită când îl auzi vorbind despre ei trei ca familie.

- Nu am pretenții, spuse Jonas cu generozitate. Te simți bine? În noaptea asta, aici pare mai rece decât de obicei.

- Afară s-a făcut foarte frig. Probabil că va fi o altă furtună. Sper că Doug și Oliver se vor întoarce înainte de a izbucni. Jonas, voi fi foarte bucuroasă când vom pleca de pe această insulă. În ceea ce mă privește, treaba asta cu consultanța nu mai este atrăgătoare. Va trebui să mă gândesc cu grijă înainte de a-ți găsi altă slujbă.

- Așa să faci, șefa.

O luară pe urmele vechilor pași și a celor făcuți de ei până la intrarea în camera de tortură. Jonas îndreptă lanterna în față și merseă mai departe.

- Nu că nu mi-ar plăcea să ne oprim și să ne hârjonim puțin în camera aia, îi spuse el lui Verity. Am amintiri foarte plăcute despre scena de seducție pe care ai jucat-o aici.

- Serios, Jonas, aş prefera să nu-mi amintești.

Verity se simți stânjenită de amintirea agresiunii sexuale. Nu dorea să recunoască nici măcar față de sine cât de departe mersese.

- De ce nu? o tachină el, apoi chicoti. Știu ce te deranjează. Fac pariu că tu crezi că un astfel de comportament nu este potrivit pentru o doamnă însărcinată. Ce mironosiță!

Verity preferă să nu răspundă. Nu prea aveai ce să-i zici unui bărbat care avea o asemenea bucurie satisfăcătoare în voce.

Coridorul de piatră coti afundându-se tot mai departe în măruntaiele vilei. Verity pierdu noțiunea direcției. Îi era imposibil să-și dea seama în ce aripă se aflau sau cât de mult coborâseră. Își strânse mai bine canadiana pe ea, fiindu-i recunoscătoare lui Jonas că o pusese să se îmbrace cu ea.

- La naiba! rosti Jonas câteva minute mai târziu, părând dezgustat.

Verity aproape că se ciocni de el când Jonas se opri brusc în fața ei. Se uită pe după el și văzu că pasajul se isprăvea cu un zid de piatră.

- O, nu! strigă ea. Vrei să spui că se termină aici? După atât drum până aici, tunelul pur și simplu se termină? Nu e drept!

- Poate că au greșit ceva când au reconstruit vila pe insulă, sugeră Jonas. Îndreptă lanterna în jos. A, uite! Urmele de pași dispăreau în zid. Avem o altă ușă. Tot ce trebuie să facem este să găsim mecanismul care o deschide. Dă-te înapoi, iubito. Asta ar trebui să fie floare la ureche.

Dar nu fu floare la ureche. Jonas avu nevoie de aproape o jumătate de oră pentru a găsi mecanismul ascuns. Nu era la fel precum celelalte și fusese băgat în podea, nu în perete.

- Gata! rosti el în cele din urmă.

Stătea în genunchi și pipăia cu degetele între două pietre. Dinspre peretele din fața lor se auzi un scrâșnet.

Verity își ținu răsufierea în timp ce Jonas acționează mecanismul. Un val de aer umed și fetid izbucni pe ușa de piatră care se deschise încet. Jonas se dădu la o parte din calea ei și o trase pe Verity după el.

- Jonas, dacă o să descoperim o grămadă de monede de aur florentine sau un coș cu bijuterii? întrebă Verity cu răsufierea întretăiată. Ne vom putea trimite copilul la Harvard.

- Nici un copil de-al meu nu se va duce la Harvard, jură Jonas. Ne vom preocupa de cheltuirea averii după ce o vom găsi. Ești gata?

Se apropie de intrare și luminează cu lanterna o mică încăpere pătrată.

Verity veni în spatele lui și urmări fasciculul lanternei. Fu imediat cuprinsă de o copleșitoare senzație de déjà-vu. Era camera pe care o văzuse cu o seară în urmă, când purtase noii ei cercei, în timpul celei de-a doua sesiuni de conștientizare psihică.

- Jonas, cunosc această încăpere. Am mai văzut-o. Pe undeva pe-aici ar trebui să fie un cufăr negru.

- Dumnezeu! Ai dreptate. Uite-l!

Un cufăr din lemn bogat sculptat se afla într-un colț al camerei care arăta ca o celulă. Jonas se îndreptă precaut spre el.

- Probabil că este destul de sigur să te apropii de el, Jonas. Urmele de pași duc până la el și se întorc. Totuși, lui Verity nu-i plăcea cum arăta cufărul negru care se mănă cu un sicriu. Își simți cerceii calzi pe obraji. E cufărul pe care l-am văzut în viziune, nu-i așa? Cel în care se aflau grămezi de monede din aur și bijuterii, nu?

Jonas ajunse lângă cufăr și îl examinează din toate unghiurile.

- Încuietorea este deschisă. Hai să vedem ce-i înăuntru!

- Jonas, ai grijă! Verity își pierde curajul. Un val de neliniște o potopi. Nu-l atinge. Nu cred că ar trebui să-l deschidem. Uită de Harvard, există o mulțime de universități de stat bune. Hai să plecăm de-aici!

Vorbise prea târziu. Jonas îndepărtă capacul cufărului negru. În ciuda spaimei, Verity nu se putu abține să nu se apropie pentru a vedea ce se afla înăuntru.

- E gol! rosti ea cu un amestec de dezamăgire și de ușurare. La naiba! Mă întreb dacă a fost golit de cel care l-a ucis pe Digby.

- Probabil. Totuși, acest cufăr în sine ar reprezenta o avere pentru un muzeu. Uită-te la sculpturi. Sunt magnifice. Păcat că este al lui Doug și al Elyseiei. Iar noi nu ne vom alege decât cu onorariul pentru consultanță. Jonas își ridică privirea, iar lumina lanternei îi dezvălui expresia aspră de pe chip. Dă-mi mânerul sabiei.

Mâna lui Verity se strânse în jurul mânerului rupt al sabiei.

- De ce? întrebă ea suspicioasă.

- Vreau să văd din nou viziunea bărbatului care stă la birou. Vreau să mă conving că aceasta este camera în care se afla.

- Sunt sigură că asta este. Dar nu sunt sigură că ar mai trebui să avem de-a face cu acea viziune. Are ceva foarte ciudat.

Nerăbdător, el întinse mâna și îi luă bucata de metal. „Mi-am răcit gura degeaba încercând să-i dau un sfat bun“, gândi Verity în timp ce pereții întunecatei celule începură să se curbeze în jurul lor. „Oamenii ca Jonas rar ascultă un sfat bun.“

Verity își ținu răsuflarea în vreme ce imagine tremură și se formă în fața lor. Cerceii i se înfierbântau pe piele. Și-i scoase, în acest timp privind imaginea bărbatului. Se gândi brusc că, indiferent cine era, fusese capabil de violență. Își dădea seama de asta din liniile amenințătoare ale chipului aristocratic și din privirea rea a ochilor încremeniți.

Micul cristal verde în formă de ou, care se afla pe birou, părea să pulseze delicat în lumina lanternei. Verity se gândi că era imposibil. Imaginile formate în coridorul paranormal nu reacționau niciodată la lumina exterioară. Existau independent în timp și spațiu.

Verity țipă ușurel când cerceii deveniră atât de fierbinți, încât părură să-i ardă degetele.

Și în clipa aceea, își dădu seama.

- Jonas, șopti ea. Cristalul. Cel de pe birou. Încă este aici, în vilă. E undeva în apropiere. Sunt sigură de asta.

capitolul 15

- Ce te face să crezi că acel cristal încă este aici?

Jonas studie imaginea încremenită din fața lor. Planurile dure ale chipului său erau luminate de otrăvitoarea strălucire verde a viziunii.

- Nu sunt sigură. Simt cum cristalul de pe birou încearcă să se conecteze cu el însuși din timpul real. A fost ca și cum a încercat să se conecteze cu cerceii mei, dar n-a reușit. Știu că pare o nebunie.

Verity clătină din cap. Avea o tulburătoare senzație de ireal. Era ceva diferit de senzația pe care o avea de obicei în coridorul paranormal.

- Nimic din această imagine nu pare să aibă sens, spuse Jonas. Exact asta mă deranjează. Nu este genul de scenă pe care o vedem de obicei în coridorul timpului. Verity, trebuie să aflu ce naiba se petrece aici. Nu pot pleca de-aici până nu mă lămuresc despre ce-i vorba.

- Nici măcar nu e o scenă violentă. Iar tu vezi numai scene violente.

- Dar imaginea a apărut când am atins un obiect asociat cu violența. Măcar partea asta este ca de obicei.

Verity făcu un pas în spate.

- E ca și cum violența ar fi pe cale să se producă, dar încă nu a avut loc.

- La naiba! Verity, cred că ai dreptate. Asta este! Țasta-i răspunsul! Privim scena existentă cu o secundă sau două înainte ca violența să fi avut loc. Tipul ăsta probabil că stătea la biroul lui când cineva a intrat și l-a ucis.

- Dar de ce nu vedem scena morții? De ce vedem ce s-a întâmplat cu câteva secunde mai devreme?

- Nu știu, dar trebuie să aflu. Simt o avertizare emanată de chestia asta. Este ca și cum tipul stă acolo și mă provoacă să încerc să ajung la el.

- Sau poate că te provoacă să-i descoperi comoara, sugerează Verity uitându-se prin celula goală. În mod clar, nu-și dă seama că altcineva a găsit-o deja.

Jonas se apropie de cufăr și își trece palma peste capacul sculptat.

- Nu sunt foarte sigur că comoara chiar a fost luată.

- Jonas, nu face asta! rosti Verity privind neliniștită imaginea.

- Să nu ating cufărul? De ce?

- Pot să jur că ochii lui te urmăresc din nou.

- Este doar o iluzie optică, spuse el neatent.

Verity își mușcă buza studiind imaginea. Cufărul încă era în spatele bărbatului, iar în el se afla comoara.

- De ce nu a fost descoperită această cameră când vila a fost dezmembrată și trimisă aici?

- Cine știe? În jurnalul său, Digby zicea că ruda lui a cerut ca porțiuni mari din vilă să rămână intacte și să fie transportate în acest mod. Încăperea asta e suficient de mică pentru a fi rămas întreagă. Poate că nimeni n-a știut că, în spatele acestor pereți se află o cameră. Probabil că, din afară, a părut un bloc de piatră. Sau este posibil ca ruda nebună a lui Digby să fi găsit încăperea și cufărul și să fi cerut să fie reconstruită exact cum fusese. În acest caz, probabil că el a fost cel care a luat comoara, deși n-a recunoscut față de nimeni. Se pare că cei din familia lui Digby erau puțin spus excentrici.

- Dar restul obiectelor din casă au fost vândute. Nu pot să cred că cineva ar fi trecut cu vederea acest cufăr prețios.

- Digby nu a știut de cufăr. Cel puțin nu până spre sfârșitul vieții lui. Sau poate că acest cufăr încă este aici pentru că cineva a vrut să-l păstreze.

- Cine?

- Tipul din viziune? sugeră Jonas încet. Digby a ajuns la concluzia că acea comoară, indiferent ce anume era, probabil era protejată de un blestem. A fost unul dintre ultimele lucruri pe care le-a scris în jurnal.

Verity închise ochii.

- Jonas, nu vorbi așa. Nu e treaba noastră să alungăm blesteme din case bântuite. Tu ești consultant, nu vânător de fantome. Tu autentifici lucruri. Scrii articolașe interesante despre semnificația istorică a armelor și vilelor vechi, și poate a câte unei comori. Asta-i tot. Cu asta se sfârșește fișa postului.

- Este aici, Verity. Știu asta.

Se părea că Jonas nu prea era atent la ea.

- Ce-i aici? întrebă ea încruntându-se în întuneric.

- Comoara.

- Ești nebun? A dispărut. Cufărul e gol. Cineva deja a fost aici și a luat-o. Iar apoi, l-a înjunghiat pe sârmanul Digby în timp ce ieșea pe ușă.

- Ai spus că cristalul încă este aici, îi aminti Jonas cu voce joasă.

Cerceii cu cristale roșii pe care Verity încă îi ținea în palmă erau calzi. Privi cristalul de pe biroul din viziune, iar acesta păru că-i face cu ochiul.

- Asta-i altceva, rosti ea cu mare certitudine.

- Nu, nu este. Tu știi că cristalul încă este în vilă, iar eu știu că comoara încă e aici. Orice o fi încercat tipul ăsta să protejeze încă este încuiat undeva în siguranță.

- Ești un om tare greu de convins, spuse Verity suspinând. Știa că el simțea o certitudine similară cu a ei. Nu puteai contrazice cu argumente logice o astfel

de senzație. În regulă, de dragul discuției hai să zicem că ai dreptate. Ce facem acum?

- Trebuie să-l conving pe Doug Warwick să ne lase să mai stăm puțin în vilă, rosti Jonas și traversă încăperea pentru a veni lângă ea. Amândoi priviră imaginea. Bărbatul amenințător care stătea la birou se uită implacabil la ei. Am o puternică bănuială că, mâine, când se va întoarce, va dori să încheie totul.

- Nu-l putem învinovăți. După cum ai spus, a obținut ce a vrut - o autentificare și o descriere profesionistă a vilei pentru cumpărătorii lui. Iar acum, că Elyssa a ieșit mai mult sau mai puțin din scenă, Doug nu va mai dori să-și piardă vremea cu preocupările ei pentru fenomenele paranormale.

- Verity, trebuie să aflu ce se petrece aici. Trebuie să descopăr ce considera tipul din viziune atât de important, încât să-l ferece în timp.

Verity întoarse capul pentru a se uita la Jonas.

- Crezi că l-a ferecat în timp? Că a găsit o modalitate de a-l aduce aici, în coridorul timpului? Jonas, îți dai seama ce spui? Sugerezi că bărbatul din viziune avea un talent paranormal.

Jonas dădu încet din cap, cu ochii ațintiți asupra bătrânului.

- Poate că a avut un talent similar cu al meu. Verity, nu avem nici un motiv să credem că eu sunt singurul om de pe pământ care s-a născut cu aptitudinea de a intra în tunelul timpului. Dacă și acest tip putea intra? Dacă a găsit o cale de a ascunde ceva în el?

Verity se simți înfrigurată. Își strânse mai tare canadiana în jurul trupului.

- Ei bine, asta-i un gând care mă va ține trează nopțile.

- Trebuie să aflu, Verity.

- Chiar dacă este primejdios? Dacă ai dreptate în privința avertizării emenate de viziune?

- Se referă la capcane. Zâmbetul vag al lui Jonas fu aspru. Omului îi plăcea să pună capcane. A fost un adevărat renașcentist.

- Nu cred că vreau ca tatăl copilului meu să cadă în vreuna dintre acele capcane, zise Verity.

- Voi fi atent.

- Serios? Nu-l crezu nici măcar o clipă. Jonas, cred că ar trebui să renunțăm.

- Trebuie să aflu despre ce-i vorba. Trebuie să aflu adevărul.

Ea și dădu seama că orice alte argumente ar fi fost inutile, așa că renunță la a-și irosi energia în acea direcție.

- Crezi că îl vei putea convinge pe Doug să ne lase să mai rămânem?

- O să gășesc o modalitate, roști Jonas cu o convingere absolută. Hai să ne întoarcem în camera noastră! Nu mai putem face altceva în noaptea asta. Avem nevoie de acel cristal. Jonas îi dădu lui Verity mânerul rupt al sabiei. Viziunea și coridorul paranormal dispărură. Chiar poți să-l simți?

- Cristalul? Da. Verity se gândi la asta în timp ce îl urmă pe Jonas afară din mica încăpere. Totuși, nu știu unde este. Am doar o puternică senzație că se află aici, în vilă. Frecă cerceii cu degetele. Ar putea fi o cale...

- Cum? întrebă Jonas nerăbdător.

- Oliver știe multe despre cristale. Când am lucrat împreună cu el, am simțit niște lucruri. Jonas, nu știu. Sincer, nu știu ce fac. Dar este posibil ca Oliver să mă poată ajuta să mă acordez cu acel cristal.

- Nu vreau să-l implicăm pe Crump în asta, declară sec Jonas în vreme ce străbăteau coridorul înapoi spre camera lor.

Verity se uită urât la spinarea lui.

- De ce?

- Pentru că nu vreau să-i vină idei.

- Idei în legătură cu ce?

Jonas se opri brusc și se răsuci spre ea. Era o siluetă puternică și întunecată în spatele fasciculului neîndurător al lanternei. Verity simți agresivitatea și posesivitatea masculine radiind din el. Când vorbi, vocea îi fu rece.

- Nu vreau să-și facă ideea că îi ești un soi de amică paranormală, că te poate folosi pentru a-l ajuta să se acordeze cu acele blestamate de cristale cu care se joacă mereu. Ai priceput?

Firește că Verity înțelegea. Își ridică bărbia cu un gest furios-provocator.

- Vrei să spui că nu dorești ca el să mă folosească așa cum mă folosești tu?

Preț de o clipă, se gândi că mersese prea departe. În semiîntuneric, ochii lui Jonas păreau să lucească precum ai unui prădător. Pasajul de piatră deveni mai strâmt decât oricând, iar Verity se simți captivă acolo. Își ținu răsufarea, dar nu-și luă privirea de la chipul dur al lui Jonas.

Jonas fu cel care depăși impasul primejdios.

- Corect, rosti el foarte încet. Nu vreau ca el să te folosească așa cum te folosesc eu. Nu vreau ca vreun bărbat de pe fața pământului să te folosească așa cum te folosesc eu. Mă bucur că ne înțelegem.

Se întoarse și porni din nou prin coridor.

Verity îl urmă dorindu-și să-și fi ținut gura. Era hotărâtă să nu mai spună nici un alt cuvânt până când furtuna furiei lui Jonas nu trecea. Uneori, o femeie trebuia să aștepte momentul potrivit.

Jonas se opri la ușa camerei de tortură. Fără o vorbă, găsi mecanismul care o deschidea, îl acționă, iar ușa de deschise scârțâind.

Nu se auziră plesnituri de bici ale vreunor doamne perverse care torturau bărbați în timp ce Verity și Jonas trecură prin cameră, apoi ieșiră în coridor. Nici unul dintre ei nu zise nimic tot drumul până în dormitorul lor. Verity se simți înfrigurată când își dădu jos

canadiana, dar motivul nu era defectuosul sistem de încălzire al vilei. Se gândi posomorâtă că n-ar fi trebuit să spună nimic despre Oliver Crump. În mod evident era mai bine ca subiectul să nu fie abordat.

Cu mișcări precise și atente, Jonas încuie ușa dormitorului. Apoi, băgă lanterna în geanta lui și se așează pe marginea patului. Cu ochii îngustați, o privi pe Verity luându-și cămașa de noapte și halatul.

- Tu chiar crezi că eu doar te folosesc? întrebă el în cele din urmă.

Verity își făcu de lucru cu descheierea nasturilor bluzei.

- N-ar fi trebuit să zic asta. M-am infuriat pentru că făceai caz de Oliver Crump.

- Tu n-ai fost niciodată absolut sigură de mine, nu-i așa? Nu poți uita că motivul pentru care am intrat în viața ta a fost că știam că mă poți ajuta să-mi controlez talentul ăsta blestemat. De asta eziți să te măriți cu mine. O parte din tine se teme de moarte că singura legătură reală dintre noi este cea paranormală.

- Nu-i adevărat, Jonas. Avem multe alte legături, după cum singur ai spus.

- Firește că avem. Inclusiv faptul că suntem pe cale să devenim părinți. Jonas își trecu degetele prin păr. Bănuiesc că n-ar fi trebuit să fac scena aia în legătură cu Oliver și cristalele lui.

- Nu, categoric n-ar fi trebuit să te răstești la mine așa cum ai făcut-o, rosti cu asprime Verity. Îmi place de Oliver. Este drăguț și autentic. Încercam doar să-ți zic că, dacă găsierea aceluia cristal tâmpit înseamnă atât de mult pentru tine, el ne-ar putea ajuta.

- La naiba, nu vreau ca el să se conecteze cu tine!

- Nu mă „conectez” cu el. Nu așa cum o fac cu tine.

- Dar ce faci cu el când vă jucați cu cristalele alea? vru Jonas să știe. Se ridică brusc în picioare și începu să se plimbe prin cameră. Am văzut felul cum vă atingeți

unul pe altul când încercați s-o vindecați pe Maggie de durerea de cap.

- Nu știu sigur ce se petrecea, admitând că se petrecea ceva. Dar am avut impresia că Oliver se poate acorda cumva cu cristalele, iar eu... îl pot ajuta. Puțin.

Verity se așeză pe pat și își strânse în jurul trupului cămașa de noapte și halatul.

- La fel cum mă ajuți pe mine în coridorul timpului? Întrebă el cu asprime.

- Nu. Este mult diferit. Nu e personal, așa cum este cu tine. Nu am senzația contactului direct. Îmi pare rău, Jonas. Nu pot explica așa cum trebuie. Se încruntă la el. Și oricum, care-i problema? Parcă nu credeai în puterea cristalelor.

- Am impresia că totuși cred în puterea unui anumit cristal, spuse sec el. A celui pe care bărbatul din viziune l-a lăsat în această vilă. Avem nevoie de el pentru a descoperi ce se petrece în mica încăpere de la capătul pasajului.

- Nu cred că ar trebui să încercăm să aflăm ce se petrece în acea cameră, Jonas. Nu-mi place. Nu-mi place deloc. El traversă dormitorul și se opri în fața ei.

- Trebuie să aflu, Verity.

Ea își ridică privirea spre el.

- De ce?

- Nu știu. Pur și simplu, trebuie să aflu adevărul. Nu mă voi putea odihni până nu voi rezolva treaba asta.

- Chiar dacă asta presupune să ne implici pe mine și pe Oliver Crump? îl tachină ea.

Jonas o apucă de brațe și o ridică în picioare.

- Nu avem nevoie de Crump.

- Nu sunt sigură. Eu nu știu nimic despre cristale. El este cel care are cunoștințe în domeniu.

- La naiba, putem face asta și fără el!

- De unde știi? Eu sunt cea care pare a fi capabilă să folosească un cristal și aș vrea un sfat profesional de la Oliver.

Maxilarele lui Jonas se încleștară.

- Vrei să lucrezi cu Oliver Crump ca profesionist? În regulă, îți voi permite să lucrezi cu el cu o condiție.

- Jonas, nu cred că înțelegi situația. Eu îți fac o favoare. Nu ai nici un drept să pui condiții legate de modul cum o fac.

- Pe dracu' n-am! se răsti el. Înainte să încerci ceva cu Oliver și cristalele lui afurisite, vreau să-mi dai cuvântul de onoare că te vei mărita cu mine.

Ochii lui Verity se lărgiră de uimire. Nu-i venea să-și creadă urechilor.

- Dă-mi voie să mă lămuresc. Nu mă lași să lucrez cu Oliver, nici măcar pentru a te ajuta să găsești acel cristal, decât dacă îți promit că mă căsătoresc cu tine?

- Te iubesc, vrăjitoare roșcată! rosti el cu glas răgușit. Nu voi risca să te pierd în favoarea unui bărbat care te-ar putea atrage printr-o legătură paranormală. Mai degrabă, renunț la găsirea cristalului decât să risc așa ceva.

Verity rămase foarte nemișcată în strânsoarea lui, încercând să-și pună gândurile într-o ordine coerentă.

- Crezi că, dacă accept să mă căsătoresc cu tine, mă împiedici să fiu atrasă de alt paranormal?

- Dacă accepți să te măriți cu mine, îți vei respecta promisiunea. Te cunosc, Verity.

- Se pare că nu suficient de bine dacă crezi că trebuie să mă șantajezi și să mă ameninți pentru a mă căsători cu tine.

Zâmbi brusc. El o privi îngrijorat.

- Verity?

- Te iubesc, Jonas. Ți-am spus asta de o sută de ori. Mă voi mărita cu tine.

El o cuprinse în brațe și mârâi încetișor de ușurare.

- Isuse, era și timpul, doamnă!

Verity își sprijini capul pe umărul lui și se relaxă în îmbrățișarea lui caldă. Îl cuprinse strâns cu brațele pe după talie și savură forța lui zveltă.

- Știi ceva, Jonas? Când te-am cunoscut, n-am crezut că ești genul care se însoară.

- Iar eu am avut impresia că erai hotărâtă să nu te măriți. Amândoi avem multe de învățat multe unul despre celălalt.

- Sper că facem ceea ce trebuie.

- Asta facem, îi spuse el cu certitudine gravă. Îi ridică bărbia cu un deget și îi mângâie gura cu buzele lui. Crede-mă, singura opțiune pe care o avem este să ne căsătorim. Eu n-aș putea suporta nici o altă alternativă. Mi-am dat seama de asta în noaptea în care mi-ai zis că ești însărcinată.

Jonas îi atinse din nou buzele, apoi începu să o sărute tot mai apăsat. Brațele lui o strânseseră cu mai multă putere, iar Verity se pomeni lipită de coapsele lui dure.

O lipise intenționat de el, pentru ca ea să-i poată simți căldura. Captivă în blugi, bărbăția lui o împunse în pântecul ușor arcuit. Verity se lăsă pradă pasiunii care mereu părea să-i cuprindă atât de ușor.

- Va fi dificil să mă gândesc la mine ca la o femeie măritată, murmură ea cu buzele lipite de gâtul lui.

- Nu-ți face griji, îți voi aminti ori de câte ori voi avea ocazia.

Jonas o ridică în brațe și o puse pe pat.

- Jonas?

- Da?

În întuneric, vocea lui răsură ca un mârâit leneș, somnoros.

- Dacă ne vom căsători, cred că ar trebui s-o facem așa cum trebuie.

- Așa cum trebuie? Ce vrei să spui? Este un singur mod de a o face. Ne facem niște analize de sânge, obținem un permis de căsătorie, luăm un inel, iar tu zici câteva cuvinte în fața autorităților. Apoi, ne băgăm în pat. Ce mare scofală?

- Vreau o nuntă frumoasă. O nuntă mare. Cu tort și o rochie elegantă, și cu toată lumea din Sequence Springs la biserică.

- Ar fi trebuit să-mi dau seama.

- Va fi amuzant, îl asigură Verity, entuziasmul intensificându-i-se rapid, pe măsură ce își imagina detaliile. Va fi singura mea șansă de a purta o superbă rochie de mireasă.

- Verity, până de curând intenționai să nu te măriți deloc. De unde acest interes brusc pentru torturi și rochii de mireasă? se plânse Jonas.

- În ultima vreme, m-am răzgândit în privința multor lucruri. Dacă mă mărit, vreau s-o fac așa cum trebuie, declară ea cu încăpățănare.

- Iubito, organizarea unei nunți mari durează, argumentă rațional Jonas. Puse posesiv o palmă pe pântecul ei. Și timp, nu prea aveam.

- Laura m-ar putea ajuta. Nu va dura deloc mult să organizăm lucrurile. Și oricum, nu va trebui să facem un secret din nașterea copilului. De îndată ce îmi voi face o programare la doctorul meu, toți cei din Sequence Springs vor afla că sunt însărcinată.

Jonas suspină îndelung.

- Chiar nu cred că avem de ce să trecem prin toate astea.

- Asta vreau eu, Jonas.

- Micuță tirană încăpățânată. Jonas se răsuci pe partea lui și se întinse spre ea. Ce nu fac eu pentru tine, doamnă?

Depuse un sărut fierbinte și lacom pe gâtul ei, în locul unde îi bătea pulsul.

- Nu te deranjează cu adevărat, nu?

- Voi supraviețui. Și am înțeles că este important să le faci pe plac doamnelor însărcinate.

Își coborî încet, ațățător gura spre valea dintre sâni ei.

- Mulțumesc, Jonas.

- Nu-mi mulțumi. Doar pregătește-te ca, imediat după ce tăiem tortul, să-ți schimbi rochia de mireasă cu cămașa de noapte din dantelă neagră.

Verity chicoti simțindu-se brusc euforică.

- Te iubesc, Jonas!

- Și eu te iubesc, tirano! Și tocmai ți-am oferit dova supremă. Dacă nu te-aș iubi la nebunie, n-aș accepta pentru nimic în lume prostia asta cu nunta mare.

Brusc, îi simți limba fierbinte și umedă în mica depresiune din pântecul ei. Degetele lui se strecurară între coapsele ei. Verity se cutremură de plăcere și întoarse capul pentru a-i săruta cicatricea de pe curbura umărului puternic. Ea și copilul aveau să fie în siguranță cu acest bărbat. Avea să-i protejeze și să îi iubească. Acum, știa asta cu o certitudine profundă.

Jonas era legat de ea la fel de sigur cum și ea era legată de el.

Verity se trezi în preajma ivirii zorilor. „Nu că ți-ai putea da seama de asta privind pe fereastră“, gândi ea întorcându-și capul pe pernă. Afară era întuneric bezna. Furtuna izbucnise cu un potop de ploaie și cu un vânt sălbatic.

- Doug și Oliver nu se vor putea întoarce până nu se domolește furtuna, comentă Jonas întinzându-se și așezându-se pe marginea patului. Ar putea trece ore bune până să se întoarcă. Poate chiar o zi întreagă.

Verity îl privi cum se mișca în semiîntuneric. Știa ce era în mintea lui.

- Îți vei petrece fiecare minut căutând acea comoară, nu-i așa?

- Desigur. Își puse pe el o cămașă din denim și își luă blugii. Dar mai întâi, vreau să mă mai uit o dată la barca aia din golfuleț.

- Jonas, e întuneric afară. Nu vei vedea nimic.

El se uită la ceas.

- Ar trebui să se lumineze până voi ajunge acolo. Disparu în baie pentru câteva momente. Când se întoarse, se apropie de pat. Se aplecă și o cuprinse pe Verity în brațe, ochii strălucindu-i cu intensitate în semiîntuneric. Stai aici până mă întorc. Nu vreau să umbli prin casa asta fără mine.

- Doar nu crezi cu adevărat că Yarwood ar încerca să-mi facă rău, nu-i așa?

- Nu știu ce să cred. Tot ce se petrece aici e o nebunie. Așa că stai locului până mă întorc. O sărută repezede și apăsă. Nu-ți face griji. N-ar trebui să dureze prea mult. Mă voi întoarce cu mult înainte de micul dejun. Nimeni nu va ști că am ieșit.

Își îndreptă trupul și își luă geaca nouă. Verity se ridică brusc.

- O să distrugi geaca pe ploaia asta!

- La ce naiba e bună o geacă dacă n-o poți purta când plouă?

Băgă mâna în geanta de voiaj și își scoase cuțitul. Încercă s-o facă discret, dar Verity văzu ce se petrecea. Însă își mușcă buza și nu spuse nimic. Adevărul era că îi părea bine că el nu ieșea neînarmat în acea furtună sălbatică.

- Doar nu crezi că proprietarul bărcii mai este aici, nu-i așa? Nimeni zdravăn la cap n-ar sta în cort pe o asemenea furtună.

- În ansamblu, sunt înclinat să fiu de acord cu ultima parte. Ceea ce mă face să mă gândesc la niște posibilități interesante.

- Cum ar fi?

- Cum ar fi că, poate, proprietarul bărcii stă chiar aici, în această vilă. E o grămadă de spațiu aici. Un om s-ar putea ascunde zile întregi în această monstruozitate. Chiar dacă ai ști că este aici și l-ai căuta, ar fi dificil să-l găsești.

Verity rămase cu gura căscată.

- Dumnezeu mare! Nu m-am gândit nici o clipă la asta. Ai dreptate. S-ar putea ascunde într-una dintre celelalte aripi și să stea acolo oricât dorește. Fii atent, Jonas!

- Voi fi atent. Porni spre ușă. Mai dormi puțin. Mă întorc curând.

- Să dorm? Glumești? Acum, după ce mi-ai spus că este posibil ca vreun ciudat să umble prin una dintre aripile neocupate?

- N-ar fi trebuit să zic asta, murmură el ieșind pe ușă.

- Nu, cu siguranță n-ar fi trebuit.

Dar cuvintele ei se pierdură, retezate de ușa închisă fără zgomot. Verity se sprijini încruntată de perne. Era exclus să se întoarcă pe o parte și să adoarmă din nou. Oricum, ea se trezea întotdeauna devreme. Dădu pătura la o parte și coborî din pat, crispându-se puțin din cauza ușoarei dureri dintre coapse. Noaptea trecută, Jonas fusese mai energic decât de obicei. În timp ce se îndreptă spre baie, se gândi cu ironie că el avea un mod aparte de a-și pune amprenta asupra ei.

Iar acum, dorea să-i pună un inel pe deget. Asta însemna o amprentă pe viață. Dar când se uită în oglinda din baie, fu surprinsă să vadă zâmbetul cald și tainic de pe chipul ei.

Un vast sentiment de ușurare o cuprinse.

Decizia fusese luată - avea să se mărite cu Jonas. Acum, că se hotărâse să facă pasul, se întreba de ce ezitase atât de mult. Ar fi trebuit să se încreadă în intuiția ei, aceeași intuiție care o trimisese direct în brațele lui când îl cunoscuse.

Nu existau garanții pe lumea asta. Era adevărat că relația ei cu Jonas avea niște aspecte bizare și că existau niște întrebări la care nu vor exista niciodată răspunsuri reale. Dar ea îl iubea pe el, iar el o iubea pe ea. Erau uniți la bine și la rău. Iar acum, urmau să aibă un copil. Una peste alta, căsătoria părea un lucru rezonabil, ba chiar corect având în vedere circumstanțele.

O neliniște ciudat de familiară o cuprinse pe Verity după ce ieși de la duș și începu să se îmbrace. Abia își pusese cerceii cu cristale roșii și se întindea după pantofi când simți o bruscă senzație de gol în stomac.

- O, Dumnezeule! Nu grețurile de dimineață! se rugă ea cu voce tare.

Își ținu răsuflarea, iar neplăcuta senzație păru să dispară încet. Tocmai începea să se relaxeze când își dădu seama că cerceii deveneau foarte calzi. Verity se încordă. Asocie imediat căldura generată de cristale cu o apariție neplăcută. Se uită îngrijorată prin cameră. Totul părea a fi perfect normal, dar nu se putu relaxa.

Cerceii rămaseră deranjant de calzi, iar senzația de neliniște deveni copleșitoare. Se simțise astfel cu o zi în urmă, când parcă fusese obligată să iasă din vilă și o găsisse pe Elyssa la poalele falezei.

- O, nu, nu din nou!

Verity încercă să ignore senzația tot mai intensă că trebuia să facă repede ceva, dar nu reuși. Apoi, gândul că Jonas era singur afară o făcu să sară în picioare și să se repeadă spre ușă.

„O, nu, nu Jonas! Dă Doamne să nu i se întâmple nimic lui Jonas!“

Ieși în coridor și, instinctiv, o luă la fugă spre scară, dar își dădu seama că Jonas era teafăr. Nu fu sigură cum de știu asta, însă simți că nu Jonas o atrăgea spre el.

Dar ceva era în neregulă, foarte în neregulă. Pentru o fracțiune de secundă, cristalele se aprinseră în urechile ei, apoi se răciră puțin.

Verity continuă să coboare treptele, iar în hol, coti spre bucătărie. Dacă Maggie se trezise, poate reușea s-o asigure pe Verity că totul era în regulă.

Însă Maggie nu era în bucătărie. Acest lucru în sine era neobișnuit. Verity aflase că obiceiurile menajerei erau foarte precise. La acest ceas al zilei, Maggie deja avea cafeaua făcută.

Când ieși din bucătărie, Verity se pomeni că o vizualiza pe Maggie Frampton. Senzația de neliniște deveni mai puternică atunci când și-o imaginează pe femeie în rochia ei de casă în culori șterse și cu vechiul ei lanț metalic la gât. Urcă scările și străbătu lungul coridor spre capătul aripii sudice.

Nu primi nici un răspuns după ce bătut la ușa lui Maggie. Când încercă clanța, Verity constată că ușa era descuiată. Incapabilă să se abțină, o deschise și strigă încetșor:

- Maggie?

Din nou, nu primi nici un răspuns. Verity se îndepărta conștientă de curentul rece din coridor. Începu să coboare scările. Când ajunse la parter, coborî mai departe.

Cumva la nivel semiconștient, știa că se îndrepta spre infama cameră de tortură, însă n-ar fi putut explica de ce. Știa doar că trebuia s-o caute pe Maggie acolo.

O lumină slabă ardea în coridorul de la subsol. Ușa camerei de distracții perverse era închisă. În clipa în care o atinse, Verity știu că nu dorea să vadă ce se afla dincolo de ea. De asemenea, știu că nu avea încotro.

Încercând să se liniștească spunându-și că, în dimineața aceea, imaginația ei o luase complet razna, Verity deschise ușa.

Dădu cu ochii de o beznă totală. Abia îndrăznind să respire, își trecu palma peste perete, căutând demodatul comutator. Îl găsi și îl apăsă.

Constată simultan două lucruri.

Maggie Frampton zăcea pe spate pe dușumea, la baza peretelui pe care se afla colecția de bice. Sub capul ei era o baltă de sânge, iar ea nu mișca.

Al doilea lucru pe care Verity îl percepuse ca pe o lovitură fu faptul că poarta de piatră care dădea spre pasajul ascuns era întredeschisă.

Șocată, Verity rămase încremenită preț de o secundă. Un val de greață o năpădi brusc. Cu un efort de voință extrem, se sili să se apropie de Maggie.

Verity simți un puls slab la gâtul lui Maggie și răsufă ușurată. La prima vedere, fusese sigură că Maggie era moartă. Cantitatea de sânge scurs din rana de la cap era înfiorătoare.

Aplecată spre Maggie, un miros slab, oarecum familiar o făcu pe Verity să strâmbe din nas. Recunoscu brusc acel miros acru. Îl simțise în trecut, în noaptea când fusese atacată în fața băii pensiunii. Era un miros de fum stătut.

O singură persoană din vilă fuma.

Verity dădu să-și retragă mâna de pe gâtul lui Maggie. Trebuia s-o scoată de-acolo și trebuia să-l găsească pe Jonas. Degetele ei atinseră lanțul pe care Maggie îl purta întotdeauna la gât, iar cristalele roșii ale cerceilor se aprinseră instantaneu.

Mânată de un instinct pur și de o suspiciune tot mai intensă, Verity trase cu delicatețe lanțul de sub rochia de casă decolorată.

Un cristal verde licări la capătul lanțului.

Verity îl privi fix, fascinată de realitatea a ceea ce până atunci fusese doar o imagine captivă în timp. Tocmai încerca să priceapă semnificația descoperirii ei când auzi pași repezi și grei în coridor.

Teroarea o cuprinse. Omul care o lovise pe Maggie se întorcea pentru a-și termina sinistra treabă. Verity știu asta la fel de sigur cum își știa numele – și pe al lui.

Se ridică repede, strângând în palmă cristalul verde.

Lanțul de metal se rupse, dar Verity nu băgă de seamă. Se răsuci și se repezi spre singura cale de scăpare posibilă – ușa întredeschisă a pasajului.

Se pomeni într-un nesfârșit tunel de beznă. Unde erau Jonas și lanterna lui industrială când îi trebuiau? Încercând să nu facă nici un zgomot, se retrase încet spre

peretele coridorului secret. Trebuia să se îndepărteze din lumina care se revărsa în pasaj din camera de tortură.

Se retrăsese la vreo doi metri de ușă când auzi un hârșăit, zgomotul inconfundabil făcut de un corp târât. Verity nu mai auzise niciodată în viața ei un astfel de sunet, dar îl recunoscuse imediat.

Trupul inconștient și mătăhălos al lui Maggie Framp-ton fu împins fără ceremonie prin deschizătură și trântit în coridor. O siluetă întunecată apărură în urma sa și lumină repede cu o lanternă în ambele direcții.

Fasciculul atinse călcâiul pantofului lui Verity în timp ce ea se răsuci și fugi în bezna impenetrabilă a pasajului ascuns.

capitolul 16

O văzuse! Era sigură că lumina lanternei o ajunsese din urmă. Verity alergă disperată prin întuneric, atingând cu o palmă peretele pentru a se ghida. Cât mai era până la scări? Adrenalina îi bubuia prin vene în timp ce ea se străduia să audă pașii lui Slade Spencer fugind după ea.

Dar după câteva secunde, Verity își dădu seama că nu se auzea nimic. Și nu se zărea nici măcar licărul vreunei lanterne. Aruncă o privire neliniștită peste umăr și văzu că lumina revărsată pe ușa pasajului începea să se stingă.

Slade nu o urmărea prin tunel – o închidea acolo!

Ușurarea simțită preț de câteva clipe fu înlocuită de o groază tot mai intensă în vreme ce lumina dispărea din pasajul de piatră. Ușa tunelului se închise cu o bufnitură răsunătoare. O liniște de mormânt se instală, iar întunericul desăvârșit o cuprinse.

Verity simți piatra rece sub palmă. Ochii îi erau larg deschiși, dar parcă era oarbă. Pur și simplu nu era lumină, nu era lumină absolut deloc.

În timp ce porni încet și cu grijă înapoi, se luptă cu un puternic atac de claustrofobie. Maggie era captivă acolo împreună cu ea, iar sărmana femeie poate că era pe moarte. I se păru că trecu o veșnicie până când se împiedică de trupul inert al lui Maggie.

- Îmi pare rău, Maggie.

Scuzele ei nu fură auzite. Menajera încă era inconștientă. Verity băjbâi pe întuneric și îi localizează rana de la cap. Era greu de spus, dar lui Verity i se păru că nu mai sângera atât de tare. Doar picura puțin.

Verity puse capul femeii înapoi pe piatra rece și își îndreptă trupul. Trebuiau să iasă de acolo. Nu putea decât să se roage ca, după ce reușea în cele din urmă să deschidă ușa de piatră, Slade Spencer să nu le aștepte în camera de tortură.

Dar părea mult mai plauzibil ca el să fi fugit după ce își închisese victimele în tunel. Probabil, presupusese că Maggie era moartă, iar Verity nu avea să știe cum să deschidă ușa.

Verity își dădu seama că, de fapt, chiar nu știa cum să deschidă ușa. Făcu un efort pentru a-și controla spaima care amenința s-o copleșească în întuneric. Închise ochii și încercă să-și amintească mișcărilor pe care le făcuse Jonas pentru a deschide ușa.

Ușurarea veselă pe care Verity o simți când degetele ei găsiră mecanismul fu instantaneu spulberată când încercă să-l acționeze. Nimic nu se întâmplă, absolut nimic.

După câteva minute de eforturi inutile, Verity trebui să accepte faptul că fie făcea ceva greșit cu străvechiul mecanism, fie Slade blocase încuietoarea pe dinăuntru.

Palmele lui Verity erau umede, iar ea începu să tremure. Niciodată nu fusese atât de frig în pasaj. Se sili să gândească logic.

Dacă nu putea ieși pe acea ușă, trebuia să încerce să o deschidă pe cea de la dormitorul lor.

Verity îngenunche lângă Maggie.

- Maggie? Mă auzi? Verity nu primi nici un răspuns. Continuă să vorbească pe un ton liniștitor: Mai știu un loc pe unde se poate ieși. O să dureze ceva vreme, dar îl voi găsi. Și voi aduce ajutoare. Rezistă, Maggie! Stai aici până mă întorc, bine?

Verity se ridică din nou și porni hotărâtă prin pasaj. Urma să fie un drum foarte lung. Când avea să dea peste oasele lui Digby Hazelhurst, va ști că ajunsese unde trebuia.

Verity își dori ca legătura mentală cu Jonas să fi fost ceva util, cum era telepatia, nu conexiunea mai ezoterică ce exista între ei. Ar fi făcut orice pentru a-l putea contacta chiar în clipa aceea pentru a-l avertiza în privința lui Spencer.

De asemenea, ar fi profitat de ocazie pentru a-l informa că avusese dreptate de la bun început - chestia asta cu consultanța paranormală era categoric o mizerie.

Barca nu mai era acolo. Jonas se opri pe marginea falezei și privi spre micul golf în care Verity o găsisese pe Elyssa. Avea mâinile bătute adânc în buzunare pentru a se feri cât mai bine de frig și de vântul puternic. Valurile erau mari și înspumate, iar ploaia cădea în rafale biciuitoare. Lumina cenușie era suficientă pentru a vedea plaja plină de pietre.

Era exclus ca vreun om zdravăn la cap să fi plecat cu mica barcă pe furtuna aceea. Doar dacă fusese o chestiune de viață și de moarte. Dar Jonas se gândi că, și în acest caz, dacă ar fi fost în locul tipului cu barca, el ar fi căutat alte alternative.

Putea să parieze că barca și proprietarul ei încă se aflau undeva pe insulă.

Jonas își înalță capul și studie faleza. De-a lungul țărmului insulei erau o sumedenie de intrânduri unde o ambarcațiune mică putea fi ascunsă. Dacă cineva dorise ca barca să nu mai fie văzută, pur și simplu o dusesse în alt loc.

Și având în vedere vremea cumplită, nimeni n-ar fi dorit să piardă prea mult timp cu mutatul bărcii. Ar fi dus-o repede în altă parte și s-ar fi întors la adăpostul oferit de vilă.

Ceea ce însemna că, în mod logic, barca trebuia să fie în apropiere.

Jonas porni pe faleză, studiind cu atenție țărmul. În acea lumină palidă a zorilor, era ușor să nu vadă o mică barcă cenușie.

După 15 minute, o găsi într-un golfuleț și mai mic decât primul. Barca fusese legată în grabă de trunchiul unui brad. Se zbătea cu putere pe valurile sălbatice care se spărgeau de țărmul stâncos.

Nu-i luă mult să coboare faleza puțin înaltă și să ajungă pe plajă. Jonas se urcă pe niște bolovani pentru a apuca parâma cu care era legată barca, iar o clipă mai târziu urcă la bordul ambarcațiunii care se legăna puternic. O jerbă de apă rece îl stropi exact când se aplecă pentru a deschide un dulăpior.

După cum spusese Verity, primul dulăpior nu conținea nimic care să permită identificarea bărcii. Zgribulit în geaca sa căptușită cu lână, Jonas deschise repede altul.

Găsi o vestă de salvare cu emblema Dream Harbor Marina. Un set de instrucțiuni de navigație erau îngheșuite lângă vestă.

Deci cel care venise cu barca nu putea fi identificat rapid. Ambarcațiunea fusese închiriată. Nu putea afla cine o luase până nu se potolea furtuna și nu reușea să plece de pe insulă. Și chiar dacă îl găsea pe proprietarul de la Dream Harbor Marina, asta putea să nu ducă nicăieri. Era ușor să minți pe un formular de închiriere.

Jonas închise dulăpiorul și studie fundul bărcii. La picioarele lui clipocea o cantitate destul de mare de apă de ploaie. Zări o mică geantă boțită plutind într-un colț. O ridică și privi înăuntru. O hârtie undă zăcea pe fundul genții, o rețetă de la o farmacie californiană.

Jonas își aminti brusc că Slade Spencer lua pastile dintr-un flacon pe care se afla o etichetă ce indica faptul că medicamentele erau luate cu rețetă.

- Dumnezeu, ce prost!

Jonas sări din barcă. Cu o ușurință de care nu era conștient, își păstră echilibrul pe pietrele alunecoase, sărind de pe una pe alta până ajunse pe plajă. Apoi, urcă pe faleza puțin înaltă și porni în fugă spre vilă.

Nu folosise lanterna decât pentru a explora interiorul dulăpioarelor. Nu era cazul să riște a fi văzut părăsind sau întorcându-se la vilă de către cineva care se uita pe fereastră.

Dar altcineva care ieșise din vilă nu era nici pe departe atât de precaut.

Un îngust fascicul de lumină sălta printre copaci, îndreptându-se spre Jonas. Mișcările haotice ale luminii indicau faptul că posesorul lanternei alerga disperat.

Jonas se opri și se dădu la o parte din drum. Lumina slabă a zorilor încă nu pătrunsese printre crengile groase de deasupra. Era ușor să rămână ascuns după copaci până îl zărea pe cel care fugea spre faleză.

Jonas se gândi că trebuia să fie Spencer. În afară de cel care o mutase noaptea trecută, nimeni altcineva nu știa unde se afla barca. Dar de ce acea grabă bruscă? De zile întregi, Spencer păruse a se clătina prin aburii alcoolului.

Lui Jonas nu-i plăcu întrebarea, iar posibilele răspunsuri îi plăcură și mai puțin. Simți un nod în stomac când se gândi la Verity. Își spuse că, dacă rămăsese în dormitor, totul era în regulă. Nu exista nici un motiv pentru care ea și Spencer să se fi întâlnit în acea dimineață.

Fasciculul lanternei trecu în goană pe lângă el, însoțit de o respirație grea. Spencer era panicat - Jonas efectiv putu mirosi spaima individului.

Jonas ieși din spatele unui brad și se aruncă spre el.

- Nu! țipă Spencer când fu trântit la pământ. Nu, la naiba, nu! Dă-mi drumul, ticălos afurisit! Ia-ți mâinile de pe mine! Dă-mi drumul!

Se zvârcoli sub greutatea lui Jonas, fluturând sălbatic lanterna și încă ceva - o armă. Jonas lovi mâna care ținea pistolul. Spencer se zbatu cu o forță supraomenească. Individul era clar isteric și se lupta cu energie frenetică.

Lanterna îl lovi pe Jonas în maxilar. Se împletici îndărăt și văzu câteva stele luminoase în fața ochilor. Dar mâna lui prinsese brațul care ținea arma și trase de el cu hotărâre sumbră, strângându-l până fu sigur că oasele mici de la încheietura lui Spencer se frânseseră.

Spencer țipă, un strigăt subțire și pătrunzător, de disperare, furie și durere, apoi arma se rostogoli pe pământul ud.

Jonas își retrase brațul pentru a-i trage o lovitură zdravănă, dar renunță dezgustat la acel efort. Nu avea nici un rost să-și lovească victima din nou. Spencer era zguduit de hohote amarnice, total moleșit de sentimentele sale.

- A fost un accident, icni Slade printre suspine. Zăcea în noroi, acoperindu-și fața cu un braț. Un nenorocit de accident. N-am plănuit asta. Doar că ea a apărut într-un moment nepotrivit. A început să țipe la mine, să spună că știe totul despre mine. A trebuit să fac ceva, nu înțelegi? A trebuit s-o fac să tacă.

O groază rece îl cuprinse pe Jonas. Îl înșfăcă pe Slade de cămașă și îl ridică în șezut.

- Pe cine a trebuit să faci să tacă, Spencer? Pe cine?

Spencer clipi, privirea fiindu-i ciudat de tulbure.

- Pe băbătia aia de Frampton. Ce altceva puteam să fac? Știa - îți spun eu! Și-a dat cumva seama cine sunt. Slade își înghiți suspinele. Rahat, n-am crezut că mă va recunoaște. Am slăbit mult la clinica aia, mi-am pus lentile de contact, mi-am ras barba. Am fost atât de sigur! Dar cățeaua aia bătrână m-a recunoscut.

M-a recunoscut. Așa că am lovit-o, iar ea s-a prăbușit ca un sac cu cartofi. Pur și simplu, s-a prăbușit. N-am vrut s-o omor.

În ciuda a ceea ce auzea, un amețitor sentiment de ușurare îl cuprinsese pe Jonas. Primul lui gând fusese că Spencer o ucisese pe Verity.

- Ai omorât-o pe Maggie? În dimineața asta? Îl zgâlțâi pe Spencer. Răspunde-mi, naiba să te ia!

- A trebuit să scap. Totul a luat-o razna. Spencer privi înnebunit în jur, cu ochii încețoșați. Hazelhurst a zis că așa se va întâmpla. A susținut mereu că acea comoară este protejată de un blestem sau de ceva. Bătrân prost și nebun! Să știi că era nebun. Adică, tâmpiții de la clinică au spus că eu am câteva doage sărite, dar Hazelhurst era nebun de-a binelea.

Jonas avea niște îndoieli legate de cine era nebun și cine nu, dar nu era momentul să le discute. Se părea că Verity era teafără, dar el trebuia să se întoarcă la vilă pentru a se asigura. Apoi, trebuia s-o găsească pe sârmana Maggie Frampton.

- Jigodie dementă! rosti Jonas. Tu l-ai ucis pe Hazelhurst, nu-i așa? Desfăcu cureaua lui Spencer în timp ce vorbi. Tu ai fost studentul care a apărut cu doi ani în urmă pentru a-l ajuta să găsească comoara. În dimineața asta, Maggie te-a recunoscut în cele din urmă, nu-i așa? Asta s-a întâmplat? Ți-a zis că știe cine ești?

- A trebuit să-l omor pe Hazelhurst, explică Spencer, expresia de pe chipul lui devenind brusc înfiorător de zdravănă. Se temea, înțelegi? Își pierduse curajul. N-a vrut să-mi spună ce făcuse cu comoara, a zis că nimeni nu trebuia s-o atingă vreodată. În cufăr nu rămăseseră decât un inel, o bucată de metal și un stilet. Am știu că Hazelhurst ajunsese primul la ea și luase restul. Am încercat să-l fac să-mi spună, dar n-a vrut. Bătrânul ticălos tot zicea că acel cufăr era gol când l-a găsit. Dar eu știam ce se întâmplase.

- Așa că l-ai omorât cu stiletul găsit în cufăr, nu-i așa?

Jonas îl săltă pe Spencer în picioare și îi legă mâinile la spate cu cureaua.

- A trebuit să-l omor. Era atât de al naibii de speriat. Prostul ăla bătrân n-a vrut să-mi zică nimic, dar eu știam că o pot găsi și singur. Trebuia să fie undeva în vilă. Nu aveam nevoie să-mi zică el unde era.

- Dar n-ai reușit să găsești comoara, nu-i așa? Întrebă Jonas împingându-l pe Spencer spre vilă. Ai ucis doi oameni, dar nu te-ai ales decât cu un inel, cu o problemă cu drogurile și alcoolul și cu câteva doage sărite. Poate că Hazelhurst avea dreptate. Poate, comoara chiar este blestemată. Ar fi trebuit s-o lași baltă. Spune-mi cum ai adus aici barca închiriată? Doug te-a adus aici cu șalupa lui, nu?

- Asta a fost ușor. De îndată ce am aflat de planurile de a petrece o săptămână la vilă, am închiriat barca. Apoi, am angajat un puști care avea o barcă și i-am cerut să mă urmeze aici. Am ascuns barca mea în primul golf, iar puștiul m-a dus înapoi pe insula cealaltă. I-am zis că voiam s-o folosesc pentru o partidă de pescuit, săptămâna asta.

- De ce te-ai gândit că vei avea nevoie de o barcă?

Spencer se uită la Jonas de parcă acesta era nebunul.

- Pentru a pleca de pe insula asta blestemată în caz că lucrurile mergeau prost.

- Așa cum s-a întâmplat în dimineața asta?

- M-am speriat după ce a trebuit s-o lovesc pe băbătia aia. Dar știi, acum, că mă gândesc, îmi dau seama că nu are de ce să-mi fie frică, nu-i așa? Nimeni nu poate dovedi că eu l-am omorât pe Hazelhurst, chiar dacă cineva îi găsește trupul. Cu excepția băbătiei. Când m-a recunoscut, a început să fie suspicioasă. Mi-a zis că m-a supravegheat, ba chiar mi-a umblat prin lucruri într-o seară. Azi-dimineată, a dat de mine în camera de tortură.

- Ce căutai în camera de tortură atât de devreme?

Slade își șterse gura cu dosul palmei, în ochi având o expresie chinuită.

- M-am decis în cele din urmă să arunc încă o privire în camera aia afurisită în care s-a aflat comoara. Nu voiam să mă întorc în tunelul ăla oribil, dar a trebuit. Sunt sigur că secretul este undeva acolo. Am stat treaz toată noaptea gândindu-mă la asta. M-am temut că ai putea să dai cumva peste tunel, cu toate că am rupt ultimele pagini din jurnalul lui Digby. Într-un final, mi-am dat seama că nu aveam de ales, trebuia să intru din nou acolo. Isuse, urăsc tunelul ăla! E atât de întuneric!

- Iar Maggie te-a găsit acolo?

- Probabil, cățeaua m-a pândit toată noaptea, m-a așteptat. M-a acuzat că i-am făcut ceva lui Hazelhurst, cu doi ani în urmă. A început să țipe ca o nebună, nu mai tăcea odată. Cățeaua aia nebună pur și simplu n-a vrut să tacă din gura ei blestemată.

- Așa că ai lovit-o.

- A trebuit. O șiretenie dementă apăru în ochii lui Slade. M-am speriat. A curs atât de mult sânge. Am știut că trebuia s-o șterg de-acolo, așa că am dat fuga în camera mea pentru a-mi împacheta lucrurile și a pleca. Apoi, mi-am dat seama că puteam să ascund trupul în tunel și nimeni n-ar fi aflat vreodată. M-am întors în camera de tortură, dar era prea târziu. Lumina era aprinsă, iar eu mi-am dat seama că cineva o găsisese. Verity se afla acolo. Am văzut-o când am dus trupul lui Maggie în tunel. Probabil că a fugit și s-a ascuns acolo când m-a auzit venind.

Jonas încremeni. Se răsuci și își aținti asupra lui ochii plini de o violență amenințătoare.

- Ce i-ai făcut lui Verity?

Spencer se uită la el și clipi pentru a-și alunga stropii de ploaie din ochi. O inteligență de om nebun străluci în ochii lui.

- Am lăsat-o în tunel, cu vrăjitoarea aia bătrână, fi-rește. Nu știi de tunel, nu? Țsta era marele secret al lui

Hazelhurst. Verity este acolo acum, iar tu n-o vei găsi niciodată. Nimeni nu le va găsi niciodată. Dar așa e cel mai bine, înțelegi? Nu există nici o dovadă. Atât timp cât toți sunt îngropați în tunel nu există nici o dovadă.

- I-ai făcut vreun rău lui Verity sau doar ai lăsat-o în tunel? Măinile lui Jonas se strânseseră pe gâtul lui Spencer. Furia și disperarea îl făceau să nu-i pese decât de aflarea adevărului din ochii lui Spencer. Răspunde-mi, ticălos dement! Ce i-ai făcut lui Verity?

- N-o să găsești niciodată cadavrul ei sau pe al lui Frampton. Tot așa cum nimeni nu l-a găsit pe al lui Hazelhurst. Fac pariu că Verity s-a gândit că se ascunde de mine când a dat fuga acolo. A crezut că va fi în siguranță în tunelul ăla. Dar acum este încuiată acolo pentru totdeauna. Nu există nici o dovadă. Nu există nici o dovadă. Spencer începu să chicotească. Apoi, păru înspăimântat. Pastilele mele. Este vremea să-mi iau pastilele.

- Nu iei nici o pastilă până nu-mi spui dacă i-ai făcut vreun rău lui Verity!

Jonas încercă să-și păstreze vocea calmă, încercă să nu uite că vorbea cu un nebun cu certificat.

Spencer păru oarecum surprins.

- Nu i-am făcut nici un rău. N-am avut de ce. Ți-am spus că nu poate ieși de-acolo. Proasta a fugit direct în tunel. Nu va reuși niciodată să iasă de-acolo. Hazelhurst a avut nevoie de luni de zile până să se prindă cum funcționează ușile tunelului. Chiar dacă găsește mecanismul, nu va funcționa pentru că l-am blocat din partea cealaltă. Ea era singura martoră, pricepi? Era singura martoră, singura care m-a văzut băgând trupul lui Maggie în tunel.

Jonas și-o imaginează pe Verity rătăcind prin întunericul nesfârșit al coridorului ascuns. Dacă nu reușise să iasă pe ușa din camera de tortură, probabil că pornise spre cea de la dormitorul lor. Iar el nu-i explicase cum să acționeze mecanismul ușii. Iar ea tremura de teroare

cumplită în nesfârșita beznă a tunelului, încercând să descopere secretul deschiderii ușii.

Jonas privi adânc în ochii demenți ai lui Slade Spencer. Îi fu clar că nu avea să mai afle altceva de la acel ticălos. Îi trase un pumn în maxilar, iar individul se prăbuși la pământ fără măcar să icnească. Un firicel de sânge începu să i se prelingă pe la colțul gurii.

Jonas îl lăsă pe Spencer să zacă în noroi și porni în goană spre vilă. Vântul urla printre copaci. Crengile îi biciuiau, iar ploaia era un potop de gheață.

Se năpusti pe ușa din față a vilei tăcute și urcă scările spre etaj cu pași mari, grăbiți. Apoi, o luă la fugă pe coridor, către dormitorul lor.

Jonas se repezi în cameră. Ușa tunelului era închisă. Se luptă furios cu mecanismul din spatele tapiseriei și privi ușa de piatră deschizându-se încet spre interior. I se păru că durează o veșnicie.

Aruncă o privire rapidă prin deschizătura tot mai largă, însă nu văzu nici urmă de Verity. Fie nu reușise să găsească drumul spre dormitor, fie încă încerca disperată să deschidă ușa de la celălalt capăt al tunelului.

Jonas intră în tunel de îndată ce avu suficient loc. Lumină repede cu lanterna spre dreapta. Verity nu se vedea.

Un zornăit de oase și un hârșăit din spatele ușii tunelului îl făcură să se răsucească brusc, aplecându-se amenințător. Fasciculul lanternei lumină chipul iubitei lui.

Verity ieși din spatele ușii cu o expresie rigidă de hotărâre sălbatică. Ochii îi erau ciudat de tulburi. Brațele îi erau ridicate deasupra capului, iar în palme strângea mânerul stiletului care fusese înfipt în Digby Hazelhurst. Oasele lui Digby zornăiră la picioarele ei.

Jonas se retrase rapid și ridică mâinile.

- Ușurel, iubito! Sunt un om rezonabil. Vrei să amâni nunta vreo două săptămâni pentru a-ți putea cumpăra o rochie deosebită? Vom amâna nunta, nici o problemă!

- Jonas! Verity lăsă stiletul să-i cadă din mâini. Acesta zornăi pe pietre în vreme ce ea se repezi la pieptul lui. Era și timpul să apari!

- Întotdeauna este plăcut să te simți apreciat. Jonas o cuprinse în brațe și o strânse atât de tare, încât se temu că o va frânge, dar ea nu făcu decât să scâncească încetisor. Isuse, iubito, m-am temut îngrozitor! Dar ar fi trebuit să știu că nu te voi găsi tremurând îngrozită. Ți-a mai spus cineva vreodată că o interpretezi minunat pe Lady Macbeth?

- Tu te-ai temut? Vrei să ne comparăm impresiile? În toată viața mea nu mi-a fost atât de frică! Iar cu un minut în urmă, nu vedeam cine intră în tunel. Este atât de întuneric aici, încât am fost orbită când ai deschis ușa. M-am temut să nu fie Slade. Verity își înalță capul și îl privi cu ochi mari. Jonas, Spencer aproape că a ucis-o pe Maggie. Este la celălalt capăt al tunelului, inconștientă și sângerând. Trebuie s-o luăm de-acolo. Apoi, trebuie să facem ceva în privința lui Slade.

- M-am ocupat deja de Spencer. M-am întâlnit cu el când încerca să ajungă la barcă. S-a panicat crezând că a ucis-o pe Maggie și v-a închis pe amândouă în tunel. Am înțeles că, în clipa aceea, s-a pierdut cu firea complet și a decis că era vremea să plece de-aici. Nu știu cât de departe credea că va ajunge pe furtuna asta.

- Dar unde este? Ce-ai făcut cu el?

- L-am legat și l-am lăsat afară. Hai să ieșim de-aici! Sunt sigur că te-ai săturat de tunelul ăsta cât să-ți ajungă pentru toată viața.

- Va trebui s-o scoatem pe Maggie. N-o putem lăsa acolo.

- Mă ocup eu de asta, rosti Jonas cu blândețe.

O împinse pe Verity în dormitor. Tremura, dar se putea controla. Jonas își spuse cu mândrie că așa stăteau lucrurile cu tiranii - erau duri. Apoi, văzu că ea se uita la ceva ce scosese din buzunar.

- Ce ai acolo?

Fără o vorbă, ea își deschise palma și îi arătă un cristal verde în formă de ou.

Jonas făcu un pas spre ea, realizând uimit ce găsisese ea.

- De unde naiba l-ai luat? întrebă el cu voce joasă.

- De la Maggie. Îl avea pe lanțul pe care îl poartă mereu la gât. Probabil că Digby i l-a dat. L-am găsit când i-am luat pulsul la gât. Probabil că l-am luat când l-am auzit pe Spencer întorcându-se. Ciudat, nici măcar nu mi-am dat seama... Își ridică privirea spre el, ochii ei de culoarea acvamarinului uitându-se întrebători la el. Este cel bun, Jonas. E cristalul pe care îl căutai, cel despre care crezi că va debloca viziunea.

Privirea lui Jonas se îndreptă de la urâtul cristal verde spre chipul ei serios.

- Spencer zicea că el și Hazelhurst nu au găsit în cutăr decăt un stilet, mânerul ăla de sabie și un inel cu rubin. Dar este convins că restul comorii încă se află undeva acolo.

- La fel crezi și tu, concluzionă Verity încet. Se uită la cristal. Crezi în blesteme, Jonas?

- Nu, dar am un mare respect pentru mintea întorcheată a renașcentiștilor. Iar mintea unui paranormal renașcentist probabil depășea orice imaginație. Nu cred că acea comoară e blestemată, însă cred că cineva a ferecat-o cu mare grijă. Hazelhurst considera că acest cristal reprezintă cheia, iar eu sunt de părere că avea dreptate.

Verity îl privi cu o expresie indescifrabilă.

- Ai de gând să încerci, nu-i așa? Mai devreme sau mai târziu, vei încerca să deblochezi acea viziune încremenită.

- Dacă n-o fac, probabil că voi ajunge la fel de ciudat ca Hazelhurst sau la fel de dement ca Spencer, rosti Jonas cu asprime. Verity, trebuie să aflu adevărul!

Ea dădu din cap.

- Da. Îmi dau seama de asta. Băgă cu grijă cristalul înapoi în buzunar. Când va veni vremea, vei avea nevoie de ajutorul meu.

Jonas fu surprins.

- Ce te face să spui asta? o întrebă el în timp ce ea începu să se răsucească.

Ea se uită peste umăr, expresia gurii împlânzindu-i-se puțin.

- Pot acorda acest cristal cu cel de pe biroul din viziune.

El făcu un pas lung spre ea și o apucă de brațe.

- Verity? Ce tot zici? Ești sigură?

- Din păcate, da. Sunt destul de sigură că pot. Nu mă întreba cum, Jonas. Nici eu nu înțeleg. Iar dacă vrei părerea mea profesională ca business manager al tău, îți sugerez să lași baltă întregul proiect. Dar știi că nu vrei părerea mea profesională.

Se răsuci din nou și porni spre baie pentru a-și spăla sângele și praful de pe mâini.

După ce se chină puțin cu o șurubelniță găsită în bucătărie, Jonas izbuti să deschidă ușa din camera de tortură. Spencer fusese prea panicat pentru a face o treabă temeinică cu blocarea mecanismului.

În pasaj, Maggie încă era inconștientă. Jonas izbuti să urce pe scări și să ducă în salon, unde o puse pe canapea. Nu se trezi, dar respirația îi părea regulată, iar sângerarea încetase. Verity o acoperi cu o pătură și se duse afară împreună cu Jonas pentru a-l lua pe Slade Spencer. Îl încuiară într-o debara goală.

- Ce vom face cu el? întrebă Verity urmându-l pe Jonas pe scări.

- Nu putem face nimic până când Warwick și Crump nu se întorc cu șalupa. În mod cert, nu vom încerca să plecăm de pe insula asta cu bărcuța închiriată de Spencer. Până atunci, vreau să văd dacă nu reușesc să găsesc

paginile lipsă din jurnal printre lucrurile lui Spencer. Poate că le-a păstrat.

- Doug și Oliver s-ar putea să nu se poată întoarce timp de câteva ore bune, remarcă Verity în vreme ce străbăteau coridorul, îndreptându-se spre camera în care stătuse Spencer.

- Adevărat.

- Mai bine l-am trezi pe Yarwood și i-am spune ce se petrece. Când te gândești că, în tot acest timp, l-am suspectat pe nedrept că e un ticălos, roști Verity posomorâtă. Presupun că Spencer a fost cel care a împins-o pe Elyssa de pe faleză. Poate că a crezut că a început să devină bănuitoare în privința bărcii.

- Nu știi ce să zic, roști Jonas gânditor. Tu ai spus că ai găsit barca, dar el nu a încercat să te omoare.

- N-a încercat să mă omoare atunci, dar a încercat să-mi facă rău înainte de asta, zise Verity încet.

Capul lui Jonas se răsuci brusc, iar el o privi cu ochi sălbatici.

- Poftim? A încercat să-ți facă rău? Când?

- În noaptea pe care am petrecut-o la pensiune.

- El e ticălosul care te-a atacat în fața băii? întrebă Jonas uimit. El a fost? Ești sigură?

- Am recunoscut tutunul lui. În noaptea aceea, i-am simțit mirosul impregnat în pulover, dar nu era suficient de puternic pentru a-l băga în seamă. Iar când fuma din pipă aici, nu l-am recunoscut pentru că mirosul era foarte puternic, copleșitor. Dar când am simțit izul lui în camera de tortură, am realizat că era același tutun. În afară de Spencer, nimeni altcineva nu fumează aici.

Cuprins iarăși de furie, Jonas porni pe coridor.

- Îl omor!

Verity îl apucă de braț.

- Nu, Jonas, stai! Nu e nevoie să faci asta. Este încuiat deja.

- Ar fi trebuit să-l sugrum în seara în care s-a dat la tine!

Se desprinsese din strânsoarea mâinii ei. Verity îl apucă din nou și îl ținu zdravăn de mânecă.

- Jonas, oprește-te! Ascultă-mă! Totul e sub control, nu mai e nevoie de alte violențe. Dumnezeu știe că au avut loc destule în această casă. Hai să-l trezim pe Yarwood și să-i spunem ce se petrece. Are dreptul să știe.

O ușă scârții. Verity și Jonas se uitară spre ea.

- Mă bucur că tu crezi asta, Verity. Preston Yarwood stătea în pragul ușii dormitorului său. Aș vrea tare mult să aflu ce se petrece. Iar după ce îmi veți spune, ne vom duce cu toții să căutăm comoara lui Hazelhurst. Dar după ce o vom găsi, mă tem că planurile vor suferi o mică modificare. Vedeți voi, prea mulți vânători de comori paranormali strică imaginea.

- Ce dracu' crezi că faci, Yarwood? întrebă Jonas cu voce joasă.

- Am decis că nu avem nevoie ca numele tău să fie legat de această descoperire, prietene. Fiindcă ești un escroc. Eu sunt singurul de-aici care are un talent paranormal autentic, iar găsirea comorii va dovedi acest lucru o dată pentru totdeauna. Acesta este proiectul meu, iar meritul va fi tot al meu. După ce toate astea se vor sfârși, oamenii vor fi siliți să recunoască faptul că am o putere paranormală. Iar după ce tu și Verity veți dispărea în mod misterios, nu va mai rămâne nimeni în viață care să spună că nu-i așa.

Verity privi șocată chipul lui Preston Yarwood, trecând mult timp până când ochii ei coborâră spre arma din mâna lui.

capitolul 17

Jonas studie pistolul din mâna lui Preston Yarwood. Omul părea să știe exact ce să facă cu el. Caitlin Evanger spusese că în raportul de la laborator scria că era primejdios.

- Nu există nici o comoară, Yarwood.

Jonas se depărtă câțiva pași de Verity pentru ca lui Yarwood să-i fie mai greu să aibă pe amândoi în bătaia armei.

- Nu încerca să mă prostești, Quarrel, rosti Yarwood pe un ton jovial. Comoara este aici, știu asta. Am avut tot timpul o premoniție paranormală.

- Asta apropo de prosteală, murmură Jonas. Ai doar febra comorii.

- Știu că este aici, se răsti Preston. Am pus să fie traduse pasaje din jurnalul lui Hazelhurst. Nu tot, dar destul pentru a ști că el găsisese ceva. Este aici, vă spun sigur. Iar în dimineața asta, am auzit destule pentru a mă convinge că te-ai apropiat de găsirea răspunsului. Așa că mă vei lua cu tine când vei desfereca secretul.

- Yarwood, îți spun că nu există nici o comoară!

Ochii lui Yarwood licăriră furioși.

- Nu mai minți. Știu că ai găsit ceva important. Am auzit destule în laboratorul de la Vincent College pentru a ști de ce ești capabil. Acesta este motivul pentru care am făcut să fii angajat. Pe toți dracii, îmi vei arăta unde este comoara! Și o vei face rapid! Crump și Warwick se vor întoarce de îndată ce furtuna asta va înceta. Vino aici, Verity!

Jonas se încordă știind ce avea să urmeze.

- Las-o în pace, Yarwood! Voi coopera. Dar te avertizez că nu este nimic de găsit.

- Ceva există aici. Iar tu știi unde este. Și îmi vei arăta. Vino, aici, Verity. Treci aici în clipa asta sau voi începe să-l găuresc pe tovarășul tău de pat!

Verity făcu ezitând un pas.

- Nu te apropia de el, Verity, rosti Jonas cu voce joasă. Vrea să te folosească pe post de ostatică.

Yarwood zâmbi vag.

- Mare dreptate ai, Quarrel. Și dacă nu vine aici în clipa asta, îți voi trage primul glonț în braț. Mă vei putea conduce la comoară și fără a te folosi de un braț. De fapt, ai putea s-o faci și fără ambele brațe.

Își ridică pistolul.

- Oprește-te! se răsti Verity.

Se duse repede în fața lui Yarwood.

- La naiba, Verity! Dar era prea târziu, iar Jonas știa asta. Privi cu furie neputincioasă cum Yarwood o înșfăcă pe Verity de braț și o trase aproape de el. Dă-i drumul, Yarwood! Ți-am zis că voi coopera. Îți voi arăta ce am găsit, însă te avertizez că nu-i mare lucru. Doar un cufăr gol într-o cameră ascunsă. Spencer a ajuns acolo înaintea noastră, Yarwood. La naiba, probabil că altcineva a găsit-o înaintea lui! Poate că a găsit-o cineva cu un secol sau două în urmă, în Italia. Comoara a dispărut.

- Nu te cred. Există cristalul, se răsti Yarwood, privirea lui coborând lacomă spre mâna lui Verity. Încă este aici. Am citit destule în jurnalul lui Hazelhurst pentru a ști că nimeni nu poate găsi nimic fără cristal. Iar voi aveți cristalul, nu-i așa? Deschide palma, Verity. Arată-mi-l!

Verity își deschise palma și îi arătă cristalul verde.

- Nu-ți va folosi la nimic, Preston. Nu știi ce să faci cu el. Nici unul dintre noi nu știe.

- O să ne lămurim, nu-i așa? Arată-mi camera aia ascunsă, Quarrel.

- Ți-am spus că nu e nimic în ea, ticălos nenorocit.

- Arată-mi-o sau încep să trag în mica doamnă!

Yarwood lipi gura țevii pistolului de gâtul lui Verity.

- Nu! Nu-i face rău, lua-te-ar naiba! Dacă vrei să vezi camera, ți-o voi arăta. Dar nu-ți va folosi la nimic, e goală.

Jonas își dorea să-l ucidă pe Yarwood mai mult decât își dorise orice altceva în viața lui. Verity nu zise nimic. Doar se uita la Jonas cu o încredere calmă care îl zgudui.

- Hai să mergem să vedem camera aia ascunsă!

Yarwood o trase pe Verity puțin mai aproape.

Jonas se gândi la stiletul care zăcea printre oasele de lângă ușa dormitorului.

- Pe aici, rosti el încet, pornind spre dormitorului pe care îl împărțise cu Verity.

Yarwood îl urmă împingând-o pe Verity în fața lui. Țeava armei rămase lipită de gâtul ei.

Când Jonas deschise ușa dormitorului, gaura din zid care marca intrarea în coridorul secret se zări imediat. Yarwood o privi fascinat.

- Un pasaj ascuns, șopti Yarwood. Unde duce?

- La camera goală a comorii. Jonas își agăță degetul mare de curea. Ai vreo problemă cu claustrofobia, Yarwood? Pentru că pasajul este strâmt ca virtutea și mai întunecat decât păcatul. Și este o cale lungă până la camera comorii.

- Nu încerca să mă sperii, Quarrel. În ochii lui Yarwood apăruse un entuziasm febril. Doar ai grijă să nu încerci nimic după ce intrăm. O pot ucide pe Verity înainte ca tu să apuci a-mi face ceva.

Verity vorbi cu blândețe:

- Este un cadavru înăuntru, Preston.

Cuvintele ei îl făcură să tresară puțin.

- Al cui? vru el să știe.

- Credem că al lui Hazelhurst, spuse ea. Până la urmă, el ajunsese la concluzia că acea comoară e blestemată. Și cred că Slade Spencer s-a convins că așa era. Poate că aveau dreptate. Nici unul dintre ei nu a apucat să se bucure de ea.

- Arătați-mi camera, porunci Yarwood împingând-o cu brutalitate spre deschizătura din perete. Intră tu întâi, Quarrel.

Jonas porni supus spre intrare. În drum, își luă lanterna și geaca nouă. Nu urma să aibă prea mult timp pentru a lua stiletul și a-l ascunde în unul dintre buzunarele adânci ale gecii. Trebuia să-i distragă cumva atenția lui Yarwood.

- Mai întâi, lasă-mă să dau la o parte cadavrul lui Hazelhurst. O scârbește pe Verity.

Nu putu decât să spere că perspectiva de a trebui să pășească peste un maldăr de oase vechi avea să-l scârbească și pe Yarwood.

- Dă-i drumul, rosti Yarwood repede. Mută-l de-acolo. Isuse! Chiar a murit acolo bătrânul ticălos?

- Da. Un loc al naibii de sinistru în care să dai ortul popii, nu?

Jonas intră în tunel. Avu grijă ca lanterna să rămână ațintită spre peretele opus al coridorului. Podeaua era întunecată, cu excepția peticului de lumină care intra din dormitor. Abia reuși să deslușească vârful stiletului printre oasele împrăștiate. În spatele lui, Verity începu să vorbească repede, cu voce tremurătoare. Își dăduse seama ce încerca el să facă și încerca să-i distragă atenția lui Yarwood.

- Este groaznic acolo, Preston, spuse ea. Oasele lui Hazelhurst sunt împrăștiate pe toată podeaua. I se vede craniul și toate alea. Îți poți imagina cu ușurință cât de tare trebuie să se fi străduit să găsească mecanismul înainte de a muri. E suficient ca să-ți provoace coșmaruri. Cred că avea dreptate. Cred că a găsit comoara și a murit din cauza blestemului legat de ea.

- Taci, proasto! rosti Yarwood nerăbdător. Dar rămase în cameră cu Verity în timp ce Jonas se aplecase spre dușumeaua coridorului. Grăbește-te, Quarrel!

- Mă grăbesc, dar e mare mizerie aici.

Jonas îi mulțumi în gând lui Verity pentru că acceptase să joace rolul femeii înspăimântate și slabe. Îl făcea pe Yarwood să aibă îndoieli în privința ideii de a intra în nesfârșitul întuneric al coridorului. Jonas decise să adauge și el câteva sugestii subtile.

- Trebuie să avem grijă ca ușa să nu se închidă cât suntem înăuntru. Nu vrem să sfârșim aici, așa cum a pățit Digby. Trage fotoliul ăla și proptește-l în ușă, Yarwood.

- Trage fotoliul, îi spuse Yarwood lui Verity. Haide, trage-l! Grăbește-te!

Verity făcu un adevărat spectacol din târâitul fotoliului masiv prin cameră. Fu exact distragerea atenției de care avea nevoie Jonas. Întinse mâna și răscoli câteva oase pe întuneric.

- Scuze, Digby, bătrâne prieten, murmură el. N-ai avut niciodată prea mare respect pentru comunitatea academică, nu-i așa?

Palmă stiletul și îl băgă sub mânecă. Realitatea începu să se distorsioneze într-un mod familiar. Jonas se opuse tranziției și băgă repede în buzunar letalul stilet subțire. Realitatea reveni la normal de îndată ce nu mai atinse stiletul. Trebuia să aibă grijă să nu-l mai atingă până nu era gata să-l folosească. Nu avea nevoie să fie distras privind iarăși și iarăși scena uciderii lui Hazelhurst în timp ce mergeau spre camera ascunsă.

- În regulă, se pare că e atât de bine cât poate fi.

Jonas se ridică și lovi cu piciorul unul dintre mocasiinii lui Hazelhurst, pentru a-l îndepărta din drum.

- Ai terminat? întrebă Yarwood privind în întunericul din tunel.

- Asta-i tot ce pot să fac. Dacă nu te ține stomacul, nu te uita în stânga când intri pe ușă.

- Lasă-mă pe mine să-mi fac griji în privința propriului stomac, se răsti Yarwood. O împinse pe Verity prin deschizătură. Bezna coridorului apăru în fața lui. Acela fu momentul când Yarwood își dădu seama că, în acea situație, cel care avea lanterna era la fel de puternic precum cel care avea arma. Quarrel, dă-i lanterna lui Verity!

Jonas își stăpâni o înjurătură și puse lanterna în mâna lui Verity. Ea se uită la el cu ochi mari. El văzu în privirea ei că înțelegea mult prea bine cum stăteau lucrurile. Avea să încerce ceva nesăbuit dacă nu-i alunga imediat ideea. Știa asta la fel de sigur cum știa că ea avea părul roșu.

Însă ea nu putea face nimic fără a fi rănită. Jonas era la fel de sigur și de asta. Clătină în tăcere din cap,

mișcarea fiind abia perceptibilă. Dar își dădu seama că ea pricepuse mesajul pentru că văzu dezamăgirea care îi apărură în ochi. Jonas se răsuci și porni prin întuneric.

- Nu atât de repede, Quarrel! Yarwood o împinse pe Verity în coridor și porni după ea. Rămâi în lumina lanternei. Vreau să te văd tot timpul.

- Nu-ți face griji. Nu țin neapărat să cad pe scări.

- Ce scări?

- Cele din față. Coridorul coboară la subsolul vilei. Se sfârșește la nivelul la care se află camera de tortură. Relaxează-te, Yarwood. Avem cale lungă de mers.

Verity strânse cu putere lanterna și se întrebă înnebunită ce plănuia Jonas. Îl simțise luând stiletul și știa că pune la cale ceva. Simțea asta.

Dar el nu făcu nimic, nu-i dădu nici un semnal în timp ce toți trei coborâră scările înguste și ajunseră în coridorul de jos. În cele din urmă, realiză că el chiar avea să-l conducă pe Yarwood în camera ascunsă. Ei bine, de ce nu? Nu era nimic de găsit acolo.

Dar căldura cerceilor din urechile ei și răceala cristalului verde din buzunar îi șoptiră altceva. Cu cât se apropiau mai mult de camera ascunsă, cu atât mai puternic era mesajul lor. Verity simțea permanent țeava îndreptată spre gâtul ei, dar începea să-și facă griji din alte motive. Secretele din viziune era la fel de primejdioase ca gloanțele din pistolul lui Yarwood. Verity avea sentimentul că Jonas decisese să încerce ceva riscant în camera ascunsă.

Ajunseră la capătul coridorului. Jonas se opri în fața peretelui de piatră care ascundea intrarea în cameră.

- Aici este, Yarwood.

- Unde? La naiba, arată-mi! Tot ce văd este un perete gol.

- Privește!

Jonas se apropie și acționează mecanismul.

Yarwood se uită fascinat cum peretele începu să scârțâie și să se miște. Respira anevoie. Yarwood îi simțea tensiunea.

- Pe toți dracii! rosti Yarwood cu un entuziasm arzător.

Ușa se deschise încet, dând la iveală încăperea mică și rece din spatele ei. Jonas intră. Yarwood o împinse pe Verity înăuntru. Instinctiv, Verity îndreptă lanterna spre masivul cufăr negru.

- Fir-aș al naibii! exclamă Yarwood. Ce-i înăuntru?

- Ți-am spus, Yarwood. Nu e nimic în el.

- Trebuie să fie ceva înăuntru. E un cufăr. Cufărul unei comori.

- Uită-te singur.

Jonas se îndreptă spre locul unde mânerul ruginit al sabiei zăcea pe dușumeaua de piatră. Îl ridică.

Verity își ținu răsuflarea dându-și seama prea târziu ce făcuse Jonas. Voia să declanșeze viziunea. Dar de ce atunci?

Camera începu să se deformeze în jurul ei. În vreme ce era atrasă în coridorul paranormal, Verity se strădui să rămână conștientă de cele ce se petreceau în timpul real.

Viziunea apăru mai clară, mai puternică și strălucind cu mai multă răutate decât înainte. Cristalul din buzunarul ei radia o răceală cumplită, iar cerceii ardeau.

- Jonas? șopti ea căutându-l în tunelul timpului.

Știa unde se afla el în timpul real. Privea tăcut cufărul. Dar în coridorul paranormal, putea vorbi cu el fără ca Yarwood să audă.

- Cristalul s-ar putea să fie cheia, îi zise Jonas lui Yarwood. Dar nu ne-am dat seama cum să-l folosim. În coridorul paranormal, veni în spatele lui Verity. Trebuia să vorbim. Dacă aș fi folosit stiletul pentru a intra în coridor, Yarwood ar fi băgat de seamă. Dar bucata asta de metal vechi nu-l interesează.

- Uită-te cum a început să pulseze imaginea. Jonas, nu-mi place deloc!

- Crezi că mie îmi place? E singura noastră șansă. Yarwood n-o să-l lase pe nici unul dintre noi să iasă viu de-aici.

Verity băgă mâna în buzunar și cuprinse cristalul în palmă. Răceala îi străbătu tot trupul. Cristalul verde de pe biroul din viziune se aprinse brusc, strălucind cu putere și pulsând.

- Jonas, ceva este pe cale să se întâmple!

- Ai perfectă dreptate. De îndată ce apare o ocazie. Trebuie să-i distragem din nou atenția. Peste câteva secunde, Yarwood va începe să se întrebe de ce stăm să ne uităm la un cufăr gol.

- Cele două cristale se acordează, rosti Verity pricepând ce se întâmplă. Simt asta. O, Doamne, Jonas, noi nu asta am vrut! Nu va fi bine pentru noi. Se va alege praful de tot. E primejdios!

- Așteaptă o secundă.

Verity își încleștă dinții din cauza frigului care o cuprinsese. Simțea vibrațiile celor două cristale verzi căutând un ritm comun, acordându-se unul cu altul prin ciudata formă a timpului și spațiului din coridorul paranormal.

În timpul real, Yarwood se apropie de cufărul comorii, trăgând-o pe Verity cu el. Viziunea licări cu putere.

- Fir-aș al naibii! exclamă Jonas încet, atenția fiindu-i atrasă de strălucirea verde a viziunii care pulsa. O să deblocăm chestia asta. În voce i se deslușea un entuziasm brusc. O s-o deblocăm în sfârșit și o să aflăm ce dracu' se petrece în casa asta.

În coridorul paranormal, Verity se uită furioasă la el.

- Jonas, ai uitat de Yarwood și de pistolul lui? Aș aprecia dacă ai acorda puțină atenție principalei probleme pe care o avem acum.

- Totul e sub control, șefa, o asigură Jonas cu puțin prea multă nonșalanță. În timpul real, îi spuse lui

Yarwood: Dă-i drumul, Yarwood, uită-te bine. Vezi? Nu-i nimic în el, însă cufărul în sine este valoros. Totuși, va trebui să găsești o modalitate de a-l lua de-aici înainte să se întoarcă Warwick. S-ar putea să nu fie prea încântat de faptul că un fals paranormal îi fură mobila familiei.

- Nu sunt fals, ticălosule! Nerăbdător, Yarwood mai făcu un pas spre cufăr. Ține capacul ridicat, Verity. Dă-mi lanterna!

În coridorul paranormal, unde puteau comunica neauziți, Verity se uită la Jonas.

- Să i-o dau?

- Dă-i-o încet. E fascinat acum. Nu se gândește nici la tine, nici la mine. Nu se gândește decât la comoară, la avere și la faima pe care o va avea ca paranormal dovedit. E al meu!

În timpul real, Verity întinse încet lanterna spre Yarwood, care o înșfăcă. Ea îi dădu drumul conștiință că arma nu mai era ațintită spre gâtul ei. Yarwood se aplecă spre cufăr, plimbând fasciculul luminos prin tot interiorul.

Tot în timpul real, Jonas se repezi spre Yarwood cu iuțeala unui bici șfichiuit. Verity nu văzu prea bine ce se petrecu fiindcă singura lumină din încăperea era îndreptată spre cufăr. Dar simți o a doua imagine apărând pentru scurtă vreme în coridorul paranormal - cea a sărmanului Digby Hazelhurst înjunghiat în spate. Scena dispăru instantaneu, în clipa în care Jonas dădu drumul stiletului.

Următorul sunet pe care îl auzi fu țipătul gătuit al lui Yarwood, care se prăbuși peste cufăr. Lanterna căzu pe dușumea, la fel și pistolul din mâna lui Yarwood.

Chiar și în circumstanțe ideale era dificil să urmărești simultan două realități paralele. Înainte ca Verity să priccapă pe deplin că Jonas înfipsese stiletul în Yarwood, cristalul verde din viziune începu brusc să strălucească

violent. Cele două cristale se acordaseră pe deplin, viziunea fusese deblocată.

- Jonas, bărbatul din imagine. E viu!

În timpul real, Jonas încremeni în vreme ce tocmai era pe cale să ridice pistolul și lanterna.

- Nu se poate să fie viu! Nimeni nu supraviețuiește 400 de ani în acest coridor. Este o iluzie, face parte din capcana concepută pentru a proteja comoara.

- Bărbatul din viziune se mișcă. Până acum, nu s-a mai mișcat, rosti Verity cu voce răgușită.

Era adevărat. Omul de la birou se ridica în picioare. Luă o foaie mare de hârtie de pe birou și o întinse spre ei, parcă invitându-și oaspeții să citească ce scrisese. Pagina era acoperită cu un scris străvechi care părea clar și proaspăt.

Parcă tras de un lanț invizibil, Jonas se apropie pentru a privi hârtia. Un brusc mârâit de furie strâmbă chipul fantomei. Dădu drumul foii și puse mâna pe mânerul sabiei.

- Jonas, ce se petrece?

- Nu știu, murmură Jonas. Dar devine prea al naibii de real.

- Îndepărtează-te! țipă Verity. Aruncă mânerul sabiei.

- Nu pot, rosti Jonas încruntat. Degetele mi-au înțepenit pe el.

- O, Dumnezeule! Ce facem acum?

- Nu știu. Dă-te la o parte din calea mea.

- Jonas, ceva cumplit este pe cale să se întâmple. Simt asta.

- Știu, spuse Jonas încet. Și eu simt.

Verity strânse în palmă cristalul verde și se întrebă ce însemnau cuvintele lui. Se temea groaznic de tare că avea să afle foarte curând. Apoi, văzu panglicile de un verde otrăvitor ale emoțiilor desprinzându-se chiar din inima imaginii.

- Iată-le, Jonas! Ne întrebam unde sunt vrejurile emoțiilor acestei imagine, dar uite că au apărut. Erau ferecate în viziune.

- Se vor îndrepta spre tine, zise Jonas apropiindu-se puțin de imagine. Oprește-le, Verity. Oprește-le sau vom muri amândoi!

- Nu știu dacă le pot opri, șopti Verity în vreme ce panglicile de un verde-închis se străduiau în zadar să se înfășoare în jurul lui Jonas, apoi se îndreptau ezitând spre ea.

Radiația rece a cristalului verde din palma ei deveni dureroasă. Singura căldură pe care o simțea provenea de la cercei.

Avea nevoie de foc, nu de vibrațiile reci ale vechiului cristal verde.

Verity acționează după cum îi dictează instinctul. În timpul real, își scoase repede cerceii cu cristale de culoarea focului. Aceștia se cuibăriră în palma ei, emițând o căldură liniștitoare, care părea să contracareze răceala din mâna cealaltă.

Apoi, văzu că bărbatul din viziune își scosese sabia din teacă. O ridică, pregătindu-se de o lovitură puternică. Ochii lui păreau ațintiți asupra lui Jonas.

- Ești sigur că nu te vede? întrebă Verity disperată.

Panglicile verzi se învâртеjeau în jurul picioarelor ei.

- Cred că el a conceput imaginea astfel încât să pară cât se poate de reală, spuse Jonas. Stătea chiar în fața viziunii, cu mâna încheștată în continuare pe mânerul rupt al sabiei. A găsit o modalitate de a bloca această scenă aici. A făcut-o intenționat. Nu este o imagine rămasă întâmplător în coridorul timpului.

- E atât de real, rosti ea. Mai real decât orice am văzut vreodată aici.

- Este o iluzie optică. Asta trebuie să fie.

- Ai mai zis asta și cu alte ocazii. Însă de data asta, nu mă poți convinge.

Deodată, cristalul verde vibră violent în mâna ei. Strălucirea verde a viziunii începu să se extindă spre exterior, făcând imaginea să pară mai mare. Bărbatul din viziune ridică sabia și mai sus. Ochii lui aprigi licăreau de furie. Pelerina se dădu spre spate, dezvăluindu-i umerii puternici.

Lumina verde a cristalului umplu întreaga cameră. Verity deschise gura pentru a țipa, însă fu prea târziu.

- Jonas, e real! Suntem în viziune!

Îngrozită, își dădu seama că ajunsese în acea scenă. Furia bărbatului din viziune devenise palpabilă. Era reală. Ca și cum ar fi zărit-o brusc, se repezi spre ea, iar sabia începu să coboare descriind un arc pentru a-i tăia capul. Avea s-o ucidă.

- Jonas!

Nu primi nici un răspuns. Verity încercă să dea drumul cristalului verde, dar constată că nu-și putea descleșta degetele de pe el. Încercă să se miște, însă descoperi că era ținută locului. Își ridică îngrozită privirea în vreme ce sabia se apropia letală. Avea să moară! Era captivă în acea viziune și avea să fie ucisă de un bărbat care așteptase vreme de 400 de ani să facă asta. Verity nici măcar nu putu închide ochii.

- Dacă o atingi, mori! strigă deodată Jonas la fantomă. Ea a mea!

Fără vreun avertisment, apăru lângă Verity în viziune. Ținea o sabie în mână, o sabie întreagă, nu doar un mâner ruginit. Panglici verzi erau înfășurate în jurul unuia dintre brațele sale. Se repezi între Verity și bărbatul care o amenința.

- Las-o în pace, ticălosule! se răsti Jonas. Eu sunt cel pe care îl vrei, eu sunt cel care a trecut de încuietoarea ta afurisită.

Apoi, se întrerupse și spuse ceva în italiană. Bătrânul bărbat nu păru interesat de problema limbii. Păstră o tăcere sinistră în vreme ce își îndreptă atenția spre Jonas și își repezi sabia.

Jonas se aplecă și se feri într-o parte. Sabia trecu la câțiva centimetri pe deasupra capului său. Își îndreptă trupul și atacă silueta din viziune.

Bătrânul făcu un pas îndărăt, iar pe chip îi apărură o expresie de stupefacție. Își mai repezi o dată sabia spre Jonas. De data aceasta, Jonas se năpusti cu nesăbuiță spre el, trecând pe sub arcul descris de sabia acestuia. Sabia lui se înfipse în pieptul bărbatului. Victima deschise gura într-un neauzit țipăt de agonie și de furie și se prăbuși pe spate.

Sabia trosni în mâna lui Jonas, iar el rămase doar cu mânerul în palmă.

Verity dori să țipe, dar nu reuși. Viziunea începu să tremure. Panglicile verzi din jurul brațului lui Jonas se repezeau spre gâtul lui.

Verity simți foamea rapace a panglicilor și își dădu seama ce se întâmpla. Puternica energie emoțională care fusese captivă în acea imagine vreme de 400 de ani se lupta să se elibereze. Jonas era conductorul pe care străvechea energie reziduală îl putea folosi pentru a ajunge în prezent.

Emoțiile care însoțiseră scena petrecută cu 400 de ani în urmă nu puteau evada decât prin Jonas. Avea să fie copleșit de ele – înnebunit sau transformat în ucigaș. Era un risc la care se expunea ori de câte ori intra în coridorul paranormal.

Numai Verity îl putea ajuta să controleze puterea, dar ea niciodată nu încercase să supună niște panglici energetice care aveau atâta forță.

Verity strânse mai tare cerceii. Concentrându-se asupra lor, izbuti să-și descleșteze cealaltă mână. Cristalul verde căzu pe podea. Cu un enorm sentiment de ușurare, se concentrează complet asupra cristalelor roșii ale cerceilor ei.

Simți foc în mâinile ei și le ridică la piept. O strălucitoare lumină roșie se prelinse printre degetele ei. Vibrațiile erau puternice, pure și puternice.

Verity făcu doi pași spre locul unde Jonas stătea în genunchi și se lupta cu limbile verzi care se înfășurau în jurul lui. Chipul lui era o mască a durerii și a furiei, iar când se uită la ea, Verity văzu că ochii lui erau goi.

- Ieși de-aici! rosti el cu glas răgușit. Ieși de-aici acum! Încuie ușa camerei în urma ta și niciodată să nu încerci să o deschizi din nou.

- Nu te pot lăsa aici.

- Fă ce-ți spun, Verity! Fă-o pentru mine, pentru copil, pentru tine. Fă-o acum, naiba să te ia!

- Te iubesc, Jonas. Nu te pot lăsa aici.

- Dacă mă iubești la fel de mult cum te iubesc eu, o vei face. Grăbește-te, Verity! Pentru numele lui Dumnezeu, grăbește-te! Încuie camera în urma ta și nu spune nimănui de ea. Pleacă! Te rog, pleacă! Nu mai pot rezista prea mult. După ce aceste panglici vor prelua controlul, voi încerca să ucid pe oricine se află în această cameră. Nu pricepi?

- Nu, șopti ea. Nu pricep.

- Nu înțelegi? Eu voi fi cel care va proteja acum afurisita lui de comoară. Voi ucide pe oricine va intra în această cameră, inclusiv pe tine.

- Mie nu mi-ai face niciodată rău, rosti Verity cu blândețe. Îngenunche în fața lui.

- Verity!

- Pune-ți mâna pe a mea, Jonas. Întinse spre el degetele încleștate. Cerceii pulsau calzi. Fă-o, Jonas! Acum!

Ochii lui aurii erau sumbri când își ridică fața răvășită. Cu un efort enorm, ridică încet mâna care nu era încleștată pe mânerul rupt al sabiei. Atinse degetele ei strălucitoare.

- Da, șopti ea când simți începerea acordării. E bine. Ține-ți mâna pe a mea. Focul este mai puternic decât orice a lăsat în urmă ticălosul ăla. Focul e proaspăt și nou, și nu îmbătrânește niciodată. Panglicile sunt din trecut. Trebuie să rămână acolo.

Cerceii se încălziră tot mai tare. Verity simți degetele lui Jonas strângându-i violent mâinile încleștate.

Focul izbucni printre degetele ei.

Panglicile verzi care i se înfășuraseră lui Jonas în jurul gâtului începură să cedeze. Verity le alungă spre cele care se încălceau în jurul picioarelor ei, iar acestea se supuseră în cele din urmă.

Ultimele panglici verzi de desprinseră de la gâtul lui Jonas și se alăturară celorlalte.

În timpul real, ceva zăngăni pe podeaua celulei de piatră. Verity își coborî privirea și văzu că era mânerul rupt pe care Jonas îl folosisese pentru a declanșa viziunea.

Coridorul paranormal își pierdu repede claritatea, iar panglicile de un verde bolnăvicios dispărură odată cu el. Strălucirea de foc din mâinile lui Verity se stinse, iar degetele lui Jonas căzură de pe ale ei.

Întunericul se lăsă în mica încăpere, curmat doar de fasciculul lanternei care încă lumina inutil interiorul cufărului gol.

Verity suspină ușurată. Nu-i plăcea întunericul din acea cameră ascunsă, dar măcar acum părea normal.

- S-a terminat, Jonas. Suntem liberi.

Nu primi nici un răspuns. Verity auzi o bufnitură grea. Alergă spre cufăr, împinse la o parte trupul lui Yarwood și înșfăcă lanterna.

O îndreptă spre Jonas și văzu că zăcea inconștient pe dușumeaua de piatră.

capitolul 18

Ceva lipsea. Dispăruse. Fusese ars într-o clipită de otrava verde.

Jonas încercă să ignore vocile îndepărtate care îi solicitau atenția. Dorea să se concentreze asupra a ce era în neregulă, însă vocile îl tot strigau.

Una dintre voci era masculină - aspră și liniștitoare. Cealaltă era feminină - poruncitoare și insistentă.

Recunosc a doua voce și dori să-i comunice posesoarei sale că avea să-i răspundă peste un minut. Deocamdată, era ocupat.

Mai rămase în întuneric o vreme, făcând eforturi să gândească, încercând să-și dea seama ce anume din el lipsea. Dar nu reuși. Avea senzația că ceva dispăruse, ceva care făcuse parte din el – ceva important.

- Jonas, mă auzi? Spune ceva, naiba să te ia! Vorbește-mi! Jonas, răspunde-mi în clipa asta! Mă auzi? Nu-mi poți face asta! Nu-ți permit! Deschide ochii și răspunde-mi! Răspunde-mi, ticălosule!

Cufundat în bezna fără sfârșit, Jonas zâmbi în sinea lui. Ca de obicei, Verity nu-i dădea pace. Micuța lui tirană roșcată era pe tronul ei, iar totul era bine în lume.

Alungă gândul că ceva era în neregulă și făcu un efort pentru a deschide ochii. Dorea să vadă chipul lui Verity. Părea furioasă.

- Te-am avertizat în privința ridurilor încruntării, spuse Jonas izbutind să-și ridice pleoapele. Se întrebă de ce vocea îi era atât de groasă, de parcă ar fi fost beat. Apoi, văzu chipul lui Verity și îi veni să chicotească văzând amestecul de sentimente din ochii ei. Arăți de parcă n-ai ști dacă să mă săruți sau să mă sugrumi. Ce-am mai făcut de data asta?

- O, Jonas, am fost atât de speriată!

Ușurarea străluci veselă în ochii ei.

- Hei, sunt aici, iubito! Liniștește-te!

Ea se aruncă pe el, strângându-l în brațe cât de bine putu.

- Am fost atât de îngrijorată! Toți am fost îngrijorați. Ai fost inconștient ore întregi. Ce-i cu tine?

- Din câte știu, nu-i nimic cu mine.

Obrajii ei erau uzi. Își dădu uimit seama că ea plânse din cauza lui. Îi simți sânii moi lipiți plăcut de pieptul lui și își dădu seama că era întins pe un pat. O cuprinsese cu un braț pe Verity și îi răsuci câteva bucle arămii

pe degetele lui. Apoi, se pomeni privind-i fix părul și își aminti o altă sursă de foc. Mâna lui se încleștă brusc.

- Verity? rosti el cu voce răgușită.

Ea își înalță capul și îi adresează cel mai amețitor zâmbet de ușurare și de bun venit. Își trecu o mână peste ochi pentru a-și șterge lacrimile.

- Ești sigur că te simți bine?

Jonas îi privi chipul neliniștit.

- Eu mă simt bine. Dar tu?

- Și eu mă simt bine, exceptând faptul că m-ai făcut să trag cea mai mare spaimă din viața mea. Se așază pe marginea patului. Serios, Jonas, cum ai putut să-ți pierzi cunoștința în halul ăsta? Ai idee cât de greu mi-a fost să te târăsc prin coridorul ăla? A trebuit să iau un cearceaf și să te rostogolesc pe el pentru a te putea urni. Firește, cearceaful e distrus.

- Firește.

Continuă s-o privească amuzat, dar mulțumit.

- Apoi, după ce m-am asigurat că trăiești, a trebuit să mă întorc în camera aia îngrozitoare și să-l târăsc și pe Preston, pe alt cearceaf. Și el era inconștient și cântărea o tonă. Încă mă dor brațele. Le simt de parcă am făcut flotări zile întregi.

- Yarwood mai trăiește? întrebă Jonas făcând eforturi pentru a pricepe vorbele ei precipitate.

- Abia dacă mai trăiește. Oliver zice că va supraviețui. Yarwood și sărmana Maggie sunt amândoi la spital. Doug i-a dus pe insula principală, cu vreo două ore în urmă. Ar trebui să se întoarcă în curând și probabil că va aduce poliția cu el. Totul e o mare mizerie.

Jonas deschise gura pentru a o întreba altceva, dar, înainte de a apuca să rostească cuvintele, un chip familiar apăru în câmpul vizual.

- Bun venit înapoi, Quarrel, spuse Oliver Crump. N-am fost siguri unde te-ai dus. Doug s-a gândit că ar trebui să te trimitem la spital, împreună cu ceilalți, dar eu și Verity am decis că nu e cazul.

- Ne-am gândit că un doctor n-ar ști să te trateze mai bine decât noi, rosti Verity de-a dreptul. Nici măcar nu ne-am dat seama cum am putea să-i explicăm situația unui doctor. Așa că te-am ținut aici în timp ce Doug i-a dus pe ceilalți. Oliver a lucrat cu cristalul.

Îi arată un strălucitor cristal de culoarea lămâii.

- Din câte mi-a spus Verity, am înțeles că niște cristale au cauzat problema, îi explică Oliver. Probabil că au fost niște efecte secundare complicate ale acordării lor. Nu m-a putut lămuri prea bine în privința celor întâmplate în camera aceea, dar m-am gândit logic că tot un cristal ar putea fi folosit pentru a îndrepta răul făcut. Însă cum ar fi fost să-i explicăm asta unui medic de la Urgențe?

- Ticăloșii v-ar fi încuiat pe tine și pe Verity în niște celule capitonate, iar în mine ar fi băgat o grămadă de ace. Jonas gemu și își masă ezitant tâmplele. Îl durea capul, dar părea un preț mic de plătit având în vedere toate cele petrecute. Mulțumesc că ați luat buna decizie de a mă lăsa aici. Urăsc Urgențele. Locurile alea sunt pline de bacterii. Îți asumi un risc ori de câte ori te duci acolo.

Sprâncenele lui Verity se împreunară într-o linie fermă.

- Ești sigur că te simți bine?

El îi adresă cel mai eficient zâmbet pentru atragerea compătimirii, cel care sugera că suferea cu demnitate. De obicei, funcționa în cazul lui Verity.

- Capul mă doare puțin, dar cam asta-i tot.

- O, sărmanul Jonas!

Verity se aplecă și începu să-i maseze cu blândețe tâmplele. Mirosea bine așa cum stătea aplecată asupra lui - un iz slab de transpirație feminină amestecat cu parfumul minunat de familiar care îi aparținea ei și numai ei.

- Cum se simte Maggie?

- Își revenea când am urcat-o în șalupă, zise Crump. Și Elyssa se va face bine. S-a trezit aseară și și-a amintit cine a împins-o.

- N-o să-ți vină să crezi, Jonas, dar Maggie a fost cea care a împins-o pe Elyssa de pe faleză, spuse Verity.

- Maggie a împins-o? Jonas fu stupefiat. Apoi, începu să priceapă. Din cauza planurilor de a vinde vila?

Verity încuviință din cap.

- Era foarte supărată din pricina deciziei lui Doug de a o vinde. Maggie consideră vila casa ei și s-a gândit că are dreptul să locuiască aici. Ieri, s-a dus după Elyssa pe faleză pentru a încerca s-o convingă să-l facă pe Doug să se răzgândească, dar se pare că Elyssa nu avea chef de discuții. Au început să se certe, iar Maggie s-a înfuriat și a lovit-o pe Elyssa. Elyssa și-a pierdut echilibrul și a căzut de pe faleză. Maggie s-a panicat și a fugit în casă.

- Își dăduse Maggie seama de semnificația cristalului verde pe care îl purta mereu la gât? întrebă Jonas.

- Știa că fusese important pentru Hazelhurst, așa că, din punct de vedere sentimental, era important și pentru ea. Dar nu știa că era cheia găsirii comorii. Nici măcar nu prea credea că exista o comoară, rosti Crump. Era tolerantă în privința căutărilor lui Hazelhurst pentru că îl iubea. Considera că acea căutare a comorii era hobby-ul lui, atât tot.

- Probabil, Hazelhurst s-a gândit că acel cristal era în siguranță la ea. Nimeni nu s-ar fi gândit că era prins de lanțul vechi purtat de menajera lui, spuse gânditoare Verity.

Jonas dădu din cap, apoi se crispă când începu să-i zvăcnească.

- Spencer a fost cel care l-a păcălit pe Hazelhurst să-l primească în casă cu doi ani în urmă. Când Hazelhurst s-a lămurit că Slade nu era decât un vânător de comori ordinar, nu un savant adevărat, l-a dat afară. Însă Spencer era obsedat să găsească comoara. S-a întors

pe furiș de câteva ori. Într-o noapte, l-a văzut pe Hazelhurst intrând în tunel și s-a dus după el până în camera comorii. S-au luptat, iar Spencer probabil că l-a urmărit pe Hazelhurst prin coridor până la ușa dormitorului, unde l-a ucis cu stiletul rămas în cufăr. Apoi, a luat tot ce mai rămăsese din comoară, adică inelul cu rubin, și a fugit. Bănuiesc că, în drum spre ieșire, și-a amintit de jurnal. A rupt ultimele pagini, cele în care s-a gândit că era posibil ca Hazelhurst să fi pomenit de el sau de pasajul ascuns.

- Mai ales că lăsase un cadavru în acel pasaj ascuns.

- Am stat de vorbă cu el cu ceva timp în urmă, spusese Crump. Nu a fost niciodată stabil psihic, dar după ce l-a ucis pe Hazelhurst a început s-o ia la vale de-a binelea. În ultimii doi ani, a înnebunit tot mai tare, confundându-se în droguri și în paranoia. Era îngrozit de faptul că acea crimă comisă de el avea să fie descoperită în cele din urmă. Nu se putea gândi decât la asta - îl obseda.

- Slade urmărea în continuare ce se întâmpla cu vila, interveni Verity. Ba chiar a început să participe la seminariile lui Preston Yarwood despre dezvoltarea paranormală pentru a o putea supraveghea pe Elyssa. Când a aflat că frații Warwick aveau să angajeze pe cineva pentru a cerceta casa, a decis că trebuia să vină pentru a se asigura că nimeni nu afla ce pățise sărmanul Digby. El a fost intrusul pe care l-am surprins în acea seară la Sequence Springs. Încerca să afle informații despre tine.

- De aproape doi ani, este o epavă psihică, rosti Crump. Se temea cumplit că îți vei da seama cine era. Ba chiar v-a urmărit pe tine și pe Verity pe cealaltă insulă, cu două seri în urmă, pentru a afla ce puneți la cale. Vă supraveghea camera de la pensiune când s-a întâmplat ca Verity să iasă în coridor și să se ducă la baie.

- Ticălosul! murmură Jonas. Ce voia să facă cu ea?

- Nu sunt sigur că avea un plan, rosti Crump încet. Pur și simplu, a profitat de ceea ce a considerat a fi o ocazie de a o înspăimânta. S-a gândit că, dacă o speria suficient de tare, era posibil ca voi doi să renunțați la căutarea comorii și să plecați.

- Și întâmplător, la același lucru s-a gândit și Maggie Frampton în prima seară, când ne-a închis în tunel, interveni Verity veselă. Spera să ne sperie. Plănuise să deschidă ușa a doua zi. Din acest motiv a fost atât de surprinsă când, în dimineața următoare, am apărut atât de devreme în bucătărie. Încă nu deschisese ușa.

Jonas se holbă la ea.

- Maggie ne-a închis în tunel? Știa de pasajul ascuns?

- O, da, știa de el, dar nu intrase niciodată acolo. Se temea de el.

- Așa că n-a găsit oasele lui Digby, concluzionă Jonas.

- Pe de altă parte, singura intrare în tunel de care știa Slade era cea din camera de tortură, continuă Verity. În noaptea în care l-a ucis pe Hazelhurst, nu și-a dat seama că Digby încerca să scape prin a doua intrare. Acesta este motivul pentru care, atunci când a blocat mecanismul ușii din camera de tortură, a crezut că ne-a închis definitiv pe mine și pe Maggie în tunel.

- Ce mizerie! comentă Jonas.

- Una pe care tu se pare că ai curățat-o, comentă Crump. Mă scuzați, dar mă duc să aduc ceva pentru durerea ta de cap.

Dispăru pe ușa băii.

Jonas își dori să zacă în liniște și să se bucure de atingerea degetelor lui Verity, care îi alinau tensiunea din cap, dar întrebările nu-l lăsară să se relaxeze.

- Ce au făcut cu Spencer?

- Doug l-a luat și pe el.

Jonas trase adânc aer în piept și o apucă ușor de încheietură.

- Aproape că ai murit din cauza mea.

- Asta-i discutabil, rosti ea cu o urmă de zburdălnicie în zâmbet. Cineva imparțial ar putea spune că tu aproape că ai murit din cauza mea. Eu sunt cea care te-a convins să accepți această slujbă, îți amintești?

El îi ignoră cuvintele.

- Dacă ți s-ar fi întâmplat ceva, n-aș mai fi vrut să mă trezesc. Dumnezeu, Verity, când mă gândesc cât de primejdioasă a fost toată treaba asta pentru tine, mă ia cu fiori. Clătină îndurerat din cap. N-ar fi trebuit să rămâi acolo după ce ți-am zis să ieși din cameră. N-ar fi trebuit să riști.

Ea îi cuprinse capul între palmele delicate.

- Mare idiot ești! Nici nu se punea problema să te las în camera aia. După cum nici tu nu m-ai fi lăsat pe mine. Ar fi trebuit să știi asta până acum.

Jonas închise pentru scurt timp ochii. Ea avea dreptate. Nici unul dintre ei nu l-ar fi abandonat pe celălalt. Nu avea nici un rost să țipe la ea pentru că riscase.

- Cristalele alea roșii ale cerceilor tăi au funcționat cumva, nu-i așa?

- Da. Însă nu mă întreba cum. Nu prea înțeleg.

- A fost un foc. M-am îndreptat spre el pentru a scăpa de frig. Jonas își foi capul pe pernă, incapabil a-și aminti cum anume se folosise de acel foc pentru a nu-și pierde mințile. El aproape că ne-a dat gata, știi?

- Cine? Bărbatul cumplit din viziune? întrebă Verity cutremurându-se.

- Numele lui era Giovanni Marino. Măcar atât lucru am aflat despre el când panglicile alea s-au înfășurat în jurul meu, dar altceva nu prea.

- Ce Dumnezeu se petrecea acolo, Jonas? Revenise la viață, nu-i așa?

Jonas dădu să clatine din cap, însă constată că îl ducea mai tare când făcea asta.

- Nu. Era o imagine din coridor, nu o persoană reală. Dar îmi imaginez că a fost creată de un geniu care s-a întâmplat să aibă aceeași aptitudine paranormală

ca mine. Dumnezeu, Verity, a fost sinistru! Ticălosul ăla de Marino mă depășea cu ani-lumină. Știa infinit mai multe despre coridor decât mine.

- Poate pentru că era mult mai bătrân decât tine, îi atrase atenția Verity. A avut mai mult timp să-și studieze puterea. Probabil că și tu îți vei înțelege talentul mai bine pe măsură ce va trece timpul.

Jonas zâmbi vag. Putea conta întotdeauna pe faptul că Verity avea să-l îmbărbăteze și să-l liniștească atunci când era nevoie.

- Nu sunt prea sigur. Marino pricepuse modul de capturare a imaginilor în acel tunel. Înțelesese știința din spatele fenomenului.

- Am văzut amândoi acele cărți de matematică și de astrologie de pe biroul lui. Poate că descoperise legile fizice ale tunelului.

- Poate că am făcut o greșală că m-am orientat spre istoria renascentistă, mărturisi Jonas posomorât. Poate că ar fi trebuit să mă preocup de științele exacte. Oamenii m-au avertizat în privința primejdiilor de a obține o diplomă într-un domeniu umanist.

Verity îi alungă îndoielile cu o fluturare a mâinii.

- În regulă, deci acest sinistru Marino știa ceva despre cum funcționează lucrurile. Care e restul poveștii?

- E simplu. Când scena a început în sfârșit să se deruleze, mi-am dat seama de tot ce s-a întâmplat. El a găsit o cale de a fixa o imagine anterioară momentului violenței și de a o păstra în coridorul timpului. A ales viziunea pe care a dorit s-o conserve și a ancorat-o intenționat.

Ochii lui Verity se lărgiră de admirație.

- Dacă stai să te gândești, este foarte impresionant.

- Chiar că este impresionant. După cum amândoi am constatat, când Marino a înregistrat imaginea, se pare că a reușit să insereze și o subtilă senzație de amenințare, ca un fel de avertisment. A dorit să-l sperie pe

un eventual aventurier în tunelul timpului care ar fi venit să caute comoara.

- Mi-ai spus de prima dată când ai văzut imaginea că percepi un avertisment.

- Exact asta era. Dar, fiind un macho fără teamă, am ignorat avertismentul.

Jonas se strâmbă dezgustat de sine. Din clipa în care o văzuse, fusese obsedat să deblocheze acea imagine.

- Nu a fost vina ta, Jonas. Nu te mai învinovăți.

Verity îi zgâlțâi încetîșor capul, ca dojană. Jonas trase adânc aer în piept când durerea îi înjunghie tâmplele.

- O, Doamne! rosti Verity cuprinsă brusc de remușcări. Ți-am făcut rău?

El izbuti să zâmbească slab.

- O meritam.

- Îmi are groaznic de rău. Începu din nou să-i maseze ușurel tâmplele. Deci, Marino a lăsat imaginea ca avertisment pentru alți paranormali care aveau talentul lui. Și mai departe?

- A plănuit să acceseze el însuși viziunea, mai târziu. Dorea să poată ajunge la comoara lui, înțelegi? Cristalul verde este cheia. L-a programat să deblocheze imaginea.

- Dar de ce a lăsat viziunea și cheia în casă?

- Știa că trebuia să plece din oraș pentru o vreme. Jignise un membru important al aristocrației locale, iar singurul lucru prudent pe care îl putea face era să dispară pentru un timp. Plănuia să se întoarcă mai târziu pentru a-și recupera comoara.

- Vrei să spui că acea comoară a fost cumva blocată în coridor împreună cu imaginea?

- A fost acolo mereu. Am văzut-o amândoi când scena a început să se deruleze.

- Ce vrei să zici? Am văzut maldărul de aur și de bijuterii din cufăr, îi aminti Verity, dar cufărul e gol acum.

- Nu aceea era comoara pe care Marino o proteja. Aurul nu era nici pe departe atât de important pentru

el ca secretele pe care le descoperise despre coridorul paranormal. A scris în notițele lui și le-a lăsat blocate în imagini.

- Te referi la hârtia aia pe care a luat-o și ne-a arătat-o când scena a început să se deruleze? rosti Verity.

- Exact. Formulele și notițele de pe acea foaie de hârtie sunt adevărata lui comoară. Probabil că s-a temut să lase hârtia în casă. Și nu știa dacă nu va fi oprit și percheziționat sau jefuit când încerca să iasă din oraș.

- Așa că a lăsat echivalentul fotografic al muncii lui. Ochii lui Verity se lărgiră de uimire. Ce idee strălucită! Putea accesa imaginea cu ajutorul cristalului.

- Nu chiar. Jonas se încruntă amintindu-și tot ce afla se când panglicile se încolăciseră în jurul lui. Cristalul activează imaginea. Ca să spun așa, filmul începe să se deruleze. Dar pentru a accesa viziunea, avea nevoie de o cheie obișnuită. Genul de cheie pe care eu o folosesc întotdeauna.

- Un obiect asociat cu violența, zise Verity încet. Desigur. Trebuia să lase ceva care avea o legătură cu o scenă violentă din viziune. Mânerul sabiei.

- Nu acela a fost obiectul pe care a intenționat să-l lase, spuse Jonas cu voce joasă. Stiletul trebuia să fie cheia imaginii din coridor. Marino plănuise să ucidă pe cineva cu stiletul, iar mai târziu, să-l folosească pentru a accesa viziunea în care își ascunsese munca.

- Plănuise să omoare pe cineva? Ochii lui Verity se lărgiră din pricina șocului. A creat intenționat o imagine, iar apoi, a vrut să comită o crimă pentru a bloca acea imagine în coridor?

- Era singurul mod în care o putea face.

- Dar pe cine voia să ucidă?

Buzele lui Jonas se strânseseră.

- Plănuise s-o ucidă pe singura persoană care știa ce avea el de gând. În acest fel, putea fi sigur că secretele descoperite de el erau în siguranță.

- Dar cine altcineva știa de cercetările lui?

Jonas se uită la ea câteva clipe îndelungate.

- Gândește-te, Verity. Cine putea să fie persoana care îl cunoștea suficient de intim pentru a-și da seama că el făcuse niște descoperiri importante legate de coridor?

Ochii lui Verity se lărgiră și mai mult.

- Ancora lui, șopti ea. Persoana care controla panglicile când el intra în coridor. O, Dumnezeule!

Jonas dădu posomorât din cap.

- Exact. Dar Marino a greșit socotelile. N-a apucat s-o înjunghie cu stiletul.

- Ancora lui era o femeie?

- Îhm. Tânăra și frumoasa soție a unui membru al aristocrației. Numele ei era Isabella. O seduse când își dăduse seama ce putea să facă ea pentru el.

- Isabella, repetă Verity cu voce joasă numele.

- În ultima seară, Marino o aștepta în camera aceea. Intenționa să blocheze imaginea ucigând-o. Trimisese după ea, iar ea venise ca de obicei. Însă de data aceea, nu venise singură. Bănuind că avea o relație, bărbatul ei o urmărise - deși sărmanul individ n-ar fi avut de unde să știe cât de intimă era cu adevărat relația soției lui. Intrase în cameră imediat după ea. Dându-și seama ce se petrecea, tipul de la birou a înșfăcat sabia, nu stiletul. Și ca majoritatea renașcentiștilor, Marino știa ce să facă cu o sabie.

- Însă soțul l-a ucis?

Jonas încuviință încruntat din cap.

- Cu mare plăcere. Și Matteo era priceput la mânărea sabiei, plus că era mai tânăr și mai rapid decât Marino. În cele din urmă, moartea lui Marino a fost cea care a blocat imaginea în coridor. Iar mânerul rupt al sabiei a devenit cheia pentru accesarea viziunii, cu toate că nu mai rămăsese nimeni care să-l poată folosi.

- Jonas, este greu de crezut că a fost doar o iluzie optică.

- Ți-am spus, Giovanni Marino a fost un geniu și știa ce face. A făcut o treabă atât de bună cu creația lui,

încât atunci când scena a început să se deruleze amândoi am crezut că e reală. Tu ai devenit Isabella, iar eu soțul gelos, Matteo.

- Cred că a fost mai mult decât atât, Jonas, insistă Verity.

El îi zâmbi înțelegător.

- Probabil că iluzia ni s-a părut foarte reală pentru că fiecare dintre noi se potrivea cu rolul său. Tu ești o ancoră care se culcă cu bărbatul pe care îl ancorează, iar eu am fost foarte gelos din cauza ta. De fapt, cred că pe bărbatul care ar avea puterea să te ducă în acel coridor cu el aș dori cel mai mult să-lucid.

Jonas își dădu seama că își încleștase pumnul. Verity îi dezdoi cu blândețe degetele.

- Liniștește-te, Jonas! Totul s-a terminat.

El se sili să tragă încet aer în piept, apoi să-l expire odată cu tensiunea din el.

- Eu ți-am spus partea legată de mine. Acum, zi-mi tu ce a fost cu cristalele.

- Încă nu înțeleg prea bine, rosti Verity cu sinceritate. Am simțit cristalul verde acordându-se cu cel din imagine.

- Fac pariu că unul dintre secretele pe care tipul din viziune încerca să le ascundă era tehnica acordării cristalului ca să fie folosit ca o cheie pentru deblocarea imaginii.

La naiba! Tare ar fi vrut să afle acele secrete. Acum, că știa ce se petrecea, Jonas se gândi că probabil exista o cale sigură de a activa din nou acea viziune. Dorea să studieze manuscrisul.

- Când ai atras acele panglici, m-am concentrat asupra cristalelor roșii, nu asupra celui verde. Cumva, păreau să aibă o energie pozitivă. Verity clătină nesigură din cap. Am simțit că le pot folosi. Că le pot acorda, că le pot face să mă ajute. N-am simțit același lucru în privința cristalului verde. Acela era primejdios, Jonas.

- Ai găsit o cale de a folosi cristalele roșii pentru a scăpa de panglici, nu-i așa? Jonas îi studie chipul. Șerpii ăia blestemați chiar mă înșfăcaseră zdravăn, Verity. Au fost mai puternici decât orice am mai întâlnit vreodată în acel coridor. Am pus mâna pe ei fiindcă, pentru o vreme, am crezut că toată treaba era reală, am crezut că o să fii ucisă. Am cules emoțiile și abilitățile lui Matteo din momentele acelea și brusc am devenit Matteo.

- Cred că ne-a salvat cumva. Lupta a fost reală, Jonas. Sunt convinsă că noi chiar am intrat în acea imagine. Dar după ce s-a terminat, n-ai mai putut scăpa de panglici.

- Erau prea puternice, probabil pentru că viziunea însăși era al naibii de puternică. Aș fi devenit fantoma vie a lui Matteo. Nu tot omul, ci doar partea din el care a rămas în coridor. Partea furioasă, partea care nu se gândea la nimic altceva decât să se răzbune ucigând. M-am temut că te voi ataca pe tine așa cum probabil că Matteo a atacat-o pe Isabella. Giovanni Marino s-ar fi răzbunat în acest mod.

- Matteo și-a ucis soția după ce l-a omorât pe Marino? întrebă Verity indignată.

- De fapt, nu știu ce s-a întâmplat, rosti Jonas pe un ton liniștitor. Pentru noi, povestea se termină cu moartea ticălosului. Dar din emoțiile reziduale rămase de la Matteo, am avut impresia că era la fel de furios pe soția lui ca pe cel care o sedusese.

Verity se retrase puțin.

- Nu cred că a ucis-o, declară ea după câteva clipe. Cred că, după ce l-a omorât pe Marino, și-a venit în fire și și-a dat seama că soția lui era doar o victimă inocentă. Cred că au închis ușa acelei camere, s-au întors acasă și au trăit fericiți până la adânci bătrâneți.

Jonas o privi cu indulgență.

- Pare un sfârșit frumos, vesel.

- Dar probabil că nu ăsta a fost sfârșitul real, nu-i așa, Quarrel? spuse Crump din pragul ușii. Pe vremea

Renașterii, oamenii aveau niște idei ferme și urâte despre răzbunare, nu?

Jonas își întoarse brusc capul și simți din nou acea puternică durere de cap pulsatorie.

- Nu te-am auzit intrând, rosti el iritat. De când stai acolo?

- De suficient timp. Oliver zâmbi liniștitor. Dar nu-ți face griji. Nu voi încerca să-i explic nimic din toate astea lui Warwick sau altcuiva. De fapt, nici nu sunt sigur că am înțeles. Se apropie de pat și întinse palma, dând la iveală două pastile albe. Poftim! Ia-le și cheamă-mă mâine-dimineață.

Jonas privi suspicios pastilele.

- Ce sunt? Vreo aiureală din plante?

- S-ar putea spune și așa. E aspirină.

Cu cealaltă mână, îi dădu lui Jonas un pahar cu apă. Jonas se ridică precaut în șezut, luă paharul și înghiți pastilele.

- Aș aprecia dacă ți-ai ține gura în legătură cu treaba asta paranormală.

- Mi-o voi ține, îi promise calm Oliver. Oricum, cine m-ar crede cu excepția altui paranormal? Și nu există prea mulți paranormali autentici. Tu ești singurul pe care l-am cunoscut. Apoi, zâmbi slab. Deci, Elyssa și Yarwood aveau dreptate până la urmă, nu? Chiar ai un talent pentru psihometrie?

- Ceva de genul ăsta, zise Jonas pe un ton deloc încurajator.

- Este o aptitudine foarte neobișnuită, interveni entuziasmată Verity. Poate vedea anumite imagini din trecut când atinge un obiect asociat cu acele imagini. Din păcate, există anumite limitări. Nu poate vedea decât scene violente.

Jonas gemu.

- Verity, cred că e destul.

- Totuși, continuă Verity, talentul acesta îi permite să autentifice tot felul de obiecte din trecut, chiar dacă

nu sunt asociate cu violențe. Nu poate vedea imaginea unui scaun sau a unei bijuterii așa cum vede armele, dar simte vârsta obiectului. Ceea ce este destul pentru a ști dacă este sau nu original.

- Verity, mă îndoiesc că pe Crump chiar îl interesează toate astea.

- I-am spus lui Jonas că ar trebui să-și folosească această aptitudine pentru a începe o afacere în domeniul consultanței. Asta este motivul pentru care l-am convins să accepte această slujbă. Nu crezi că este o idee minunată, Oliver?

- Nu dacă riscați să muriți amândoi, rosti Oliver sec. Jonas schimbă o privire semnificativă cu celălalt bărbat.

- Mulțumesc pentru aceste cuvinte înțelepte. Sunt complet de acord.

Verity se luă de el:

- Hei, stai puțin! Ce s-a întâmplat acum a fost doar ghinion, atât tot. Consideră-l un accident de muncă. Șansele ca așa ceva să se întâmple din nou sunt de câteva catralioane la unu.

- Tare am impresia că matematica ta este defectuoasă, replică Jonas.

- Ei bine, vom fi puțin mai atenți data viitoare, zise repede Verity. De fapt, treaba asta a fost finalizată chiar bine. Doug își va primi evaluarea scrisă a vilei, iar Elyssa va căpăta câteva răspunsuri despre legendara comoară. Putem arăta tuturor pasajul secret, camera și cușorul. Asta ar trebui să-i satisfacă pe toți cei implicați. Apoi, ochii i se îngustară din pricina dezamăgirii. Totuși, aș vrea să fi găsit mai mult decât un cușor gol. Găsirea unei grămezi de monede florentine ar fi fost o frumoasă dovadă de profesionalism. Ar fi însemnat o publicitate grozavă.

- Cred că voi supraviețui și fără publicitate, rosti Jonas alene în timp ce se așeză pe marginea patului.

- De fapt, cred că vei supraviețui mult mai mult fără ea, spuse Crump adresându-i unul dintre rarele lui zâmbete.

- Având în vedere că voi fi tată, va trebui să mă gândesc de două ori înainte de a-mi asuma niște riscuri nepotrivate.

Verity se uită urât la amândoi.

- De ce am impresia că se alege praful de o altă carieră posibilă pentru Jonas?

- Acceptă realitatea, iubito. M-am născut ca să spăl vase pentru tine. În plus, peste câteva luni voi învăța o nouă meserie. Voi fi un tată al naibii de bun.

Colțurile gurii lui Verity se ridicară, iar ochii i se îmblânziră.

- Crezi?

- Am un talent special pentru asta, la fel cum am talentul de a fi soț. Simt asta cu toată ființa.

- Cred că poate îmi voi cumpăra o rochie de mireasă, rosti Verity gânditoare. Dacă o facem, măcar s-o facem așa cum trebuie.

- Va trebui să ne grăbim să ajungem cât mai repede la altar, zise Jonas direct, ochii lui cercetându-i trupul încă suplu. Cât de curând, te vei rotunji prea tare pentru o rochie de mireasă.

Ea aruncă o pernă în el.

Verity stătea întinsă în patul cu baldachin și asculta cum Jonas se foia lângă ea. Știa că el nu dormise deloc de două ore, de când se băgaseră în pat. Făcuse repede dragoste cu ea, de parcă avusese nevoie să se convingă că totul revenise cu adevărat la normal. Dar după aceea, nu adormise.

Verity închisese ochii și se cufundase imediat în somn, dar fusese trezită de mișcările neobosite ale lui Jonas. În cele din urmă, decise că se săturase. Ceva îl tulbura și venise timpul să lămurească lucrurile. Împinse pătura, se ridică și se sprijini de perne.

- Nu te mai preface că dormi, Jonas, rosti ea cu blândețe. Spune-mi ce-i în neregulă.

El rămase nemișcat timp de câteva secunde, apoi se întoarse pe spate. Ochii lui străluciră în întuneric.

- Vreau să mă mai uit o dată la manuscrisul din viziunea aia blestemată, recunosc eu sec el.

Verity trase adânc aer în piept.

- Mi-am imaginat că despre asta-i vorba.

Să lăsă tăcerea preț de câteva clipe lungi, apoi Jonas zise:

- Nu știu dacă o putem face fără să avem același necazuri ca prima dată.

- De data asta, știm la ce să ne așteptăm. Îmi voi lua cerceii cu cristale roșii. De data asta, voi ști cum să-i folosesc dacă lucrurile se înrăutățesc. Atât timp cât nu atingi vreo panglică, vom fi în siguranță.

- Nu te pot lăsa să riști.

- Fără mine, nu poți declanșa din nou acea viziune, sublinie ea calmă. Panglicile acelea te-ar copleși, cu siguranță. Hotărându-se, dădu pătura la o parte. Nu are rost să amânăm. Putem foarte bine să facem asta acum. Îți țuguie gânditoare buzele. De data asta, va trebui să nu uităm că privim o viziune. Nu facem parte din ea. De data asta, voi ști ce am de făcut. Voi da drumul cristalului verde de îndată ce imaginea se deblochează. Cred că, după aceea, voi putea folosi cerceii pentru ca lucrurile să nu degenereze.

- O să dureze ceva timp, spuse Jonas ridicându-se în șezut. Manuscrisul e în latină, iar scrierea este din secolul al XVI-lea. Trebuie să-l studiez cu atenție. Problema cu viziunea aia este că-i a naibii de puternică. Există riscul să ne distragă, să ne facă iarăși să credem că e reală. Își trecu o mână prin păr. La dracu', Verity, nu știu! N-ar trebui să te las să te apropii de ea din nou. Nici eu n-ar trebui să mă mai apropii de ea.

Verity se așeză pe marginea patului.

- Dar nu vei putea dormi la noapte dacă nu vei încerca să citești manuscrisul. Te va înnebuni, Jonas. Nu cred că avem de ales.

Jonas clătină din cap.

- Nu sunt sigur că ar trebui să-ți permit să riști.

Verity se ridică și ocoli patul pentru a ajunge lângă el.

- Trebuie, Jonas. Este vorba despre aptitudinea ta paranormală. Cu cât vei afla mai multe despre cum s-o controlezi, cu atât vom fi în mai mare siguranță, iar talentul îți va fi mai folositor. Cine știe peste ce o să dai data viitoare când vei intra în coridor. Putem s-o facem. Știu că putem. Luă cerceii cu cristale roșii. Cristalul verde încă este în camera aia. Cu toată agitația, nimeni nu și-a amintit de el.

Se încălță și porni spre tapiserie.

- Verity, întoarce-te! Îi ceru Jonas cu asprime. Se ridică brusc. Am spus să te întorci.

Dar Verity deja găsisese mecanismul ascuns care deschidea intrarea în pasaj. Masiva ușă de piatră scârțâi și începu să se deschidă. Ea luă lanterna și aruncă un zâmbet provocator peste umăr.

- Doar n-o să mă lași să intru singură în tunelul ăsta oribil, nu-i așa?

- Dumnezeu, Verity! Încăpățânată mai ești!

Dar Jonas își puna deja blugii. Ea știuse că el nu avea să se opună prea tare. Era un lucru care trebuia făcut, și amândoi știau asta. Lui Jonas i-ar fi fost imposibil să ignore secretele care aveau legătură cu talentul lui paranormal. Pornind prin pasajul întunecat, Verity își spuse că, cu cât el îl înțelegea mai bine, cu atât mai bine avea să le fie amândurora.

Jonas o ajunse din urmă și îi atinse umărul.

- Să știi că te iubesc.

- Bine. Îi dădu lanterna. Și eu te iubesc.

- Mi-am dat seama. Altminteri, n-ai mai fi făcut nici măcar un pas în tunelul ăsta afurisit. Bine că măcar

au luat oasele lui Digby. Uite, ține astea! Îi dădu un blocnotes și un pix. O să țin eu lanterna.

Ușa celulei întunecate era deschisă. Verity nu se os-tenise s-o închidă după ce îi târâse de-acolo pe Jonas și pe Preston.

- Uite cristalul verde, rosti Verity în timp ce fasciculu-
l lanternei mătura podeaua de piatră. Și uite și mânerul
sabiei. Ești pregătit?

- Nici că s-ar putea să fiu mai pregătit. După ce in-
trăm în coridor, stai lângă mine. Ultima dată, ne-am
apropiat prea mult de imagine. Acesta a fost unul dintre
motivele pentru care am fost absorbiți în ea atât de ușor.

- Va trebui să te apropii de viziune pentru a citi ma-
nuscisul și probabil că va trebui să vedem scena reluân-
du-se de câteva ori. O să notez ce citești cu voce tare.

- Dacă îți spun să ieși, nu vreau să începi să te
contrazici cu mine.

- Nu o voi face, îl asigură ea. Luă cristalul verde. Ce
ciudat, pare să nu mai vibreze la fel ca data trecută!
Iar cerceii nu se încălzesc.

- O să ne lămurim ce se întâmplă. Fii gata, intrăm!

Jonas se aplecă și luă mânerul rupt al sabiei.

Nimic nu se întâmplă.

Verity se încordase în așteptarea tranziției în corido-
rul paranormal. Avu nevoie de câteva secunde pentru
a-și da seama că pereții celulei nu se curbau în jurul ei.

- Jonas?

Jonas tăcea stupefiat. În lumina aspră a lanternei, îi
văzu trăsăturile încordate. Ochii lui aurii licăriră spre ea.

- Jonas, ce-i în neregulă? șopti ea.

- A dispărut.

Vocea îi era răgușită de frustrare uimită.

- Ce a dispărut?

- Talentul meu. Sunt gol pe dinăuntru. Nu percep
absolut nimic. Nici măcar o afurisită de vibrație. Ce s-a
întâmpat aici mai devreme mi-a distrus talentul.

capitolul 19

La o săptămână după întoarcerea lor la Sequence Springs, Verity se simțea mai aproape de pragul disperării decât fusese vreodată în viața ei. Totul se schimbase între ea și Jonas. Nu mai vorbeau despre căsătorie. Nu mai făceau planuri legate de copil. Nu se mai tachinau, nu se mai ciorovăiau și nu se mai împăcau bucuroși în pat. Nu că Jonas nu o mai atingea în pat. O atingea, dar felul cum făcea dragoste cu ea se schimbase radical.

Verity simțea o disperare aprigă în el, în locul numeroaselor niveluri ale pasiunii la care ajunsese să se aștepte în ultimele luni. Era ca și cum el încerca a dovedi ceva, însă ea nu știa ce anume.

Verity era conștientă de faptul că pierderea talentului îl afectase mult. Ea încercase să ignore asta, încercase să pretindă că nu era nimic în neregulă, că aptitudinea lui paranormală avea să revină curând. Însă Jonas se autoconvinsese că dispăruse definitiv, iar Verity se întreba în sinea ei dacă nu cumva așa era.

Dacă talentul lui dispăruse, ea ce rost mai avea?

Începu să devină din ce în ce mai neliniștită fiindcă Jonas se retrăsese în spatele unui zid de tăcere tot mai profundă. Verity își spuse că poate el avea nevoie de un fel de perioadă de doliu. Talentul paranormal fusese năpasta celei mai mari părți a vieții lui de adult, dar făcuse parte integrantă din el. Probabil că resimțise pierderea lui precum pierderea unei mâini, a unui braț sau a unuia dintre cele cinci simțuri. Verity se sili să fie înțeleghătoare și nepretențioasă. Făcu mai eforturi pentru a fi bună și dulce.

Nu-l cicăli să termine raportul pentru frații Warwick. Nu-l îmboldi să scrie articole pentru revistele academice. Abandonă temporar marele ei plan de a-l pune să facă un documentar despre armele renașcentiste pentru National Geographic. Și nu mai pomeni nimic de consultanță.

Dar cu cât ea era mai înțelegătoare, cu atât Jonas devenea mai retras. Era o spirală frustrantă, iar ea se simțea prinsă tot mai tare în plasa vechilor temeri care reveneau la viață. Era convinsă că Jonas urma să plece din nou. Și se gândi că avea să plece pentru totdeauna.

Concluzia era că Jonas nu mai avea nevoie de ea așa cum avusese cândva. Nu mai era ancora lui psihică. Era doar iubita lui și mama copilului său – un copil pe care el nu plănuse să-l aibă.

Din păcate, era toiu iernii, iar la No Bull Cafe, clienții nu se înghesuiau, așa că Verity avea prea mult timp să se gândească.

- Când va fi nunta? întrebă Laura Griswald la sfârșitul săptămânii.

Cele două femei stăteau într-un bazin de la spa, după încheierea programului. Apa limpede precum cristalul bolborosea și cotea aburi în jurul lor.

- Nu sunt sigură că va fi o nuntă, rosti Verity încet.

- Vrei să spui că încă n-ați discutat despre căsătorie? Sprâncenele Laurei se arcuieau de neîncredere. Eram convinsă că ați stabilit totul în vacanța petrecută în Nord.

- Și eu am crezut că era stabilit.

Laura se aplecă spre ea cu o expresie profund îngrijorată.

- Verity, vrei să zici că Jonas nu dorește să se însoare cu tine? Nu vrea copilul?

- Nu știu ce vrea Jonas, spuse Verity ridicându-se și luându-și prosopul. Și cred că nici el nu știe.

- Nu pot să cred asta. Eram singură că veți rezolva totul.

- Bărbații sunt puțin mai complicați decât am crezut cândva, rosti sec Verity. Sau cel puțin așa este Jonas.

Se răsuci repede, pentru ca Laura să nu-i poată vedea lacrimile din ochi, și porni grăbită spre vestiar. Își puse blugii și o cămașă de lână galbenă, apoi se duse în salonul hotelului. Jonas o aștepta acolo. Încă insista să o însoțească ori de câte ori dorea să facă o baie seara

târziu. Refuza să o lase să se întoarcă singură pe poteca acoperită cu gheață care ducea spre casă.

Verity îl văzu de cum intră în salon. Stătea cu grația lui relaxată pe un scaun de la bar, cu tocurile ghetelor agățate de barele orizontale ale picioarelor scaunului. Tocmai sorbea ultima gură de scotch. Și nu era singur.

- Tati! Te-ai întors! Verity alergă spre tatăl ei. Când ai venit?

Tatăl ei se răsuci pe scaunul de la bar și își cuprinse fiica într-o îmbrățișare ca de urs.

- Am venit cam acum o oră. L-am găsit pe Jonas de unul singur la bar și m-am gândit să-i țin companie până apari.

Verity îl ignoră pe Jonas, a cărui întreagă atenție era concentrată asupra paharului său.

- Ți-a dat Jonas vestea?

- Ce veste?

Jonas încremeni. Îi aruncă lui Verity o privire urâtă, peste umăr. Ea nu-l băgă în seamă.

- Sunt însărcinată, rosti Verity cu falsă sfială și îl privi încântată pe tatăl ei ridicându-se repede de pe scaun.

Emerson Ames scoase un chiot de bucurie, o înșfăcă pe fiica lui de talie și o roti într-un cerc larg. Doi oameni care ședeau la o masă din apropiere se aplecară rapid.

- Ești însărcinată? Voi căpăta un nepot? Fii binecuvântată, draga mea fiică roșcată! Ce naiba v-a luat atât de mult? *Iuhuhu* și mai toarnă-mi o băătură, Clement. Una mare! La naiba, toarnă-le tuturor celor de-aici câte o băătură! Emerson se răsuci bucuros spre mica mulțime. Rândul ăsta e din partea mea, oameni buni! Sus paharele! Voi fi bunic! Se auziră aplauze și râsete apreciative. Emerson cuprinse umerii fiicei sale cu un braț vânjos și îi zâmbi larg lui Jonas. Deci când e nunta? Trebuie să-mi iau un costum nou pentru ocazia asta.

Jonas se răsuci pe jumătate pe scaun, sprijinindu-se cu un braț de marginea barului. Se uită la Verity pe sub pleoapele coborâte.

- Cine a spus că va fi o căsătorie?

Expresia euforică a lui Emerson deveni furtunoasă cât ai clipi din ochi. Îi dădu drumul lui Verity.

- Ce dracu' zici acolo? Verity spune că e însărcinată. Încă nu te-ai gândit s-o ceri pe fiica mea de soție, ticălosule?

În bar se așternu liniștea. Clement, barmanul, gemu. Verity își ținu răsufierea.

Jonas se ridică cu o încetineală jignitoare. Își agăță degetele mari de curea și se încruntă la Emerson.

- Te iei de cine nu trebuie, Ames. Am cerut-o pe fiica ta de soție. Și m-am străduit din greu s-o conving să accepte. Dar după ce am făcut-o, lucrurile s-au schimbat. Niște lucruri importante. Vrei să știi când va fi nunta? Întreab-o pe Verity. Fiindcă am impresia că s-a răzgândit.

Verity rămase cu gura căscată de uimire.

- Jonas! Cum poți să crezi așa ceva?

Jonas se răsuci spre ea.

- Asta-i o întrebare a naibii de prostească! Ce altceva era să cred în ultima săptămână? Iarăși ai început să te porți ciudat. Ba chiar mi-e și mai greu să te înțeleg decât atunci când te întrebai dacă să-mi spui sau nu de copil.

- Eu mă port ciudat? Este foarte urât din partea ta să zici așa ceva. Ai inversat în mod deliberat situația. Tu ești cel care se poartă ciudat. Am căpătat impresia clară că pe tine nu te mai interesează căsătoria cu mine.

Emerson făcu un pas amenințător spre el.

- Ce se petrece aici? Ce-i cu voi?

- Nu te amesteca, Emerson! Jonas îi aruncă uriașului bărbat o privire de avertisment. Asta ne privește pe mine și pe Verity.

- Ei bine, v-ați ales un loc grozav să lămuriți lucrurile, se răsti Emerson.

- Da, ai dreptate. Vino, Verity! Hai să plecăm naibii de-aici!

Jonas o apucă de încheietură și porni spre ușă.

- Au! Dă-mi drumul! N-am de ce să-ți suport comportamentul de om al peșterii. Sunt însărcinată. Merit puțină considerație.

- Iar eu merit puțină onestitate, mârâi el trăgând-o spre ușă. M-am săturat de dulcegăria și superficialitatea de care am parte în ultimul timp. Dacă ai ceva să-mi spui, spune-mi deschis. N-am nevoie să mergi ca pe ouă pe lângă mine doar pentru că nu mai sunt...

- Doar pentru că nu mai ești ce? îl îmboldi Verity în vreme ce el o trase prin holul rustic și o scoase în aerul rece al serii.

Jonas explodează. Se opri și se răsuci spre ea.

- Dar pentru că nu mai sunt bărbatul care am fost, lua-te-ar naiba!

Verity se holbă la el cu ochi mari de uimire.

- Nu mai ești bărbatul care erai? O, Doamne, Jonas! O, Jonas! Începu să chicotească. Își acoperi gura cu o palmă, încercând să se stăpânească. Însă știa că ochii îi reflectau veselia. Nu mai ești bărbatul care erai? Jonas, asta-i de neprețuit! Vorbești de parcă ai fi fost castrat sau așa ceva. Nu mai ești bărbatul care erai? Incredibil! Nu pot să cred ce-mi aud urechile. Am mers ca pe ouă toată săptămâna crezând că te pregătești să mă părăsești, iar în tot timpul ăsta tu ai crezut că nu mai vreau să mă căsătoresc cu tine pentru că nu mai ești bărbatul care ai fost. Ce proști am fost!

- De ce naiba te-aș fi părăsit? Îi studie chipul, apoi o cuprinse de umeri și o zgâlțâi ușurel. Spune-mi, Verity! De ce te-aș fi părăsit?

- Pentru că nu mai ai nevoie de mine, explică ea, amuzamentul dispărându-i rapid. Jonas, privește lucrurile din punctul meu de vedere. Ai venit la mine pentru că ai avut nevoie să-ți fiu ancoră psihică. Ori de câte ori am încercat să aflu dacă mă iubești sau dacă doar te simți legat de mine ca urmare a conexiunii paranormale, ai râs de temerile mele. Mi-ai zis că nu e cazul să facem o distincție între cele două tipuri de legături. Dar acum, una dintre cele două legături a dispărut, iar

eu nu am de unde să știu cât de puternică este cealaltă de una singură.

- Doamne, iubito, nu mi-am dat seama! O cuprinse în brațe și își îngropă fața în părul ei. Eu treceam prin același lucru din direcția cealaltă. Știam că mă foloseam de legătura paranormală pentru a te păstra lângă mine și mă temeam că, după dispariția ei, te vei răzgândi în privința căsătoriei cu mine. Iar când ai început să te porți ciudat cu mine, am fost convins că așa era. Nu realizam ce naiba se petrecea. De când ne-am întors de pe insula aia blestemată, nu te-ai mai luat de mine nici măcar o dată.

Capul lui Verity se ridică atât de repede, încât lovi bărbia lui Jonas. Se auzi un trosnet slab, dar ea ignoră strâmbătura de durere de pe chipul lui. Ochii ei străluciră de indignare și de ușurare.

- Văd că a fost o greșeală să mă port cu tine cu mânuși. Încercam doar să fiu dulce și înțelegătoare. M-am gândit că, probabil, treci prin niște schimbări majore. N-am știut cum vei reacționa la pierderea aptitudinii paranormale. N-am vrut să te sâcâi sau să-ți spun ce să faci. Dar în sinea mea, o luam razna.

- Iubito, în clipa în care nu te-ai mai luat de mine, am știut că am dat de un mare necaz, rosti el masându-și bărbia lovită.

- În clipa în care nu m-ai mai provocat intenționat cu fiecare ocazie, am știut că am dat de un mare necaz.

El îi cuprinse fața între palme.

- Ai dreptate. Suntem doi idioți. Nu e pentru prima oară și probabil că nici pentru ultima. Dar îți jur că te iubesc din toată inima. Nimic nu va schimba asta vreodată. Ceea ce simt pentru tine nu depinde de legătura paranormală. Dacă n-aș fi știut-o cu certitudine înainte, cu certitudine aș fi aflat-o pe calea cea grea săptămâna trecută. Vrei ca eu să fac distincția între legătura paranormală și legătura datorată iubirii. Ei bine, pot face asta, crede-mă! Nu vreau să mai trec niciodată prin acel iad.

Mâinile lui Verity se ridicară și îl apucară de încheieturi. Îi zâmbi cu toată dragostea inimii ei.

- Asta înseamnă că, până la urmă, o să faci din mine o femeie cinstită?

El rânji.

- Sigur că da! De îndată ce facem rost de un inel și de un permis de căsătorie.

- Și de o rochie, îi aminti Verity. Nu uita de rochie.

El își coborî privirea spre pântecul ei ușor bombat. Nasturele de sus al blugilor era descheiat.

- După cum am mai spus, e cazul să ne grăbim.

- Hei! bubui vocea lui Emerson de la intrarea în hol. Ați lămurit lucrurile? Dumnezeule, e puțin cam frig ca să stați prea mult afară, nu-i așa? Nu este bine pentru o doamnă însărcinată.

Verity gemu când auzi vocea tatălui ei. Își îngropă nasul în geaca lui Jonas.

- Ce Dumnezeu l-a apucat? Toată lumea de la hotel probabil că a aflat deja ce se petrece. E jenant.

Jonas chicoti.

- Nu-i nici o noutate. Se uită la viitorul lui socru pe deasupra buclelor roșii ale lui Verity. Nu te mai agita, Emerson. Nu vei avea nevoie de pușcă.

- Mă bucur să aud asta. M-am gândit eu că nu este decât o neînțelegere. Nu aveți nevoie decât de un mic imbold pentru a lămuri lucrurile.

- Las-o baltă, Ames! Nimeni n-o să te creadă că ai vreun merit în treaba asta. Eu și Verity am rezolvat-o singuri. Du-te și mai bea ceva, că ai făcut un drum lung.

- Voi unde vă duceți? vru Emerson să știe.

- Acasă.

Jonas o apucă pe Verity de braț și o conduse spre cărarea ce șerpuia printre copaci până la casa lor.

În spatele lor, Emerson rânji satisfăcut. Apoi, se răsuci și porni spre bar.

- Clement, amice, îl chemă el pe barman. Anunțul este oficial. Fiica mea a spus că se va mărita cu el. Scoate cea mai bună votcă pe care o ai. Cea rusească.

- Ce rost are? rosti Clement rânjind lent. Toată votca are același gust.

- Nici vorbă! Emerson se așeză pe un scaun înalt. Hai să-i chemăm pe soții Griswald aici. De fapt, cheamă tot personalul complexului. E vremea plății.

- Dacă Jonas o să afle vreodată că ai organizat pariuri legate de ziua când el și Verity își vor anunța logodna, te va jupui de viu, Ames.

Emerson păru ofensat.

- Nu a fost decât un mic joc amical!

- Presupun că acum va trebui să ghicim cu toții ziua în care se va naște copilul, spuse Rick Griswald din pragul ușii.

Emerson zâmbi larg.

- Ce idee grozavă! Eu de ce nu m-am gândit la asta?

- Jonas?

- Ce este, iubito?

Jonas luă între dinți unul dintre sfârcurile lui Verity și îl mușcă foarte delicat. Simți micul fior care o străbătu și fu satisfăcut. În seara aceea, voia să facă dragoste pe îndelete. Fusesse o săptămână lungă. Era adevărat că se culcase cu ea suficient de des în ultimele câteva zile, dar nu putuse să se relaxeze și să se bucure.

Pentru că în ultima săptămână fusese disperat, obsedat de ideea că ar putea s-o convingă să rămână cu el dacă făcea tot posibilul să consolideze legătura sexuală dintre ei. În seara aceea însă, dorea să se bucure de luxul de a face dragoste cu viitoarea lui mireasă fără să se teamă că ea avea să-l dea afară.

- Ar fi trebuit să vorbim mai mult despre asta imediat după ce s-a întâmplat.

Degetele lui Verity se împletiră cu părul lui când el o sărută cu buze fierbinți în adâncitura dintre sâni.

- După ce s-a întâmplat ce?

- După experiența prin care ai trecut în camera ascunsă. Greșeala noastră a fost că nu am vorbit despre asta. Știu că te-a tulburat mult să descoperi că talentul ți-a dispărut, dar n-am vrut să deschid discuția până nu erai pregătit. Am tot așteptat să te deschizi față de mine și să-mi spui ce simți.

- M-am temut să deschid discuția pentru că nu știam cum aveai să reacționezi. Își coborî o mână spre arcuirea coapsei lui Verity. Ți-am explicat. Eram îngrozit că astfel îți voi da un motiv să vorbești despre relația noastră.

- Și ce-ar fi fost rău în asta? Ar trebui să discutăm mai des despre relația noastră. Chiar este necesar să discutăm despre ea.

Jonas își înalță capul, iar ochii îi străluciră în întuneric.

- Nu-mi plac discuțiile despre relație. Prefer să fac dragoste cu tine, în loc să vorbim despre relația noastră.

- Ei bine, uite ce-am pățit în ultima săptămână din cauza acestei atitudini, îl admonestă ea cu seriozitate. Am făcut sex din plin, dar de relația noastră se alegea praful pentru că tu nu voiai să-mi zici ce simțeai cu adevărat.

Jonas se decise să vadă dacă nu cumva o asumare rapidă și incorectă a întregii vini nu îi va închide gura seducătoare.

- A fost numai vina mea. Ar fi trebuit să vorbesc cu tine despre asta. Chiar am dat-o în bară, iubito. Îmi pare rău.

Își împleti degetele în micul cuib de păr fin de deasupra coapselor ei și inhală parfumul ei unic.

- O, Jonas, nu a fost numai vina ta, rosti Verity binevoitoare. Zâmbi cu blândețe în întuneric, cu ochii plini de iubire. Îmi dau seama cât de traumatizant trebuie să fi fost. A trebuit să te obișnuiești cu o schimbare atât de importantă, încât este de mirare că nu te-a apucat depresia sau ceva.

- Sau ceva, repetă el absent, atenția fiindu-i distrasă de trupul ei fin și cald.

În clipa aceea, nu-și dorea nimic mai mult decât să se cufunde în căldura primitoare a lui Verity. Își dorea liniștirea oferită de reacția ei fizică și pacea sufletească ce urma întotdeauna după aceea.

- Dar acum, că am lămurit lucrurile, putem vorbi despre asta.

- Da, va trebui s-o facem cândva.

Își înclină capul și sărută micile bucle roșcate care ascundeau secretele ei feminine.

- Ce-ar fi s-o facem acum, Jonas?

- Acum? Nu cred că este o idee prea bună, iubito.

Își strecură degetele între coapsele ei și își țin răsuflarea fiindcă bărbăția lui deja excitată deveni și mai tare, și mai mare.

- Dar este un moment perfect, Jonas.

- Nu, iubito, nu este un moment perfect. Acum, mă gândesc la altele.

- La care altele? întrebă ea cu o inocență minunată.

Jonas își înăbuși un geamă și își trecu degetul mare peste bobocul sensibil ascuns în bucle.

- Ghici!

Verity tresări când el o mângâie provocator. Sprâncelele ei se împreună.

- Te referi la sex.

- Te-ai prins.

El îi desfăcu delicatele petale dintre picioare și o mângâie delicat cu un deget. Ea deja era umedă. Mirosul ei picant deveni mai puternic în nările lui, punându-l pe jar.

- Jonas, sexul nu poate substitui o comunicare bună.

Icni încetișor când mângâierea lui deveni mai intimă.

- Gândește-te că este o altă formă de comunicare - o comunicare nonverbală.

Își înclină capul și îi mângâie cu limba carnea umedă. Apoi, își strecură un deget în teaca tot mai moale.

- Cred că deja stăpânim această formă de comunicare, șopti Verity. Chiar ar trebui să vorbim. Serios, Jonas! Încetează! Trebuie să ne facem obiceiul de a vorbi când apar probleme.

- Verity, începu el încercând s-o avertizeze că răbdarea lui se epuiza rapid. Există momente pentru vorbit și momente pentru sex. Crede-mă, acesta nu este un moment pentru vorbit!

- La naiba, Jonas, dacă ne vom căsători insist să comunicăm verbal.

Degetele ei se încleștară în umerii lui. Jonas se ridică încet și o studie pe femeia cu care urma să se însoare.

- Vrei să-ți folosești gura pentru a comunica?

- Cred că așa e cel mai bine, Jonas, spuse ea cu mare seriozitate. Cel puțin, în clipa asta. Nu că nu vreau să dragoste cu tine, dar simt că trebuie să învățăm a relaționa mai bine la nivel verbal.

Jonas încuviință din cap, hotărându-se brusc.

- Bine. Dacă vrei să-ți folosești gura, dă-i drumul, folosește-ți gura.

Se sprijini de perne și îi cuprinse ceafa cu palma. Îi împinse capul cu blândețe, dar ferm spre bărbăția lui, care pulsa cu putere.

- Jonas, nu la asta m-am referit, iar tu știi asta!

- Deschide gura, iubito, și arată-mi cât de bine poți comunica în acest mod.

- Ticălosule! Eu tocmai încerc să port o discuție importantă, semnificativă, dacă n-ai băgat de seamă.

Răsuflarea ei învălui vârful rotunjit al bărbăției lui, iar Jonas crezu că avea să explodeze în clipa aceea.

- Abia aștept să am parte de perlele de înțelepciune feminină care se vor rostogoli de pe limba ta dulce, iubito. Se împinse în sus exact când buzele ei se despărțiră pentru ca ea să-i spună din nou despre importanța comunicării verbale. O, ce bine! Suspină fericit când gura

ei caldă se închise pe el. Mult mai bine! Comunici foarte frumos cu gura, iubito!

Ultimul lui gând coerent fu că putea trăi fără acea parte din el care îl conecta la trecut. Dar ar fi înnebunit dacă o pierde vreodată pe Verity.

Ea era viitorul lui.

- Verity?

Ea se răsuci adormită și satisfăcută.

- Da, Jonas?

- M-am temut o vreme. Am fost speriat cu adevărat. Era ca și cum o parte din mine dispăruse. Ca și cum pierdusem un picior sau un braț.

Verity se trezi de-a binelea ascultând mărturisirea spaimii lui.

- Știu, Jonas. Am știut că, probabil, așa simți, dar nu ai spus nimic. N-am știut cum să te fac să vorbești despre asta.

- N-am putut să vorbesc despre asta. În mintea mea, legam pierderea talentului de posibilitatea de a te pierde pe tine. N-aș fi putut suporta ambele pierderi. Dar totul este în regulă acum.

Ea îi zâmbi ușurată și se aplecă pentru a-l săruta cu blândețe.

- Totul va fi bine acum. Jonas, te-aș iubi indiferent ce ți-ar lipsi.

- Știi care a fost cea mai mare temere a mea? Că te voi pierde în favoarea cuiva ca Oliver Crump.

- Niciodată n-ai avut de ce să te temi că aș fugi cu Oliver. Îmi place foarte mult de el, dar nu-l iubesc.

El întoarse capul pe pernă și se uită la ea, ochii lui aurii fiind serioși și concentrați.

- Ai găsit ceva la el. Ceva similar cu ce ai găsit la mine.

- Nu! rosti ea cu fermitate. Ce am găsit la Oliver nu se compara cu ce găsisem la tine. Eu și Oliver am devenit prieteni. Nimic mai mult.

- Dar cum e cu aptitudinea ta legată de cristale?

Verity zâmbi.

- Indiferent ce aptitudine am legată de cristale, nu m-a făcut să simt altceva decât prietenie pentru Oliver. Legătura sau ce a fost între noi nu a avut nimic... seducător, cum a fost cazul cu tine. Nu a fost personală. Nu m-am simțit conectată emoțional cu el. Este greu de explicat, Jonas. Dar a fost altceva, crede-mă! În plus, totul s-a terminat acum.

- S-a terminat? repetă Jonas întrebător.

- Aptitudinea mea în privința cristalelor se pare că a fost direct legată de ce împărtășeam cu tine, nu cu Oliver. După ce tu te-ai trezit fără talentul paranormal, n-am mai simțit nimic din partea cristalelor.

- Tu și Oliver ați folosit un cristal pentru a mă trezi din starea de inconștiență în care mă scufundasem după scena din camera ascunsă.

Verity clătină din cap.

- Oliver l-a folosit. Eu doar am țipat la tine până te-ai trezit în cele din urmă și m-ai băgat în seamă.

El zâmbi vag.

- Te-am auzit luându-te de mine și am știut că era vremea să-mi revin. Ai o gură tare afurisită, iubito.

- Mă bucur că o apreciezi, murmură ea dulce.

- Sigur că o apreciez. Zâmbetul lui deveni pervers când el își aminti de satisfacția recentă. Îi atinse buzele cu vârfurile degetelor. Consider că gura ta este o parte foarte valoroasă a trupului tău. Mă gândesc chiar să o asigur.

capitolul 20

- Îl va chema Nicholas Emerson Quarrel!

Coridoarele micii secții a maternității de la Sequence Springs Community Hospital răsunară de anunțul lui Emerson. Dacă cineva din sala de așteptare încă nu aflase de sosirea pe lume a lui Nicholas Emerson, acum știa.

În camera ei, Verity ținea la piept micul ghemotoc și zâmbea. Știa că tatăl ei se plimbase ca un leu în cușcă prin sala de așteptare de când ea intrase în travaliu, noaptea trecută. Când Jonas ieșise în cele din urmă pentru a-i spune că aveau un nepot, urletul de bucurie al lui Emerson zguduise clădirea.

Verity își înalță capul și se uită la soțul ei. Jonas își privea fiul, care era alăptat. În ochii lui ca aurul florentin era o mândrie profundă. De asemenea, era și fascinație în timp ce Jonas îl studia pe micul Nicholas.

- Uite ce mânuțe minuscule are, se minună Jonas.

- Cred că va avea ochii tăi, spuse Verity.

Jonas rânji.

- Crezi? Asistenta a zis că e prea devreme ca să știm.

- Crede-mă, rosti Verity cu o certitudine plină de superioritate. Aș recunoaște ochii ăștia oriunde.

Rânjetul lui Jonas deveni și mai larg. Zâmbise mult în ultimele două ore. Însă cu o seară în urmă, nu zâmbise deloc când, în timp ce servea cina câtorva clienți de la restaurant, Verity îl anunțase că îi venise sorocul.

Jonas preluase instantaneu conducerea. Îi dăduse afară pe toți clienții și îi ceruse lui Emerson să aducă jeepul. La spital, le dăduse cu fermitate instrucțiuni lui Verity și asistentelor, se consultase cu doctorul lui Verity și în general își asumase comanda totală, deși domeniul îl depășea complet. Asta nu-l oprise nici o clipă. Jonas se pregătise temeinic pentru marele eveniment.

Studiase toate cărțile despre sarcină și naștere pe care le putuse găsi în ultimele luni. Avusese grijă ca Verity să-și ia vitaminele și să facă exerciții. Cumpăraseră pampers și toate cele necesare unui bebeluș. Împreună cu Emerson, plănuiise pentru copil un program de studii care l-ar fi șocat pe un profesor de școală publică. Semăna mult cu cel pe care Emerson îl concepuise cândva pentru fiica lui.

Jonas se considerase un expert în naștere exact până în clipa în care Verity intrase în sala de nașteri și începuse

să injure. Scrașnise din dinți și strigase cuvinte pe care Jonas nu le auzise niciodată din gura ei. În momentul acela, își dăduse seama că era puțin cam depășit de situație. Jonas compensase dând și mai multe ordine și strângând mâna lui Verity atât de tare, încât se temu să nu-i fi rupt câteva dintre oasele delicate.

Însă ea îl strânse și mai tare. Unghiile ei îi lăsaseră urme în palmă.

Cumva însă, trecură cu bine de tot chinul. Nicholas Emerson Quarrel sosise pe lume cu un țipăt asurzitor, făcându-l pe Jonas să remarce cu mândrie că fiul lui evident moștenise calitățile vocale ale mamei lui.

- Tata tot se mai dă în spectacol în sala de așteptare? întrebă Verity.

- Așa s-ar zice. A cumpărat bere pentru tot personalul spitalului. Jonas se aplecă pentru a se uita mai îndeaproape la fiul său. Ești sigură că te simți bine, iubito?

- Mă simt bine. Sunt puțin obosită, dar asta-i tot.

- Nu pot să cred. Chiar am făcut un copil. Un copil adevărat.

Verity zâmbi amuzată de minunarea lui Jonas.

- Da, spuse minunându-se puțin și ea. Am făcut un copil.

Se gândi cu satisfacție că ultimele luni fuseseră bune. Timpul petrecut împreună cu Jonas înainte de nașterea copilului îi asigurase pe amândoi că legăturile dintre ei erau suficient de puternice pentru a dura o viață întreagă. Sâcâielile lui Verity, tachinările lui Jonas, iubirea, totul revenise la normal. Verity decisese că era chiar mai bine decât normal. Putea fi sigură că fundamentul sentimentelor era real, nu rezultatul unei legături paranormale.

Ușa camerei de spital se deschise în forță exact când Jonas se apleca pentru a-l pune pe fiul lui înapoi în leagăn. Emerson apărură în prag, încărcat cu flori și pachete.

- Atenție, vin cu daruri și cu corespondență livrată de poșta americană! Ce mai face micul Nicholas Emerson?

- E somnoros, spuse Jonas. Vorbește încet, Emerson.

- Puștiul n-are decât să se obișnuiască cu faptul că are o mamă cu gura mare, un bunic gălăgios și un tată care știe să mânuiască un cuțit. Uite, Jonas! O scrisoare de la o revistă. Pare a fi un cec.

- Minunat! exclamă Verity. Ți-am zis eu că vor fi încântați de articolul tău despre contribuția lui Digby Hazelhurst la cunoașterea perioadei renaștentiste.

Jonas își înălță rugător ochii spre tavan.

- Doborât de succes! Acum, presupun că nu voi avea pace până nu voi scrie o urmare a articolului pentru editorul care m-a băgat în mizeria asta.

Dar zâmbi satisfăcut când rupse plicul și scoase cecul din el.

Verity cunoștea sursa satisfacției. În ultimele luni, Jonas ajunsese să înțeleagă faptul că cunoștințele lui despre istoria renaștentistă și felul în care simțea perioada respectivă nu dispăruseră odată cu talentul lui. Lucrurile pe care le aflase din lumea academică și din coridorul timpului erau ale lui pentru toată viața.

- Și alte cadouri pentru bebeluș, continuă Emerson punând pe pat darurile frumos împachetate. Puștiul primește tare multe. Un pachet de la soții Griswald, unul de la Crump și altul de la Sam Lehigh.

Entuziasmată, Verity desfăcu panglicile și rupse hârtia. Cadoul de la Rick și Laura Griswald era un adorabil costumaș de joacă galben. Îl ridică încântată.

- Nu-i așa că e tare drăgălaș? Este perfect pentru el.

- Dacă mă întrebi pe mine, pare cu câteva numere prea mare, spuse Jonas examinându-l cu ochi critici.

- Nu-ți face griji, îl sfătui Emerson. Bebelușii cresc. Foarte repede.

- Hai să vedem ce a trimis Oliver, rosti Verity. Rupse din nou hârtia, îndepărtă capacul unei cutiuțe albe și

scoase un frumos cristal de ametist. E minunat! spuse ea răsucind cristalul strălucitor în mâini.

- Ce naiba va face copilul cu asta? vru să știe Emerson.

- Nu este pentru Nicholas, anunță Verity citind cu întârziere micul cartonaș însoțitor. E pentru mine. Pentru a mă ajuta să mă înzdrăvesc repede.

- Cum naiba va face asta o bucată de cristal? mârâi Emerson.

- Cine știe? Jonas îi zâmbi tainic soției lui. Privește lucrurile în felul ăsta - rău nu are ce să-i facă.

- Hai să vedem ce a trimis Lehigh, zise Emerson pe un ton încurajator.

Verity rupse supusă hârtia ultimului pachet. După ce dădu la o parte capacul cutiei lungi și înguste, ochii i se lărgiră de uimire. Înăuntru se afla un pumnal cu mânerul incrustat cu pietre prețioase.

- În mod cert, Lehigh are idei ciudate despre ce ar trebui dăruit unui nou-născut.

Emerson chicoti, se apropie de pat și se aplecă pentru a-l vedea mai bine.

- Probabil că se așteaptă ca puștiul să-i semene lui tăică-său. E un pumnal grozav, nu-i așa? Uitați-vă la mânerul ăla! Din câte îl cunosc pe Lehigh, pietrele alea sunt veritabile. Privește-l, Jonas!

Emerson își îndreptă trupul.

Jonas se încruntă în timp ce se uită la pumnal.

- Pare autentic. Italian, din secolul al XV-lea sau al XVI-lea.

- Probabil, din colecția lui, comentă Emerson.

Jonas băgă mâna în cutie. Degetele lui se strânseseră în jurul mânerului pumnalului.

Verity își ținu respirația când pereții camerei de spital începură să se curbeze în jurul ei.

- Jonas!

- Sunt chiar aici, iubito!

Ea se răsuci în coridorul paranormal, căutându-l. El îi zâmbi din partea cealaltă a misteriosului tunel. Ochii lui aurii sclipeau. Ținea în mână pumnalul cu mânerul bătut în pietre prețioase.

- Talentul tău, șopti ea. Ți-a revenit!

- La fel de puternic ca întotdeauna, rosti el cu satisfacție fericită. Bănuiesc că doar a avut nevoie de ceva vreme ca să se vindece.

Aruncă pumnalul în aer. Acesta se roti, pietrele mânerului strălucind cu putere. Pereții coridorului tremurară și dispărură.

Jonas prinse pumnalul cu grație relaxată și îl puse repede înapoi în cutie.

- Hei, vă simțiți bine? vru Emerson să știe. Aveți niște expresii tare ciudate.

- Totul e în regulă, spuse Jonas și se aplecă pentru a-și săruta soția. Nu-i așa, iubito?

- Este perfect, fu Verity de acord și îi adresă un zâmbet mai frumos decât cristalul și pietrele prețioase de lângă ea.

Era un zâmbet la fel de strălucitor ca aurul din ochii soțului ei.

Jonas Quarrel, un bărbat fermecător, capabil în egală măsură să citeze din poezii Renașterii și să manevreze cu abilitate un pumnal, preferă să continue să spele vase în restaurantul lui Verity Ames și să-și trăiască alături de ea pasionanta poveste de dragoste. Verity este convinsă că și-a găsit partenerul perfect din toate punctele de vedere – dar că acesta nu este genul care să-și dorească o căsnicie. Drept dovadă, Jonas este nerăbdător să-l însoțească pe tatăl lui Verity într-o periculoasă misiune de salvare în Mexic. Simțind că un asemenea bărbat își irosește talentele în restaurantul ei, ea încheie în numele lui un contract privind autentificarea unei vile italienești din secolul al XVI-lea, aflată pe o insulă din Pacificul de Nord-Vest. În felul acesta, consideră că a făcut o dublă afacere – îi oferă lui Jonas o aventură interesantă și lor doi o evadare romantică.

Însă, evident, lucrurile se complică la fața locului, căci se pare că secretele sunt mai numeroase decât s-ar bănuși la prima vedere – și cineva ține cu tot dinadinsul ca ei doi să nu descopere adevărul. Iar Verity trebuie să-l ajute pe Jonas să descopere nu doar un cufăr plin cu bani și bijuterii, ci și cea mai prețioasă comoară pe care un bărbat și o femeie o pot găsi – dragostea adevărată.

Amanda Quick are în palmares numeroase premii literare, cărțile sale vânzându-se până în prezent în peste 35 de milioane de exemplare!

Tradiție din 1989

www.litera.ro

ISBN 978-606-33-2429-1

9 786063 324291